

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

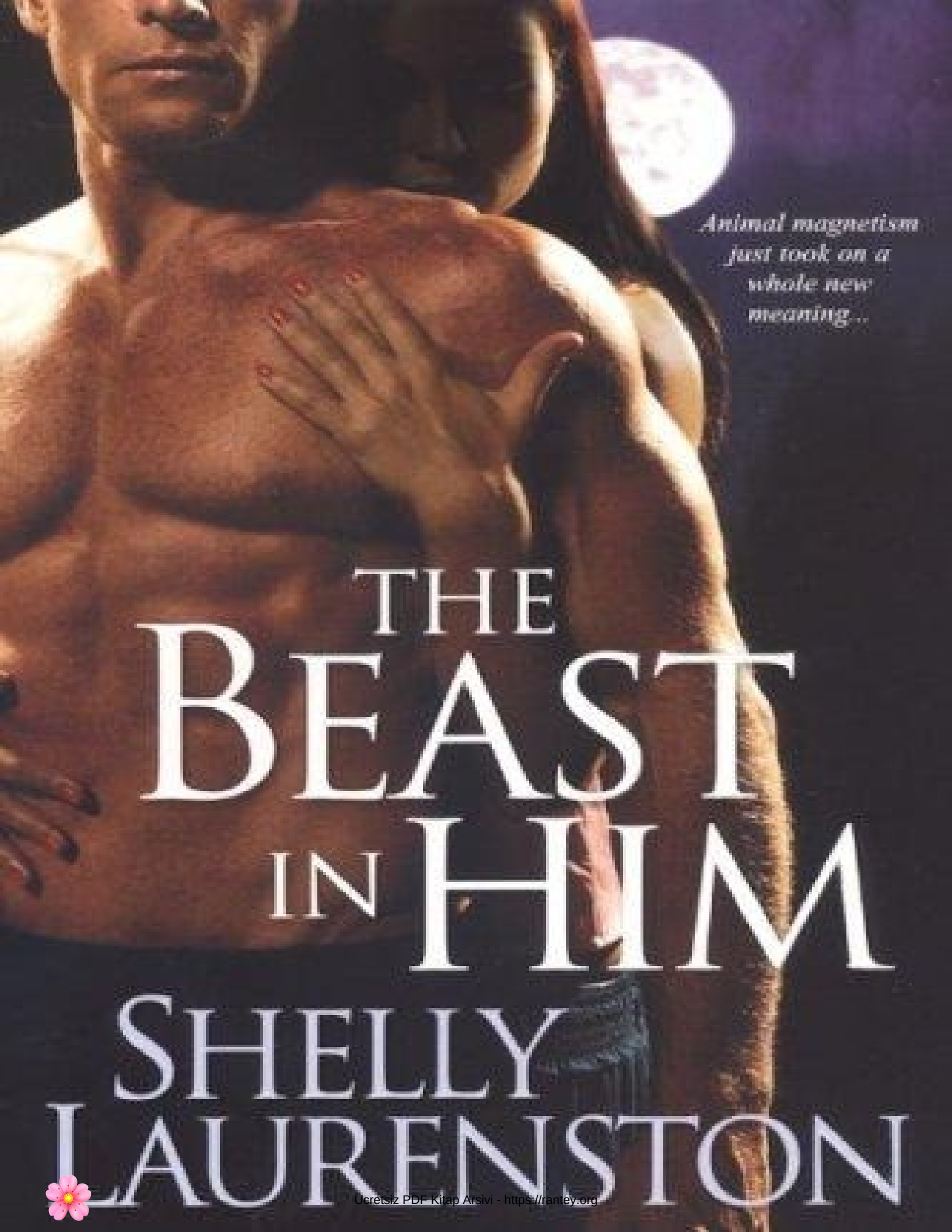
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Animal magnetism
just took on a
whole new
meaning...*

THE BEAST IN HIM

SHELLY
LAURENSTON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİ CANAVAR

Ayrıca mevcut

GÜNEŞ, KUM VE SEKS

MANE ETKİNLİĞİ

Çok yakında

O KÖTÜYKEN

İÇİNDEKİ CANAVAR

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ

<http://www.kensingtonbooks.com>

İÇİNDEKİ CANAVAR

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32 Sonsöz

Önsöz

Doğru, sarhoştı. Çok sarhoştı. Babasının, Birleşik Devletler hükümeti önümüzdeki birkaç yıl boyunca onun kışına sahip olmadan önce en küçük oğlu için uygun bir uğurlama fikri. Ama o son dört tekilayı içmemiş olması, onu izlediklerini bilmediği anlamına gelmiyordu.

Onu her zaman izliyorlardı. Her zaman onunla uğraşıyorlardı. Söyleyebildiği kadarıyla, artık evde bile kalmıyordu. Bakıcı ailesi çekler gelmeye devam ettiği sürece umursamıyordu. Bu yüzden çoğunlukla vahşi bir çocuk gibi ormanda yaşıyordu. Vahşi bir çocuk olmaması dışında. Sadece küçük kız kardeşiyle ters düşme talihsizliğine uğramış zavallı bir çocuk.

Onların kokusunu aldı ve nereye gittiklerini hemen anladı. -Liseye. Onu tribünlerin altında bulurlardı. Orada çok saklanırdı. Gerekteğinde her yere saklanabilirdi. Daha kaslı olan dişi kurtların aksine, onun türünün vücut tipi tüm vahşi köpekler gibi küçük ve sırim gibiydi.

Spor salonuna girdiklerinde çoktan tribünlerin önünde durmuştu. Onu bulup dışarı çıkarmak için zamanı yoktu; onları burada durdurmak zorundaydı.

"Hey, Bobby Ray," diye seslendi Bertha, nam-ı diğer Koca Kemikli Bertha. On altı yaşında ve bir metre boyundaki kız kardeşi hâlâ Bertha'dan küçüktü. Ama daha sertti ve Bertha, Sissy Mae Smith'e bulaşmaması gerektiğini erkenden öğrenmişti. Zor yoldan öğrenmişti. Şimdi hıncını kasabanın daha küçük, daha zayıf Omega'larından çıkarıyordu. Yine de bu kıza karşı özel bir ilgisi var gibiydi. Koruması, ailesi ve sürüsü olmayan bu kıza. Kurtlar arasında bir köpek. Tanrı aklına koyduğunda acımasız olabiliyordu.

"Neden burada olduğunu biliyorum Bertha. Ve arkadaşlarını alıp gitmeni istiyorum."

"Oh, hadi ama, Bobby Ray. Ona zarar vermeyeceğiz." Bertha çömelerek tribün çıtalarının arasından baktı. "İçeride mi? Dışarı gel, Jessie Ann. Sadece merhaba demek istiyoruz."

"Gitmeniz gerektiğini söyledim."

Bertha neredeyse onun kadar uzun boyuyla ayağa kalktı ve saçlarını geriye savurdu. "Neden partinde değilsin Bobby Ray?"

"Babam kardeşlerimin kafasına kilit vurup onları beşikte öldürmediği için yaşadıklarını söylemeye başladığında benim de gitme vaktim gelmiş demektir."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Yarın gerçekten donanmaya katılacak mısın?"

"Çoktan katıldım, hayatım. Yarın otobüse biniyorum." *Ve buradan defolup gideceğim.*

"Seni özleyeceğiz," dedi alçak sesle, sadece onun için.

"Annem de öyle diyor." Kolunu onun omuzlarına doladı ve kapıya doğru yönlendirdi. "Bak, sen bu adamları buradan götür. Ben birini bekliyorum."

"Kimi?"

"Bana üç ilçenin en iyi parıltısını ayarlayacak bir arkadaş. Ama seyirci görürse içeri girmez. O yüzden neden partiye geri dönmüyorsun, seninle orada buluşuruz." Zorla gülümsedi. "Sonra da kendi partimizi veririz."

"Tamam. Bir saat sonra görüşür müyüz?"

"Elbette," diye yalan söyledi, oraya doksan beş kiloluk bir kızı dövmeyle geldiğini bilmeseydi kendini neredeyse suçlu hissedecekti.

Bertha onun yanağına bir öpücük kondurdu ve diğer kurtlara kendisini takip etmelerini işaret etti. Bir grup zaten oldukça sarhoştı. Birkaç kadeh daha içseler hepsi sızacaktı ve sabah uyandıklarında Bobby bir otobüse binmiş ve Smithtown'dan sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Kokuları kaybolunca Bobby Ray arkasını döndü ve tribünlere doğru yöneldi.

"Sorun yok, Jessie Ann. Artık dışarı çıkabilirsin." Onun cevap vermesini bekledi ama hâlâ korkmuş görünüyordu. Kokusunu almıştı, demek ki buralarda bir yerdeydi. "Hadi Jessie Ann, benimleyken endişelenecek bir şeyin olmadığını biliyorsun. Seni evine bırakırım." En azından bunu yapabileceğini umuyordu. Tekila onu oldukça etkilemeye başlamıştı.

"Kahretsin, Jessie Ann, bunun için zamanım yok." Tribünlerin etrafında yürüdü ve altlarına bakmak için çömeldi. İçkinin etkisiyle biraz sarsıldığını hissetti, bu yüzden uzanıp elini hafifçe tribünün metaline dayadı.

"Yapma!"

Küçük kahverengi eller omuzlarını kavradı ve onu geri çekti. Tribünler domino taşları gibi devrilirken ikisi de yere düştü. Eğer altında kalsaydı, ezilerek ölecekti.

Çarpan metalin kulakları sağır eden sesinden sonraki sessizlik onu sersemletti.

"Bunu sen yaptın." Bobby Ray omzunun üzerinden Jessie Ann Ward'a baktı. Küçük, sevimli bir kızdı ama onun zevkine göre biraz masumdu. Büyük, geniş kahverengi gözleri, sevimli küçük bir burnu ve asla yerine getiremeyeceğinden emin olduğu her türlü şeyi vaat eden dolgun dudakları vardı. Uzun kıvrırcık saçlarını iki at kuyruğu şeklinde tutuyordu ve her bir telinden akan birçok renk kolayca görülebiliyordu. Tüm vahşi köpeklerin kürklerinde ve insan olduklarında saçlarında birden fazla renk vardı. Kahverengi, altın sarısı, sarışın, beyaz ve siyahın tek bir kafada toplanması Jessie'nin fark edilmemesini zorlaştırıyordu.

Yine de onu ilk gördüğü andan beri ondan hoşlanıyordu ama Jessie Ann çiftleşilecek türden bir dişiydi, sadece sevişilecek değil. Ve bu kasabada kapana kısılmaya hiç niyeti yoktu. Vahşi oğullardan oluşan bir sürüye ve onu sevip sevmediğini ya da ondan nefret edip etmediğini bilmediği bir eşe sahip bir başka Smith erkeği, muhtemelen her ikisi de.

"Ölebilirdim," diye hırladı.

"Bana hırlama," diye karşılık verdi, kendini oturma pozisyonuna çekerek. "Zaten senin için değildi."

"Hayır, onlar içindi. Gerçekten oraya girmiş olsalardı kendini affedebileceğini düşünüyor musun?"

"Affetmezlerdi. Bu sadece onları korkutmak içindi. Bir ceylan gibi avlanmaktan bıktım."

Ona baktı ve sonunda yüzündeki ve boynundaki, muhtemelen gövdesine ve bacaklarına kadar inen tüm morlukları gördü. Onu yine yakalamışlardı. Lanet olsun. Onu korumaya çalışmıştı ama yapabileceği çok şey vardı ve Sissy Mae dişi kurtlarını geri çağırıyordu. Daha on yedi yaşında bile değildi ve şimdiden kendi sürüsü vardı. Kendi yaşındaki dişiler, Sissy'yi kasabada İkinci Gelen gibi takip ediyordu. Aralarında ne geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Sissy, Jessie Ann Ward'ı kendi Sürü Omega'sı olarak gördüğünü açıkça belirtmişti. Sorun şu ki, Jessie Ann bu pozisyondan pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden çoğu Omega kurdu bu iş bitene kadar mücadele ederdi. Ama o kurt değildi. O vahşi bir köpekti. Ve eğer kendi sürüsü olsaydı...ama vahşi köpekler ölüyordu. Genç yetişkinler, sadece birbirleri arasında geçebilen kötü bir grip türüne yakalanmışlardı.

yer değiştirdiklerinde. Kendi doktorları bu hastalığa bir çözüml bulamadan ve bu hastalığı ortadan kaldıracak bir aşı geliştirmeden önce yetişkin yetiştiricilerin yarısından fazlasını yok etmişti. Bu lanet şey, yavru yetiştiren pek çok yaşlı büyükanne ve büyükbaba ve pek çok yetim bırakmıştı. Jessie Ann gibi yetimler.

Trajik bir şekilde, Afrika'daki tam kan vahşi köpekler gibi, Jessie'nin halkının da soyu tükeniyordu. Bu da ona göz kulak olacak ondan başka kimsesi olmadığı anlamına geliyordu. Ve yarın o otobüse bindiğinde, buna bile sahip olamayacaktı.

"Jessie, kendine bakmayı öğrenmelisin." Bobby Ray hiç düşünmeden uzanıp onun yanağına dokundu ve kız ondan uzaklaştı, bu da Bobby Ray'in duygularını incitti. Özellikle de sarhoş duygularını. "Ben seni incitmem."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Bunu biliyorum." Madem biliyordu, o zaman neden ondan uzaklaşmaya devam ediyordu? Sinirlenen adam kızın ayak bileğinden tutarak onu sabit tuttu. "Eğer bu doğruysa, neden benden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum." Ama umutsuzca onu bırakmasını sağlamaya çalıştı. bacak.

"O zaman yaygarayı kes!" diye tersledi. Kız bunu yapmayınca, onu bacağından çekip ve bir şekilde onu kucağına çekti.

Kadın şaşkınlıkla soludu, kollarını adamın boynuna doladı, kalçaları adamın kalçalarının iki yanında duruyordu. Küçük bir şey için, orada kesinlikle iyi hissediyordu. Adam ellerini onun kalçalarına dayadı. Bobby Ray onu itmesi gerektiğini biliyordu ama tek yapmak istediğı onu daha da yaklaştırmaktı.

Kız onun yüzüne baktı, kahverengi gözleri onu oracıkta yutuyordu. Evet, bir kadının onu ne zaman istediğini bilirdi ve Jessie Ann Ward'ın onu istemesi onu çok şaşırtmıştı. Onun cesaretini toplamasını izledi; sonra içeri girdi, dudakları onunkilere doğru alçaldı. Onun tatlı nefesini ağzında hissedebiliyor ve öpüşmenin ne kadar ateşli olacağını kolayca hayal edebiliyordu. Kızın tadının harika olacağını ve ona daha önce hiç kimsenin vermediğı bir karşılık vereceğini biliyordu.

Ayrıca onu öpmenin yapabileceği en aptalca şey olacağını da biliyordu. Bu yüzden, hareketlerini kontrol edemeyecek kadar sarhoş bir halde onu kucağından itti ve yere sertçe çarptığında yüzünü buruşturdu.

Bobby Ray ellerini saçlarında gezdirdi. Yarın bir gün bütün saçları yok olacaktı. "Biz... biz yapamayız."

"Neyi yapamayız?" diye hırlayarak kendini ayağa kaldırdı. "Beni yakaladın." Kadın ayağa kalktı ve adam onun *Star Wars* tişörtlerinden birini giydiğini gördü. On tane ve on tane de *Kutsal Hazine Avcıları* tişörtü vardı herhalde. Gerçek bir inekti Jessie Ann.

"Kızma, Jessie Ann. Bu-"

"Unut gitsin." Bileğindeki küçük saate baktı. Zamanla ilgili tuhaf bir takıntısı vardı ve kasabada başka kimse olmadığı için bunu büyüleyici buluyordu. "Riley'de arkadaşlarımla buluşmalıyım." Bir sonraki kasabada bir çizgi roman dükkanını.

"Seninle yürüyeceğim." Onun orada tek başına olmasından hoşlanmıyordu.

"Hayır, sana ihtiyacım yok." Bunu resmen yüzüne tükürdü; sonra da İnek kitapları ve kâğıtlarıyla dolu büyük boy sırt çantasını kaptı ve omuzlarına aldı. Bu kadar küçük bir şey için, o çantayı nasıl taşıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gecenin bu saatinde oraya yürümek senin için çok tehlikeli."

"Arkadaşlarımla buluşacağım." Arkadaşlarıyla. Hepsi erkek. Sık sık onların kokusu etrafını sarmıştı. Bir keresinde arkadaşlarından biriyle bir hevesle çizgi roman dükkanına gittiklerinde görmüştü onları. Arka tarafta beş adamla birlikte bir tahta, kâğıt ve çok yüzlü zarlardan oluşan bir oyun oynuyordu. Ejderhaların işin içinde olduğunu hissetti ve Bobby Ray'in ilgisini kaybettiği yer de hemen hemen orasıydı. Ejderhalar, kılıçlar, periler, bütün bu şeyler ona oldukça aptalca geliyordu. Ama kızın tüm o insan erkeklerle birlikte olmasından hiç hoşlanmamıştı. Şimdi daha da az hoşuna gidiyordu.

Uzaklaşmak için döndü ama durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "İyi şanslar Smith. Biliyorsun, yarın. Harika olacaksın." Sonra koşmaya başladı. Smith onun peşinden gitmeye zahmet etmedi. Vahşi köpekler çok hızlıydı ve o da ona yetişemeyecek kadar sarhoştı.

Bunun yerine Bobby Ray yere uzandı ve gözlerini kapadı, birkaç saatlik uykunun onu yağmur gibi iyileştireceğini düşündü. Elbette, masum gözlü ve hınzır ağızlı küçük bir dişi köpekle ilgili tüm o rüyalar onu sadece tüketmiş ve her şeyin farklı olmasını dilemesine neden olmuştu. Ama öyle olmadı. Ta ki Smithtown'dan çıkıp hayatını temelli değiştirene kadar.

O zaman belki, sadece belki, bir adamın rüyalarına ve kalbine musallat olabilecek küçük, cesur bir vahşi köpeğe sunacak bir şeyleri olabilirdi.

Bölüm 1

On altı yıl sonra

"Peki, ne kadar kötü?" Smitty, Mace Llewellyn'e sıcak bir fincan kahve uzatarak sordu.

"Kötü. Gerçekten kötü. Uyuyamıyorum. Zar zor yemek yiyorum. Gece yarısı gelip evi yakacaklar diye ödüm kopuyor." Başını salladı ve kahvesini yudumladı, devam edemedi.

"Daha ne kadar sürecek?"

Mace derin bir nefes aldı. "Bir ay daha. Ama geri dönmeyeceğinden bahsetti. Birkaç ay önce bunun beni mutlu edeceğini düşünmüştüm; ama şimdi değil. Bu beni dehşete düşürüyor."

Smitty yüzünü buruşturdu. "Yapabileceğin bir şey yok mu?"

Arkadaşı gözlerini kaçırdı, Smitty o n u n omzuna kendi omzuyla vurdu. "İtiraf et, hoss. Ne yaptın sen?"

"Anlamıyorsun," dedi Mace umutsuzca. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sadece bizi değil, bebeği de düşünmek zorundayım."

"Sen ne yaptın?"

Smitty'nin gözlerinin içine bakmadan, "Babasını aradım." "Ee?"

"Gelecek hafta onu göreve geri çağıracaklar." Başını sallayarak, "Bir şeyler yapmalıydım, Smitty. Kontrolden çıkmıştı."

"Anlıyorum, Hoss."

"Hayır, anlamıyorsun. Arkadaşını arkadaşına, komşusunu komşusuna, karısını kocasına düşman etti. Kocaları tenis koçlarına karşı. Saks Fifth Avenue'nun ortasında yumruk yumruğa kavgalar başlattı. Sıkıldığında dünya için korkuyorum."

Smitty kahvesini yudumladı ve doğum iznindeki bir polisin bütün bir Long Island kasabasını nasıl mahvedebileceğine hayret etti. Dez doğum yapmadan önce Mace onu Northport'ta dört yatak odalı bir eve yerleştirmiş, eğer burayı severse Brooklyn'de yaşamayı ve daha da önemlisi New York Polis dedektifi olarak her gün hayatını riske atmayı yeniden düşüneceğini ummuştu. Ancak bebek doğduktan kısa bir süre sonra Dez garip davranmaya başladı. İş hakkında hiç konuşmuyordu ve Mace eve geldiğinde tam pişmiş bir yemek ve her isteğini yerine getirmekten mutluluk duyan gülümseyen bir eşle karşılaşılıyordu. Sonra bebek ve köpeklerle mahallede uzun yürüyüşler başladı. Dez eve döndüğünde otuz yıllık evlilikler sona ermişti. Tenis koçları şehir kulübünde vuruluyor ya da tokatlanıyordu. Mace ona bunu sorduğunda Dez hiçbir şey söylemiyor, ama ona bir dilim ev yapımı limonlu beze turtası ikram ediyordu. Bu, adamın uyumayı bıraktığı zamanlara denk geliyordu.

"O biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Onu bugün arayacaklar, hafta sonu izin verecekler ve Pazartesi günü getireceklerdi ama evi aramaya korktum."

Smitty arkadaşını suçlamıyordu. Elbette, birlikte Navy SEAL olmuş, çatışmaların ortasında kalmış, yabancı ülkeleri işgal etmiş, hükümetlerinin onlardan yapmalarını istediği her şeyi yapmış olabilirlerdi. Ama bir kez olsun, gülümseyen Desiree MacDermot- Llewellyn'in patatesleriniz için tuz isteyip istemediğinizi sormasına eşdeğer bir korku hissetmemişlerdi.

"En azından burada birkaç saatimiz daha var."

Mace kahvesini bitirdi. "Tanrı'ya şükür. Eve gidemem.... Dün gece bana rosto yaptı." Boş kahve fincanını ezdi. "İnsanlık dışı. Bu kadın insanlık dışı."

Smitty kendi kahvesini bitirdi ve kalanı çöp kutusuna attı. Televizyon ekranlarına baktı. Akıllarına gelebilecek her yere kamera yerleştirmişlerdi. Bu, bugüne kadarki en büyük işleri olduğundan, Smitty bir aksilik çıkmamasını istiyordu. Ekip şimdiye kadar partiye gizlice girmeye çalışan en az on dört kişiyi durdurmuştu. Mace ona birkaç ay önce parti güvenliği için iş teklifi aldıklarını söylediğinde, Smitty'nin kafası neredeyse vücudundan fırlayacaktı. Bir parti ya da çılgınlık partisi için güvenlik, sabıka kaydı olan ve polis olamayan adamlar içindi. Smitty ve Mace'in işlerini açtıklarından beri oluşturdukları iyi silahlı ekip için uygun olmadığı kesindi. Sonra sadece partiyi değil, partiyi düzenleyenleri de duydu. Bu saçma sapan bir etkinlik değil, bir bilgisayar meraklısının ıslak rüyasıydı. Ülkenin dört bir yanından bilgisayar dünyasının önde gelen oyuncular -milyonerlerden milyarderlere- partiye geliyordu ve son beş yıldır da geliyorlardı. Davetiye almak neredeyse özgeçmişinize koyabileceğiniz bir şeydi. Artırılmış güvenlik, e-posta göndermesi ya da porno indirmesi gerekmediği sürece bilgisayarları umursamayan Smitty'nin bile tanıdığı ciddi ağır topları korumak içindi.

Birkaç gün içinde bu iş "yapmamız gereken saçma sapan bir iş" olmaktan çıkıp herkesin elini taşın altına koyduğu bir olaya dönüştü. Neyse ki artık ellerinde insan gücü vardı - siviller arasında yeni bir hayat arayan eski askeri eğitilmiş şekil değiştiriciler. Şimdiye kadar sadece üç tam insan işe almışlardı ve onlar da Dez'in en iyi arkadaşlarıydı.

"İçeri dönsek iyi olacak." Mace arka kapıları iterek açtı. "Siz iyi misiniz?" diye sordu ekranları izleyen ve kulaklıklar aracılığıyla tüm ekiple yakın temas halinde olan iki erkek ve bir kadına.

"Evet," diye cevapladı kadın kanallar arasında hızla gezinirken, altın leopar gözleri her şeyi yakalıyordu.

"Güzel." Mace, Smitty dışarı atladıktan sonra kapıları çarptı ve ikisi partiye geri döndü.

Hızlıca ön kapı güvenliğini kontrol ettiler ve onları işe alan şirketin sahip olduğu dört katlı kahverengi bir taş olan binaya girdiler. Büyük bir şirket değillerdi ama görünüşe göre oldukça güçlüydüler. Bilgisayar ve veri tabanı güvenliği uzmanları ya da her neyse. Dürüst olmak gerekirse Smitty'nin umurunda bile değildi. Paraları yeterince yeşildi ve çok paraları vardı.

Smitty ve Mace ana balo salonuna girdiler ve etrafa göz gezdirdiler.

Bu insanlar kesinlikle nasıl parti verileceğini biliyorlardı. Bu sıradan ve sıkıcı bir siyah kravat etkinliği değildi. Bu tam anlamıyla bir inek partisiydi. Sert teknoloji müzikleri, duvarları kaplayan eski tip video oyunları, çılgın miktarda yiyecek ve içki -hepsi bedava- ve o rahatsız edici Japon animasyon kızları gibi giyinmiş seksi bir garson. Hayatında daha önce hiç bu kadar çok jartiyerli kız okul elbisesi görmemişti. Evet, bu insanlar kesinlikle izleyicilerini tanıyorlardı.

"Smitty?"

Smitty iş ortağıyla yüzleşti.

"Bu Sierra Cohen. Bayan Cohen, bu da iş ortağım Bobby Ray Smith."

Smitty kadının elini sıktı ve aynı anda onu süzdü. *Nefis. Çakal.* Dünyada çok fazla çakal yoktu ama tanıştığı birkaç tanesi de çok sevimliydi.

Smitty en çekici gülümsemesini kullanarak, "Demek işiniz bu, Bayan Cohen?" diye sordu.

"Oh, hayır. Hayır, ben sadece çalışkan bir işçiyim. Şirket sahipleri halka karşı pek rahat değiller. Bu yüzden ben şirketin yüzü sayılırım."

"Nedenini anlayabiliyorum, hayatım."

Gırtlaktan bir kahkaha attı ve bir adım daha yaklaştı. "Söylemek zorundayım, Mr. Smith-"

"Smitty, sevgilim. Herkes bana Smitty der."

"Smitty, söylemeliyim ki... uh... *bizim* türümüzden bir güvenlik şirketi bulduğuma çok memnun oldum. İşverenlerimin sizin ekibinizle, bu etkinlik için genellikle kiraladığımız tam insanlardan çok daha güvende hissettiklerini biliyorum."

"Her türlü güvenlik ihtiyacınız için biz hazırız. Aslında her türlü ihtiyacınız için."

Mace'in tiksintiyle gözlerini devirdiğini görünce gülmemek için ağzının içini ısırmak zorunda kaldı. Dedektif MacDermot gelmeden önce, bu küçük balın yatağa ilk kimin gireceğini görmek için iki arkadaş arasında çirkin bir kavga çıkabilirdi. Ama şimdi koca kafalı aslan çiftleşip güzel ve iri göğüslü polisle evlendiğine göre, zavallı Smitty tek başınaydı.

"Bunu bilmek çok güzel. Eminim bu gece benim için halledebileceğin bir şey vardır."

"Mace araya girerek, "Siz ikiniz iş bitene kadar bu aşk festivaline ara verebilir misiniz?" diye sordu.

"Ona aldırma hayatım. O evli."

Mace hırladı ve Sierra şaşkınlıkla ona baktı. "Evli mi? Neden?" "Çünkü kız kardeşimin kendini yakmak istemesine neden oldu."

Smitty güldü, Missy Llewellyn'in tören boyunca nasıl hırladığını ve hırladığını açıkça hatırlıyordu. Sonra Sissy Mae, Dez ve Sissy'nin en iyi arkadaşı ve bir sonraki komutanı Ronnie Lee bütün günü Missy'ye işkence ederek geçirdiler. İzlemesi kesinlikle eğlenceliydi.

Sierra dalgın dalgın, "İşverenlerim evliliğe çok önem verir," diye ekledi. "Evlilik ve yavrular."

"Hepimiz yavrularımıza ve yavrularımıza düşkün değil miyiz?" Mace sordu, ancak Sierra'nın cevabının ne olabileceği umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Elbette. Ama onlar yavrularına *çok* düşkünler. Biri çok yaklaşırsa çok *gergin* olurlar."

Smitty kaşlarını çatı. "Kurtlar mı?"

Sierra başını salladı. "Hayır." Döndü ve başıyla devasa kapı aralığını işaret etti. "Vahşi köpekler."

Smitty şaşırmış bir halde Sierra'nın işverenlerinin odaya girişini izledi. Yaklaşık on kişi olmalıydılar ve tahminine göre sürünün tamamı değillerdi. Güvendikleri diğer köpekler dışında yavrularını yalnız bırakmazlardı.

Onları görmek ona hemen eskiden tanıdığı küçük, tatlı bir dişi köpeği hatırlattı. Ve onun gibi, diğer şekil değiştiren ırklar gibi iri değillerdi. Aslında, vahşi köpekler daha küçük bir hayvana dönüşebilen tek türdü. İnsan olarak, erkekler genellikle beş-on ya da beş-on bir, kadınlar ise beş-sekiz ya da beş-dokuzdan uzun değildi. Sıska ve sırk gibiydiler ve onları hareket ederken izleyen Smitty, göründüklerinden çok daha güçlü olduklarını tahmin etti.

Bir başka vahşi köpek kapıdan içeri daldı ve Sierra'ya doğru bir hamle yaptı. Badem biçimli kahverengi gözleri ve dolgun, seksi dudaklarıyla muhteşem bir Asyalı'ydı. Koyu renk saçları beline kadar uzanıyordu ve seksapeliyle dikkat çekiyordu.

Ne yazık ki işaretlenmişti. Smitty onun kokusunu bir mil öteden alabiliyordu.

"Sierra, sahneye çıkman gerekiyor," dedi kadın, uzun zamandır kendi sürüsünden olmayan birinden duymadığı bir country tınısıyla.

Sierra başını salladı. "Hallediyorum." Eli Smitty'nin kolunu okşayarak geri döneceğini haber verdi.

O gittikten sonra koyu kahverengi gözleri Mace'e ve ona kilitlendi. "Beyler."

"Hanımefendi," diye karşılık verdi Smitty. "Bu gece nasılsınız?"

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Aksanımla dalga mı geçiyorsunuz?" "Hayır, ben benimkiyle dalga geçtiğinizi sanıyordum."

Kadın gülümseyince ifadesi hızla değişti. "Nerelisin?" "Tennessee."

Kendini işaret etti. "Alabama."

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum Alabama."

El sıkıştılar ve Mace en yakın pencereden atlamaya iki saniye kala bakarken gülüşüler.

"Ben Maylin. Ama herkes bana May der."

"Bobby Ray Smith. Bu gece güvenliğinizi biz ilgileniyoruz."

"Ah, doğru ya. Şekil değiştirenlerin işlettiği güvenlik şirketi. Bu kadar kuzeyde bir Smith bulduğuma oldukça şaşırdığımı söylemeliyim. Ben de Smithburg'un hemen dışındayım ve sizin Mason-Dixon çizgisini geçeceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Şey, çok fazla Alfa Erkeği ve yeterli bölge yok. Dışarıda başka neler olduğunu görmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Mace'e bir bakış attı. "Akrabaların bir kediyle çalışmandan pek memnun olamaz."

"Ona beklediğinden daha fazla tahammül ediyorlar."

May başka bir şey söylemeye başladı ama müzik kesilip Sierra odanın önündeki sahneye çıkınca durdu.

"Herkes merhaba. Ben Sierra Cohen." Sierra'nın bu sözlerinin ardından çığlıklar ve ısıklar yükselirken Sierra gülerek elini salladı. "Ben Promosyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısıyım. Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Sierra bir süre daha saçmalamaya devam etti ve May önünden geçen bir tepside iki kadeh şampanya aldı. Bir tanesini Smitty'ye uzattı ama o elinin tersiyle itti. "Kusura bakmayın. Görev başındayım. Aklımı başımda tutmam gerekiyor."

"Kurtların tekiladan uzak durması gerektiğini sanıyordum."

"Tekila içseydi," diye mırıldandı Mace, "onu şimdiye kadar dans pistinde sızmış bulurdun."

Smitty ona ters ters baktı. "Şimdi de sohbete katkıda bulunmaya mı karar verdin?"

Sahnede Sierra'nın sesi yükseldi. "Sözü daha fazla uzatmadan, Kuznetsov Güvenlik Sistemleri'nin CEO'sunu takdim edeyim... Jessica Ward."

Smitty'nin başı döndü ve Jessie Ann'in sahneye sanki oranın sahibiymiş gibi çıkışını izledi. Belki de öyleydi.

Sierra'nın sahneye çıktığında aldığı alkış Jessie Ann'inin yanında hiç kalırdı. Aldığı tepki sanki bir rock konserindeymişler gibi gelmişti.

Hatırladığı Jessie Ann'e hiç benzemiyordu, çelimsiz uzuvları ve bir sürü çürüğü vardı. Sonunda biraz kilo almıştı ve bu ona tam oturmuş, seksi kıvrımlar vermişti. Saçlarını omuzlarına gelecek şekilde kestirmiş, düzleştirmiş ve tek bir renge, koyu kahverengiye boyatmıştı. Hayır

kot pantolon ve bilimkurgu tişörtleri de giymiyordu. Bunun yerine, onu zar zor tutan küçük askıları ve ayağına bağladığı beş santimlik topuklarıyla sade mavi ipek bir elbise giymişti. Olgun ve gösterişli görünüyordu... ve hatırladığı Jessie Ann'e hiç benzemiyordu. O her şeyi bilen, inek Jessie Ann'i kaybettiği için neredeyse yas tutacaktı. Onun çiğ yanlarını ve tuhaf davranışlarını hep sevmiştir. Bu onu çevresindeki herkesten farklı kılıyordu. Şimdi diğer önemli CEO'lar gibi görünüyordu; muhteşem ama sıradan.

Jessie Ann mikrofonun önünde durdu ve gürleyen kalabalığa el salladı.

Biraz sessizleştiklerinde, "Ayakkabılar yüzünden, değil mi?" dedi. Sonra ayağını biraz içeri çevirdi ki yandan görebilsinler.

Kalabalık daha da çılgına döndü. Belli ki bu dağ gibi erkek inekler üzerindeki etkisini biliyordu. Ama Smitty odadaki yırtıcı hayvanların da onu izlediğini görebiliyordu - lanet olası işlerini yapmaları gerekirken.

Jessie ellerini tekrar salladı. "Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Bakın, çok fazla zamanınızı almak istemiyorum. Çünkü bu bir parti. Ama Sierra'nın duygularını tekrarlamak ve bu gece geldiğiniz için her birinize teşekkür etmek istiyorum. Bu parti her yıl daha da güzelleşiyor ve bu da sizin sayenizde oluyor. Her zamanki gibi, topladığımız her kuruş Kuznetsov Vakfı'na gidiyor ve bu paranın tamamı yetim ve kimsesiz çocukların sevgi dolu evlere kalıcı olarak yerleştirilmesine yardımcı oluyor. Bunun dışında-"

Sarı saçlı vahşi bir erkek Jessie Ann'in yanına sokularak önünü kesti. Kulağına bir şeyler fısıldamaya başlayınca Smitty bu ufak tefek piçten hoşlanmadığına karar verdi.

Jessie kaşlarını kaldırarak arkasına yaslandı. Smitty o mağrur ifadeyi çok iyi hatırlıyordu.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu.

Erkek başıyla onayladı ve kadın iç geçirerek mikrofona döndü.

"Phil bu gece oyun odamızı kullananlardan, eğer kaybederseniz, lütfen farenizi, kontrol cihazınızı ya da kartlarınızı

oda. Ve kazananlar, lütfen kaybedenin etrafında dans edip "Ben kazandım. Sen bir eziksin." Kalabalık bir kahkaha patlattı ve Jess yüzünde iyi huylu bir gülümsemeyle başını salladı. "Her neyse, iyi geceler ve teşekkürler."

Kalabalık alkışa boğuldu ve Jessie Ann kasıla kasıla sahneden indi.

May ona döndü, bir kadeh şampanya boş, diğerinin yarısı doluydu. "Bu bizim Alfa'mız."

"Sizin Alfa'nız mı?" Jessie birinin Alfa'sı mıydı? Smitty bırakın bir sürünün Alfa'sını, Jessie'yi bir CEO olarak düşünmekte bile zorlanıyordu. Elbette onlar köpekti. Bir grup köpeği idare etmek muhtemelen kurtları idare etmekten çok daha kolaydı.

"Evet, yaklaşık on altı yıldır öyle."

Bu hiç mantıklı değildi. On altı yıl önce kendisi de ancak on altı yaşındaydı. Ve Jessie dışında Smithtown'da hiç vahşi köpek olmamıştı.

"Emin misiniz? Jessie Ann'in okulda olması gerekirdi."

May neredeyse şampanyasını yudumlarırken boğuluyordu. "Eğer biraz aklın varsa, kurt dostum, ona Jessie Ann demeysin."

"Ama ben ona hep Jessie Ann derdim."

Mace ona baktı. "Jessica Ward'ı tanıyor musun?"

"Onunla aynı okula gittim. Sissy Mae onu birden fazla kez hırpaladı." May'e, "Ama mümkünse bundan bahsetmek istemiyorum," dedi.

"Tanrım," diye kıkırdadı, "neden acaba?"

"Bekle." Mace onunla yüzleşti. "Jessica Ward'ı tanıyor musun?" "Neden böyle söyledin? Bir sürü insan tanıyorum." "Evet, ama onlar Jessica Ward değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece diyorum ki Smitty, o senin liginin biraz dışında."

Kurt gururu tehdit altında olan Smitty, "Aslına bakarsan, o küçük kız bir zamanlar benden çok hoşlanıyordu," diye karşılık verdi.

Mace homurdandı. "Evet, tabii. Paralel bir evrende bunu anlayabilirim."

İki erkek daha konuya girmeden, sözünü ettikleri kadın dans eden kalabalığın arasından geçip May'e doğru ilerledi.

"Nasıldım?" diye sordu.

May ona başıyla onay verdi ve neredeyse boş olan şampanya bardağını uzattı. Jessie Ann kadehi bitirdi ve yanından geçen bir garsonun servis tabağına bıraktı.

Mace'e baktı ve şaşkınlıkla gülümsedi. "Mace Llewellyn!" "Merhaba Jessica."

"Aman Tanrım! Ne zaman çıktın?" "Bir yılı aşkın bir süre önce."

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve Smitty'nin gözlerinin kısılmasına neden olan kısa bir sarılma yaptı. "İyi olmana çok sevindim. İyisin, değil mi?"

"İyiyim. Aslında harikayım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Kız kardeşini birkaç hafta önce bir yardım balosunda görmüştüm ama senin evde olduğundan bahsetmemişti. Aslında senden hiç bahsetmedi."

Mace'in cevabı gülmek oldu.

Kendisi de gülen Jess başını salladı. "Ahh. Gördüğüm kadarıyla pek bir şey değişmemiş." Smitty'ye baktı ve uzaklaşmaya başladı. Sonra durdu

ve gözleri büyüyerek arkasına baktı. "Aman..."

Bobby Ray?"

"Jessie Ann."

"Vay canına. Şu haline bak." Onun önüne geçti ve ona hızlıca, pek de tatmin edici olmayan bir şekilde sarıldı. "Buna inanamıyorum. Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle."

"Görüyorum ki vücudun sonunda o kafanın içinde büyümüş."

May en azından kahrkahasını bastırma nezaketini gösterdi. Odanın içinde çınlamasına izin veren Mace'in aksine. Hain piç kedi.

"Evet, kesinlikle öyle."

"Sen..." Hatırlamaya çalışarak parmaklarını şıklattı. "Denizciler mi? Değil mi?"

Mace daha sert güldü.

"Donanma."

"Doğru ya. Özür dilerim. Çok uzun yıllar oldu."

"Anlıyorum."

"Peki tam olarak neden buradasın?"

Smitty dişlerini sıktı ama kibarca cevap verdi: "Mace ile ortağız. Partinizle ilgilenen güvenlik şirketinin sahibiyiz."

"Bu çok hoş." Ama bunu kastetmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu. Gözleri çoktan odayı taramaya başlamıştı.

Sahneden inen erkek vahşi köpek onun eline bir kadeh şampanya tutuşturdu.

"Ayakkabılar konusunda haklı mıydım?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle. "Ayakkabıları boş ver."

"Sence onlarla dans edebilir misin?"

"Elbette. Neden?"

"Seni Don Lester'a götürmek istiyorum." *Milyarder mi?* "Bakalım onunla takım olabilir miyiz?"

"Neden? Haftaya onunla yemek yiyeceğiz." "Evet, ama bunu şimdi yapmak istiyorum."

"Neden bunu kendin yapmıyorsun?"

"Bir, tek başıma dans edersem aptal gibi görünürüm. İki, o *senden* hoşlanıyor."

"Eğer karısına hakaret etmeseydin..." diye mırıldandı yarım kadeh şampanyayı yudumlamadan önce.

"O bir kazaydı. Keşke hepiniz bu işin peşini bıraksaydınız."

Jess kadehini May'e uzattı, o da hemen bitirdi. Görünüşe göre köpekler paylaşmaktan çekinmiyordu.

"Mace, seninle sonra konuşuruz. Size getirebileceğimi düşündüğüm bazı işler var."

"Kulağa harika geliyor."

Kahverengi gözler ona odaklandı ve Jessie tekrar eğilip Smitty'ye küçük bir sarılma verdi. "Seni tekrar görmek harikaydı Bobby Ray. Görüşmeye devam etmeliyiz."

Ama Smitty onun numarasını almaya değil değmeyeceğini tartışmadan, Jessie bir milyarderin peşine takılmak üzere vahşi bir köpeklerle dans etmeye başladı.

May, sürüsünün geri kalanına doğru ilerlemeden önce ikisine de kısa bir gülümseme verdi.

Mace başını salladı. "Oh, evet, dostum. Senden *çok* hoşlanıyor."

Alışılmadık bir öfkeyle arkadaşına baktı ve hırladı: "O çatışmadan sonra hastanede yattığın zaman o yastığı kafana koymam gerektiğini biliyordum."

Gecenin geri kalanı olaysız ve yavaş geçti. Acı verecek kadar yavaş. Smitty'nin tek istediği eve gidip huzur ve sessizlik içinde somurtmaktı. Bunun yerine kendini işini yapmak yerine Jessie Ann'in bir odada çalışmasını izlerken buldu. Neyse ki çalışanları kendi işlerini yapıyordu ve hiçbir sorunları yoktu. Bir iş olarak, gece çılgılık atan bir başarıydı. Ancak Smitty'nin bundan zevk aldığı söylenemezdi. Ateşli küçük çakalın bariz teklifini bile geri çevirdi. Normalde çoktan kabul edeceği bir teklifti bu.

Son minibüs de şirketin ofis otoparkına doğru yola çıktı ve onu Mace'le baş başa bıraktı.

"Neye sırtıyorsun?" Smitty koltuğuna yaslanarak sordu Araba.

"Sırıltıyorum çünkü mutluyum. Bu gece mükemmel geçti. Biraz Başka işlerle ilgili ipuçları, kazançlı işler ve eşim Pazartesi günü işine geri dönüyor. Bunun beni mutlu edeceğini düşünmezdim ama ediyor."

Smitty başını salladı ve gülümsedi. "Hâlâ Northport'ta mı?"

"Tabii ki hayır. Brooklyn'deki evimize geri döndü. Ben de oraya gidiyorum. Artık Ada'da kalmasını istemiyorum. Onun güvenliğinden korkuyorum. Zaten eminim kasaba şimdiye kadar evimizi yakmıştır. Asla geri dönmeyeceğimizden emin olmak için."

İki arkadaş birbirlerinden ayrılamadan yan kapı açıldı ve vahşi köpek sürüsü dışarı çıktı. Saat geç olmasına rağmen hâlâ enerji dolu görünüyorlardı. Bir şeyler yemek için bütün gece açık olan bir lokantaya gitmeyi tartıştılar.

geç akşam yemeği-erken kahvaltı. Jessie Ann kürk mantosuna sarınmış, kasıla kasıla köşeye doğru ilerliyordu. Erkeklerden biri ona yetiştı ve kolunu omuzlarına dolayarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın güldü ve adamı itti.

Büyük, siyah bir Hummer'a doğru yürüdüler ve kapıları açıp içeri doluştular. Jess ön yolcu kapısını açtı ama durup etrafına bakındı, gözleri sonunda onu ve Mace'i buldu. Gülümsedi ve el salladı.

"Teşekkürler çocuklar! Harika geçti."

"Rica ederim," diye cevap verdi Mace onlar adına. Smitty'nin tek yapabildiği bir el sallamaktı. Sonra Sürü kapıları kapattı ve Hummer uzaklaştı.

"İyi misin, Smitty?"

"Evet, iyiyim. Sadece küçük Jessie Ann'in ne kadar değiştini düşünüyordum."

"İnsanlar değişir. Olur böyle

şeyler." "Evet, haklısın."

Ama küçük Jessie Ann'ini seviyordu. Fark ettiğinden daha çok. Ve şimdi sonsuza dek gitmişti.

Jessica Ann Ward sürünün Hummer'larından birinin yolcu koltuğuna oturmuş, camdan dışarı bakıyordu. Bunun olacağını biliyordu ama ne zaman olacağını bilmiyordu. Aradaki buzları eritmek Phil'e kalmıştı.

Phil'in koltuğunda dönüp karısı Sabina'ya baktığını duydu.

"Tanrım, hayatım," dedi adam Jess'in dinlemek zorunda kaldığı en kötü Güneyli aksanıyla. "O güzel ayakkabıların içinde çok iyi görünüyorsun."

"Ve s i z ... Sizi t a m olarak tanıyamıyorum," diye cevap verdi Sabina, aniden daha da kalınlaşan Rus aksanıyla.

"Ben senin bir zamanlar aşık olduğun genç adamım ve şimdi büyüdüm, erkek gibi bir kurda dönüştüm. Hatırlamıyor musun?"

"Um...hayır."

Sonunda Jess daha fazla dayanamadı. Bir kahkaha patlattı, sürüsü de ona katıldı.

"Kesin sesinizi! Kapa çeneni! Kapa çeneni!" diye şakacı bir şekilde Phil'e bağırdı. "O kadar da kötü değildim."

May'in kocası Danny kırmızı ışıktaki durdu. "Yanına gittiğinizde böyleydi." Ellerini birbirinden en az on beş santim uzakta tutuyordu. "Ama işin bittiğinde böyleydi." İşaret parmaklarını birbirinden on santim kadar ayırdı.

Jess elleriyle yüzünü kapattı, kahkahası gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına neden oldu. "Kes şunu!"

"Tatlım, harika gitti," diye neşelendi Sabina. "Onu ezdin geçtin." Bu tür şeyleri her zaman büyük bir zevkle söylerdi. Phil de bundan her zaman çok etkilenmiş görünürdü.

"Hepinizin kaçırdığı şey," diye ekledi May, "o koca kediyle yaptığı göğüs gümbürtüleri." "

"Büyük doğru," diye onayladı Phil. "İşte *bu* büyük bir kafaydı."

May inanamayarak güldü. "Kafası hakkında böyle söylediğine inanamıyorum."

"Ama büyüktü!" Jess evrende en yakın olduğu dört kişiyle tartıştı. Kırk kişilik sürülerinin asıl üyelerine.

"Yani o şey çok büyüktü. Orada oturdum... tribünlerin altında... saklanırdım, korkardım... ve kendi kendime düşünürdüm, 'Başını yana eğerse, tamamen düşer mi? Fil Adam gibi mi?'"

"Aman Tanrım, Jess!"

"Ne? Tribünlerin altında saklanırken çok garip sorular soruyorsun."

Danny lokantanın hemen dışında harika bir park yeri buldu.

"Sizce onu tekrar görebilecek miyim?"

"Hayır," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Jess rahat bir nefes aldı. "Güzel." Kıyafetine el salladı. Elbiseyi ve k rk mantoyu Sabina'dan  d n  almıştı ama ne yazık ki ayakkabılar için iyi para ödemişti.

"Bunu düzenli olarak giyemem. Ve bu ayakkabılardan nefret ediyorum. Ayaklarım donuyor ve banyoda kı ımın üstüne düştüm."

"Bu ayakkabılar bu kıyafeti tamamlıyor," diye yakındı Phil. "O yüzden sineye  ek." "Spor ayakkabılarımı ver May."

"Bu elbiseyle spor ayakkabı mı giyeceksin?" "Sen ne zaman Karl Lagerfeld oldun?"

Phil karısına doğru eğildi. "Bana kötü davranıyorlar, aşkım. Yok et onları."

"Acıktım," dedi Sabina. "Waffle istiyorum ve hemen istiyorum. Yoksa birileri bunun bedelini ağır ödeyecek." Phil'e baktı ve hepsi de "birisinin" o olduğunu kastettiğini anladı.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Benim küçük Rus aşk b   ğim. Sakin ol."

Diğerleri Hummer'dan inerken Jess spor ayakkabılarını giydi. Evet, her şey bitmişti. Bobby Ray Smith ne kadar iyi görünürse görünsün, "şimdi beni görene kadar bekle" anını geride bırakmıştı.

Tanrım, adam gerçekten de iyi görünüyordu. Uzun boyu, kilometrelerce genişlikteki omuzları ve siyah, orta boy deri pantolonunun altında kasları dalgalanan tüm vücudu

ceket, siyah balıkçı yaka ve siyah kot pantolon. Ve çoğu yakasına kadar uzanan koyu kahverengi saçlarının altından bakan o dikkatli, kehribar gözler. Muhtemelen orduda geçirdiği onca yıldan sonra rahatlamıştı.

Evet, adam hâlâ çok iyi görünüyordu.

Keşke onun bu partiye katılacağından haberi olmadığını söyleyebilseydi ama sürüsü iyice araştırmadıkları hiç kimseyle iş yapmazdı. Mace'i kız kardeşi ve son beş yıldaki ortak yardım faaliyetleri aracılığıyla tanıyor olsa da, Danny ona işiyle ilgili bilgileri verene kadar Bobby Ray Smith'in adının ortağı olarak listelendiğini görmemişti.

O anda ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendisine bile ne kadar çocukça ve saçma gelse de, karşı koyamadı. Ve her zaman olduğu gibi, sürüsü de ona katılmaya fazlasıyla istekliydi.

Ama artık her şey bitmişti. Ona tam olarak ne kadar ilerlediğini göstermişti ve bu harika hissettiriyordu. Yine de şu anda uğraşması gereken daha önemli şeyler vardı, Bobby Ray Smith'i resmen geçmişine taşımak.

Yine de bir yanı hâlâ o gece spor salonunda onu öpme şansına sahip olmayı diliyordu. Böylece nasıl bir şey olacağını merak etmeyi bırakabilirdi. Şimdiye kadar, zavallı adamın asla ulaşamayacağı devasa boyutlara ulaştığından emin olduğunu hissediyordu.

Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve Jess Danny'nin elini tutarak onu devasa araçtan indirmesine yardım etti. Artık normal ayakkabılarına döndüğüne göre yardıma ihtiyacı yoktu ama yine de geri çevirmeyecekti.

Sürü gülerek ve mutlu bir şekilde yemek yemek için lokantaya girdi.

Bölüm 2

S mitty arkasına yaslandı ve yoğun mutfaktaki hareketliliği izledi. Bu restoranda takılmayı her zaman sevmişti. Van Holtz Sürüsü Alfa Erkeği'nin kuzeni olan şef, ona her zaman hoş karşılandığını hissettirir ve daha da önemlisi karnını doyururdu.

"İşler nasıl gidiyor?" Adelle Van Holtz garsona iki tabak yemek uzatırken sordu.

"Fena değil. Daha fazla müşteri alıyoruz. Dün gece iyi sonuçlanan büyük bir iş aldık."

"Güzel. Güzel. Kardeşime sizden bahsettim. Sizin için bazı işleri olabilir." Etrafindan dolaştı ve bir şişe su aldı. "Bildiğiniz gibi, Van Holtz Sürüsü sıradan kurt faaliyetleriyle parmaklarımızı kirletmeyi sevmez."

"Smith'ler sıradan kurt faaliyetleriyle ilgilenir. Ve kirletilmekten. Bu yüzden yardım etmekten mutluluk duyarız. Özellikle de bu benim

En sevdiğim restoran," diye göz kırparak bitirdi.

Van Holtz Steakhouse restoran zinciri, kediler pek sık uğramasa da yıllardır şekil değiştirenler için tarafsız bir yerdi. Yine de her cins kurt ya da köpek gelip az pişmiş biftek ihtiyacını giderebilir ve diğer kurtlarla takılabilirdi. Tek sorun, Van Holtz Steakhouse'un hiç de ucuz olmamasıydı. Bu yüzden Smith'ler Van Holtz ve Magnus Sürüleri gibi para içinde yüzmedikleri için pek sık gelmiyorlardı.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Adelle gülümseyerek. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle, bebeğim?"

Smitty Adelle'den çok hoşlanıyordu, restoranının güvenliğini artırması ve hangi çalışanın ondan çaldığını bulması için Smitty'yi tuttuktan sonra ikisi inanılmaz derecede yakınlaşmışlardı. Bu kişinin kutup tilkisi komi olduğu ortaya çıktı.

Ondan en az yirmi yaş büyük olan Adelle, çoğu Van Holtz gibi züppe değildi ve biftek pişirmeyi çok iyi biliyordu. Bir mil uzunluğunda bir annelik çizgisi vardı ve Smitty'ye bebek bakmayı severdi. Annesi Tennessee'deyken ve kız kardeşi de tam bir baş belasıyken, bazen buna ihtiyacı oluyordu.

"Bir sorun olduğunu düşündüren ne?"

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Benden hiçbir şey saklayamayacağını biliyorsun. Dişi kurtla ilgili bir sorun mu?"

"Hayır." Öyle olmasını diledi. Üç basit kurala uyarsanız dişi kurtları anlamak gerçekten çok kolaydı: Onları kızdırmayın, ölmek istemiyorsanız ya da onları alt edebileceğinizden emin değilseniz onlara dik dik bakmayın ve onları rahatsız etmeyin. Bu basit mantığı takip edersen, gayet iyi yaparsın. Ama Jessie Ann bir Dişi Kurt değildi ve o kadında basit olan hiçbir şey yoktu. Hem de hiç. "Dün gece eski bir arkadaşım ile karşılaştım ve beni hiç tanıımıyormuş gibi davrandı."

"Şey-"

"Nasıl olmasın ki?" diye devam etti. "Ben harikayım."

Adelle onun göğsünü okşadı. "Öylesin."

İşten ve Mace'le kahvaltıdan sonra Smitty ancak sabah altıda evine dönebildi. Soyunup yatağına uzandı ve birkaç saniye içinde uyumayı bekledi. Bunun yerine bir saat boyunca tavana bakıp Jessie'nin onu nasıl bu kadar kolay untabildiğini düşündü. Doğru, ikisi de Smithtown'da yaşarken günün her saatini birlikte geçirmiyorlardı ama Jessie'ye kız kardeşi dışında herkesten daha yakındı. Okuduğu bir kitap hakkında konuşup durduğunda bile onu dinlerdi. Elfler, ejderhalar ve kılıçlı adamlar hakkındaki konuşmalara katlanabilmesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Ama bunu Jessie Ann için yapmıştı.

Belki de hâlâ kızgındı. Dişilerin kimseye kin besleyemeyeceğini biliyordu. Özellikle de yırtıcıların. Belki de onu Smithtown'da yalnız bırakıp gittiği için onu affetmemişti. Ama başka ne yapabiliirdi ki? Donanma, "kız kardeşim ve arkadaşları onu çiğneme oyuncağı gibi kullanıyor" diye on altı yaşında bir kızı yanında getirmesine izin verecek değildi ya.

Smitty'yi daha da sinirlendiren neydi? Onun umurunda olması. Jessie'nin onu hatırlayıp hatırlamadığını önemsiyordu. O gittiğinde Jessie'nin incinmiş olabileceğini umursuyordu. Neden umursasındı ki? Ama lanet olsun ki umursuyordu ve babasını sanki yanında duruyormuş gibi duyabiliyordu: "Sen her zaman büyük bir korkak oldun, evlat."

Bir garson Adelle'in önünde durdu ve Adelle yemek dolu tepsiyi hızla inceledi. Başıyla onayladı ve onu yoluna gönderdi. "Bu küçük piliç için ateşli misin?"

Smitty başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır. O sadece bir arkadaş. Eskiden yakın olduğum biri, ama asla... asla..." Başını iki yana salladı. "Asla olmaz."

"Huh. Telaşlı. Seni daha önce hiç telaşlı görmemiştim."

"Telaşlanmadım. Beni şaşırttın, hepsi bu."

"Elbette. Öyle olmalı." Adelle onun omzunu sıvazladı. "Bir biftek daha ister misin? Kendini daha iyi hissedersin." Zaten iki tane yemişti.

"Yine yiyebilirim."

Gülümsedi ve yanından geçen garsonun tepsisinden bir tabak aldı.

Garson durdu. "Bu on numaralı masa için."

"Yani?"

"Kırk beş dakikadır bekliyorlar." Cumartesi geceleri Van Holtz restoranları için en yoğun gecelerdi ama Adelle yılın en sakin gecesinde olduğundan daha hızlı hareket etmiyor ya da daha fazlasını yapmıyordu.

"Bunlar önemli mi?"

Smitty şimdi de güldü. "Adelle."

"Ne? Bu geçerli bir soru."

Garson Adelle'e doğru eğildi ve fısıldadı, "Jessica Ward, patron."

Smitty şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Jessica Ann Ward mı?"

"Evet." Garson sırttı. "Doğru tahmin ediyorsam ilk randevularından biri daha."

İki kadını iterek geçen Smitty kapıyı açtı ve restorana t e r s ters baktı.

Adelle arkasından, "Bu kadın neden rahatsız oluyor gerçekten anlamıyorum," diye iç geçirdi. "Gezegendeki en seçici köpek olmalı. Buraya ateşli bir çift getirdi ve onları her seferinde köşede tek başlarına bıraktı."

Smitty "çifti" -neredeyse boğulacaktı- hemen fark etti, piçin Jessie'nin elini tuttuğunu görünce gözleri kısıldı.

Bu çağda dikkatli olması gerektiğini bilmiyor muydu? Cılız piç muhtemelen ondan sadece bir şey istiyordu ve o bunun farkında bile değildi.

"Sorun ne, bebeğim?" "Hiçbir şey.

Onlara yemeklerini ver." "İstemiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler Adelle."

Adelle omuz silkti ve tabağı tepsiye geri koydu.

Evet, Phil yine haklıydı. Landry vahşi köpek sürüsünden Sherman Landry gerçekten sıkıcıydı. Neredeyse acı verecek kadar sıkıcı ve daha önce hiç görmediği türden bir OKB hastasıydı. Ve bir daha asla görmemeyi umuyordu.

Son kırk beş dakika içinde masanın üzerindeki tereyağı bıçağını on dördüncü kez düzeltti ve "Birkaç hafta sonraki uzun hafta sonu için bir planın var mı?" diye sordu.

Uh-oh.

"Aslına bakarsan var. Sürümle birlikte."

"Oh." Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kemiği elinden alınmış bir Labrador gibi. "Peki ya müzedeki yardım balosu?"

Aman Tanrım, Jess! Bir şeyler düşün. Bir şeyler düşün! Bunu tekrar yapamazdı. Bir daha yapamazdı. Biriyle çıkmak yeterince zordu, ama bu kadar sinir bozucu bir adamla çıkmak ondan çok şey istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Jess artık neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. Son bir yıldır sürekli vahşi köpeklerle çıkıyordu. Bazıları onu dışarı çıkarmak için Avrupa ve Asya'dan geliyordu. Çoğu iyiydi ama hiçbiri onu terletip kıpır kıpır yapmıyordu. Ve onlardan herhangi biriyle çiftleşme düşüncesi onu üşütüyordu. Jess kabul ediyordu, hazırды. Ona sahip olmaya hazırды.

Kendi yavruları. Kendi eşi. On beş yıl boyunca sürü arkadaşlarının çocuklarını büyötmeye yardım etmişti ve artık kendi küçük kâbuslarıyla baş etme zamanı gelmişti. Ama Sherman Landry'nin obsesif-kompulsif doğasının çocuklarından herhangi birini yetiştirmeye yardım edeceği düşüncesi onu biraz hasta hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

"Ben sürümle gidiyorum."

"Elbette," dedi, hayal kırıklığı her halinden belliydi. Sürüsü hakkında konuşurken ilk kez böyle bir ses tonu kullanmıyordu. Onlar ondan ne kadar hoşlanmasalar da Jess onun da onlardan hoşlanmadığını hissediyordu.

Onun için çok kötüydü. Sürüsü onun için, aralarında sorundan başka bir şeye yol açmayacak birini getiremeyeceğı kadar önemliydi.

"Evet...şey." Söyleyecek başka bir şeyi olmadığı için Jess keten peçeteye ağzını sildi. "Hemen döneceğim. Tuvalete gitmem gerekiyor."

Ayağı kalktı ve Sherman da ayağı kalkınca gülümsemeye zorladı. Sherman hakkında ne dersiniz deyin, kesinlikle kibardı.

Jess her zaman "mermer saray" dediğı kadınlar tuvaletine varana kadar arka tarafa doğru yürüdü. Neredeyse her randevusunu bu restorana getirirdi çünkü randevu berbat olsa bile fileminyonun her zaman mükemmel olduğunu bilirdi.

Ellerini yıkayıp kurulamak için kalın kâğıt havluları kullanırken, bu randevuya bir saat daha dayanamayacağını fark etti. Bifteğini bitirmişti, şimdi Sherman tatlı istiyordu. Ve onun tek istediğı de ofise geri dönmekti. Cuma geceki parti için son bir haftadır yaptığı hazırlıklar onu geride bırakmıştı ve şimdi bu Cumartesi randevusunun büyük bir hata olduğunu anlıyordu.

Çok küçük çantasından cep telefonunu çıkardı -sırt çantasının yanında olması için her şeyini verebilirdi- ve Phil'e bir mesaj gönderdi. Basit bir mesajdı:

BENİ BURADAN ÇIKAR!

Arkadaşlarının başka bir şey sormaya gerek duymadan bunu yapacağından emin olan Jess cep telefonunu çantasına geri koydu ve arkasını dönerek bir adamın iri göğsüne çarptı. Kadınlar tuvaletindeki bir adamın.

Boğuk bir çığlık atarak sallanmaya başladı. Her zamanki gibi güzel değildi, daha çok çılgınca çırpınıyordu. İnsanken hiçbir zaman iyi bir dövüşü olmamıştı.

Ama adam onu yakaladı ve kollarını iki yanına sıkıştırdı. Dişlerini çıkardı ve adamın boynuna doğru gitmeye başladı ki, "Jessie Ann! Sakin olur musun!"

şok olmuş bir halde arkasına yaslandı ve Bobby Ray Smith'in yüzüne baktı. Lanet olsun ona! Neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı ki?

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. "Neden kadınlar tuvaletindesin?"

"Bir erkek canı isterse kadınlar tuvaletini kullanamaz mı?"

"Hayır, kullanamaz. Ve pençelerini üzerimden eker misin?" Adam çekildi ve Jess geri adım attı ama kıı lavaboya çarptı. Rahat görünmeye ve kıının üstüne düşmemeye çalışarak adamın etrafından dolaştı ve elindeki kâğıt havluyu fırlattı.

"Ne kadar zamandır orada dikiliyordun? Yoksa bu, Deniz Kuvvetleri'ne katıldığından beri yapmaya başladığın garip bir sapıklık mı?"

"Donanma, Jessie Ann. Donanmaya

katıldım." "Her neyse."

Bobby Ray önce kapıya, sonra tekrar ona baktı. "Ellerini yıkadığın ve benim deli Ju-ju Teyzem gibi kendi kendine mırıldandığın süre boyunca burada seninle birlikte olduğumu bilmiyor muydun?"

Kahretsin. Kendi kendine konuşma konusunda gerçekten çalışması gerekiyordu. "Biliyordum."

"Ama sen arkana dönene kadar bilmiyordum."

"Bak, aklımda çok şey var. Sürekli olarak her şeyin farkında olamam."

"Ama..." O kadar sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu ki tek yapmak istediği yüzüne bir yumruk atmaktı. "Sen de bizden birisin. Tam arkanda olduğumu nasıl bilmezsın?"

"I-"

"Kokumu alamadın mı? Duyamadın mı? Hâlâ bu kadar mı habersizsin?"

Bunu tekrar yapmayı nasıl başardı? Onu on altı yaşında bir çocuğa dönüştürmeyi? Ondan güvende olması ve etrafında olup bitenlerin farkında olmasıyla ilgili uzun nutuklar çektiğini çok net hatırlıyordu. "Hayatını o kitapların içinde yaşayamazsın Jessie Ann," derdi ona hep. Sanki gününün bir saniyesini bile gerçeklerle yüzleşerek geçirmek istermiş gibi. Bu öğütleri genellikle tribünlerin altında ya da ağaçların tepesinde saklanırken alırdı. Smithtown bölgesinde yaşayan leopar ailesi onun "çok tatlı bir şey" olduğunu düşünüyordu çünkü gerçekten de ağaçlara *nasıl* tırmanılacağını biliyordu.

Ama bu çok uzun zaman önceydi. O, bir grup kudurmuş dişi yavrusundan saklanan hırpalanmış küçük kız değildi. O, Kuznetsov Güvenlik Sistemleri'nin CEO'su ve Kuznetsov Sürüsü'nün Alfa Dişisi Jessica Ann Ward'dı. Ama yine de burada durmuş, bu dev kafalı uyuz kurttan ders alıyordu.

Elbette ona bağırabilirdi. Hatta çığlık bile atabilirdi. Ama bu Bobby Ray Smith'e sökmezdi. Hayır, bir Smith'i kızdırmanın tek bir yolu vardı. Özellikle de *bu* Smith.

"Bak, Bubba Ray-"

Gözleri kehribar gibi parlayan yarıklara dönüştü. "Adım *Bobby* Ray, senin de çok iyi bildiğin gibi. Benim babam Bubba."

"Bubba. Bobby." Küçümseyici bir el salladı. "Tatlım, bunun gerçekten bir önemi var mı?" Kısa bir an için adamın ona vurabileceğini düşündü.

O yapmayınca omzunu okşadı. "Önemsemen gerçekten çok hoş. Gerçekten. Ama aslında beni bekleyen biri var ve" burnunu kırıştırdı ve fısıldadı, "sana işini söylemek istemem ama ön kapıya göz kulak olman gerekmiyor mu? Kovulmanı istemem." Adam ağzı bir karış açık ona bakınca, masumca sordu: "Siz restoran güvenliğiniz, değil mi?" Korkutucu bir şekilde eğlenen Jess, kazakla kaplı pazısını biraz ovuşturdu. "Şey, gitmem gerekiyor. Kendine iyi bak, Bobby Joe."

Jess kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. Koridora adımını attığında adamın "*Bobby Ray arıyor*" diye homurdandığını duydu.

Jess gülümseyerek ve piyango kazanmış gibi hissederek masaya geri döndü. Daha oturmadan cep telefonu çaldı.

Telefonu çevirip açtı. "Ben Jessica?"

"Seni ölümden daha kötü bir kaderden kurtarmak için arıyorum. Donuk Sherman'la tatlı."

"Aman Tanrım. Emin misin?"

"Evet, gerçekten sıkıcı olduğuna eminim, tıpkı seni uyardığım gibi," diye devam etti Phil kendini beğenmiş bir şekilde. "Beni hiç dinlemiyorsun."

"Tamam. Tamam. Tamam. Anlıyorum. Ben şimdi gidiyorum."

Jess telefonunu kapattı ve Sherman'a en güzel surat ifadesini verdi. "Çok üzgünüm Sherman. Ama gitmem gerek. Sürü evinde sorun var."

"Elbette, elbette." Sherman ayağa kalktı ve Sherman ona el sallayarak koltuğuna geri oturttu. "Arabam dışarıda bekliyor. Sen tatlıyı ye, seninle sonra konuşuruz." Onu yanağından öpmeyi düşündü ama bu düşünce yüzünü buruşturdu, onun yerine omzunu okşadı. "Bu güzel yemek için teşekkür ederim." Sonra kapıya doğru yöneldi. İsmen tanıdığı şef garson ceketini çoktan koluna takmıştı. Ceketini ondan kaptı, sırtışına gözlerini devirdi ve restorandan dışarı fırladı. Şoförü arabanın kapısını çoktan açmıştı ve o da hemen içeri atladı.

"Eve mi?" diye sordu şoförü.

"Hayır, ofis. Bu berbat akşamı bir şekilde kurtarmalıyım."

Gerçi Bobby Ray Smith'e işkence etmek kesinlikle gecesinin en önemli olayı olarak kayıtlara geçecekti... eğer yılının değilse.

Adelle banyoya girip kazağını çekiştirene kadar kıpırdamadı. "İyi misin Bobby Ray?"

"Bana Bubba dedi. Deniz piyadesi olduğumu düşünüp duruyor." Sonunda Adelle'in endişeli yüzüne baktı. "*Evren çıldırdı mı?*"

Ondan uzaklaştı. "Yani, bu Jessie Ann, Tanrı aşkına. Küçük Jessie Ann Ward. Onu tribünlerin altından ağaçtan inen bir sincap gibi kandırarak çıkarırdım. Bana deli gibi aşıktı ve şimdi bana *Bubba* mı diyor?"

"Bobby Ray, banyoyu kullanmak için bekleyen kadınlar var-"

"Ve orada durup sanki yemeğinden el çektirmeye çalıştığı bir baş belasıymışım gibi davranması çok fazlaydı. *Bana tapardı!*"

Adelle omuz silkti. "Sanırım büyüdü."

Ama o büyümemişti. Nasıl büyüyebilirdi ki?

Onun bakışları karşısında ellerini kaldıran Adelle geri adım attı. "Neden ben dışarıdaki kadınları erkekler tuvaletine yönlendirmiyorum ve sen de zamanını... hırlayarak geçirmiyorsun? Burada. Hazır olduğunuzda, mutfakta sizi bekleyen kırk onsluk bir biftek ve bir şişe tekila var."

Sonra döndü ve odadan kaçtı. Smitty, Adelle'in söylediği gibi hırlayarak banyo lavabosuna doğru yürüdü. Aynada kendine baktı. Dişler. Dişlerini çıkarmıştı! Bir kadının onu bu kadar etkilemesine izin mi vermişti de dişlerini serbest bırakmıştı? Evren çıldırmıştı!

"Bu iş daha bitmedi," dedi yansımasına. "Hem de hiç."

Jessie Ann Ward'ın ona ayakkabısındaki köpek boku gibi davranmaya devam etmesinin bir nedeni olmalıydı ve nedenini kesinlikle öğrenecekti.

Bölüm 3

"Ona Spot mu dedin?"

Kız kardeşi şaşkınlıkla ona baktı. Muhtemelen hiç bağırmadığı içindir. Ne ona ne de bir başkasına. Ama Jessie Ann'in onu gördüğü son iki gecede gözlerinin içine bakmasına şaşmamalıydı. Kim Spot diye çağrıldığını hatırlamak isterdi ki?

Kız kardeşi açıklama olarak, "Lassie'nin işi bitmişti, tatlım," dedi.

Bu özel etkinliğin nasıl aylık hale geldiğini bilmiyordu. Mace, kız kardeşi Sissy Mae, Ronnie Lee, Ronnie Lee'nin arkadaşı Brendon Shaw ve Mace'in karısı Dez ile Shaw'un oteli Kingston Arms'da Pazar brunch'ı için buluştu. Bu özel yemek salonu tüm insanlardan gizlenmişti ve çoğunlukla kendi türlerine hitap ediyordu. Tüm ırklar için tarafsız bir alan. Ve bir bedenini yiyebileceği en iyi Fransız tost.

"Sadece o değildi Sissy Mae," diye hatırlattı Ronnie ona. "Saçları da öyleydi. Tüm o renkler tek bir kafada. Trajikti. Ne punk ne de

hiçbir şey. Sadece aptalca görünüyordu."

"O vahşi bir köpek," diye hırladı Smitty, artan öfkesini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu. Nadiren kullandığı bir öfkeydi bu. "Tüylerini boyamadıkları sürece tüm vahşi köpekler bu renklere sahiptir."

"O zaman boyamalıydı. Çünkü tek yaptığı kendini büyük bir hedef haline getirmektir."

"Anlamıyorum," dedi Dez bir kaşık yulaf ezmesi ve kucağında tıslayan oğlu arasında. "Sizin vahşi köpeklerden ne farkınız var?"

Smitty öfkesinin bir anda yok olduğunu hissetti. Dez'in onun üzerinde böyle bir etkisi vardı. O kadar kolay şekil değiştiren gaflarına düşüyordu ki, onu eğlendirmekten asla geri kalmıyordu. Bazen bir tren kazasını izlemek gibiydi.

Bir an sürdü ama Dez birden tüm odanın dikkatinin kendisinde olduğunu fark etti. Arkadaşı sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gülümseyerek onun bu işten nasıl sıyrılacağını bekliyordu. Etrafına bakınan Dez omuz silkti. "Ne?"

Sissy bir şey söylemek için ağzını açtı ama Ronnie, Sissy üç kadın arasında çok sağlıklı bir dostluğa dönüşen ilişkiye zarar verecek bir şey söylemeden araya girdi.

"Bizler kurtuz," diye açıkladı Ronnie Lee basitçe. "Vahşi köpekler kelimenin tam anlamıyla köpektir."

Mace karısının tabağından pastırma çalarken, "Bazıları ilk köpekler olduğunu söylüyor," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

Sissy Mae boş tabağını itti. "Boş ver bunları. Hem onu neden gündeme getirdin Bobby Ray?"

"Onunla Cuma gecesi yaptığımız işte tanıştım." Dün geceki toplantıdan söz edemezdi. Mace'e bile. Buna hâlâ inanamıyordu. Ona Bubba demişti. Yüzüne tükürmüş bile olabilirdi.

Mace başını salladı, babası Dez'in tabağındaki tostı alırken oğlu tıslayıp ona doğru hamle yapınca gülümsedi. "Unut gitsin, Smitty. Sen onun liginin çok dışındasın. Seni zar zor hatırladı."

Sissy ve Ronnie karşılıklı bakiştılar.

"Kimin liginin dışında?" Sissy sordu. "Jessie Ann'in mi?"

"Sen onu tanıdığında Jessie Ann olabilir. Ama o artık Jessica Ann Ward. Ve sen, benim köylü arkadaşım, hiç şansın yok."

Dez biraz daha dik oturdu. "Jess Ward'dan mı bahsediyorsunuz? Tanrım, onu yıllardır görmedim."

"Jessica Ward'ı tanıyor musun?" Dez bu üstün aslan ses tonuna nasıl katlanıyordu, Smitty'nin hiçbir fikri yoktu. Dişleri ya da pençeleri olmadığı için av sırasında Smitty'nin sık sık yaptığı gibi intikamını alamıyordu.

"Evet, Kaptan Ego, Jessica Ward'ı tanıyorum."

"Ona böyle hitap etmesine bayılıyorum," diye güldü Sissy.

"Birkaç yıl önce birlikte çalışmıştık." Dez oğluna doğru sırttı. "O gittiğinde hepimiz çok üzölmüşük. İşinde çok iyiydi."

Kaşlarını kaldıran Sissy, "Sakın bana o korkak küçük tavşanın polis olduğunu söyleme" dedi.

"Polis değil. Teknisyen. Özellikle bilgisayar teknisyeni. Çok iyiydi ama kendi işini kurmak için ayrıldı. Ve şimdi Tanrı'dan daha zengin." Dez, Smitty'ye baktı. "Mace haklı. O senin liginin çok dışında."

Smitty en iyi dudak büküşünü yaptı. "Neden bana zarar vermeye

çalışıyorsunuz?" "Eğlenceli olduğu için mi?"

"Çok kolay."

"Ağlamana bayılıyorum."

Smitty içini çekti. "Sorduğumu unut."

"Randevun nasıl geçti?"

Jess, May'ın sorusu karşısında gözlerini devirdi. "Bunu tartışmak istemiyorum." May yüzünü buruşturdu. "O kadar kötü mü?"

"O kadar sıkıcı."

"Özür dilerim, tatlım."

Jess ayağa kalktı ve kahvaltı tabağını lavaboya götürdü. "Bu senin hatan değil. Sadece birbirimize uygun değiliz."

Tabağını durularken Jess rahat bir tavırla, "Dün gece Bobby Ray Smith'i restoranda gördüm" dedi.

"Öyle mi?" May de aynı rahatlıkla sordu. "Ne oldu?"

"Şey"-Jess ellerini kuruladı ve döndü-"Sanırım şöyle diyebiliriz-"

Pack'in mutfağında duran kırk vahşi köpeğin, sırf onun cevabını duyabilmek için aniden ortaya çıktığını görünce kelimeler boğazında düğümlendi.

Phil onu işaret etti. "Her ayrıntıyı. Hiçbir şeyi atlama. Git." Ve o da gitti. Doğruca ön kapıya ve özgürlüğe.

Smitty Dez'e işaret etti ve o da oğlunu mutlulukla Dez'in kollarına bıraktı. "Tek bildiğim... Jessie Ann hâlâ çok tatlı."

"Ve hiç ilgilenmiyor."

Smitty arkadaşına ters ters baktı. "Bunu gerçekten söylemek zorunda mıydın?" "Bobby Ray'in başı dertte olan genç kızlara karşı hep bir ilgisi olmuştur."

"Oh, kurtar beni, Bobby Ray," diye alay etti kız kardeşi. "Çok zayıf ve çelimsizim."

"Kurtar beni Bobby Ray," diye ka t ı l d ı Ronnie, "Tribünlerin altında sıkışıp kaldım-"

"-bir ağaçta-"

"-okul havalandırma sisteminde..."

İki hayat arkadaşı birbirlerine baktı ve hep bir ağızdan "Yine mi!" dedi.

Dişi düvelerin aptallığını görmezden gelerek, kahkahaları arasında sordu: "Kasabayı ne zaman terk etti?"

Hâlâ kıkırdayan Ronnie bir an düşündü. "Koca Kemik dağdan düştükten hemen sonraydı."

"Dostum, çok sarhoş olmalı," dedi Sissy. "İki bacağını ve bazı kaburgalarını kırdı. İyileşmesi günler sürdü," diye ekledi gerçek bir acıma duygusuyla.

Smitty, "Sürü arkadaşı o n u n on altı yıldır Alfa'ları olduğunu söyledi," dedi.

"Bu mümkün. İlk yılımız bitmeden ayrıldığını biliyorum."

"Vay canına. Bir köpek sürüsünün alfası," diye alay etti Sissy. "O işi almak için ne yapman gerekiyor acaba?"

"En iyi kış koklayıcısı olmak mı?"

Dez başını salladı. "Siz ikiniz çok *kötüsünüz*."

"Ne diyebilirim ki? İçimizdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor."

"Aslında," diye hatırlattı Ronnie Sissy'ye, "herkes içindeki kötülüğü ortaya Biz. çıkarır."
"

"İyi bir noktaya değindin."

Smitty biraz üzgün bir şekilde içini çekti. "Hepiniz onun benim yüzümden gittiğini düşünmüyorsunuz, değil mi? Sen?"

Onu nasıl koruduğunu bildiği için bunu dürüstçe sormuştu. Ama karşılığında aldığı histerik kahkaha onu aşağılamaktan başka bir işe yaramadı.

"Anlatacak bir şey yok. Bobby Ray'i beş dakika kadar gördüm."

"Yalan söylüyor," diye suçladı Sabina. "Ama onu kıracağız."

Jess'i bir sandalyeye ittiler ve Sabina parmaklarını şıklattı. Silahı onun eline verdiler ve o da silahı Jess'in yüzünün önünde tuttu.

Jess homurdandı. "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünmüyorsun değil mi?"

"Bitter, *bitter* çikolata," dedi Sabina ona usulca. "Cevizli. Fırından yeni çıkmış."

Sabina Jess'in en sevdiği brownie'leri burnunun altında tuttu. Öğleden sonra hayvanat bahçesine yapılacak bir gezi için kurabiyelerle birlikte pişirilmişlerdi.

Jess tepsiye uzandı ama Sabina onu geri çekti. "Oh hayır. Kurtla beş dakikalık görüşmen hakkında *her şeyi* anlatmazsan olmaz."

"Peki," diye kabul etti Jess, ağzı sulanmıştı. "Ama bütün tavayı ben alacağım." "Eğer kalçalarının bunu kaldırabileceğini düşünüyorsan, dostum."

"Son çeki ne zaman alacaksın?" Smitty Mace'e sordu.

Sonunda tatmin olan Mace sandalyesinde arkasına yaslandı ve kolunu karısının sandalyesinin arkasına koyarak omzunu okşadı. "Unut gitsin."

"Ben de seninle geleceğim."

"Boş ver. Oraya iş yapmaya geldim. Kızıışmış bir köpek gibi etrafını koklaman için değil."

Kollarındaki yavru Butthead, nam-ı diğer Marcus Patrick Llewellyn, ona gülümsedi ve parmağına uzandı. Derisinin hemen altındaki küçük pençeleri hissedebiliyordunuz. Yine de Marcus ergenliğe girene kadar gerçek anlamda ortaya çıkmayacaklardı. Yine de içindeki hayvanı tanımak için o pençeleri görmenize gerek yoktu. Annesinin gri-yeşil gözlerine sahip olabilirdi ama bu harika küçük çocuk -ve Smitty'nin vaftiz oğlu- hâlâ bir yırtıcının soğuk ve sert ifadesine sahipti. Tıpkı babası gibi.

Smitty Dez'e gülümsedi. "Nasılsın hayatım? Bizden birini yetiştirmenin kolay olmadığını biliyorum."

"İyi. Gerçi çita dadı yardımcı oluyor. Ama ilk hırladığında biraz panik atak geçirdim."

"Çılgılık attı ve onu bana fırlattı."

Dez, Mace'e kaşlarını çatı. "Oğlumu sana fırlatmadım. Sadece onu teslim ettim ve yatak odamızdaki yastığa bağırabilmek için hızla odadan çıktım."

"Onu yatağın altında köpeklerle birlikte buldum."

"Oyuncaklarını alıyordum, seni koca saçlı piç." Tekrar Smitty'ye baktı. "Alışmak biraz zaman alıyor. Hırlama, tıslama, mırlama. Sonra da bebekle uğraşmak zorunda kalıyorum...."

"Ha, ha," dedi Mace kuru bir sesle.

"İşe ne zaman dönüyorsun?" Smitty sordu çünkü Mace'in tüm vücudunun panikle gerilmesini görmeye bayılıyordu.

Derin bir iç çekti. "Yarın. Erken dönmemi istediler. Çaresiz olduklarını söylediler. Onlara hayır demeyi düşündüm ama Mace işimi riske atmamam gerektiğini söyledi." Kocasının kalçasını okşadı ve ona

Mace'in her zaman canını kurtarmak için kaçmak istemesine neden olan samimi, sevgi dolu bakış. "Bu konuda çok harikasın tatlım."

"Uh...evet. Teşekkürler."

Mace, Shaw'a dönüp oteli sordu ve Smitty, Dez, Ronnie Lee ve Sissy Mae'nin kuşkuyla karışık kendini beğenmiş bakışlarını izledi.

"Hey," dedi Smitty, "üçünüz *plan* yaptınız mı-ov!"

Tüm oda ona baktı ve Dez'in masanın altında üzerine bastığı ayağındaki ani ve şiddetli acıya karşı dişlerini sıktı.

"Neyin var senin?" Mace neredeyse gerçekten umursuyormuş gibi bir sesle sordu.

Smitty başını sallarken Dez saçlarını nazikçe gözlerinden uzaklaştırdı. "Sanırım zavallı bebeğin bacağına kramp girdi, ha?"

Bu kez başını salladı, Dez topuğunu ayağının üst kısmına bastırırken konuşamıyordu.

"Yeterince avlanmıyorsun," diye suçladı Mace, çoktan Shaw'a dönmüştü bile. "Bu kramplarını geçirirdi, biliyorsun."

Dez onun yanağını öptü ve kulağına tısladı, "Tek kelime edersen cesedini aylarca bulamazlar."

Kurtlar akıllı bir türdü ve kendilerinden daha acımasız bir yırtıcının yakınlarda olduğunu her zaman bilirlerdi.

Annesinin hırçın yanından oldukça memnun görünen bebeği hâlâ kucağında tutan Smitty, "Tek kelime bile etmeyeceğim," diye söz verdi.

Jess kanepeye, kitap okuyan on altı yaşındaki çocuğun yanına çöktü ve onun yanında oturmuyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve çalıştırdı. "Bugün hayvanat bahçesi zamanına uymadın mı?" diye sordu ona.

Jonathan DeSerio, Johnny, başını salladı, gözleri önündeki kitaba odaklanmıştı. Ta ki kafasını aniden kaldırıp aceleyle, "Tabii gitmemi istemiyorsan. Bir dahaki sefere gidebilirim."

Annesi öldükten sonra üç yıl boyunca çocuk hizmetleri Johnny'yi koruyucu aileler arasında dolaştırdı. Diğer şekil değiştirenler dışında kimsenin anlamadığı nedenlerden ötürü, şehrin onu yerleştirdiği tam insan aileler onun etrafta olmasından hoşlanmıyordu. Onu tuhaf buluyorlardı. Ve haklı olarak. O gerçekten insan değildi, tam olarak değil.

Sonunda, çoğunlukla şekil değiştiren vakalarıyla ilgilenen Çocuk Koruma Hizmetleri'nin bir bölümü Johnny'yi keşfetti. Onu yerel kurt sürülerinden birine yerleştirmeye çalıştılar ama hiçbiri onu kabul etmedi. Bu yüzden CPS sonunda Jess'e geldi ve onu kendi sürüsüne yerleştirip yerleştiremeyeceklerini sordu. Ne de olsa hepsi köpekti.

Jess onu almakta tereddüt etmedi. Jess onu evinde hissettirmek için çok çalıştı ama Jess onu göndereceklerinden korkmaya devam etti. Diğerleri gibi. Johnny hâlâ hiçbir yere gitmeyeceğini anlamamıştı. Birdenbire onun etraflarında olmasından hoşlanmadıklarına karar verip onu kapı dışarı edemezlerdi. Vahşi köpek sürüleri bu şekilde çalışmazdı. Bir kere girdin mi, bir daha çıkamazdın. Mafya gibi ama kan yemini ve kiralık katiller yok.

"Eğer hayvanat bahçesine gitmek istemiyorsan, Johnny, gitmek zorunda değilsin." "Tamam."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sordu, "Peki duydun mu-" "Hayır."

"Ben olsam

endişelenmezdim-"

"Endişelenmiyorum."

"Tamam o zaman."

Johnny keman öğretmeninin tavsiye ettiği son derece prestijli bir yaz müzik programına başvurmuştu. Acımasız bir rekabet vardı ve sadece en iyiler girebiliyordu. Jess'in inancı vardı ama belli ki Johnny'nin yoktu. Ama bu sorun değildi. İkisine de yetecek kadar inancı vardı.

May ve Danny'nin kızları Kristan oturma odasına girdi, pembe, suni k rkl  ceket ve mini eteği ve onu sıcak tutacak tam boy taytıyla her zamanki gibi sevimli görünüyordu.

Johnny'ye baktı. "Hâlâ burada mı oturuyorsun?"

"Hayır," dedi Johnny kuru bir alaycılıkla, kitabından başını kaldırmaya bile tenezzül etmeden. "Bu sadece benim hologramım. Aslında Utah'tayım."

Jess homurdandı. şimdiye kadar Johnny'yi kabuğundan çıkarabilen tek kişi Kristan olmuştu. Bunu da çoğunlukla onu kızdırarak yapıyordu; ama işe yaradıysa yaramıştı işe.

"Veletler hayvanat bahçesi gününe gittiğinde de aynı yerde oturuyordu," diye Jess'e bilgi verdi.

"Sen neden gitmedin?"

"Alo? Bunun için biraz yaşlıyım."

"Hayvanat bahçesi için asla çok yaşlı olunmaz."

Kristan gözlerini devirdi. "Her neyse. Ben lokantaya gidiyorum. Sen de ister misin?
Gitmek mi?"

Jess, Johnny'ye baktı ama Kristan'ın konuşmasını anlamadığını fark etti ona doğru. Dirseğini onun böğrüne sapladı ve kafasını kitabından kaldırdı. "Ha?"

Jess'in çocuğu bu kadar sevmesine şaşmamalı, onun erkek versiyonu gibiydi.

"Akşam yemeği," diye itti Kristan. "Akşam yemeği için. Hamburger. Patates kızartması. Bol ketçaplı. Sonra da atari salonuna ya da sinemaya falan gideriz. Tabii burada yaşlılarla kalmak istemiyorsan."

"Sana zarar vermekten korkmadığımı biliyorsun, değil mi? Ve geç saatlere kadar dışarıda kalma," dedi Jess alaycı bir bakışla, ama bu sadece veletler... şey... çocuklar arasında evrensel olan olağan göz devirme-bıkkınlık-i çekme tepkisini ortaya çıkardı.

"Evet, *anne*."

"Sanırım gidebilirim." Johnny ona baktı ve Jess omuz silkti.

"Seçim senin, evlat."

Emin olamayan Johnny ayağa kalktı, kitabı hâlâ elindeydi.

"O kitabı da mı restorana getiriyorsun? Seni temin ederim ki ben eski püskü bir kitaptan çok daha ilginç biriyim."

"Hey!" Jess uyardı. "Bu kitaptan bahsederken ağzından çıkana dikkat et. *Yüzüklerin Efendisi*."

"Elflere olan takıntın gerçekten sağlıksız."

Johnny öylece şaşkın şaşkın bakakalınca Kristan yine i geçirdi, kitabı onun elinden aldı ve Jess'e fırlattı. "Seni ateşli insan kızlarla bile tanıştıracığım. Onlar tam bir sürtük."

"*Kristan Jade!*"

"Özür dilerim, özür dilerim." Kristan Johnny'nin elinden tuttu ve onu ön kapıya doğru sürükledi. "Görüşürüz, Jess Teyze."

Johnny ona dönüp baktı ve Jess onun yüzündeki korku ifadesinin tadını çıkarmaktan kendini alamadı. Panik yok, umutsuzluk yok, sadece şımarık bir dişi köpeğın neyin peşinde olabileceğine dair derin bir korku. Kesinlikle ilerleme.

Jess dizüstü bilgisayarına dönmeden önce arkalarından "İyi eğlenceler," diye seslendi. Sürüsü mızımızlanmıştı, kelimenin tam anlamıyla.

Ofis. Yani uzlaşması? Kanepede çalışacaktı. En azından bu şekilde yemekten sonra bir şeyler atıştırmak için ona katılabilirdi.

Cep telefonu çaldığında Jess'in ne kadar zamandır çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Arayanın Johnny ya da Kristan olabileceğini düşünerek hemen cevap verdi.

"Ben Jess."

"Selam."

Kaşlarını çattı. "Hey... kimsiniz?"

"Smitty mi?"

Jess'in gözleri şaşkınlıkla doldu. Hâlâ bir pitbull kadar inatçıydı. "Numaramı nereden buldun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Oh!" dedi Jess büyük bir neşeyle. "Tamam."

Telefonu kapattı ve odanın öbür ucunda ki başka bir kanepeye fırlattı. "Pislik herif."

Smitty dehşet içinde telefonundaki bağlantı kesildi mesajına baktı.

"Yüzüme kapattı."

Ronnie onun bacağını okşadı. "Eminim o-" "*Benim*

yüzüme!"

Brendon Shaw kahkahayı patlattı. "Biliyor musun, Jessica Ward'a daha önce pek dikkat etmemiştim. Ama söylemeliyim ki... Ondan gerçekten hoşlanmaya başladım."

Arkadaşının koluna yumruk atan Ronnie, "Smith kurtları söz konusu olduğunda ne zaman konuşulup ne zaman konuşulmayacağına dair tartışmalarımızı hatırlıyor musun? Bu da o konuşulmaması gereken zamanlardan biri."

Smitty deri koltukta rahatça dinlenen kız kardeşine baktı. Brendon Shaw'ın dairesinde büyük, rahat mobilyalar vardı ve kedinin büyük rahatsızlığına rağmen kurtlar ne zaman uygun olsalar gelip dinlenmeye bayılırlardı.

Smitty akrabalarına basitçe "Ben Bobby Ray Smith," dedi.

"Öylesin," diye onayladı Sissy. "Ama görünüşe göre bu küçük Jessie Ann için pek önemli değil."

"Biliyorum," dedi Shaw, hâlâ gülerek. "Hadi hepimiz odanın içinde dolaşıp isimlerimizi söyleyelim. Çünkü bu fark yaratır."

"Dostum, sen tam bir pislisin," diye hırladı Smitty, kavga arıyordu ve belki de bulmuştu.

"Oooh. Az önce bir Rhodesian Ridgeback tarafından vurulmuş bir adamdan gelen güçlü dövüş sözleri bunlar."

Ronnie iç geçirdi. "Ne zaman susman gerektiğini hiç bilmiyorsun."

Smitty ayağa kalktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var evlat?"

"Pek sayılmaz." Shaw ayağa kalktı. "Tıpkı senin küçük kız arkadaşın gibi, benim de sana söyleyecek *hiçbir şeyim* yok."

Ve Smitty'nin pençelerini serbest bırakmadan ve dişlerinin boynuna gömüldüğünü hissetmeden önce duyduğu son şey Ronnie Lee'nin ona "*Sadece yüzünü değil, Smitty!*" diye bağırmasıydı.

Bölüm 4

"Hayır."

Smitty aslana baktı. "Neye hayır? Ben hiçbir şey söylemedim. Değil mi Mindy?"

Mace yönetici asistanlarına baktı. "Onu karıştırma."

Kız kardeşi tarafından işe alınan seksi çita Mindy başını salladı. "İkinizin bunun için gerçekten zamanı var mı?"

"Sen gitmiyorsun," dedi Mace tekrar.

"Neden isteyesin ki?" Mindy masasından klasörleri çıkararak sordu. "Bir çek almaya gidiyor, geneleve uğramaya değil."

"Jessica Ward'ın ona gerçekten ilgi duyup duymadığını görmek istiyor."

Mindy homurdandı. "O köpek dolu. Hayır," dedi Mindy kesin bir ifadeyle, "sana ilgi duymuyor."

Smitty elini göğsüne götürdü. "Mindy, kıskanmana gerek yok hayatım. Kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun."

"Karım da bunu çok takdir ediyor."

"Sen gitmiyorsun," dedi Mace tekrar. "Jessica Ward bize bazı üst düzey müşteriler getirebilir. Senin ve sikinın bunu mahvetmesine ihtiyacım yok."

"Şimdi, ahbap, bu sadece acıttı."

Mace'in gözleri kısıldı. "Bak köylü, gitmiyorsun, o kadar."

"Gerçekten mi? Sen gittiğine göre, telefona sarılıp tatlı Dez'i arayabilirim ve onu ne kadar sevdiğini, ona ne kadar ihtiyacın olduğunu, rostosunu ne kadar sevdiğini ve eve döndüğünde senin için yemek pişirip temizlik yapan küçük bir ev kadını istediğini söyleyebilirim. Bekleyen küçük bir ev kadını. Sadece. Senin için. Seni."

"Pekala, **t a m a m** ! Gelebirlsin." Mace dişlerini sıktı. "Sen... *Piç kurusu.*"

Hışımlla dışarı çıktı ve Smitty de peşinden yürüdü.

Mindy gülerek, "Çok *adisin*," diye fısıldadı.

"Sadece bir şeylerin olması için yapmam gerekeni yapıyorum, hayatım."

Çünkü Jessie Ann Ward'ı tekrar görmeye kararlıydı. Ve hiçbir şey, özellikle de büyük, huysuz bir kedi onun yoluna çıkamazdı.

Kuznetsov ofis binası Greenwich Village'in ortasında duruyordu. Sadece sermayesi artacak olan önemli bir gayrimenkul parçasıydı. Çok katlı eski bir depoyu devralmışlar ve yirmi blokluk bir alandaki en havalı ofise dönüştürmüşlerdi. Her kat farklı bir işi yönetiyor ya da idare ediyordu.

ama en üst kat Sürü'ye aitti. Sadece o kata davet edilenler oraya çıkabilirdi. Sürü, tam bir insanın gerçekten görmemesi gereken bir şeyi görme riskini göze alamazdı. Bu yüzden ön masadaki listede adınız yoksa içeri giremezsiniz.

Öğle yemeği geldiğinde, Jess'in sürüsüne katılıp yemek yemekten başka seçeneği yoktu, çünkü o yiyene kadar ofisinin dışında "Feelings" şarkısını söylüyorlardı. Acımasız ama etkili. Phil bilgisayar oyunu oynarken, May ve Sabina porno sitelerinde gezinirken ve Danny köpeklerinin tasmalarından tutup koşmalarına izin vererek kaykayıyla ofiste tur atarken, Jess çavdar ekmeğinde ton balığını yedi ve dizüstü bilgisayarında e-posta yazdı.

"Danny," dedi Danny yanından geçerken, "Bander hesabından haber var mı?"

"Weasel güvenliği aşmasının otuz dakikadan az sürdüğünü söylüyor. Bu çok kolay oldu."

"Gelincik'i içeri getirin. Onunla konuşmak istiyorum." Weasel gerçek bir gelincik değil, neredeyse her şeyi hackleyebilen tam bir insandı. Jess, şirketinin güvenlik altına aldığı sistemlerden uzak tutmak istediği adamlarla çalışmanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce anlamıştı. Hackerlar genellikle fazla bir şey istemezlerdi; birkaç dolar, bazen bir şişe tekila ya da Jack Daniels veya bilgisayar ekipmanı. Ve Jess her zaman tam insan olan inek erkek ve kadınlarla, paralarını aldığı kibirli tiplerden daha iyi anlaşıyordu.

"Ve köpekleri gezdir, Danny. Madem onları kendi eğlencen için kullanıyorsun."

"Yapacağım."

Köpekler ofisin arka tarafındaki Sabina'nın masasının etrafından dolandılar ve son koridordan aşağı, zaten açık olan ön kapılara doğru koşular. Jess'in Danny'nin bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Elbette sakarlık faktörü göz önüne alındığında, köpekleriyle kaykay yapmak iki kolunu da kırmak için çok hızlı bir yoldu.

Rüzgâr direncinin köpekleri yavaşlatmaması için Danny'nin çömelmesini izledi. En yüksek hızda birkaç metre daha gittikten sonra kapıya vardıklarında yavaşlayacaklar, böylece asansöre ulaştıklarında Danny ve köpekler hemen içeri gireceklerdi.

Ama kapıya yaklaşık on metre kala Jess birden köpeklerin korkusunun kokusunu aldı. Sonra ikisi ayrı yönlere doğru fırladılar. Hareketlerinin gücü ve ani oluşu Danny'yi geri çekip kaykaydan düşürdü ve kaykay havalanarak odaya giren sürüden olmayan bir erkeğin kafasına çarptı.

Bu koca dünyada Bobby Ray Smith'in cazibesine kapılıp giremediği pek fazla yer olmamıştı. Özellikle de ön kapıda bekâr bir kadın varsa. Ama sevimli gıcırtilı sesli, peri gibi esmer kadın cezbedilemezdi. Asla kaba olmamakla birlikte, yine de patronun ofisine gitmesine izin vermedi.

"Çok üzgünüm efendim ama listede adınız yok," demişti ona kesin bir dille. "Hayır, arayamam. Sizinle konuşmak isteselerdi sizi listeye koyarlardı," diye ısrar etti. "Özür dilerim efendim."

Hepsi de kocaman bir sırtış ve mükemmel beyaz dişlerle söylenmişti.

Elbette Smitty asla pes edecek bir adam değildi. Asansörün kapıları açıldığında ve kanlar içinde, hırpalanmış bir Mace Llewellyn'in küçük bir dişi köpek ve onun küçük sürüsünden birkaç kişi tarafından lobiye taşınmasına yardım etmek zorunda kaldığında hâlâ onu yukarı çıkmasına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"*Ne oldu böyle?*"

"Bir kazaydı!" En azından durumdan rahatsız görünüyordu. Daha da iyisi, hatırladığı Jessie Ann'e benziyordu. Cuma ve Cumartesi günleri gördüğü o cilalı, tertemiz, *sıkıcı* Jessica Ward gitmiş, yerine her zaman sevdiği o inek, "saçlarımı hâlâ atkuyruğu yapıyorum" diyen güzel gelmişti. "Son kontrol için geldiğini unutmuşuz."

Smitty önlerine geçerek ilerlemelerini durdurdu ve Mace'in saçlarından bir avuç aldı. Büyük kedinin başını kaldırdı ve onu yakından inceledi. Tamamen bayılmamıştı ama Mace'in yüzünden kan sızmasına ramak kalmıştı. "Aman Tanrım, kadın. Ona neyle vurdun ki?"

Jess boğazını temizledi. "Bir kaykay."

"Pardon?"

Başını salladı ve ilerlemeye devam etti. "Onu hastaneye götürmeniz gerek. Orada birkaç dakika boyunca kesinlikle baygındı." Binanın dışına çıktı ve etrafına bakındı. "Araban nerede?"

"Şurada."

"Orası park yasağı olan bir yer."

"Şimdi bunu benimle tartışacak mısınız?"

Smitty kapıların kilidini uzaktan açtı. Mace'i ceketinden tutarak Jessie'den uzaklaştırdı ve arabanın içine iterek adamın biraz inlemesine neden oldu.

Jessie'nin sürüsü hızla lobinin sıcaklığına çekildi ve cam kapıların arkasından onları izleyerek Jessie'yi dışarıda soğukta bıraktı. Ellerini önünde kavuşturdu. "Bunun için çok üzgünüm." Mace'e baktı. "Tanrım, kalıcı beyin hasarı olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yapsa bile asla anlayamazsın."

Smitty'ye kaşlarını çatı. "Şaka yapma zamanı mı?"

"O kadar endişeleniyorsan" -arka yolcu kapısını açtı- "bizimle gel."

"Ha?" Başını sallamadan önce sürüsüne bir göz attı. "Hayır. Hayır. Hayır. Buna gerek yok."

"Bunun faturalarını onun ödemesini mi

istiyorsun?" "Elbette-"

"Çünkü şahsen bu küçük olaydan kaynaklanacak herhangi bir yasal sorundan kaçınmak istiyorum."

"Ne? Dava mı açacaksın-"

"Şimdi, şimdi, sevgilim. Önce Mace'le ilgilenelim." Ona en ciddi bakışını attı. "Şu anda önemli olan tek şey o."

"Ama-"

Onu kamyona itti ve şansının tadını çıkararak kapıyı kapattı. Doğru, en iyi arkadaşı yaralanmıştı ama bazen fedakârlık yapmak gerekiyordu.

Bölüm 5

Nasıl olduğundan pek emin değil. Bir an asansördeydi ve şirketinin son işinin son kontrolünü yapmak üzere bir köpek barınağına doğru ilerliyordu, Smitty'nin resepsiyonu geçememesinden gizliden gizliye keyif alıyordu. Bir sonraki adımda sırt üstü yatmış, kendisine dehşetle bakan bir grup köpeğe bakıyordu.

İki saat sonra, yüzü dikişlerle doluydu ve yırtıcı bir erkek kurdu bir şekilde köşeye sıkıştırmış olan öfkeli bir Desiree vardı.

Mace bu gösteriden keyif aldığını itiraf etmek

zorundaydı. "Peki, hangi cehennemdeydin?"

"Uh..." Elleri kot pantolonunun ön ceplerinde olan Smitty, Mace'e baktı. Büyük aptal köpek gözleri yardım için yalvarıyordu ama Mace dikişlerin çekilmesini görmezden gelerek sadece sırttı.

Dez omzunun üzerinden Mace'e baktığında, yüzünde saf bir acı ifadesi belirdi.

"Şuna bakın!" Smitty'yi omzundan itti. "Şu surata bak!"

"Birkaç gün içinde iyileşir."

Oooh. Yanlış cevap.

Dez o muhteşem gri-yeşil gözlerini kurda çevirdi ve Mace, Smitty'nin böyle bir durumda her mantıklı yırtıcının yapacağı şeyi yapmasını izledi...

Kaçmak için bir plan.

"İyileşecek mi? Bana böyle mi söyledin?" "Şey-

"

"Çünkü ya bu basit bir yüz yarası değilse? Ya biri silah çekseydi ya da boğazına bıçak dayasaydı?"

"Evet, ama-"

Bir adım daha yaklaştı. Smitty'den en az beş santim kısaydı ama yine de her erkeği temkinli olmaya iterdi. Bebek doğduktan sonra Mace, Dez'in bu yönünün kaybolduğundan gerçekten endişelenmişti. Ama işine geri döndüğü bir gün daha da sertleşmişti. Daha tehlikeliydi.

Mace bunu çok seksi buluyordu.

"O işe gittiğinde, birbirinizi koruduğunuzu varsayıyorum. Sen de *onu* koruyorsun."

"Evet, ama o ormanın kralı."

Mace çok sevdiği o gözlerin tehlikeli bir şekilde kısılmasını izledi. Eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Ve Mace, Dez'in üzerinde en az iki silah olduğunu biliyordu.

Smitty yutkundu, muhtemelen kimin daha hızlı hareket edebileceğini merak ediyordu - Mace parasını kadınına ve onun silahını çekme yeteneğine yatırmıştı. Sonra hastane kapısı açıldı ve Smitty şansını denedi.

"Bu benim suçum değil." Az önce odaya giren vahşi köpeği işaret etti. "Onun hatası."

Dez dönerek Jessica Ward'ı olduğu yere çiviledi. Ama bir süre sonra iki kadın sırttı, ciyakladı ve birbirlerine sarılmak için kollarına koştu.

"Jess!"

"Dez! Aman Tanrım, kızım. Nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim." Dez geri çekildi. "Şu haline bak, Bayan Arkadaşlarını Hatırlayamayacak Kadar Zengin."

"Oh, evet, doğru. Moriharty's'deki Noel partisindeydim. Sen neredeydin?"

Dez sırttı ve Mace'e doğru başını salladı. "Onun küçük iblis tohumunu daha yeni yetiştirmiştim."

Jess şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Sen anne misin?" Bu soruyu, hem Smitty hem de Mace'in acı içinde kulaklarını kapatmasına neden olan bir başka ciyaklama izledi.

Mace tekrar duyabildiğinde, kadınlar Dez'in cüzdanının ve Marcus'un -ve aptal köpeklerinin- fotoğraflarının başına toplanmıştı. Smitty'ye baktı, o da "Pislik" diye mırıldandı. Mace cevap olarak ona parmağını gösterdi.

"Ee, ne oldu?" Dez, ikili Marcus'un ve o aptal köpeklerin ne kadar güzel olduğunu anlattıktan sonra sordu.

"Bobby Ray haklı," diye itiraf etti Jess. "Benim hatamdı. Mace'in ofise geleceğini unutmuştum ve Danny her zamanki öğle yemeği işini yapıyor, köpeklerimizin onu kaykayıyla ofiste gezdirmesine izin veriyordu. Çok severler

Bunu yaparken. Her neyse, ofiste aniden bir aslan belirince biraz ürküler."

Dez suçlayan gözlerini Mace'e çevirdi. "*Köpeklerini sen mi korkuttun?*" diye bağırdı. "Bekle. Bu nasıl benim hatam oldu?"

Jess, Llewellyn'le acımasızca alay eden iki aslan daha ortaya çıkana kadar Dez'le sohbet etmeye devam etti. Tanıdığı büyük kedilerden biri: Brendon Shaw. Şirketi birden fazla kez onun için iş yapmıştı, yıllar boyunca onu birkaç sosyal etkinlikte görmüştü ve Sürü'nün çok sevilen Long Island arazisi Marissa Shaw'ın ve Stark sırtlan Klanı'nın bölgeleriyle karşı karşıyaydı.

Shaw'la birlikte kardeşi de geldi. O kadar iri değildi ama bir o kadar da yakışıklıydı. Onunla daha önce hiç tanışmamıştı ama yeterince hoş birine benziyordu.

Sorun kardeşler değil, Brendon'ın Mace için çiçek getirmesiydi. Elbette şakaydı ama Jess bunu komik bulmuyordu. Çünkü çiçeklere karşı alerjik reaksiyonu muazzam sayılabilirdi. Sırt çantasında ve sık sık gittiği stratejik yerlerde alerji haplarını, burun spreyini ve hatta en kötü senaryolar için inhalerini koyduğu küçük fermuarlı çantaları vardı. Ne yazık ki sırt çantasını ya da montunu yanında getirmemişti. Yani önümüzdeki doksan saniye içinde odadan çıkmadığı sürece nöbetlerinden birini durdurmasının hiçbir yolu yoktu.

Hiç vakit kaybetmeden Dez'e fısıldayarak veda etti ve kaçmadan önce onu başka bir zaman öğle ya da akşam yemeğinde göreceğine dair söz verdi.

Asansörün düğmesine bastı ve telefonundan e-postalarını kontrol etti. Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdi. Zemin kat düğmesine bastı ve telefonuna geri döndü. Kaba bir müşteriden gelen kaba bir cevap gözlerini kıpkırmızı yapmıştı ve hemen ciddi bir cevap yazmaya başladı. Gönder tuşuna bastığında birden aklına kapıların açılmadığı geldi. Yukarı baktı ve kat numaralarının da hareket etmiyor gibi görüldüğünü fark etti.

"Yeterince uzun sürdü."

Alçak sesle -ve lanet olsun o seksi yavaş çekişine- irkilen Jess hırladı ve sırtını karşı asansörün duvarına çarptı.

"İsa, Meryem ve Yusuf! Bana böyle sinsice yaklaşma, Bobby Ray!"

"Özür dilerim, hayatım. Küfretmen için seni korkutmak istememiştim. Yine de birinin tam yanınızda durduğunu nasıl anlamadığınızdan hiç emin değilim. Bizim gelişmiş yeteneklere sahip olmamız gerekiyor."

"Bir şeyle ilgileniyordum."

"Böylece görebildim. Dostum, o küçük parmaklar çok hızlı

hareket ediyor." "Küçük değiller."

Sağ işaret parmağını tuttu ve elini kaldırdı. "Bir cüce cin eli gibi."

Sert parmaklarının elinin üzerinde ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmemeye çalışarak elini geri çekti. Bunca yıldan sonra ve 1.80 boyunda olmasına rağmen, Smitty ona hâlâ küçük diyordu. Elbette, dişi kurt dediği defans oyuncularına kıyasla...

"Cüce cinlerin elleri gibi değil! Şimdi, asansörü durdurmanızın bir nedeni var mı?"

"Görüyorum ki hâlâ çiçeklere karşı alerjin var," dedi, bunca yıl sonra hatırlamış olması onu şaşırtmıştı. "Bu yüzden mi benimle konuşmadan odadan çıktın?"

"Seninle konuşmak mı?"

"Evet, hatırladın mı? Seninle konuşmak istediğimi söylemiştim."

"Tamam." Kaderine boyun eğen Jess, onun bir şey söylemesini bekledi. Karşılıklı bakışmalarla geçen üç dakikanın ardından bunun olmayacağını anladı.

oluyor. "Peki ne hakkında konuşmak istersin Bobby Ray?"

"Öncelikle, bana Smitty demekten çekinmeyin. Artık herkes öyle diyor. İkincisi, senin hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Bunca zamandır ne yaptığını bilmek istiyorum. Nereye gittiğini. Buraya nasıl geldiğini."

Gerçekten kafası karışmıştı, "Neden?"

diye sordu. "Çünkü ilgileniyorum."

Jess başını kısa bir süre salladı. "Hayır." "Hayır mı?"

"Hayır."

Asansör düğmesine bastı ve kapılar aynı katta açıldı, ama Bobby Ray - Smitty- tekrar bastı ve kapılar kapandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmaya çalışıyorum." "Hayır dedim."

"Neden hayır?"

"Kız kardeşin de seninle mi şehirde?"

"Evet, ama-"

"Peki ya Ronnie Lee Reed?"

"Evet, o-"

"O zaman söyleyecek bir şeyim yok."

Asansör düğmesine tekrar bastı ve Smitty de bastı. "Onların ne alakası var?"

"Hayatımı cehenneme çevirdiler. Tek bildiğim, sizin bana acımasız bir şaka yaptığınız. Sonunda *Carrie*'deki gibi balo elbisesi giymiş ve domuz kanına bulanmış bir halde sokakta yürüyeceğim."

Smitty başını salladı. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Evet, biliyorum. Hiç aynı dili konuşmadık." "İngilizce mi demek istiyorsun?"

"Hayır, inek. Şimdi izin verirsen..." Yine düğmeye bastı. Ve yine, o da bastı. "Şunu yapmayı keser misin!"

"O zaman benden tavşan gibi kaçmaya çalışmayı bırak."

Testosterona doymuş bir erkekle böylesine küçük bir kutuya hapsolmuş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla Jess kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını iki yana açtı. "Ne istiyorsun Smith?"

Uzun bir süre ona baktı ve sonunda "Takılabiliriz diye düşünmüştüm" dedi.

"Takılmak mı?"

"Jessie Ann, biz arkadaşlık. Bunu devam ettirmek istiyorum."

"Arkadaş mı?" Jess şimdi gözlerini dikmişti. "Bana tuzak kuruyorsun. Bunu sana kız kardeşin mi yaptırdı? Köpek için biraz daha işkence. Spot için mi?"

"Sana öyle dediğini bilmiyordum. Ve onu bu işin dışında tut. Birlikte biraz zaman geçirmemizden bahsediyorum."

"Unut gitsin."

"Neden?"

"Çünkü ben aptal değilim."

"Jessie Ann-"

"Adım Jessica. Ya da Jess. Kimse bana Jessie Ann demez." "Ben hariç."

"Bak, buradan çıkmama izin verecek misin, yoksa yardım için bağırmaya başlamam mı gerekiyor?"

"Benimle çıkmak istemiyorsan, tamam. Ama şunu bil ki seni hiçbir şeye hazırlamıyorum. Sana bunu yapmam Jessie Ann. Benim hakkımda bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Smitty düğmeye bir kez daha bastı ve kapılar açıldığında dışarı çıktı. Jess arkasından baktı ve büyük bir sıkıntıyla iç çekerek onu takip etti.

Smitty asansörden indi ve "Smitty. Bekle."

Bu zor kadının ona istediğini vermesi için aşırı önlemler ve manipölasyonlar kullanmak zorunda kalan Smitty, incinerek kaçma yöntemini kullandı. Kız kardeşinde işe yaramamıştı ama Ronnie Lee her seferinde buna kanıyordu.

Birkaç adım ötede durmuş otomatları karıştıran Brendon ve Mitch'e doğru yöneldi ama Jessie'nin elinin ceketinin kolunu tuttuğunu hissedince hiç şaşırmadı.

"Smitty, bir saniye bekle."

Ona bakmadan önce kaşlarını Shaw ve Mitch'e doğru kaldırdı. "Ne dedin?"

"Duygularını incitmeye çalışmıyordum."

"O zaman çok iyi bir iş çıkardın."

"Sen gerçekten... ciddi misin? Gerçekten üzgün müsün?"

Yüz ifadesinin değişmediğinden emin olarak ona baktı. Yıllar önce Mace'ten öğrendiği havalı bir hareketti bu. Eğer öğrenmeye istekliyseniz, kedilerin ilginç yetenekleri vardı.

"Ah, Smitty, denemiyordum-"

Jessie durdu ve Smitty'nin omuzlarının üzerinden, orada durup çok iyi yaptıkları şeyi yapan iki kediye baktı... bakıyorlardı. Ve yemek yiyorlardı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, belli ki biraz sinirlenmişti.

"Hayır," diye cevapladı Shaw. "Biz iyiyiz."

"Konuşmaya devam ediyorsun," diye ekledi Mitch. "Bu büyüleyici." "Hayır, büyüleyici olan o güzel yüze yapacağım şey-"

Smitty Jessie'nin kollarından tuttu ve onu koridordan aşağıya, asansörlere doğru çekti. Kızın öfkesini unutmuştu. Kız bir torba çöreğe bile kızabilirdi.

"Şimdi, şimdi, Jessie Ann. Sakin ol."

"Sakin-ooh! Çikolata." Ve böylece Jessie hemşirelerin masasına gidip birinin çocuğu için satmak üzere çıkardığı çikolatalara bakmaya başladı. Asla uzun süre kızgın kalmazdı.

Smitty, Jessie'nin çoğu köpek gibi oradan oraya dolaşıp yeni bir koku ya da yiyecek bir şeyler arayan bir yavru olmadığını anlamasının ne kadar zaman aldığını hatırladı. Bir şeye odaklandığında kesinlikle hiçbir şey dikkatini dağıtamazdı. Ama onun dikkatini çekecek kadar ilginç olmalıydınız; aksi takdirde, bir cümlemin ortasında çekip giderdi.

Küçük Jessie Ann'in dikkatini çekecek kadar ilginç olamayabileceği düşüncesi arka dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Onun kendisini bu kadar kolay gözden çıkarmasına izin veremezdi. Cevap istiyordu, lanet olsun, ve alacaktı da.

Kararlı bir şekilde masaya doğru yürüdü ve Jessie istasyondaki hemşireyle konuşurken masaya yaslandı.

"Ne kadar?" diye sordu.

"T a n e s i bir dolar. Oğlumun sınıfı bu yaz başkente gitmeye çalışıyor."

Jessie kot pantolonunun cebini karıştırdı ve bir onluk çıkardı. "Al. Ben beş alayım."

"Üstünü vereyim." "Hayır,

yolculuğuna harca."

Hemşire gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Önündeki çubuklardan dikkatle seçim yapan Jessie çabucak beş tanesini aldı. Bir tanesini Smitty'ye uzattı. "Karamel," dedi basitçe.

Kadın uzaklaştı ve Smitty elindeki şekere baktı. Bunca yıldan sonra onun en sevdiği çikolatayı hatırlamış mıydı? Geride kalan yığına bir göz attı. Karamelli ve fındıklı çikolatalar vardı. Karamelli, nugalı ve fındıklı. Karamelli beyaz çikolata. Böyle uzayıp gidiyordu. Ama o bunların hiçbirini sevmemişti. Sadece çikolata kaplı karameli severdi.

Smitty yavaşça döndü ve Jessie Ann'e baktı. Gerçekten ona baktı.

Şimdi biraz daha uzundu. Kolaylıkla beş-dokuz falan. Bir kurt ya da çoğu kedi için küçük, tam bir insan için uzun. Kot pantolonu günlüktü. İç çamaşırının görüldüğü alçak pantolonlar giymiyordu. Kot pantolonu rahatlamak için giyerdi, baştan çıkarmak için değil. Spor ayakkabıları daha iyi günler görmüştü ama onları her zaman ayağından düşene kadar giymeyi severdi. Sweatshirt'ünün her iki tarafında da COMIC-CON yazıyordu ve üzerinde neredeyse beş yıl öncesinin tarihi vardı. Asansörün önünde dururken, elindeki çikolataları sessizce Samuray kılıcı gibi kullanırdı. Adam bunu biliyordu çünkü kadın, harika bir Japon Samuray filminin kötü bir Amerikan yeniden çevriminde görebileceğiniz bir duruş sergilemişti.

Karşı koyamayarak usulca, "Jessie Ann Ward, ne yapıyorsun?" dedi.

Jessie irkilerek dikkat kesildi, kollarını ve çikolata "kılıçlarını" indirdi ve "Hiçbir şey" diye cevap verdi.

Smitty sırtıttı. Ondan her zaman ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Zekâsıyla birlikte kaçıklığı da vardı ve her ikisinden de hoşlanıyordu.

Yanına yaklaşan Smitty, "Bu akşam yemeğe gel," dedi. Kadın ağzını açtı ve adam hemen söz verdi: "Sadece sen ve ben. Sissy yok. Ronnie Lee yok. Kimse yok."

Sevimli yüzü kararsızlıkla buruştu. "Smitty, bilmiyorum
."

"Annemin limonlu turtasını yapacağım...." "İyi deneme...ama hayır."

"Kızarmış tavuk. Yer

elması." "Yer

elmasından nefret

ederim."

"Hadi ama Jessie Ann. Seni ikna etmek için ne yapmam gerek-" "Sen
olamazsın."

Arkalarından gelen bir kahkaha patlaması ikiliyi ters ters baktırdı
soda makinesini incelemek için hızla dönen kediler.

Jessie tekrar ona baktı. "Bak, istediğini elde etmeye alışkın olduğunu
biliyorum ama oyun oynayacak havada değilim. Bir sürü-" Telefonu çaldı ve
konuşmasını kesti. "Lanet olsun." Arayanın kimliğine baktı. "Gitmem gerek."

Asansörün düğmesine bastı. Asansör hemen açıldı ve Jessie içeri girdi.
"Seni tekrar görmek güzeldi, Smitty. Mace'le ilgili başka fatura gelirse ofisimizi
ara. Telefon listesinde sadece sen olacaksın."

Smitty kapıların kapanmasını izledi. Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünüyordu?

"Görevden alındın!" Mitch onun yanında söyledi.

"Acımasızca görmezden gelindi," diye ekledi Brendon. "Bu canını yakmış olmalı. Derinlerde bir yerde."

Elbette aynı fikirde olabilirdi ama bu işe yaramazdı. Ve insan olarak onlarla doğrudan mücadele edemeyecek kadar büyüklerdi. Ama kendisinden büyük, çok daha acımasız dört kardeşi olduğunu unutmuşlardı.

Smitty başını eğdi ve dramatik, titrek bir nefes verdi. "Ah,

kardeşim, hadi ama. O sadece bir kız. O kadar sevimli bile değil."

"Evet," diye Brendon kardeşine katılırken, ikili Smitty'nin ağlayıp ağlamadığını görmek için yaklaştı. "Çok daha iyisini yapabilirsin."

Kardeşlerini enselerinden tutup koca aslan kafalarını birbirine çarparken bile duygularını takdir ediyordu.

Merdivenlere ve Jessie'ye doğru ilerleyen Smitty omzunun üzerinden yerde yatan kedigillere bakarak, "Hepinize teşekkürler. Bu çok tatlıydı."

Bölüm 6

Jess telefon görüşmesini bitirdi ve elini kaldırdı; bir taksi tam önünde durdu. Tam kapıyı açmıştı ki güçlü bir el pazusunu kavradı. Hiç düşünmeden hırladı, "Kendi taksini çağır, orospu çocuğu-"

"Jessica Ann!"

İrkilerek başını kaldırıp hâlâ sırttan Smitty'ye baktı. Tanrım, hayatını kurtarmak için bu kurttan kurtulamazdı! "Şimdi ne var? Çekil üstümden," diye tersledi ve kolunu çekerek onu uzaklaştırdı.

"Benimle yemeğe çıkmayacağına göre, kahve içebiliriz diye düşündüm."

Kız ona hayır diyemeden, adam onu kazağının paçasından tuttuğu gibi köşedeki Starbucks'a sürükledi.

Ceketini ofiste bıraktığı için içeri girdiğinde sıcaktan hoşlanırsa da Bobby Ray Smith'in cüretine hâlâ inanamıyordu.

"İki normal kahve," dedi tezgâhın arkasındaki kıza.

"Hayır." Burada sıkışıp kaldıysa, istediğini alabilirdi. "Grande latte, yağsız sütlü, ekstra sıcak."

"Latte mi? Ne tür bir korkak içeceği bu?"

"Beni kızdırmak dışında, özellikle istediğin bir şey var mı?" "Evet."

Onun ne olduğunu söylemesini bekledi ama her zamanki gibi "evet"i orada asılı bıraktı... yapayalnız. Bu onu çok sinirlendirmişti.

"Ne var, Smitty? Ne istiyorsun?"

"Her zaman bu kadar acelen var mı?" "Evet, yapmam gereken şeyler var."

"Tanrı bile ara verir."

"Evet, ama Tanrı'nın benim gibi bir yükü yok."

Smitty iki içkiyi aldı ve onu arka masaya çektiğinde Jess onun hâlâ eşofmanını sıkıca kavradığını fark etti.

"Biliyorsun, senin yardımın olmadan da yürüyebilirim."

"Bir daha benden kaçmanı istemem. Ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorum."

Onu bir sandalyeye itti ve karşısına oturdu.

"İşte fou-fou içeceğin." Önüne koydu. "Ve benim erkeksi normal kahvem." Yudumladı ve memnun bir "ahhh" sesi çıkardı.

meme uçlarını koparmak istemesine neden oldu.

"Ne istiyorsun?" diye bir kez daha sordu.

"Kolaydan başlayalım. Ne iş yapıyorsun?" "Ne

hakkında ne yapacağım?"

"Gördüğüm kadarıyla 'kolay' kelimesini hala anlamamışsın. Yani, ne iş yapıyorsun, Jessie Ann?

O değerli masraflarını ne karşılıyor?" "Sistem

güvenliği."

"Bu tam olarak ne demek?"

Ayağa kalkmak üzereydi ve onun gerildiğini gördü. Onu gerçekten kovalayacak mıydı? Kızın umurunda olur muydu?

Kahve içenler için gerekli tüm çeşnilerin bulunduğu tezgâha doğru yürümeden önce "Kal," diye emretti. Bir avuç dolusu kahverengi şeker ve sakarin paketi, tahta karıştırıcılar, krema koyduğu metal bir kap ve peçete aldı ama peçeteler aslında kendisi içindi çünkü sıvıları içtiği kadar giymeye de meyilliydi.

Tekrar yerine oturarak kremayı masanın üzerine koydu. "Bu senin şirketin. Nasıl korumasız olduğunu görüyor musun? Koca kötü dünyada yapayalnız. Ve bak, sakarin saldırmaya geliyor." Jess mavi paketlerden birkaçını kremayı hedef alarak yere bıraktı. Sonra çubukları ikiye böldü ve onlara kılıç verdi. "Gördünüz mü? Silahlı ve tehlikeliler." Kahverengi şeker paketlerini krema ile sakarinin arasına yerleştirdi. "Ama bakın! Şekerler bizi korumaya geliyor!" Şimdi iyice eğlenerek şeker paketlerine de kılıç verdi. "Sakarin saldırıyor" -paketleri ileri doğru hareket ettirdi- "ama şekerler onlara beceriyle ve hepimizin içindeki karanlıkla karşılık veriyor. Adalet adına öldürmekten ve yok etmekten korkmuyorlar-ve soğuk, katı nakit."

Jess sunumundan son derece memnun bir şekilde sırttı. Ama başını kaldırıp Smitty'ye baktığında, dirseğini masaya dayamış, çenesini dayamış oturuyordu

avucunun içindeydi ve ona bakıyordu. "Ne?" diye

sordu kadın. "Anlaşılmadı mı?"

Vay canına ama çok tatlıydı. Cehennem kadar sevimli. Şeker paketleri ve küçük çubuklarıyla hiçbir anlam ifade etmese bile. "Hayır, net değil."

Gözlerini devirerek, hoşnutsuz bir çocuk gibi sandalyesine geri oturdu. "Şirketler için güvenlik sistemleri oluşturarak onları sıradan bilgisayar korsanlarından sıkı kimlik hırsızlarına kadar koruyoruz," diye hızlıca sıraladı. "Sabit kodlama yapıyoruz, yazılım oluşturuyoruz ve hatta bir şirketin kendilerini korumalarına yardımcı olmak için şirketin BT çalışanlarını eğitebiliyoruz. Çok sayıda denizaşırı müşterimiz var ve hükümet de zaman zaman çalışanlarını eğitmek ya da tavsiye vermek için bizi kullanıyor. Ama biz onları tedirgin ediyoruz, bu yüzden bize izin vermiyorlar. Danny'yi suçluyorum. Ama bu başka bir hikaye. Oldu mu? Şimdi mutlu musun?"

"Bütün bunları neden en başta söylemedin?"

"Sana kılıçlar ve bir savaş verdim. Bir kahraman ve bir düşman. Zor durumdaki savunmasız bir genç kız. Çocuklarınıza anlatmanız için size müthiş bir masal verdim."

"Tamam o zaman."

"Unut gitsin." Saatine baktı. "Bak, gerçekten yapmam gerek-" "Tanrım,

Jessie." Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu, Kolunu çekerek saatine bakmasını sağladı. "Küçük bir kız için çok fazla saat. Buna ne için ihtiyacın var?"

"Zamanı söylemek için."

"Aynı saate sahip amiraller gördüm. O ölümcül sakarin paketlerine deniz yoluyla saldırmayı mı planlıyorsun?"

Kadının gözleri biraz daha kısıldı ve Smitty, kadının onu yere sermesine ne kadar kaldığını merak etti.

"İstediğin başka bir şey var mı?" *Bu güzel bir soru.* "Yoksa artık gidebilir miyim?"

"Elbette, gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi kızgın bir iç çekişle. Sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

Jessie onun yanından geçerken, "Korktuğunu anlıyorum," diye ekledi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde olduğu yerde donup kaldı. Onu ağaçlardan indirmek zorunda kaldığında bile Jessie korkmuş olabileceğini aklına getirdiğinde hakarete uğradı. Ona göre ağaçlara ve tribünlerin altına saklanmak her mantıklı insanın alacağı bir önlemdi. "Affedersiniz?"

"Korkuyorsunuz. Sizi çok iyi anlıyorum." Büyükannesine yaptığı gibi onun elini okşadı. "Her şey yolunda. Sen şimdi git."

Tam yanında durana kadar iki adım geri gitti. "Neyden korkuyorum?"

"Bana karşı hissettiklerinden. Bu yüzden benimle bu kadar çok mücadele ediyorsun." "Sana karşı nefretten başka bir şey hissetmiyorum."

"Şimdi, Jessie Ann, birbirimize karşı hep dürüst olduk. Bunca yıldan sonra beni hâlâ istediğini kabul et."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuşmadan çekip gidiyorum."

Anlamıştı. Ama kendine engel olamıyordu. Ona işkence etmek çok eğlenceliydi.

Smitty ayağa fırladı ve onu takip etti. Kızın çoktan geçtiği kapıya ulaştığında, kız aniden geri döndü ve küçük bedeni onunkine çarp t ı .

"Sorun nedir?"

"Uh..." Arkasına baktı ve sonra onu küçük bir kanepeye itti. Onun yanına oturarak kolunu tuttu ve omuzlarına çekti. "Şimdi orada otur ve güzel görün."

Birkaç dakika sonra üç adam kapıdan içeri girdi. İkisi tamamen insandı, ama gözleri Jessie'ye kilitlenmiş olan...

Smitty, Cumartesi gecesinin vahşi köpeğini hemen tanıdı. "Jessica!

Merhaba!"

Jessie gülümsedi ve bu Smitty'nin iş gezisi için Los Angeles'a gittiğinden beri gördüğü en sahte şey olmalıydı. "Sherman. Merhaba!"

Jessie'nin zoraki neşesi Smitty'nin arka dişlerini sızlattı ama köpek buna inanmış görünüyordu.

"Burada ne işin var senin? Her zamanki gibi işinin başında olman

gerekmiyor mu?" "Oh, öyleydim. Çalışıyordum." Jessie elini umursamaz bir

tavırla salladı. "Ama ben sadece ...arkadaşımınla küçük bir mola veriyorum."

"Jessie Ann, naz yapma." Smitty onun boynuna sokuldu. "Artık senin erkek arkadaşın olduğumu biliyorsun."

Jessie'nin her tarafı gerginleşirken, erkek köpek sanki Smitty arka bahçeden en sevdiği kemiği çıkarmış gibi bir anda büyük ve aptaldan küskün birine dönüştü. Jessie'nin kendisiyle ilgilenmediğini anlamamış mıydı? Nasıl anlayabilirdi ki? Kadın cılız bir köpekten daha iyisini hak ediyordu. Ne yazık ki köpek "anlamıyordu" ve Smitty'yi bunu açıkça ifade etmeye zorluyordu. Küskün köpek bakışları Smitty'nin Jessie'nin boynunu okşamasından eline doğru kayınca, Smitty elini Jessie'nin göğsünün üzerine bıraktı.

Jessie keskin bir nefes verdi ve köpek sordu, "Pekala, Jessica. Neden beni erkek arkadaşınla tanıştırmıyorsun?"

"Elbette." Jessie göğsünde yatan eli rahatça kendi eliyle kavradı ve parmaklarını avucunun içine kıvırdığında pençelerini serbest bıraktı.

Smitty homurdandı ama hepsi bu kadardı. Bunun olacağını tahmin etmişti. Ama lanet olsun, bu onun kendi iyiliği içindi. Ve bunu söyleyerek mezara gidecekti.

"Sherman Landry, bu Bobby Ray Smith. Bobby Ray, bu Sherman Landry."

Köpek Smitty'nin elini sıkması için uzatmıştı bile ama Smitty ona bakarken eli yana düştü. Smitty bunu daha önce de görmüştü. O bakış. Korku ve panik dolu bir bakış. Ve köpeğin ağzından çıkacak sonraki sözcükleri biliyordu.

"Sen bir Smith

misin?" "Evet,

efendim."

"Smith... *Sürüsü*'nden mi?"

Ve işte oradaydı. Bir Smith herhangi biri olabilirdi. Ama Smith *Sürüsü*'nün bir üyesi, doğrudan soydan biri, diğer şekil değiştirenlerden her türlü tepkiyi alırdı. Bazıları onları küçümsüyor, bazıları ise dehşete düşüyordu. O küçük cümle, "Smith *Sürüsü*'nden mi?" Smitty'yi domuzun üzerindeki pis koku gibi takip ediyordu.

"Evet efendim, kesinlikle Smith sürüsündenim. Tennessee Smith'leri."

"Anlıyorum. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Jessica, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Şey, gördüğünüz

gibi-" "Şimdi."

Sherman Landry ile baş başa kalmaktan kaçınmaya çalıştığı şey buydu. Her gün aynı arabayı kovalayan, aynı kedinin peşinden giden, odadaki diğer tek köpeğin kendileri olduğunu anlamadıkları için aynı aynaya çarpan çoğu takıntılı köpek gibi, Sherman da ondan tam olarak vazgeçmiyordu. Gerçekten de öyle olmasını diledi. O sabah ofise çiçek göndermişti.

onun alerjileri. Smitty olaydan on altı yıl sonra hatırlarken bu salak nasıl iki gün sonra unutabiliyordu?

Elinden tutup Starbucks'ın dışına, soğuğa doğru çekti, on derece havada montu olmadığı gerçeğinden tamamen habersizdi. Sonra saçmalamaya başladı ve kadın odaklanmakta zorlandı. Sadece soğuk yüzünden değil, gerçekten de bir meme avuçlama daha önce hiç bu kadar iyi hissettirmemişti ve Smitty sıkmamıştı bile.

"Sorunun ne olduğundan emin değilim Sherman," diye tersledi, artık kibar olmaya zahmet edemeyecek kadar üşümüştü.

"Jessica, kiminle oturduğunu biliyor musun?"

"Şey, onu seninle daha yeni tanıştırdığım için belli belirsiz bir fikrim var."

"Kim olduğunu kastetmiyorum. Kim olduğunu kastediyorum." Elinin altında birkaç hükümet sözleşmesi ve yerel, göz kamaştırıcı derecede pahalı küçük bir üniversitede kendi laboratuvarıyla birlikte kadrolu bir pozisyonu olan bir fizikçi olan Sherman, yine de tam bir aptal gibi konuşmak konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti.

"Peki o kim?"

"O bir Smith. Sadece bir kurt olduğunu sanıyordum ama o bir Smith. Ne düşünüyorsun?"

Adamın her an göğsümü avuçlayabileceğini düşünüyorum. "Ne demek istediğinden emin değilim. Ne hakkında ne düşünüyorum?"

"Jessica"- Jessica'nın büyük sıkıntısına rağmen dirseğinden tutup onu kahvehaneden uzaklaştırdı-"Smith'ler en azından bir kadının itibarı için iyi değildir."

"İtibarım mı?" Gerçekten de başka bir zamana ve boyuta mı geçmişti? Kadınların itibarları konusunda gerçekten endişelenmeleri gereken bir yere.

"Biliyorum. Biliyorum. Böyle şeyleri düşünmezsin ama düşünmelisin. Smith'ler kötü şöhretli kadın avcılarıdır."

Smith erkeklerine asla "apkın" demezdi. Yine de onlara fahiŖe diyebilirdi.

"Anlıyorum."

"Ve," dedi Sherman tüm köpek ciddiyetiyle, "tehlikelidirler Jessica. Dengesizler. Diğerkurtlar bile onlardan uzak durur."

"Hiçbir fikrim yoktu." Elbette Sherman'a Smith'lerin etrafında büyüdüğünü ve onları herkesten daha iyi tanıdığını açıklayabilirdi. Smitty ile eskiden nasıl arkadaş olduklarını da açıklayabilirdi. Ama tüm bunlar adamla daha fazla zaman geçirmesini gerektirecekti, hayatının asla geri alamayacağı saniyelerini.

Sabırsızlıkla saatine bakmamak için kendini zorlayarak, "Bu konuyu sürümle konuŖacağım," dedi.

"Elbette. Çünkü Tanrı onların izni olmadan hareket etmeni yasaklıyor."

Bu cümleyi söylerken gözleri fal taŖı gibi aılmıŖtı. Sürüsü sadece onun mutlu olmasını istiyordu. Örneğın, ona ders verebilmek için soğukta kalmasına izin vermeyeceklerinden emindiler.

Kahvehanenin kapısı açıldı ve Smitty dıŖarı çıkıp onlara doğru ilerledi. Jess'in suratına yumruk atarken Bertha'yı sürükleyip götürdüğünden beri adamı gördüğüne bu kadar sevinmemiŖti.

Smitty ona baktı ve kızın hızla büyüyen fkmesini hemen fark ettiğinin anladı. Kollarından tutarak beline doladı ve onu vücuduna doğru çekti. Ceketini ve vücut ısısı onu sıcak tuttu; kucaklaması Sherman Landry'nin boğazını parçalamasını engelledi.

"Burada her Ŗey yolunda mı?" Smitty sordu.

"Evet," dedi kadın yüksek sesle. Nefesinin altında ekledi, "Onu uzaklaŖtır."

"Bana bırak," diye mırıldandı. "Pekala," dedi açıkça, tüm sokağın duyabileceğii Ŗekilde, "Ŗimdi eve gideceğiz ve sıcak bir Ŗeyler yiyeceğiz.

kirli seks."

Jess irkilerek nefesini tuttu ve geri çekilmeye çalıştı ama Smitty onu sıkıca tuttu.

"Evet," diye devam etti, "gidip biraz pis, kirli, fahişe seksi yapacağız."

Jess, yüzü onun -çok güzel kokan- göğsüne gömülmüş olsa bile, Smitty'nin gözlerini Sherman'a diktiğini hissedebiliyordu.

"Ve sen davetli değilsin."

"Jessica," diye tekrar denedi Sherman, "belki de-"

"Evlat," dedi Smitty, "beni sana ne kadar Smith olduğumu göstermek zorunda bırakma."

Sherman boğazını temizledi. "Seninle başka zaman konuşuruz, Jessica." Onun ayak seslerinin kahvehaneye geri döndüğünü duydu.

Sherman kapıyı açtığında Smitty, "Sadece seks yaparken onu arama - ki bu sürekli olacak!" diye atıldı.

Jess, Sherman'ın içeri girmesini yeterince bekledikten sonra Smitty'den uzaklaştı ve göğsüne sert bir yumruk indirdi. Sonrasında koluna yayılan acıyı görmezden geldi.

"Neyin var senin?"

"Hiçbir şey," dedi, kafası karışmış görünüyordu. "Neden?"

Smitty neyi daha çok sevdiğinden emin değildi. O cılız köpeğe işkence etmek

-Ve ona işkence etmişti. Zavallı adam Smitty ile Jessie'nin sevişmesini kıskanması mı yoksa dehşete mi kapılması gerektiğini bilemiyordu. Yoksa Jessie Ann'e işkence etmekten zevk mi alıyordu? Bütün bunlar eğlenceliydi ama en çok Jessie Ann'in kendisine yapışmasından zevk alıyordu. İstemedenden de olsa çok güzel sokuluyordu.

Ancak şu anda gerçekten huysuz görünüyordu.

"İstediğin gibi yardım ediyordum."

Bileğindeki dev saate bakarken, "Hıyarlık yapıyordun," dedi. "Ve pislik olmanın her saniyesinden zevk alıyordun.
-Aman Tanrım! Gitmem gerek."

Köşeye koştu ve bir taksi  a ğ ı r d ı , ama içeri adım atmadan önce ona doğru geri koştu.

"Bir şey daha var."

"Evet?"

Elini ceketinin altına soktu ve gözleri yaşarana kadar göğüs ucunu sıktı.

"İzin almadan bir daha göğüslerime dokunursan bunu yırtarım." Tekrar saatine baktı. "Ah! şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

Jessie arkasını döndü ve bekleyen taksiye doğru koştu. Elbette Smitty onun gitmesine izin verebilirdi ama dürüst olmak gerekirse daha önce bir kadın tarafından hiç bu kadar eğlendirilmemişti. "Peki nasıl izin alacağım?"

Etrafında döndü ve Smitty'nin tam arkasında durduğunu fark edince geri sıçradı. "Bana sinsice yaklaşmayı kes! Ve sen izin almıyorsun."

"Neden almayayım? Güzel olduğumu söylemiştin."

"Bak, Smitty, köpek gibi ısrar etmeni takdir etsem de, yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şeyin bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğini bilmelisin. Sen benim geçmişimin bir parasısn ve bugünlerde ben tamamen geleceğimle ilgileniyorum. Hayatımda sana ve senin gündelik sohbetlerine ayıracak ne zamanım ne de yerim var. Anladın mı?"

"Elbette."

"Güzel."

"Çünkü meydan okumayı her zaman sevmişimdir."

Onu taksinin yarısındayken yakalamıştı. Bir ayağı içeride, diğeri hâlâ kaldırıma dayanmış halde ona bakıyordu. "Ne meydan okuması?"

"Seni hayatıma geri almam için bana meydan okuyorsun." "Hayır, meydan okumuyorum."

"Tam olarak 'Bobby Ray Smith, beni hayatına geri alman için sana meydan okuyorum' demiştin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ben öyle duydum." Kurt işitmenin güzelliği. Sadece duymak istediklerinizi duyarsınız, hiç söylenmemiş ama söylenmiş olması gerekenleri uydurursunuz ve gerisi çok az şey ifade eder ya da hiçbir şey ifade etmez.

"Senin bir sorunun mu var? Zihinsel olarak?"

"Hayatım, ailemle tanıştın. Bundan daha açık olmalısın." "Bu kadar. Ben gidiyorum. Seninle bu konuşmayı yapamam. Yapamam."
_"

Bunu hemen anladı. Tüm vücudu gerilmişti, gözleri Şehrin işlek caddesine odaklanmış, uzaktaki bir şeye kilitlenmişti. Beş saniyeden kısa bir süre içinde bıkkınlıktan yerinde duramaz hale gelmişti.

"Sorun ne Jessie?" Adam onun görüş alanını takip etti ama dikkatini çeken bir şey göremedi.

"Hiçbir şey," dedi, gözleri hâlâ caddenin karşısına dikilmişti. "Gitmem gerekiyor." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dalgınca onu yanağından öptü. Bunu yaptığını bile hatırlamayacağına bahse girebilirdi.

Taksisine bindi ve kapıyı kapattı. Ona dönüp bakmadı, hiçbir şekilde onu tanımadı. Bu ona göre değildi. Öyle olsa bile

ona parmak atacak olsa, arabayı sürmeden önce bir şey yapar ya da söylerdi.

Smitty döndü ve Jessie'nin baktığı noktaya baktı. Ama hâlâ kendisini gergin ya da endişeli hissettirecek bir şey görmüyordu.

Peki küçük Jessie Ann'ini endişelendiren neydi?

Jess asansörden iner inmez arkadaşları kaçışmaya başladılar. Zaten yakalamak istediği kişi hariç hepsi kaçmıştı.

"Jess! Mantıklı ol!" Phil'i yakasından tutup ofisine sürükledi ve kapıyı çarptı. Diğerleri içeri sızmadan önce yaklaşık on dakikası vardı. Bunu hızlıca halletmesi gerekiyordu.

Ancak Phil, onu çılgın bir köylü kurtla terk etme eylemini savunmakla meşguldü. "Seninle birlikte hastaneye gitmemize gerek olmadığını düşündük."

"Kapa çenen. Sana bir sorum var." "Ne?"

"Walt Wilson'ı hatırlıyor musun?"

Phil bir an düşündü. "İsim tanıdık geliyor..."

"Kristan'ın biyolojik babası." Ve on sekiz yaşındaki Maylin'i "İçindeki o şey benim değil." diye acımasızca terk eden adam.

"Oh. O," diye alay etti Phil. "Ne olmuş ona?"

"Sanırım onu gördüm."

"New York'ta

mı?" "Hayır,

uzayda."

"Tamam. İğneleme biraz yersiz oldu."

Jess masasının arkasındaki büyük pencereye doğru yürüdü. Oradan nadiren dışarı bakardı.

Nadiren zamanı olurdu.

"O olduğundan emin misin?"

"Hayır, ama sanırım oydu. Bir keresinde May'in fotoğraf albümünde onun resmini görmüştüm. Kristan onun neye benzediğini bilsin diye sadece bir resmini saklıyordu." Kaşlarını çatı. "Bir kurda göre çok fazla saç dökülmüş. Kocaman bir alnı var."

"Alınların gerileyebileceğini

sanmıyorum." "Bunu benimle

tartışacak mısın?"

"Vay be. Bütün bu gerginlik Walt Wilson'la mı ilgili?" Phil sırtı. "Ya da şu yaşlı kurt hakkında mı?"

Jess masasının üzerinden ona doğru hamle yapar gibi yapınca Phil kollarını göğsüne doladı. "Meme uçlarını değil!"

"Wilson'ın izini sür," dedi Jess ona. "Eğer şehirdeyse, bilmek istiyorum."

"Tamam."

"Ortaya çıkışının zamanlamasını biraz şüpheli buluyorum,

Phil." "Ben de öyle düşünüyordum."

"Ve Kristan'ın incinmesine izin vermeyeceğim. Bu pislik tarafından değil. Ama bir şey öğrenene kadar çeneni kapalı tut."

Phil masanın etrafında yürüdü ve onun duruşunu taklit ederek yanında durdu. "Başka ne sorun var?"

"Wilson hepinizin fark ettiğinden daha büyük bir sorun." Bir nefes verdi. "O bir Smith. Uzaktan kuzen ya da öyle bir şey. Kan bağından emin değilim ama var."

"Harika. Sadece harika."

"Evet, Smith'lerin aile konusunda nasıl olduklarını bilirsin. Ve eğer onu geçtiğimizi düşünürlerse-"

"Henüz oraya gitmeyelim. Ne bulabileceğime bakacağım ve tedbirli olacağım." "Güzel."

"Ayrıca, ben olsam endişelenmezdim." Phil sırttı. "Artık Smitty'nin bağlantısı var."

"Ondan ailesine karşı gelmesini istemiyorum, seni mankafa."

"Awww. Onu koruyorsun. Havada aşk mı var? Eminim bu şeyi harekete geçirmek için benden küçük bir yardıma ihtiyacın vardır. Sadece aşk doktoruna güven ve kafama bir şey fırlatma!"

Jess beş inçlik kalaylı ejderha heykelini masasına geri koydu. "Beni kızdırma, Phil."

"Evet, hanımefendi. Ama biliyorsun Wilson çocuğu görmeye gelmiş olabilir." Phil omuz silkti. "Belki de çoktan görmüştür."

"Ben de bunu düşünmüştüm." Jess masasına geri oturdu. "Ama ya Keith'le birlikte" -Sabina ve Phil'in en büyük oğlu "- ya da kız kardeşleriyle."

"Onu koruyacaklarını düşünmüyorsun değil mi?"

"Asla. Kimse Kristan'ın deli kıcını koruyacak kadar aptal değildir."

Johnny kitabını kenara çekti, böylece garson kız hamburgerini ve patates kızartmasını bırakabildi. Fantastik şeylerle arası hiç iyi olmamıştı. Kovboy filmlerini ve cinayet romanlarını severdi. Ama Jess durmadan Tolkien'in eserlerinden söz ediyordu ve onu susturmak için Pack evinin dört bir yanındaki kitap raflarında bulunan çok sayıdaki kitaptan birini kaptı. Johnny'nin hakkını vermek lazımdı, kitap gerçekten çok iyiydi. Filmleri beğenmişti ama Tolkien'in yazılı sözleri ona tamamen başka bir seviyede hitap ediyordu.

"Alo? Arayan mankafa." Sinirlenen Johnny bakışlarını kitaptan ayırıp Kristan Jade Putowsky'nin güzel yüzüne çevirdi.

"Ne?"

"Bana bir iyilik yapmanı

istiyorum." "Hayatın üzerine

değil."

Dikkatini tekrar kitaba verdi ama Kristan'ın eli kitabın üzerine düşerek sayfayı kapattı. "Lütfen?"

"Ne?"

"Beni korumana ihtiyacım

var." "Senin yerine mi?"

"Evet, prova ya da alıştırma yapman gerekiyor, değil mi?"

Johnny hafta içi her gece üç ila dört saatini kemanıyla çalışarak geçiriyordu. Jess ona yakındaki bir müzik stüdyosunda prova yeri kiralamıştı.

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Daha sonra sorarlarsa, seninle olduğumu söyle. Eve genelde dokuz gibi geliyorsun, değil mi? Saat dokuzda ön tarafta buluşuruz."

"Unut gitsin."

"Hadi, Johnny. Lütfen?"

"Hayır."

"Seni idare ederim. Sana bir borcum olacak. Söz

veriyorum." "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden bir örtüye ihtiyacın var?"

"Bunu benim için bir sürü soru sormadan yapamaz mısın?" "Hayır."

Kadın masanın üzerine eğildi ve adam onun kokusunu aldı. Bu koku onu çılgına çevirdi. *Kız* onu çıldırtıyordu.

"Johnny, hadi. Lütfen."

Bir erkek olmalıydı. Okullarında onunla birlikte olmak için sol taşaklarını verebilecek birkaç kişi tanıyordu. Onun başka bir erkekle birlikte olma düşüncesinden kesinlikle hoşlanmıyordu. Herhangi bir erkekle. Ama kız ona hiç ilgi göstermiyordu ve şimdi onu yabancılaştırmak onu daha fazla yaklaştırmıyordu. En azından bu şekilde, eğer onu korursa, arkadaş kalabilirlerdi. Birlikte yaşadıkları için bu önemliydi.

O kahverengi gözlere baktı ve aptal olduğu için onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini fark etti.

"Saat dokuzda. Köşede. Bir dakika geç kalırsan yandın."

Kristan ciyakladı ve onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim!"

Şımarık prenses. Ondan nefret etmeliydi. Ona tapan bir sürü tarafından sevilerek ve bakılarak büyümüştü. Ama ondan nefret etmiyordu. Aksine, ona karşı kötü hisleri vardı. Ama babası Danny'nin onu izleyişine bakılırsa, Johnny yaşamanın en sevdiği şeylerden biri olmadığına karar vermedikçe bu asla gerçekleşmeyecekti.

Üniversiteye gidecek ve Kristan Putowsky'den uzaklaşacak kadar büyüyene kadar cinsel hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayata boyun eğen Johnny, kitabına ve hamburgerine geri döndü.

Ofis telefonuyla birlikte gelen kulaklığı çoktan takmış olan Jess, bilgisayarında hazırlamakta olduğu e-postadan gözlerini ayırma zahmetine bile girmeden cevap düğmesine bastı.

"Ben Jessica."

"Bana daha önce ne olduğunu anlatacak mısın yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Jess şok olmuş bir halde telefonun ekranına baktı. "Benim kişisel numaramı nereden buldun?" Listede yoktu ve sadece Sürü'de vardı. Binadakiler bile bu özel hat üzerinden onunla iletişime geçemiyordu ve kendi adına faturalandırılmamıştı. Aslında, kişisel cep telefonu numarası özel iş hattından daha fazla kişide vardı. Zaten gecenin dokuzunda telefona cevap vermesinin tek nedeni de buydu.

"Buna gerçekten cevap veremem," diye

yanıtladı Smitty. "O zaman kaybol. Ve beni aramayı bırak."

"Sen bana neler olduğunu anlatana kadar sana yardım edemem Jessie Ann."

"Senden kim yardım istedi? Senden hiç yardım istemediğimden oldukça eminim. Asla da istemeyeceğim."

Ayrıca, her ne kadar özel telefon hattında o yavaş ve tatlı sesi duymaktan rahatsız olsa da, yine de Smitty'yi bu işe bulaştırmayacaktı, "bu" her neyse. Smith'in inancı basitti. Önce aile. Sürü ikinci. Diğer herkes sonuncu. Eğer Smith'lerle kan bağıınız varsa, sizin adınıza devreye girmek için Amerika'nın dört bir yanından gelirlerdi. Sırf bu yüzden diğer şekil değiştirenler Smith'lerden uzak dururdu. Tek bir Smith tehlikeliydi ama bir sürü halinde gelmeleri ölümcül olabilirdi.

Bir Smith'in dışarıdan biri için buna karşı çıkması, Bubba Smith'in gazabını Smitty'nin başına indirirdi. Bunu ona yapamazdı. O ve babasının zor bir ilişkisi vardı. O da buna katkıda bulunamazdı.

Jess gözlerini ovuşturdu. Bir dakika. Smitty'nin babasıyla olan ilişkisi neden bu kadar umurundaydı ki? Aklını mı kaçırmıştı? Tekrar içine çekiliyordu. Smith Sürüsü olarak bilinen çılgınlığa geri dönüyordu.

"Yardım etmek istemeni takdir ediyorum," dedi ona karşı farklı bir yol deneyerek. "Ama yardıma ihtiyacım olan bir şey yok. Her şey yolunda."

Ardından gelen duraksama uzundu ve bir an için bağlantıyı kaybettiğini düşündü.

Ta ki Smitty, "Bana yalan söylüyorsun Jessie Ann. Ve nedenini öğreneceğim."

"Nedenmiş o? Bir hobiye ve bir kız arkadaşına ihtiyacın olduğu için mi?"

"Hayır, çünkü arkadaşlar arkadaşlar için bunu yapar. Birbirimize yardım ederiz. Ve sen ne düşünürsen düşün, biz hâlâ arkadaşız."

"Sen hangi gezegende yaşıyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Ama güzel bir yer. Her yerde yangın muslukları ve tavşanlar var!"

Jess gülmemek için kendini zor tutarak homurdandı. Lanet olsun ona! Onu her zaman güldürebilirdi. Cuma günkü mezuniyet şenliğinden sonra onu bir hava kanalında saklanırken bulduğu zamanki gibi. Sissy's She-bitches ile içkinin etkisi geçene kadar bütün gece orada kalmayı planlamıştı. Ama onu şakalarla ve o dev Hershey barlarından birini vaat ederek ikna etmişti. Sonra da eve sağ salim dönmesini sağladı.

Yıllar sonra hala onu korumaya çalışıyordu. Ama artık buna ihtiyacı yoktu.

"Gitmeliyim, Bobby Ray." Adamın yüzünü göremediğine sevinmişti. Gülümsemesi onun çabalarını sürdürmesine neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. "Beni bir daha arama. Bana 'yardım' etmeye çalışma. Sadece hayatına devam et ve mutlu ol."

Adam bir şey söylemeyince Jess telefonu kapattı, saatine baktı ve hemen işinin başına döndü.

Smitty gözetim kamyonuna doğru yürürken Jessie'nin ona söylediği son sözler kafasının içinde tekrar tekrar çalıyordu.

Kız kardeşi kamyonun tabanının kenarına oturmuş, sırtını açık kapılardan birine dayamıştı. Bu akşam bazı yabancı işadamlarıyla ilgili bir işleri vardı ama şu ana kadar her şey sakindi. Gerçekten de mükemmel bir işti. Tehlikesi az, ödemesi yüksek.

"Mola zamanı mı?" diye sordu.

Sissy kahvesini yudumladı ve kahveli kekini atıştırdı. "Evet, tembellik etmiyorum.

kapa
lı."

"Sadece sordum."

"Sorma şeklin öyleydi." Sissy bir süre onu izledi. "Ne var Senin sorunun ne?"

"Hiçbir şey.

Neden?"

"Yüzünde garip bir ifade var." "Sana bir

soru sorabilir miyim?"

"Sorman gerekiyorsa."

Smitty kahvesini aldı ve yudumladı. "Mutlu olup olmadığım umurunda

mı?" "Hayır." Sissy kahvesini geri aldı. "Ve kendininkini al."

"Peki." Sissy'nin bir dilim kahveli kekini aldı ve Sissy ona çılgınca bir hamle yapınca, adam hepsini ağzına tıktı.

"İşte," dedi, kırıntıları ona tükürdüğünden emin olarak. "Kendiminkini aldım."

Bölüm 7

Mace ofisine girdiğinde Mitty maaş çeklerini imzalamaya yeni başlamıştı.

"Az önce arayan şu sanat müzesi işi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Ne sanat müzesi işi?"

"Bizi bu gece istiyorlar."

Smitty önündeki maaş çeklerinden başını kaldırmadan, "Yeterli zaman yok," diye cevap **v e r d i** .

"Yeterince zaman kazanmamız gerek."

"Neden?"

Mace imzalamakta olduğu çeklerin üzerine bir kâğıt parçası koydu.

Smitty bakakaldı. "Şu sıfırlara bak."

Kedi sırttı. "Evet, şunlara bir bak." "Bu iş de nereden çıktı?"

"Müzenin yönetim kurulunda yer alan yaşlı bir kaplan, bu akşamki hayır etkinliği için bizi tutması konusunda ısrar edildiğini söyledi."

"Israr mı?"

"Çok ısrar etti."

"Tarafından...?"

Mace omuz silkti, ekibi toparlamak için yürümeye başlamıştı bile. "Phil adında bir adam."

Smitty hâlâ imzalanması gereken çeklere baktı. "Phil kim?"

Jess ceketini çıkardı ve tezgâhın arkasındaki kıza uzattı. Sonra da son bir saattir yaptığı şeyi yaptı; elbisesinin eteklerini tekrar aşağı doğru çekti. Tabii buna elbise denebilirse. On iki yaşındaki az gelişmiş bir çocuk için daha çok bir slipti.

"Beni bu lanet elbiseye ikna ettiğine inanamıyorum," diye mırıldanarak Phil'e omzuyla vurdu. "Bir yardım etkinliğindeyim ama el işi için elli dolar, yarım ve yarım için yüz dolar teklif etmem gerektiğini hissediyorum."

"Hayır, tatlım. Nasıl görünüyorsun? El işi için yüz dolar, yarı yarıya için de üç yüz dolar vermelisin."

Jess ona öyle sert baktı ki sonunda adam kıvranmaya başladı. "Eğer yardımını olacaksa, ayakkabılar harika görünüyor."

Öfkeyle ellerini havaya kaldırarak müzenin ana bölümüne doğru hışımla yürüdü. Ne kadar çabuk içeri girip ortama karışırsa, o kadar çabuk

defolup gidebilirdi.

Smitty gülümseyerek özür diledi ve az önce banyoda kendisine sakso çekmeyi teklif eden insan dışının yanından hızla uzaklaştı. Yüce Tanrım! Bu zengin kadınlar... *korkutucuydu*. Son iki saat içinde elmas ve platin içinde yüzen kadınlardan her türlü ilginç teklifi almıştı. Bir kadın, kocası sadece birkaç metre uzağındayken ona teklifte bulunmuştu. Smitty, kadının teklifini kabul etseydi kocasının başka bir odada onu izliyor olacağı hissine kapıldı. Pekala, seni ne heyecanlandırıyorsa. Gerçi Smitty onu paylaşmak isteyen birinin neden evlendiğini hiç anlayamamıştı.

Mitch'e doğru yürüdü ve bir nefes verdi. "Sen-" "Her arkamı döndüğümde

seks mi teklif ediyorsun? Evet. Sana söylüyorum, tam insan
Dışilerin de yeri var."

"Dez tam bir insan ve Mace'in onu elde etmek için çalışması gerekti. Bence bu parayla ilgili bir şey. Ne kadar çok paraları olursa, kendilerini o kadar az savunmasız hissederler. Bizler sadece horozuz evlat ve bunu sakın unutma."

"Unutmuyorum. Ve umurumda da değil, ama iş sırasında dalga geçilmemesi gerektiğini zor yoldan öğrendim. Her türlü belaya yol açıyor."

"Gerçek bu değil mi?"

Mitch'in ablası, Mace'in ikizi ve Smitty'nin tanıdığı en tuhaf dişi aslanlardan biri olan Marissa Shaw kayarak çiftin önünde zarif bir şekilde durdu.

"Smitty."

"Marissa, hayatım. Bu akşam muhteşem görünüyorsun."

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Ne kadar tatlı bir köpeksin sen öyle."
Kardeşine ters ters baktı. "Ezik."

"Koca götlü."

Marissa uzaklaşmadan önce ikili birbirlerine hırladı. "İkinizin daha iyi anlaştığını sanıyordum."

Mitch ona boş boş baktı. "Öyle. Anlayamıyor musun?"

Smitty başını sallarken gözleri devasa odada geziniyordu. İtalyan Rönesans odasındaydılar. Her neyse. İyi para kazandırıyordu.

"Aman Tanrım."

Smitty'nin vücudu gerildi, bir sorun çıkmasını bekliyordu. "Ne oldu? Neyin var?" "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Mitch'in hevesli bakışlarını takip eden Smitty döndü ve tüm vücudu gerildi. "Tanrı yardımcım olsun."

Jessie Ann arkasında dört arkadaşıyla birlikte odaya girdi. Anlaşılan sürünün geri kalanı bu küçük etkinlikten kaçmıştı. Elbette bunun biletleri kişi başına ne kadar pahalı olursa olsun, Smitty tüm çeteyi dahil etmedikleri için onları suçlamıyordu. Yine de Jessie'nin etek boyuyla birlikte dünyada yükseldiği kesindi.

Yüce Tanrım! Bu kadın ne düşünüyordu? Dondurucu bir New York gecesi idi ve lanet olsun, ahlak yasaları vardı! Elbisenin geri kalanı hangi cehennemdeydi? Ve neden kot pantolonunu, tenis ayakkabılarını ve tişörtünü giymemişti? Neden neredeyse çıplaktı?

"Sence ona güzel bir teklif yapsam benimle evlenir mi?" "Kendini kontrol et, kedi. Bir iş üzerindeyiz."

"Bırakıyorum." Mitch oraya doğru yürümeye başladı ama Smitty onu saçından tutup geri çekti.

"Ben huysuzlanmadan etrafı süpür evlat."

"İyi ama senin de hiç şansın yok. Hafızam beni yanıltmıyorsa, seni düşman topraklarında bir jet gibi vurdu."

"Süpür. Alanı. Alanı."

Mitch, Jess'e neredeyse suratından vurulmasına neden olacak son bir bakış attıktan sonra çekip gitti.

Smitty o anda oraya gidip Jessie'nin üzerine bir palto atmayı düşündü ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Jessie bir "koşucuydu." Ortada hiçbir neden yokken koşmaya başlayan ve bir anda kendini Utah'ta bulan köpeklerden biriydi. Bu yüzden derin bir nefes alarak ve bacaklarına son bir kez bakarak kendini insan kalabalığının arasına gömdü.

Jess son on dakikadır Marissa Shaw ile Stark sırtlan Klanı'nın baş dişisi arasındaki konuşmayı dinliyordu ve gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. Sürüsü de bunu biliyordu. Etrafında durmuş, onun bir şey yapmasını bekliyorlardı. Doğru, tüm bu olanlar onu ilgilendirmiyordu ama yine de...

Madeline Stark ağzına bir ezme kaplı kraker daha atarken, "Demek kardeşinin birlikte yaşadığı köpek," dedi. "Emir üzerine oturuyor mu? Terliklerini getiriyor mu? Yeri geldiğinde yuvarlanıp yalvarıyor mu?"

Madeline'in dört mankafa kız kardeşi ve kuzeni, çizgi film köpeği Muttley gibi sesler çıkararak kıs kıs gülmeye devam ettiler.

Jess'in gerçekten komik bulduğu şey ise hepsinin komşu olmasıydı. Sürünün Long Island'daki arazisi Marissa Shaw'ın ve Stark Klanı'nın bölgelerine bitişikti. Yine de hiç anlaşıyorlardı. Doğru, Sürü Marissa'ya bir dereceye kadar tahammül ediyordu ama Starklara asla tahammül edemiyorlardı. Vahşi köpekler sırtlanlardan nefret ederdi.

Jess'in gözleri, köpek evreniyle alay etmeye devam eden Madeline'in ensesine odaklandı. Madeline'in açık kahverengi saçları omuzlarından yukarı doğru savrulmuş ve başında özenle düğümlenmişti. Jess'e oynaması için uzun bir boyun veriyordu.

Sürüsüne bakan Jess öksürmeye başladı. Phil önce fark etti, sırtarak masaya doğru döndü. Karısı da ona katıldı ve ikili küçük beyaz bir kokteyl peçetesi alıp parçaladı. Jess hâlâ öksürürken Phil'e yaklaştı ve Phil peçeteyi Jess'in eline tutuşturdu. Danny etrafına bakındı ve sonra parçaların üzerine su dökerek iyice ıslanmasını sağladı.

Jess arkasını döndü, hâlâ ciğerlerini söktüğü sanılıyordu. Madeline'in arkasından yürüdü ve Marissa'nın gerilerek ona bakmasına neden olan bir öksürük çıkardı. İşte o zaman Jess ıslak, dağınık peçeteyi uçurdu. Peçete Madeline'in ensesine çarptı ve kadın alay ederken dondu kaldı.

"Ah!" Jess boğazını temizleyerek söyledi. "Aman Tanrım! Madeline! Çok özür dilerim. Dur, temizlemene yardım edeyim."

Dehşete kapılan kadın elini uzattı ve boynundaki ıslak mendile dokundu. Onu göremiyordu, sadece *hissedebiliyordu*. Parmakları dokunduğu anda vücudu titremeye başladı ve şiddetli bir şekilde kustu, ardından kız kardeşleri ve kuzeni de peşinden banyoya doğru koşmaya başladı. Takip ediyor ve histerik bir şekilde gülüyorlardı.

Jess Marissa'ya baktı. "Bir dahaki sefere hep birlikte adaya çıktığımızda bu çok garip olacak, değil mi?"

Her zaman tatsız bir kadın gibi görünen ve kesinlikle arkadaş canlısı olmayan Marissa, dudakları yukarı kalkıp sırıtmadan önce Jess'e birkaç uzun saniye baktı. Sonra gülmeye başladı ve duramadı. Hızla Llewellyn Sürüsü'nden iki dişi aslana, Mace'in kız kardeşleri Serita ve Allie'ye doğru yürüdü. Histerik kahkaha nöbetleri arasında, üç kadın da gülmeye başlayana kadar onlarla konuştu.

May Jess'e bir kadeh şampanya uzattı. "Bununla çok fazla eğlendin, tatlım."

"Eğlendim, değil mi?"

Onu kendi iyiliği için izlemesi yasal olarak "takip" sayılabilir miydi? Üçüncü kadeh şampanyasını içerken sırtlanlara sahte lugies üflüyordu.

şampanya içiyor ve o harika ayakkabıları giyyordu. Smitty ona göz kulak olmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Yine de, köpeklerin aksi takdirde acı verici derecede sıkıcı olabilecek bir partiden nasıl keyif alacaklarını bildiklerini söyleyebilirdi. En basit şeylerle eğleniyor gibiydiler ve zaman zaman, oldukça iyi donanımlı bir heykele kıkırdamalarına bakılırsa, on üç yaşındaki çocukların cinsel olgunluğuna sahip gibiydiler. Tabii bu şampanyadan da kaynaklanıyor olabilirdi.

Smitty duvara yaslandı ve ekibini kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu, ancak bunu artık şaşırtıcı bulmuyordu. İyi yağlanmış bir makine haline geliyorlardı ve bunun gibi birkaç iş daha yaparlarsa yılı şu anda olduklarından daha az borçla kapatabilirlerdi. Birkaç yıl içinde, bu gibi etkinliklere personel olarak değil de misafir olarak gelebilirdi.

Gözleri tekrar Jessica'ya kaydı. Bir kez daha onu fark etmemişti. Gerçekten. "Onu görmemişim gibi davranmak" da yoktu. Onu gerçekten görmemişti. Kadın tamamen habersizdi.

Eski bir Latin müziği çalmaya başladı ve Jessie'nin bir hafta önceki partisindeki aynı sarışın vahşi köpek Jessie'nin elini tuttu ve onu oldukça iyi dans figürlerine çekti. Smitty'nin gözleri kısıldı. Bu adamın Jessie'yle "dans etmekle" ne ilgisi vardı? Daha çok onu pençelerine almak için bir bahane gibi görünüyordu. Gerçi Smitty istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydı, adam etrafında dolanıp durduğu sarışın kadına sadık görünüyordu. Belki de köpeklerle ilgili bir şeydi bu.

Sarışın Jessie'yi döndürdü ve sonra onu daldırma cesaretini göstermeden önce ustalıkla geri çekti. Smitty oradaki erkeklerden kaçının Jessie'nin elbisesine bakmaya çalıştığını merak etti.

İşte bu kadar. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Kadın kendisi için bir tehditti!

Elinde şampanya, Jess paketinden ayrıldı ve açık büfe masaya doğru yöneldi, ayakta yemek isteyip istemediğini tartıştı. Tabak başına on bin dolara oturarak yemek yiyebileceklerini düşünürdünüz.

Akşam yemeği. Yine de parayı onlara verecekti. Bir çocuk hayır kurumu için daha azını yapamazdı. Kalabalığı yararak ilerleyen Jess, katılım karşısında hayrete düşmüştü ki bir erkek sesi ona seslenince durdu.

"Jessica! Jessica!" Yüzünü buruşturdu ve Sherman Landry'ye döndü. Onun bu etkinliğe katılacağını tamamen unutmuştu ama Phil ve Sabina gelmesi için ısrar etmişlerdi.

"Merhaba Sherman." Sherman karşısında durduğunda ona zoraki bir gülümseme verdi. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. İyiğim. Ya

sen?" "Ben iyiğim."

"Ya kurt arkadaşın?"

Yalan söyle, Jessica. Yalan söyle! "Buralarda bir yerde."

"Sanırım onun bilet parasını ödemek zorunda kaldın."

Jess cevap vermedi; onun yerine işaret parmağıyla sol gözündeki ani tiki ovuşturdu.

"Bu tür etkinliklerde pek fazla Smith göremezsiniz," diye devam etti Sherman. "Onlar daha çok bira ve NASCAR kalabalığı."

Jess'in gözleri kısıldı, birden Sherman'ı gerçek bir vahşi köpek olarak değil, yastıkta oturan şımartılmış yavrulardan biri olarak hayal etti. Bir bichon frise ya da bir papillon. Onu saçlarında fiyonklarla hayal etmek gülümsemesine neden oldu.

"NASCAR'ı seviyorum," diye itiraf etti, gerçeğin onu uzaklaştıracağını umuyordu. "Eğlenceli, insanlar iyi ve hızlı arabalar var. Hızlı arabalara bayılırım."

"Evet, evet. İnsanları daire çizerek giderken izlemek gibisi yok." Jess "siktir git" gibi bir şey diyemeden Sherman bu kalabalıkta olabildiğince geri çekildi ve takdirle gülümsedi. "Jessica, muhteşem göründüğünü söylemeliyim."

"Teşekkür ederim." Phil'i

öldürebilirdi. "Nefesimi

kesiyorsun."

"Sherman, bu çok tatlı. Teşekkürler."

Boğazını temizledi. "Merak ediyordum da..." Bir boğaz temizleme daha. "Tekrar dışarı çıkmamız hakkında. Akşam yemeği için?"

"Akşam yemeği mi? Um..." *Bir bahane düşün. Hızlı düşün!* "Uh... Smitty." Derin bir nefes aldı. "Gelemem çünkü Smitty ile görüşüyorum." *İşte bu. Bu işe yarayacak.*

"Jessica, cidden." Bir adım daha yaklaştı. Biraz fazla yaklaştı. "Bunu kız kardeşimle konuştum ve ikimiz de bir kızın ihtiyaçları olduğunu anlıyoruz." Kız kardeşi mi? Bu konuyu kız kardeşiyle mi konuşmuştu? Jess aniden kendini biraz hasta hissetti. "Ve kurtlar kısa dönem için mükemmeldir. Ama sen gençleşmiyorsun."

Bir dakika. Az önce bunu bana mı söyledi? Hayır, hayır, hayır. Söylemiş olamaz.

"Sürünün geleceğini düşünmek zorundasın. Eminim kendi yavrularını yetiştirmek isteyeceksin. *Normal* yavrular. Melez değil. Seninle bu konuda konuşacak çok şeyimiz olduğuna inanıyorum."

Jess ona bakakaldı. Elinde değildi. Anlaşılan Smitty'nin varlığı Sherman'ın elini güçlendirmişti. Ancak romantizm yerine "üreme" kelimesini duydu.

"Jessica..."

Adam yaklaştı ve dehşet içinde onu öpebileceğini düşündü. Ama telefonu çaldı ve daha önce hiç hissetmediği bir aciliyetle küçük tasarımlı çantasından çıkardı.

"Telefon! Telefonuma cevap

vermeliyim." "Evet, ama-"

"Hoşça kal." Jess arkasını döndü ve aynı anda telefona cevap vererek uzaklaştı.

"Evet?"

"Selam, Jess. Ben Bets." Asistanı. Birisi onun vahşi köpek kışını daha fazla üreme tartışmasından kurtardığı için üç ayda bir ikramiye alacaktı.

"Ne var ne yok, Bets?"

Jess tuvaletlere doğru yönelirken Betsy hesaplarından biriyle ilgili sorunları sıraladı. Bu sorun normalde Jess'e kadar uzanacak bir şey değildi ama müşteri kızgındı ve çok ciddi paralar ve başka önemli hesaplar getiriyordu. Bu kadını görmezden gelmek onların yararına olmazdı.

"Beni ona bağlayabilir misiniz?"

Kadınlar tuvaletinin dışında duran Jess duvara yaslandı ve Detroit'teki çok güzel bir ofise bağlanmak için beklemeye başladı.

Onu yakaladıktan sonra Jess her zamanki yatıştırıcı konuşmasına başladı. Bu işte gerçekten iyiydi. Birkaç yıl boyunca polislerle çalışmasının bir etkisi olmalı. Endişeli, sinirli ve genellikle bazı ADA'lara kızgın bir şekilde departmanına gelirler ve bir pisliğin bilgisayarında ne bulduğunu öğrenmek isterlerdi. Bu noktada Jess'in iki seçeneği vardı: hemen sinirlenmek, ki çoğu iş arkadaşı bunu yapardı, ya da yatıştırmak. O yatıştırdı ve bugün hala polis teşkilatında onu, şirketini ve arkadaşlarını kollayan arkadaşları var.

Jess müvekkilini dinlerken ve bir sürü "sana kesinlikle katılıyorum" sesi çıkarırken, döndü ve Stark Klanı'nın kadınlarının orada dikilip kendisine baktığını fark etti. Dar koridorun alçak ışığında gözleri parlıyordu.

"Bunun komik olduğunu düşündün, değil mi?" Madeline neredeyse hırlayacaktı.

Jess cevap olarak bir parmağını kaldırdı. "Bana bir saniye ver tatlım," diye fısıldadı, "bu müşteriyle işim bitene kadar."

Sırtlanlar şok içinde gözlerini kırptırdı. Her zaman ilk saldırının ondan gelmesini beklerlerdi. O bir kurt değildi. Sadece yavruları tehlikede olduğunda ilk saldırıyı yapardı. O zaman kıyamet kopardı. Ama saçma sapan bir güç gösterisi? Bu bekleyebilirdi.

"Hey. Seninle konuşuyorum."

Jess gülümsedi ve başıyla onayladı. Bunu yapmasından nefret ediyorlardı. Bir diş gördü, ama sonra Marissa Shaw arkalarından geldi ve ellerini Madeline Stark'ın sırtına vurdu.

Şimdi de dişi aslanlar mı? Evet, o büyük kediler ilk saldırıyı yaparlardı.

Jess geri çekildi ve dişiler arasında çıkması muhtemel yıllık kavganın yolundan çekildi. Bu sırada müşterisiyle konuşmayı sürdürmeye devam etti. Sürüsüyle birlikte yaşayan biri çoklu görev yapmayı öğrenirdi.

Marissa kocaman dişlerini göstererek, "Bir sorunun var, sürtük," diye hırladı. "Onu bana getirebilirsin."

"Getto'nun Jane'i de öyle diyor."

Jess yüzünü buruşturdu. Bunu söylemek aptalca bir şeydi. Marissa mütevazı yetişme tarzından utanmıyordu ama zengin bir düvenin kendisiyle bu konuda alay etmesini de hoş karşılamıyordu.

Marissa Madeline'i boğazından yakaladı ve itti. Madeline tökezleyerek geri çekildi. Jess yoldan çekilmeye çalıştı ama yeterince hızlı hareket edemedi ve sırtlan ona çarparak Jess'i arka çıkış kapısından dışarı uçurdu. Karşı duvara çarptı, çıkış kapısı çarparak kapanırken içinden şaşkın bir homurtu çıktı.

"Jessica? İyi misin?" diye sordu müşterisi içten bir endişeyle.

Jessica sakinleştirici bir nefes aldı. "Uh...evet. Bunun için üzgünüm. Ayak parmağımı masama çarptım."

"Oooh. Bunu yapmaktan nefret ediyorum."

Müşterisi devam etti, şimdi çok daha sakindi. Jess onun saçmalamasına izin vererek kapıya doğru yürüdü ve çekti. Kapı yerinden oynamadı. Kolu tekrar çekti. Hiçbir şey yoktu. Kendini dışarıda bırakmıştı.

Lanet olsun!

"Seninle konuştuktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum Jessica. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Her zaman, bunu biliyorsun." Gıcırdayan dişlerini kontrol etmek için elinden geleni yaptı. "Sabah sizi ararız, tamam mı?"

"Evet, tekrar teşekkürler." Müşteri telefonu kapattı ve Jess kollarını vücuduna doladı.

"Tamam," diye mırıldandı kendi kendine. "Bu elbise. Kışın kötü bir fikir." Lanet olası ayakkabılar da öyle. İğrenç ara sokakta kışının üstüne düşmemeye çalışan Jess, sokağa açılan kapıya doğru yürümeye başladı. Sona vardığında, boktan bir Buick'in yanında duran iki kadın gördü. Oldukça heyecanlı bir tartışma içinde görünüyorlardı. Normalde Jess bunu fark etmez ya da umursamazdı ama kurt olduklarının kokusunu almıştı. Tanımadığı kurtlar. Tüm yerel kurtları ve şimdi de Smith'leri tanıyordu ama zaten küçük olan bir adada yeni kurtlar sorun yaratabilirdi.

Sokağın ağzına yaklaştığında iki kadın konuşmayı kesti ve o soğuk kurt gözleri ona odaklandı.

Uh-oh.

Smitty Madeline Stark'ı tutarken Mitch de kız kardeşini yakaladı. İki kadın da yer değiştirmeye karar verdiği için bu hiç de kolay değildi. Hem de tam bir insan partisinin ortasında. *Herkes aklını mı kaçırmıştı?*

Stark'ı salladı. "Geri dön. *Şimdi!*" Stark geri döndü ve birden kollarında çıplak bir sırtlan belirdi. Bir Salı akşamını geçirmek için çok daha iyi yollar bulabilirdi. Onu banyoya doğru itti. "Giyin." Mitch ona giysiler fırlattı ama giysilerin ona mı, kız kardeşlerine mi, Marissa'ya mı yoksa Mace'in kız kardeşleri Serita ve Allie'ye mi ait olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Mitch, Stark'larla birlikte kapalı bir alana sokulmaması gerektiğini bildiği için, hâlâ yer değiştirmiş olan kız kardeşini küçük koridorun karşısındaki erkekler tuvaletine itti. Diğer iki dişi aslan da Marissa'yı takip etti ve kapı kapanır kapanmaz Mitch bir metre bile gidemedi gülerek uzaklaşmak zorunda kaldı.

Smitty etrafına bakındı. Bu küçük kavgayı daha fazla çirkinleşmeden fark etmesinin nedeni Jessie Ann'in koridordan banyoya doğru gittiğini ve Stark'ların da onu takip ettiğini görmesiydi. Şimdi nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Erkekler tuvaletinin kapısını çaldı. "Jessie Ann'i gördünüz mü?" "Kimi?"

diye cevap verdi üçlü bir ses.

Gözlerini devirdi. "Jessica Ward mı?"

"Birkaç dakika önce buradaydı," diye cevap verdi Marissa.

Kahretsin. Nereye gitmişti? Onu bulması gerekiyordu. Hem de hemen.

O büyücü köpeğin kızın üzerine salyalarını akıttığı görüntüyü aklından bir türlü çıkaramıyordu. En azından Jessie'nin sürüsündeki erkeklerde biraz güç vardı. Landry, Smitty'nin üç yaşındaki yeğenlerinden birinden bile dayak yiyebilirdi.

Çok uzağa gitmiş olamazdı.

Çenesini sıvazladı ve bakışları sonunda arka çıkış kapısına yerleşene kadar etrafına bakındı. Otomatik olarak kilitlenen kapıya.

Smitty sırttı. İşini gerçekten de seviyordu.

Jess sokağın sonunda durmuş, bakışları iki kadına kilitlenmişti. Korkunç kırmızı boyalı kadınlardan biri hırladı ve ilerledi. Jess de hırlayarak karşılık verdi, pençelerini serbest bıraktı ve duruşunu sağlamlaştırdı. İşler çirkinleşirse ayakkabılarını tekmeleyecekti. Eğer gerçekten çirkinleşirse, yer değiştirecekti. Gerçi böyle açık bir yerdeyken bu her zaman son çareydi.

Ama dişi daha yaklaşmadan, diğer Dişi Kurt kolundan tutup onu geri çekti ve arabaya doğru itti.

"Henüz değil, o da değil," diye fısıldadığını duydu. Jess'in vahşi köpek kulakları vardı. Gerektiğinde bir kilometre ötedeki bir iğnenin düşüşünü bile duyabilirdi. "Bin arabaya," diye emretti dişi kurt. Kızıl saçlı tartışmaya başladı ama diğeri ona bir tokat attı ve onu arabaya doğru itti.

Sürüsü ne kadar zor olsa da, Jess'in istediğini elde etmek için hiç birini tokatlamasına gerek kalmamıştı. Smith dişileri bile tokat atmazdı. Ya itaat ederdiniz ya da sizi hırpalarlardı. Smith evreninde ikisinin arası yoktu.

İki kadın arabaya bindi ve kaldırımdan uzaklaştı; Jess rahat bir nefes aldı.

"Jessie Ann?"

Jess çığlık attı ve dönmeye başladı. Ne yazık ki bu, gerçek bir dövüş hareketinden çok bir çırpınıştı ve Smitty onun kollarını kolayca yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sakince. "Seni anlamsızca dövüyor muyum?"

Kızın çok iyi hatırladığı o sinirli iç çekişini yaptı. Sissy ve dişi kurtları Jess'i oraya kadar kovaladıktan sonra ağaçtan düştüğünde de aynı iç çekişi yapmıştı.

Kendisini sabit tutmak için pazularını kavrayan iri ellere baktı. "Gitmeme izin verir misin?"

"Aynı anda hem yürümeyi hem de konuşmayı becerebileceğinden emin misin hayatım?" Dişlerini gösterdi ve adam onu hızla itti. "Basit bir evet aynı duyguyu ifade ederdi, biliyor musun?"

"Neden buradasın?"

"Ekibim müzeye ek güvenlik sağlamak için burada. Koridorda aslanlar ve sırtlanlar kavga ederken iyi de oldu."

Jess kıkırdadı. "İyi bir noktaya değindin." Kapıya doğru işaret etti. "Madem güvenlik sensin, beni tekrar içeri alabilir misin?"

Smitty ona baktı. "Biletiniz var mı?" Gözlerini

kırpıştırdı. "İçeride, ceketimin yanında."

"Üzgünüm hayatım, biletin yoksa seni içeri almaya yetkim yok."

Jess sakın bir adım attı. "Özür dilerim. Ne için?"

"Sadece bileti olanları içeri alıyoruz. Senin yok. Üzgünüm."

Jess'in dişleri takırdamaya başladı ve umutsuzca kollarını ovuşturdu. Bu adamın tam olarak nesi vardı? Dün tek yapmak istediği ona "yardım etmek "ti. Şimdi ise soğuktan donmak üzereyken ona lanet olası kapıyı açtıramıyordu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Jessie Ann, işimi ne kadar ciddiye aldığımı biliyorsun. Bileti olmayan hiç kimsenin partiye girmesine izin veremem."

"Seni adi herif-"

"Şimdi, şimdi, Jessie Ann. Böyle konuşmaya gerek yok."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Gidip bütün binayı dolaşacağım ve ön taraftan içeri gireceğim. Umarım yolda maruz kalmaktan ölmem."

"Hayır, bizim türümüzün soğuktan o kadar kolay ölmediğini biliyorsun." Kadın onu görmezden geldi ve uzaklaşmak için döndü. "Seni de içeri almayacaklar," dedi arkasından.

Kadın durdu. "Neden?"

"Biletiniz yok."

Topukları üzerinde döndü, bu lanet olası ayakkabıların içinde kışının üstüne düşmediğine şaşırdı. "*Bobby Ray Smith, yemin ederim-*"

Hâlâ sakın olan adam araya girdi ve "Bana küfretme Jessie Ann," dedi.

"Adım Jess-i-ca!" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Jessie değil. Kesinlikle

Jessie değil
Ann."

Omuz silkti. "Jessie Ann'i severim." Onu çılgına çeviren onun sakinliği idi. O sakın, kontrollü Smitty havası. Kardeşlerinde yoktu. Babasında da kesinlikle yoktu. Yani Smitty bunu annesinden almış olmalıydı. Ama şu anda Jess'in ayakkabısını çıkarıp beş santimlik topuğuyla gözüne saplamak istemesine neden oluyordu.

Jess'in eline baktı. "Telefonunu kullanabilirsin. Biletini getirmesi için şu arkadaşlarından birini ara."

"Telefonlarını taşımıyorlar. Telefonları paltolarının içinde." "Neden telefonları yanlarında olmasın ki?"

Kendininkini havaya kaldırdı, küçük cihazı o kadar sıkı kavırıyordu ki onu ezecekmiş gibi hissetti. "*Çünkü ben kendiminkini taşıyorum!*"

"Bağırmana gerek yok, Jessie Ann."

"Seninle konuşamam." Bir kez daha döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Elbette," dedi arkasından, "belki çözebileceğimiz bir şey vardır."

"Peki bu ne olabilir?" kadın yürümeye devam ederken bile ısırdı.

"Yarın benimle çıkarsın."

Jess yine olduğu yerde durdu. Tamamen tiksindiği ve kendinden nefret ettiği için kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. "Randevu mu? Randevu istediğin için beni kışımından donduruyorsun."

"Randevu değil," dedi tam kulağının dibinde ve neredeyse bir metre yukarı sıçradı.

Bunu nasıl yapabildi?

"Sadece iki arkadaş takılıyoruz."

Tabii ya. Çünkü Bobby Ray Smith neden "küçük" Jessie Ann Ward'la çıksındı ki? Sıçrayan kalbi tökezledi ve Depresyon Dağı'ndan aşağı güzel bir dalış yaptı. Bu tamamen onun egosuyla ilgiliydi ve Jessie'y le hiçbir ilgisi yoktu. On altı yıl geçti ve o hâlâ değmezdi... *Unut* gitsin.

"Arkadaşlarım donarak ölmeme izin vermiyor."

"Eminim arkadaşlarına karşı bana karşı olduğun kadar zor değildir. Sadece evet de ve seni hemen içeri alayım, hayatım." "Sen bir

piçsin."

"Ben bir Smith'im," dedi

basitçe. "Ne fark eder ki?"

"Birçokları için hiçbir fark yok." Adamın sırtışı yavaştı ve o kadar çekiciydi ki Jessie Ann onun yüzüne bir tokat atmak istedi. "Tek kelime, Jessie Ann. Evet. Sonra seni içeri götüreceğim."

"Bu şantaj olur."

"Bu çirkin bir kelime. Ben şantajı tercih ederim."

Ayak parmaklarını bile hissetmiyordu. İçeri girmek için bütün binayı dolaşma düşüncesi bile onu ürkütüyordu. Özellikle de bu aptal ayakkabılarla. Phil bir daha asla ona böyle ayakkabılar giydirmeyecekti.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

"Bana pek evet gibi gelmedi." "Peki.

Evet."

Smitty hemen ceketini çıkarıp kızın omuzlarına doladı. Onun gibi kokuyordu ve homurdanıp tüm vücuduna sürmek istiyordu.

Onu kapıya kadar götürdü ve kapıyı açtığında May elini içerideki tutamağa doladığı için neredeyse dışarı yuvarlanıyordu.

"Jess! İşte buradasın. Her yerde seni arıyorduk kızım." "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu," diye homurdandı.

May onunla Smitty'nin arasına baktı. "P e k â l â ," dedi ve zayıf iradeli bir köpek gibi koşarak uzaklaştı.

Jess müzenin sıcaklığına adımını atarken Smitty kulağına, "Yarın seni ofisinden alırım. Altı gibi." Smith'lerin belirli bir saati yoktu. "Altı civarı" ne anlama geliyordu ki? "Beni de o küçük ofis listene eklemeyi unutma."

Kadın adamın ceketini kaptı ve kafasına fırlattı.

"Aşağılık herif!" diye öfkelendikten sonra eşyalarını toplayıp evine gitmek üzere yola koyuldu.

Smitty ceketini tekrar giydi.

Ha! Onu yakaladım. Gerçekten onu alt edebileceğini mi sanıyordu? Alo? Askeri eğitim. Smith eğitimi. Sadece bu iki şey bile onu

Yırtıcıların en kurnaz ve acımasız olanı.

Onu yemeğe çıkaracak ve son on altı yıldır nerede olduğu ve bu tür etkinlikler için nasıl giyinilmesi gerektiği hakkında uzun uzun konuşacaklardı. Sonra da ondan ne sakladığını öğrenecekti. Evet. Bu bir plan olarak işe yaradı. Eski arkadaşını, onu tekmeleyerek ve çığlıklar atarak hayatına sokmak zorunda kalsa bile geri alacaktı.

Smitty'ye bu hiç de acınası görünmüyordu.

Marissa ayakkabılarını giyebilmek için dengesini sağlamak üzere ona yaslanırken omzuna güçlü bir el indi. Jessie Ann tekrar koridora fırladığında bir şeyler söylemeye başlamıştı. Kendini Smitty'ye attı ve sırtını onun göğsüne dayadı. Kollarını beline doladı ve "Şimdi güzel görün" diye hırladı.

Beş saniye sonra Sherman Landry koridorun sonunda belirdi. Smitty'yi görür görmez gülümsemesi soldu. Ve Marissa'dan düpedüz korkmuş görünüyordu.

Umutsuz bir iç çekişle, yarım ağızla el salladı. "Güle güle, Jessica."

"Güle güle," dedi Jess aşırı bir neşeyle. Sherman uzaklaştığında dişlerinin arasından "Pislik" diye tükürdü.

Jess, Smitty'nin kollarının hâlâ boynunda olduğunu fark edene kadar bir dakika geçti. Yavaşça yüzünü kaldırdı ve ona baktı. Kendine engel olamayan Smitty gülümsemesinin tüm ihtişamıyla ortaya çıkmasına izin verdi. Babasında da aynısından vardı ve annesinin arka bahçede sakladıkları baltayla yaşlı piçin peşinden gitmesine birden fazla kez neden olmuştu.

Neyse ki Jessie'nin üzerinde balta yoktu.

"Bırak beni!" Kadın adamın kollarından çekildi. "Piç kurusu."

"Yarın görüşürüz!" dedi Landry'ye veda ederken söylediği aynı neşeyle.

Hışım la uzaklaştı, iki eliyle ona parmak sallamak için ölümcül topuklarının üzerinde döndü, sonra da tamamen ortadan kayboldu.

Marissa çenesini Smitty'nin omzuna dayadı. "Söylemeliyim ki Smitty, kadınlarla ilginç bir ilişkin var."

"Kendi kendime öğrendim," dedi gururla, Marissa gülünce sıırıtarak.

Bölüm 8

Jess'in Buick'i hatırlaması gecenin geri kalanını ve günün büyük bölümünü aldı. Müzenin dışındaki iki Dişi Kurt'un bindiği Buick. Onu gördüğünde tuhaf gelmişti; şimdi nedenini hatırlıyordu. Hâlâ hıçkırıklarla ağlayan May'le yeni tanıştığında erkek arkadaşının Buick'i ve arka koltukta yaşanan "yiyişmeler" hakkında yaptığı o uzun tartışmalar. Adam hâlâ aynı arabayı kullanıyor olabilir miydi? Ve eğer onun arabasıysa, dişi kurtlar kimdi? Jess'i endişelendiriyorlardı ama korkutmuyorlardı. İki yıl boyunca Smith kurtlarının arasında yaşadktan sonra.

En büyük sorunu sürünün geri kalanına söyleyip söylememekti. Birkaç dakikası olduğunda Phil'i yakaladı ama bu da kısa sürede aynı şeyi söyleyip durdukları ama yine de tartışmaya devam ettikleri tartışmalarından birine dönüştü.

Ne yazık ki Jess ve Phil, Sabina havlayana kadar kapı aralığında durduğunu bilmiyorlardı. Sabina da o sinir bozucu, tiz havlamalardan birine sahipti.

Jess ve Phil, Sabina'nın onları fena halde faka bastırıldığını bildiklerinden irkildiler.

Onları yakından izleyerek, diğer herkese yaptığı gibi kurnazca ölçüp biçti. "Siz ikiniz bu kadar hararetle neyi tartışıyorsunuz?"

Jess arkadaşına döndü ve "Ateşli ilişkimizi mi?" diye cevap verdi. Bunu bir soru olarak ifade etmeseydi muhtemelen daha inandırıcı olurdu.

"Ateşli ilişkiniz mi?"

"Evet, ben ve Phil. Yıllardır. Ateşli ve ağır. Değil mi Phil?"

Adam gözlerini karısına dikmişti ve Jess'in yanıt vermesi için göğsüne vurması gerekti. "Evet. Elbette. Sıcak ve ağır."

Sabina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Siz ikiniz zavallısınız. Zavallı yalancılar. Şimdi bana gerçeği söyleyin." Onlar sessiz kalınca ekledi: "Söyleyin. Yoksa yer değiştiririm ve işeme başlar."

Bir hevesle arka ayağını kaldıran dişi bir köpek - bu boş bir tehdit değildi.

Jess ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! Tamam! Tamam!" En iyisi bununla başa çıkmaktı. "Diğerlerini de alıp şu işi bitirelim."

"Ona söylemelisin."

"Neden bekleyemiyor? O eve gelene kadar?"

Kristan gözlerini devirdi. "Cidden! Sanırsın ki seni gaz odasına sürüklüyorum." Ve onu sürüklüyordu çünkü kendi başına gitmeyi reddediyordu.

Johnny'yi binanın içine çekerek resepsiyonun arkasındaki kadına gülümsedi. "Merhaba Paula. Annemle babam ve Jess yukarıda mı?"

"Elbette yukarıdalar. Yukarı çık tatlım."

"Teşekkürler." Koca şapşal yavaşlamaya başladı ama Paula onu daha sert çekerek asansörün kapısına kadar götürdü. "Yemin ederim! Bu konuda tam bir drama kralı gibi davranıyorsun."

Johnny'nin kolunu sıkıca tutarken asansörleri bekleyen adama baktı. Adamın kokusu ona Johnny'ninkini hatırlatıyordu ve cüssesine bakarak aynı cinsten olduklarını anladı. Ve adam çok tatlıydı!

Kapılar açıldı ve kurt içeri adım attı. O da peşinden gitti ama Johnny'yi sürüklemeye devam etmek zorunda kaldı. Kurt en üst kattaki düğmeye bastı ve kapılar kapandı.

"Peki kimi görmeye gidiyorsun?" diye sordu, Johnny'nin ancak Sürü onu yukarı çıkarmak isterse yukarı çıkmasına izin verileceğini biliyordu.

"Jessie Ann."

Homurdandı ve kaşlarını kaldırdı. "Hepimiz ona Jess deriz," diye açıkladı.

"Onu uzun zaman önce, sadece Jessie Ann olduğu zamanlardan tanıyordum." "Ben Kristan. Bu da Johnny."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Ben Bobby Ray Smith, ama siz bana Smitty diyebilirsiniz."

Biraz güldü. "Tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Aksanın." "Yani sen May ve Danny'nin kızıydın."

Adamın Asyalı olduğu için otomatik olarak Maylin'in kızı olduğunu varsaymaması hoşuna gitmişti. "Evet."

Kristan Johnny'ye baktı, henüz bir şey söylememiş olmasına şaşırmıştı. Ama onu kurda -çok *daha büyük bir* kurda- sanki onu alt edebileceğine gerçekten inanıyormuş gibi ters ters bakarken bulacağını hiç tahmin etmemişti. Harika. *Şimdi* de testosteronu mu devreye girmeye karar vermişti?

Smitty gözlerini Johnny'ye dikmişti; vücudu rahatça duvara yaslanmış olsa da, gözleri onun hiç de rahat hissetmediğini gösteriyordu. "Bir sorun mu var, hoss?"

Bu alçak bir hırıltıydı ama Johnny'nin içinden geliyordu. İrkilerek harekete geçen Kristan ikisinin arasına girdi, elini Johnny'nin göğsüne dayadı.

"Peki," dedi fazla hevesli bir şekilde, "Jess o zamanlar nasıldı? Burnu hep bir kitapta mıydı? Eminim öyleydi. Bir ton kitabı var. Okumak için bana para bile veremeyeceğin şeyler. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Ama severim-"

"Tanrım," diye tersledi Johnny, "gevezeliği kes."

Bunun işe yarayacağını biliyordu. Johnny onun saçmalamasından nefret ederdi. Ama en önemlisi, hiç de uğraşmak istemediği bir durumu etkisiz hale getirmişti.

Bir an için bu becerinin DNA'sında olup olmadığını merak etti. Annesi de aynı şeyi yapabiliyordu.

Smitty asansörden çıkarken gülümsemek için kendini zor tuttu. Gülümsese bile çocuk bunu pek takdir etmezdi. Smitty kızgın değildi. Kızmak için bir nedeni yoktu. O yaşta, yetişkin kurtlara meydan okumak normaldi. Bir geçiş töreni. Yetişkin kurtlardan dayak yemek de bir geçiş hakkıydı. Elbette, bir köpek sürüsünün etrafında olduğu için, çocuk ilk kez tanımadığı bir erkeğe kafa tutma arzusu duymuş olabilirdi. Belli ki küçük Kristan da buna ilk kez tanık oluyordu.

Üçü birlikte ofise girdiler.

Birbirine bakan masa çiftleri odanın ortasına doğru uzanıyordu. Sadece bir ofis köşeye sıkışmıştı. Bir kapısı olmasına rağmen, tamamen camdan yapıldığı için özel olduğu söylenemezdi. Kapı, içeri bakan pencereler... hepsi camdı.

Oyuncaklar ve oyunlar yere saçılmıştı. Bazı terminallerde duraklatılmış bilgisayar oyunlarını görebiliyordu ve üst düzey oyun konsollarının bağlı olduğu birkaç televizyon vardı. *Yıldız Savaşları* üçlemesinin, *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin, *Logan's Run*'in, *Raiders of the Lost Ark*'in -yapılmış her geek filminin- posterleri duvarları süslüyordu. Ayrıca *Star Wars*, *Zeyna: Savaşçı Prenses* ve *Star Trek*'in tam boy standları da vardı.

Ve Smitty, Mace'in ön ofisleri için deniz kenarının o sessiz sekize on karakalem çizimlerine yatırım yaparak aşırıya kaçtığını düşünmüştü. Bu vahşi köpeklerin nasıl olup da bir şeyler yapabildiğini Smitty asla bilemeyecekti.

"Bu çok tuhaf," dedi Kristan usulca. "Herkes nerede?"

Saat henüz altı bile olmamışken kimsenin ortalıkta olmaması garip görünüyordu.

Smitty, Jessie Ann'in onu bırakıp kaçmasına ihtimal vermiyordu ama sürünün geri kalanının da onunla birlikte kaçtığını görmemişti. Elbette, yaban köpeği sürülerinin alışılmadık derecede yakın olduğunu duymuştu.

Havayı kokladı ve ofisin arka tarafına doğru yürüdü, iki yavru da arkasından geliyordu. Arka kapı hâlâ yapım aşamasında olduğu anlaşılan uzun bir koridora açılıyordu. Jessie'nin kokusu koridor boyunca ilerledi, banyoların ve depoların yanından geçerek başka bir kapıya ulaştı. Smitty kapıyı itti ve on kat merdivenden aşağı indi.

Bir kapı dışarı açılıyordu. Tahminine göre yangın çıkışıydı. Kapının diğer tarafında birinin olduğunu hissettiklerinde alçalan seslerinin aniden kesildiğini duyabiliyordu.

Smitty kapıya doğru yaklaştı ve diğer taraftan gelen fısıltıları ve koklamaları duyabildi. Smitty yavrulara sırtarak yüksek sesle havladı, "*Ne yapıyorsunuz?*"

Önce şaşkınlıkla çığlık attılar. Hepsi, erkek ve dişi, bir grup kız gibi çığlık atıyordu. Sonra gülmeye başladılar ve hiç durmadılar. Smitty sonunda kapıyı açtı ve onları yerde oturmuş, sadece köpeklerin yapabileceği gibi gülerken buldu.

Aptalca. Onlar için bulabildiği en iyi kelime buydu. şapşal.

"Ee," dedi hepsine, ama gözleri Jessie'deydi, "size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bölüm 9

Tamam, evet, ona yalan söylemişti. Ve ikisi de bunu biliyordu. İkisi de onun acil durum kapısından ofislerine girmeye çalışan biriyle ilgili hikayeyi kışından uydurduğunu biliyordu. Hatta bunu dürüst bir yüz ifadesiyle yapmıştı ama adamın gözlerinde bunu görebiliyordu. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı. Çok yazık. O Pack değildi. Onun sürüsü değildi. Dolayısıyla bu onun sorunu değildi. Ve ona hiçbir şey söylememesi de canını sıkıyordu.

Yine de Jess'in umurunda değildi. Şu anda uğraşması gereken daha büyük sorunları vardı.

May eski sevgilisinin olası dönüş haberini pek iyi karşılamamıştı. Sinirle ve panikle gözyaşlarına boğulup koşmaya başladı ve Danny ona yetişene kadar arka çıkışa yöneldi. Beşi birlikte soğukta durup onu sakinleştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Çorap kukla işe yaramış gibi görünüyordu. Herkes Bay Büyücü'yu severdi.

Bundan sonra strateji ve sonraki adımları tartıştılar. Bu aşamada tüm Sürüyü bilgilendirmek kötü bir hamleydi çünkü yavru köpek dedikodu değirmeninde yıldırım gibi dolaşıp Kristan'ın kucığına düşme riski vardı. Bu yüzden bu noktada sadece beşi bilecekti. Gerekirse sürünün geri kalanını da bilgilendireceklerdi.

Ancak şimdi uğraşmaları gereken meraklı bir kurt vardı. Yalan söylediğini bilen meraklı bir kurt. Adam onu sorguya çekerken dişe diş durdular, gerçeği öğrenebilmek için ona çelme takmaya çalışıyordu. O ayağı kalkmadı. Sürünün yeni gelen Kristan için hâlâ bebek bezi ve bebek maması çaldığı zamanlarda yalan söylemeyi öğrenmişti. Sürüsünü korumak için yalan söylemek Jess'i rahatsız etmiyordu, bu yüzden Smitty onun gözlerinde bir tür suçluluk görmeyi umuyorsa, bakmayı bırakabilirdi. O hiçbir şey hissetmiyordu.

Sonunda, sorularının Jess'in kafasını karıştırmadığını fark eder gibi olduğunda, Smitty kot pantolonunun cebinden sarkan cep telefonunu aldı ve çevirerek açtı.

Jess kaşlarını çatarak, "Kimi arıyorsun?" diye sordu.

"Mace'i. Eğer birileri içeri girmeye çalışıyorsa ve sen de bana bunu söylüyorsan, doğru mu?" Birbirlerine ters ters baksalar da Jess başını salladı. "O zaman burayı sıkıca kilitlememiz gerek. Bu gece."

"Kilitlemek mi?" Kilitlemek kulağına pahalı geliyordu. "Bunun için para ödeyeceğimizi söylediğimi hatırlamıyorum."

"Demediniz. Ama ödeyeceksin."

Jess'in gözleri kısıldı ve göğüs uçlarını sıkmak için uzandı ama May onun ellerini tokatlayarak indirdi.

May her zamanki gibi durumu yumuşatmaya çalıştı. Sahte bir neşeyle, Jess ve Smitty arasındaki güç oyununu bariz bir hevesle izleyen kızına, "Peki siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Kristan Johnny'nin ceketini tuttu ve onu öne doğru çekti. "Johnny'nin size söyleyecek bir şeyi var."

Ama Johnny, bir milyon mil uzakta olmak istiyormuş gibi görünüyordu.
Bura
da.

"Devam et," diye ısrar etti Kristan. "Söyle ona."

Johnny iç çekerek cebinden bir zarf çıkardı ve Jess'e uzattı. Onu almaktan neredeyse korkuyordu. Çocuklardan gelen zarfların çoğu genellikle okullarından geldiği ve yaptıkları ya da yapmadıkları ya da söyledikleri ya da *asla* söylememeleri gereken bir şeyle ilgili olduğu için şaşırtıcı değildi.

Jess zarfa bakmadan buruşuk ama kaliteli kağıdı çıkardı ve hızla okudu.

Derin bir nefes alarak Johnny'ye baktı. "İçeri girmişsin."

"Bekle. Ne?" May mektubu aldı ve diğerleri de okumak için eğildi. "Sadece girmekle kalmadı," dedi sonunda, "tam burs kazandı."

Hiçbirine bakmayı reddeden Johnny omuz silkti. "Bu sadece bir yaz programı."

Jess tekrar, "Sen girdin," dedi. Sonra da onu suçladı.

"Tamam. Geldiğinde görüşürüz." Smitty telefonunu kapattı ve kot pantolonuna geri taktı. Jessie'ye Mace ve ekibinin geri kalanının otuz dakika içinde geleceğini söylemek için döndüğünde onu, May'i ve Sabina'yı çocuğun üzerinde buldu. Kollarını ona dolamış, sarılıyorlardı. Çocuk ona bakana kadar bir yanı buna sinirlenmeye başlamıştı. Ve çocuğun gözlerinde bunu gördü; kesin bir yardım çağrısı.

Yanına gitti ve Jessie'nin "Seninle gurur duyuyorum" dediğini duydu.

"Hepimiz gurur duyuyoruz," diye ekledi May.

Johnny kadınları üzerinden çekip almak ve kaçmak için her şeyini verecekmiş gibi görünüyordu. Tabii ki bu asla işe yaramazdı. Onlar hızlıydı. Onu hemen yakalarlardı.

"Mace bu tarafa doğru geliyor," dedi Jessie'nin arkasından. "Araya girip size yardım etmek zorunda kalmasına şaşırmadığını söyledi. Güvenlik senin güçlü olduğun bir alan değil."

Jessie'nin onun ne dediğini anlaması bir saniye sürdü; sonra Johnny'yi itti ve tüm dikkatini Smitty'ye verdi. May her zamanki barışçı tavrıyla aralarına girdi ve Sabina iyi bir kavgayı dört gözle bekleyerek sırttı.

"Ne dedi?" Jessie sordu.

Johnny arkalarından, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Jess bunun nasıl kontrolden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Koca saçlı bir aslan bekliyordu, binasını ve onları ele geçiren koca bir şekil değiştiren ekibi değil.

Mace sürekli ofisine geliyor ve ondan bir şeyleri onaylamasını istiyordu. "Neyi onaylamasını?" diye sorduğunda, ona sinirli bir kedi bakışı atıyor ve o da imzalıyordu.

Bir yalan söylediği için çok para ödüyordu.

Smitty onun ofisine girdi, kapı pervazına yaslandı. "Mitch'e içeri girmenin başka bir yolu olabileceğini düşündüğünü söylemişsin."

Jess bir iç çekti ve alnını ovuşturdu.

"Bir sorun mu var Jessie Ann?" Smitty sordu, sesi gereğinden çok daha kendini beğenmiş çıkıyordu. "Bu iş daha ileri gitmeden önce bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Ellerini masasına bırakan Jess gülümsemeye zorladı. "Hayır, önemli bir şey yok. söyle."

Jess ayağa kalktı ve Smitty'yi ofisten geçirip uzun koridora götürdü. ve acil çıkışa giden koridora götürdü. Onu içeri aldı.

güvenli sunucuların bulunduğu odalardan birine girdiler. Onun yardımıyla eski bilgisayar parçalarının bulunduğu metal bir kasayı kenara çektiler ve bir havalandırma deliğinin yanına çömeldiler.

Omuz silkti. "Çok büyük değil ama-"

"Yeterince büyük."

Bir eliyle havalandırmayı kapatan ızgarayı tuttu ve deneysel bir çekiş yaptı. Bu çekiş, ızgarayı ve çevresindeki alçıpanın on santimlik kısmını dışarı çıkardı.

Smitty ona baktı. "Oops."

"Tüh mü? Bulabildiğin en iyi şey tüh mü?"

"Kudretli gücümü unutmuşum."

Son iki saattir aralarındaki gerginliğin kalktığını hissederek homurdanan Jess, Smitty'nin omzunu şakacı bir şekilde itti ve o da tuğladan bir duvara dayanmış gibi oldu.

"Zaten burayı kapatmak zorunda kalacaktın," dedi ızgarayı ve alçıpanı bir kenara koyarak.

"Havalandırma deliklerine ihtiyacımız yok mu... bilirsiniz, nefes almak için falan?"

"Evet, Bayan Ukala. Ama güvenli olduklarından emin olmanın yolları var."

"Az önce bana Bayan Ukala mı dedin?"

"Sen busun." Smitty arka cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve eğilerek havalandırma deliğine baktı. "Gerçekten burada, bu binada birinin içeri girme ihtiyacı hissedeceği bir şey var mı?"

"Bilgisayar ekipmanı sanırım. Ama her biri kendi masasına kilitli olduğu için masaüstlerini buradan çıkarmak büyük bir çaba gerektirir. Ve Pack dışında kimsenin ofiste dizüstü bilgisayar kullanmasına izin vermiyoruz. Ve gittiğimiz her yere bizimkileri de götürüyoruz."

"Hhmm. O zaman neden biri buraya girmeye çalışsın Jessie Ann? Görünüşe göre kilitli olmayan çalacak pek bir şeyiniz yok."

Kız ona cevap vermedi ve o da şaşırmadı. Smitty birinin kendisine yalan söylediğini anlardı ve Jessie Ann de o küçük sevimli kıcıyla yalan söylüyordu. Bir şeyler yanılttı. Gerçekten yanılttı. Ve bütün bu "ofisi kilitleme olayı" sadece onun elini güçlendirmek içindi. Bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Bunun kendisine ne kadara mal olacağını anladığı anda, Smitty onun ya da arkadaşlarından birinin buna bir son vereceğinden emindi. Bu iş ilerledikçe her birine çelme takmaya çalışmış, sonunda "dans eden köpek Phil" de dahil olmak üzere Jessie'ye bu kadar yakın olan insanlarla tanışmıştı. Ama Sabina Smitty'nin şirketini kiralamakla ilgili bir şeyler mırıldanana kadar çenelerini kapalı tuttular ve ekibinin önlerine koyduğu her şeyi imzaladılar.

Küçük inatçı herifler, değil mi?

Jessie yorgun bir nefes vererek yere oturdu, sırtını duvara yasladı. "Biraz kahve almalıydım. Şimdi kalkıp kahve alamayacak kadar yorgunum."

"Sana getirmemi ister misin?"

Kadın hafifçe gülümsedi. "Hayır, ama teklifin için teşekkürler."

El fenerini kapatıp kapıyı kapatan Smitty onun yanına oturdu. Bacağı onunkine değdi ve vücudunun hafifçe gerildiğini hissetti.

"Pekâlâ, Jessie Ann, öksür bakalım. Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey." Ve eğer onu tanımasaydı, muhtemelen ona inanırdı.

"Kadın, bana yalan söylüyorsun. Bana yalan söylersen sana yardım

edemem." "Senden lanet olası yardımını istemedim."

Smitty öne doğru eğildi ve kollarını kaldırdığı dizlerine dayadı. "Çıldırarak üzereyim, Jessie."

"Çıldıracak mısın?" "Evet."

"Neden sadece kızmıyorsun?"

"Henüz o noktaya gelmedim. Ama benimle konuşmaya başlamazsan olacağım." Jessie kendini ayağa kaldırdı. "Söyleyecek bir şeyim yok."

O sevimli küçük kıçın odanın içinden kapıya doğru yürüyüşünü izledi. Bu gece onunla dışarı çıkarken giymeyi planladığı şey bu muydu? Altında gri termal tayt olan yırtık siyah kot pantolon, dizlerine kadar uzanan Chicago Blackhawks hokey forması ve beyaz yüksek topuklu spor ayakkabılar.

Belki de çaba *göstermemek* için biraz fazla uğraşıyordu? Yine de şu anda tek istediği bu kıyafetleri üzerinden çıkarıp ne sakladığını görmektir.

Neden onu çıldırtmakta ısrar ediyordu? Neyse... iki köpek bu halat çekme oyununu oynayabilirdi.

"Bunun öpücükle bir ilgisi var mı?" diye sorduğunda elleri kapının kolundaydı.

Ve kapı onun tam kafasına çarptığında neredeyse kendini çok kötü hissedecekti.
Yüzünü.

Jess alnını sıktı ve dönüp Smitty'ye baktı. "Ne oldu? Öpmek mi?"

Yavaşça o büyük kurt ayaklarının üzerine kalktı. "On altı yıl önce neredeyse öpüşüyorduk."

"Hiç gerçekleşmemiş o öpücükle ne ilgisi olabilir ki?"

Smitty ona hoşgörölü bir gülümseme verdi. "Şimdi, Jessie Ann, ikimiz de benim hakkımda ne hissettiğini biliyoruz."

"Nasıl-"

"Ve belki de hala böyle hissediyorsun, bu yüzden bana çok yaklaşımdan korkuyorsun. Bana güvenmekten. Şimdi Jessie, bir şeyleri fırlatmaya başlamayalım."

Jess elinde raflardan birinden aldığı 60 gig'lik eski bir harici sabit disk tutuyordu. Bu şey bir ton ağırlığındaydı. Kafasını oldukça güzel bir şekilde göçertebilirdi.

"Ben sadece gerçeğı bulmaya çalışıyorum."

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?" O gece hakkında konuşmak istemiyordu. Adamın onu ittiğı gece. Her zaman geç olgunlaşan on altı yaşındaki Jess o zamana kadar ilk öpücüğünü almamıştı çünkü o öpücüğün Smitty'den gelmesini istiyordu. Ama o gece onu ittiğinde canını yakmıştı. Fiziksel olarak değil elbette ama duygusal olarak genç ve fazlasıyla romantik kalbi kırılmıştı.

Şimdi bile, on altı yıl sonra, hâlâ bu tartışmayı yapmak istemiyordu. Sarhoş bir oğlanın kendisini öpmesini sağlayacak kadar sevimli ya da ateşli olmadığını hatırlayarak utançtan yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Hangi kız zayıfken bu kadar basit bir şeyi başaramazdı ki? Görünüşe göre o yapamamıştı.

Şimdiden utancının öfkeye dönüştüğünü hissedebiliyordu. Hayır, bu tartışmayı istemiyordu. Bobby Ray Smith'le anılarında gezinmek istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Biliyor musun Jessie, şu öpücüğü aradan çıkarırsak belki önündeki daha büyük sorunlara odaklanabilirsin diye düşünüyorum."

Huh. Şuna bak. Tasmaşı koptu.

İyi ki hızlıydı çünkü o ağır metal parçası tam kafasına gelmişti. Smitty bir tarafa doğru adım attı ve parça yanından geçip gitti.

Adam kadına baktı. "*Kadın, sen aklını mı kaçırdın?*"

"Hayır, sanırım aklımı geri kazanıyorum." Eli uzandı ve körlemesine başka bir metal parçasını yakaladı. Bilgisayar ekipmanına benziyordu. "Evet, her saniye daha iyi hissediyorum." Kolunu profesyonel bir beyzbol oyuncusu gibi geri çekti ve Smitty ona doğru üç uzun adım attı, elindeki şeyi kavradı ve ondan uzaklaştırdı.

"Jessie Ann, sakın ol!"

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdandı yine o lanet rafa uzanırken. Üzerindeki her şey kafasını uçuracak potansiyel bir füzeydi.

Smitty elindeki şeyi yere vurarak uzandı ve Jessie'yi ensesinden yakaladı. Hiç düşünmeden, sadece kurt içgüdüleriyle onu kendine doğru çekti, onu kontrol altına almaya kararlıydı. Boyun eğmesini sağlamak için. Alfa Erkekleri böyle yapardı ve Jessie'nin sürünün bir parçası olmadığı aklına bile gelmemişti. Hatta hayatının bir parçası bile sayılmazdı. Haftasında sadece bir anlık bir şeydi.

Ama Jessie'nin vücudu onunkine çarpınca içindeki kurt dışında her şey silinip gitmişti. Sadece istediği ya da ihtiyaç duyduğu kadar hızlı hareket edene kadar yıllar ve yıllar boyunca rafine etmek için harcadığı tüm o sakın, soğuk, rasyonel mantık ondan uzaklaştı ve arkasında ham, talepkar hayvanı bıraktı.

Jessie ona baktı, ellerini göğsüne vurarak onu itmeye çalıştı. Bunun için çok geçti ve Jessie'nin gözlerinin açılmasından ve nefesinin bir anda vücudunu terk etmesinden onun da bunu anladığını anlayabiliyordu.

Adam kızın boynunu sıkıca kavradı ve kız ayak parmaklarının üzerinde durana kadar kaldırdı. "Smitty, bekle-"

Öpmedi. Jessie'nin bir sonraki sözlerini ağzını onunkine yapıştırarak kesti, dili zaten açık olan ağzına girdi ve onu sertçe öptü. Jessie'nin pençelerinin serbest kaldığını, yüzüne ya da göğsüne doğru geldiğini hissetti ve boynunu bırakıp bileklerini kavradı, sonra da ikisini birden çevirip Jessie'yi duvara doğru itti. Bileklerindeki tutuşunu kullanarak Jessie'nin kollarını başının üzerine çekti ve yerinde sabitledi.

Jessie ona karşı mücadele ediyor, taşaklarını koparabilmek için dizlerini oynatmaya çalışıyordu. Yine kafasının içinde her zaman dinlediği mantıklı ses ona onu bırakmasını söyledi. Ona "iyi Güneyli beyefendilerin" tatlı, masum, vahşi köpeklere böyle şeyler yapmadığını söyledi.

Sonra Jessie Ann inledi. Boğazının arkasından yukarı doğru kayarak adamın ağzına girdi ve sinir uçlarını ateşe verdi. O anda mantıklı sesi kalbine hükmeden canavar için sustu.

Ve bu... işte tam da *bu*, yıllar önce o gece onu neden öpmediğinin sebebiydi. Eğer şu anda vücudundan akan şehvetin onda birine bile neden olsaydı, on sekiz yaşındaki zavallı beyni baskıdan buruşurdu ve ikisi de hâlâ Smithtown'da Smith'in oğulları arasında sıkışıp kalmış olurlardı.

Gerçi artık bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. İkisi de doğum kontrolü konusunda mükemmel bir kavrayışa sahip yetişkinlerdi. Bunu basit ve arkadaşça tutabilir ve yine de hayatlarının en güzel zamanını geçirebilirlerdi. Çünkü ona sahip olmalıydı. Hemen şimdi. Tam şu anda.

Lanet olsun. Kötü planlanmış, Smith. Yanında prezervatif getirmeyi düşünmemişti. Talihsizlik, çünkü onu tam burada, hemen şimdi ve bu duvara yaslamaktan başka bir şey istemezdi. Yine de bu kadar zayıf bir alçıpanla muhtemelen iyi bir fikir değildi. Tabii ki zemin oldukça temiz görünüyordu...

"Hey, Jess Teyze, annem sizin iyi olup olmadığınızı merak ediyor!"

Jessie öyle sert itti ki Smitty tökezleyerek ondan uzaklaştı. Kristan'ın kapıda durduğunu biliyordu ama o anda arkasını dönemezdi. Bu görüntü için çok gençti.

Dehşete düşmüştü. Dünyada onu yakalayabilecek onca insan varken, "Koca Ağızlı, filtrelerim yok" Kristan olmalıydı.

"Anneme söyleyeceğim!" diye ciyakladı.

Şeytani velet yol boyunca gülerek kaçtı ve Jess önünde duran piç kurdu itip yeğeninin peşinden gitti.

Kristan kapıyı fırlatıp açtı ve kayarak ana ofise girdi. "Çocuklar ne dediğime inanamayacaksınız!"

Jess eliyle Kristan'ın ağzını kapattı ve onu koridora doğru sürükledi.

Jess onlara bakan bir oda dolusu şekil değiştirene, "İzninizle," dedi.

Jess pembe giysili veledi depoya taşıdı ve kapıyı çarptı.

"Tek kelime etme!"

"Oh, hadi ama! Bunu kendime saklamamı bekleyemezsin. Bir

kurtla öpüşüyorsun. Bunu *Altmış Dakika*'ya satabilirim!" "Sana

çeneni kapalı tutmanı emrediyorum."

Kristan homurdandı ve Jess ona doğru bir adım attı.

"On altı yaşındasın. Neredeyse bir yetişkin. Bir Alfa'ya sahip olduğunda işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmenin zamanı geldi."

"Evet, doğru."

Jess dişlerini gösterdi ve öne doğru iki dramatik adım attı. Korkuya kapılan Kristan tökezleyerek geri çekildi ve arkasındaki duvara çarptı. Jess yaklaştı ve yanağını Kristan'ın alnına dayadı, hırıltıları alçak ve tehlikeliydi, dişleri kızın tenine sürtünüyordu.

"Tamam, tamam!"

"Anlaştık mı?"

"Evet!"

Jess geri adım attı. "Tek kelime etme. Anladın mı?"

Kristan başını salladı ama Jess'in gözlerinin içine bakmadı. Bu iyiydi. Öğreniyordu.

"Şimdi Johnny'yi al ve ikiniz eve gidin."

Kız tekrar başını salladı ve koşmaya başladı.

Jess nefesini toparlamak için kendine çok kısa bir süre verdi ve titreyen parmaklarını morarmış dudaklarında ve saçlarında gezdirdi, Kristan'ın peşinden gitmeden önce tekrar kontrol altına almaya çalıştı çünkü kızın çenesini kapalı tutacağına güvenmeye tam olarak hazır değildi.

Ama kapıyı açtığı anda neredeyse Smitty ile çarpışacaktı. "Jessie Ann-"

"Yapma."

"Ama-"

Ondan uzaklaştı ve ana odaya doğru yürüdü. Herkes hâlâ şaşkın şaşkın baktığı için gülümsemeye zorladı. "Çocuklar eve gidiyor. Ama ben açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği için ne sipariş ediyoruz?"

Smitty arkasına yaslandı ve onların yerel bir Çin restoranının menüsünün etrafında durup siparişlerini vermelerini izledi. Jessie tereyağı erimiyormuş gibi davranıyordu. Soğuk, kayıtsız ve sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Ama o duvara sıkıştırdığı kadın için çok şey ifade ediyordu. Ve Jessie Ann gerçekten de onu sarsmanın bu kadar kolay olacağını düşünüyorsa, öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Bölüm 10

Jess masasında oturmuş, büyük ofis penceresinden dışarı bakıyor, ayaklarını kaldırmış ve küçük çıkıntıya dayamıştı. Ne kadar zamandır orada oturduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ne kadar zamandır hayatının felakete dönüştüğünü düşünerek değerli iş saatlerini boşa harcıyordu. Ama kendini durduramıyordu. O lanet olası öpücüğü ve ona bunu yapan lanet olası kurdu düşünmeden edemiyordu. O adamdan gerçekten nefret etmeliydi. Eğer biraz akılsaydı, ondan mümkün olduğunca uzak dururdu. Ama bir şey ona bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyordu. Smitty buna izin vermezdi. Onu önemseydiği ya da kendine ait olmasını istediği için değil, egosu başka bir şeye izin vermediği için. Kanıtlaması gereken bir şey vardı ve bunu onunla kanıtlamaya niyetli görünüyordu.

Bunun olmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Kalbinin onu ele geçirmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Bobby Ray Smith Jess'in kalbini kırabilecek tek adamdı ve her zaman da öyle kalacaktı. Bunu bir kez yapmıştı; bir daha yapmasına izin vermeyecekti.

"Jessica!"

Jess gözlerini kırpıstırdı ve pencereden başka tarafa baktı. May'in ne kadar zamandır orada durup ona seslendiği hakkında hiçbir fikri yoktu, muhtemelen bir süredir. "Hey, tatlım. Ne oldu? İyi misin?"

May için de kolay bir gece olmamıştı ama Danny onunla ilgilenmişti. Her zaman olduğu gibi. İkisi birbirine o kadar yakışıyordu ki Jess kendini onlar adına mutlu ve bazen de acı bir kıskançlık içinde buluyordu. Bunca yıl ve beş çocuktan sonra hâlâ birbirleri için dünyaları ifade ediyorlardı. Ancak Jess'in sürünün evcil köpekleriyle çok sağlıklı bir ilişkisi vardı. Çok iyi sarılıyorlardı.

"Ben iyiyim. Kızımın ödünü kopardın ama."

Jess yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. Ben sadece... Odanın öbür ucunda, onca insanın önünde gördüklerini bağırmasına izin veremezdim."

May bir sandalyeye çöktü. "Sen ne yaptın?"

"Eski hırlama ve şaklatma yöntemini. Hâlâ oldukça etkili." "Öyle."

"Bunun için üzgünüm. O iyi mi?"

May onun endişelerini elinin tersiyle itti. "Özür dilemene gerek yok. Hepiniz onu şımarttınız. İyi bir hırlamaya ve şaklamaya ihtiyacı vardı. Tabii şimdi benim sorum bebeğimin tam olarak ne gördüğü... ve onu terapiye götürmeli miyiz?"

Jess yüzünü buruşturdu ve masasına baktı.

"O kadar kötü, ha?"

"*Jerry Springer*'a çıkmasına neden olacak bir şey değil ama..." Jess'in gözleri şaşı oldu.

May dirseklerini masaya dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine koydu. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Kendimi zaten küçük düşürdüğümünden daha fazla küçük düşürmemi mi gerektiriyor?"

"Jessica Ann-biz köpeğiz! Aşağılanmaya tahammül etmek bizim işimizdir." Jess, May'in sadece şaka yaptığını biliyordu... birazcık.

"Güzel olduğumu düşünüyor musun?"

Smitty son üç saattir baktığı bilgisayar ekranından başını kaldırıp kız kardeşine baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Sen sordun. Cevabım hoşuna gitmediyse özür dilerim. Her zaman komik görüldüğünü düşünmüşümdür. Anneme, 'Yatağında yatan şey ne?' diye sordum. O da, 'Onu bir arabanın altında saklanırken buldum, şimdi ona iyi davran' dedi."

"Bobby Ray Smith! Neyin var senin? Bir köpek kadar kedi."

"Burada olmanın bir sebebi var mı, Sissy Mae? Seni dışarı gönderdiğimizi sanıyordum.
bir iş için."

Keyfi yerinde değildi. Bütün gece Jessie'yi düşünmekten uyuyamamıştı. Onun hakkında ve kendisinden ne saklıyor olabileceği konusunda endişeleniyordu. En kötüsü de o lanet olası öpücüğü düşünmekti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o öpücüğü düşünmek Jessie Ann ve onun o ağzıyla neler yapabileceği hakkında bir sürü başka düşünceye yol açmıştı.

Kız kardeşi, altındaki dosya klasörlerine aldırmadan masasına uzandı ve Hershey's Kisses ile doldurduğu donanma kupasına uzandı. "Bu iş çok sıkıcı. Bir şirketin güvenliğini kontrol etmekten daha ilginç bir şey istiyorum."

"Bu bizim ekmek tekнемiz. O yüzden sızlanmayı bırak ve işini yap."

"Yaptım. Hiç zamanımı almadı. Ve sıkıldım. Neden bana daha ilginç bir şey vermiyorsun?"

Smitty içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu konuşmayı yapmak istemiyorsun, Sissy Mae."

"Evet, istiyorum. Çıkar ağzındaki baklayı. Bu saçmalıkların çoğuyla senden ve Mace'den daha iyi başa çıkabilirim. Peki senin sorunun ne?"

Omuz silkerek, "Sensin." diye cevap

verdi. "Ben mi?"

"Evet, sensin. Boktan işleri senden daha hızlı başlatabilen birini tanımadım."

"Bu adil değil Bobby Ray."

"Belki değil, ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Seni seviyorum, küçük kardeşim. Ama sen belasın. Olayları yatıştırabilecek ve herkesi güvenli bir şekilde dışarı çıkarabilecek insanlara ihtiyacım var. Ancak sen bir kışkırtıcısın. Karmaşık durumları ulusal haberlere dönüştürüyorsun."

"*Bu* benim hatam

değildi!" "Kimin

hatasıydı?"

Soruya cevap vermedi ve bunun yerine, "Ve herkesi güvenli bir şekilde dışarı çıkardım" dedi.

"Evet, çıkardım. S.W.A.T.'ı işin içine soktuktan

sonra." "Şey, ben-"

"Ve umarım bu, flört havuzunu genişletmek için değildir. Sonunda o adamlardan kaçıyla çıktın? Dört mü? Yoksa beş miydi?"

"Sanki hepsiyle aynı anda çıkmışım gibi davranıyorsun."

Smitty elini kaldırdı. "Bu konuşma bitmiştir. Mace ve benim burada yaptığımız şey, senin kendin gibi davranarak bunu mahvetmene izin vermeyecek kadar önemli."

"Bu çok kabaydı Bobby Ray."

"Mindy'ye sor. Son görevin bittiğine göre senin için bir görevi var."

"Evet, evet. Bana çoktan verdi."

Mace açık kapıya doğru yürüdü ve içeri baktı. Kaşlarını çattı. "Masasından kalk. Senin kışını görmeye gelen önemli bir müşterim var, Smitty ve bunun yerel bir eğlencedeymişiz gibi görünmesini istemiyorum."

Sissy Mae, Smitty onu itmeden masadan kaydı. "Tamam, tamam. Sakin ol," dedi ve ardından Hershey's Kisses'ını yemeye başladı.

Mace çekip gitti ve Sissy Mae, "Kim bu önemli müşteri?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ve geri kalanı için bir kürek ister misin? Çikolata mı?"

"Neden eski demek istiyorsun-" Sissy Mae aniden konuşmayı kesti, burnu havaya kalktı. "Hey. Bu koku sana tanıdık geliyor mu?"

Kesinlikle tanıdıktı. Ve Smitty vücudunun canlandığını hissetti, Jessie'nin o duvara yaslanmış görüntüsü uykudan mahrum beynini kasıp kavuruyordu. Peki ona böyle öpüşmeyi tam olarak kim öğretmişti? Bekle. Kötü soru. Bilmek istemiyordu. *Hiçbir zaman* bilmek istemedi.

Bakışları masasından kalktı ve Jessie Ann ile Mace'in yürüyüşünü izledi. Mace ofisinin önünde durdu.

"Seni görmek isteyen biri var," diye duyurdu Mace.

Jessie küçük bir gülümseme verdi. "Merhaba."

"Selam." Ayağa kalktı. "İçeri gel."

"Seni ofiste rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi odaya girerken, "ama acaba sen ve ben-" Aniden durdu, sonunda Sissy Mae'yi gördü.

Sissy Mae'nin yüzü aydınlandı. "Şey, Jessie Ann Ward. Yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Jessie otuz saniye kadar Sissy Mae'ye baktı, yüzünde tamamen boş bir ifade vardı.

Bu bakışı nasıl okuyacağını bilmiyordu ama geçmişe dönüşleri sezmişti ve ihtiyacı olan son şey Jessie Ann'i Yankee Stadyumu'ndaki tribünlerin altında izlemek zorunda kalmaktı. Smitty masasının etrafında hızla dönerek ona doğru uzandı ama tatlı, masum, "onsuz yaşayamam" diyen Jessie Ann ağır sıklet şampiyonu gibi gidip kız kardeşini yere serdi. Küçük yumruğu Sissy Mae'nin çenesine çarptı ve kız kardeşini masasının üzerinden uçurdu, vücudu arkasındaki duvara çarptı.

"Vay anasını," dedi Mace bunu izleyen sessizlikte usulca.

Jessie gözlerini kırıştırdı, elleriyle ağzını kapattı. Onu ya da Mace'i şok ettiğinden daha çok kendini şok etmişti.

"Oh, Tanrım. Oh...uh..."

Smitty, Mace'e işaret etti. "Onu ofisinize götürün."

Mace Jessie'yi nazikçe omuzlarından tutup dışarı çıkardı. Smitty kız kardeşinin yanında diz çöktü ve masasından yarısı boşalmış bir su şişesi aldı. İçindekileri Jessie'nin başından aşağı boşalttı ve Jessie çırpınarak uyandı.

"Ne... ne? Nerede...?" "İyi

misin?"

Gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Evet. Elbette. İyiyim."

Smitty elini kaldırdı ve üç parmağını kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsun?"

Sissy Mae düşünceli düşünceli baktı. "Seksen bin." İç

çekerek, "Harika."

Mace, Jess'in sandalyesinin yanına çömeldi ve ona bir şişe su uzattı. "Al. İç şunu."

Jess su şişesini sıkıca kavradı, sanki şu anda tek dayanağı o olabilirmiş gibi hissediyordu. Yüce Tanrım, bunu gerçekten yapmış mıydı? Gerçekten de kendisini ya da yavrularını tehdit etmeyen birine mi vurmuştu?

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye sonunda başardı, yanına çömelmiş aslan ve onu izleyen o korkunç altın gözlerle bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissediyordu.

"Sorun yok Jessica."

"Hayır, değil. Bundan daha fazla kontrol sahibi olmalıyım." Ona baktı. "Ama birdenbire yine on altı yaşındaydım, ama bu sefer..."

"Ondan korkmuyordun."

Jess omuz silkti. "Sürüsüzdü. Ben de ona göre saldırdım." "Eğer

rahatlatacaksa, kız kardeşlerim oldukça etkilenirdi."

"Kedilerin benim şiddet eylemlerimden etkileneceğini duymak güzel değil mi? Bu beni çok rahatlatıyor."

Mace gülümseyerek ayağa kalktı. "İyi bir noktaya değindin." Masasının etrafında yürüdü ve büyük deri koltuğa oturdu.

"Duyduğuma göre, Sissy Mae bunu kesinlikle hak etmiş."

"Mesele bu değil. Benim her şeyin üstünde olmam gerekiyor. Çünkü ben ondan daha iyiyim."

"Oh, anlıyorum."

Gözlerini kapattı, sonra başını salladı. "Ben gidiyorum. Buraya gelmek kötü bir fikirdi." Onu bu işe bulaştırdığı için May'e lanet olsun. Ofiste kalmalı ve sürüsü onu eve sürükleyene kadar pencereden dışarı bakmaya devam etmeliydi.

Jess ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi, sonra bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. Onu çaya davet etmiş gibi değildi. Zaten kimse onu bir yere davet etmemişti.

"İyi olacak mısın Jessica?"

"Oh, evet, iyi olacağım. Sadece artık eve gitmek istiyorum. Asistanınızla yumruk yumruğa kavga etmeden ya da rahibelerle dolu bir okul otobüsüne binmeden önce."

"Asistanım bir çita. Onu asla yakalayamazsınız." "Vay be.

Teşekkürler, Mace. Bu yardımcı olur."

Jess dönüp kapıya uzandı ama kapı açıldı ve Smitty içeri girdi. içinde.

"Evet, küçük Jessie Ann Ward, çok iyi bir kanca takmışsın. Sen, sevgilim."

İyice sinirlenmek istedi. Ona çenesini kapatmasını söylemek istedi. Ama bunu yapamadı. Hele de küçük kız kardeşini yere serdikten sonra. Dürüst olmak gerekirse, onu kendi elleriyle dövmediği için şanslıydı. Onun kız kardeşine zarar veren diğer kurtlara her türlü korkunç şeyi yaptığını görmüştü.

"Tanrım!" diye patladı sonunda. "Smitty, çok üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum. Benden nefret ediyorsun, değil mi? Benden nefret etmeni tamamen anlayabilirim."

"Sevgilim, senden nefret etmiyorum." Smitty omuz silkti. "Annem bile arada bir Sissy Mae'nin kafasına yumruk atılması gerektiğini söylüyor."

Jess kaşlarını çatdı, kafası ciddi biçimde karışmıştı. "Um..."

"Ve endişelenme," diye ekledi Mace, "gerçekten sert bir kafası var."

"Uhhh..."

Mitch Shaw kapının önünden geçerken durdu ve üçüne baktı. "Bruh, Sissy Mae'yi kim yere serdi?"

Smitty onu işaret ederek, "Küçük Jessie Ann," dedi. Aslan

ona sıırıttı. "İyi iş, Mighty Mite." "Hey," diye sordu Smitty,

"onu yalnız mı bıraktın?"

"Sen bıraktın."

"Bir misafirim var."

Mitch omuz silkti. "Eh. Ronnie Lee onunla birlikte." Görünüşe göre çoktan sıkılmış olan Mitch uzaklaştı.

Jess başını salladı. "Gitsem iyi olacak." Onu korkutuyorlardı. Bu tür davranışlar nasıl normal olabilirdi? Olmazdı. Ama yine de... belki vahşi köpekler için sorun değildi ama geri kalanlar için günlük yaşam böyleydi.

Teşekkür ederim, ama o köpeklerle takılacaktı.

Jess, Smitty'nin etrafından dolandı ama Smitty'nin eli hafifçe kolunu kavrayarak onu durdurdu.

"Buraya beni görmeye geldiğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Şimdi kaçıyorum."

"Benden kaçamazsın, sevgilim."

Ve onun kız kardeşiyle olan durumdan bahsetmediğini biliyordu. Gözlerindeki ifadeden Sissy Mae için o kadar da endişelenmediği anlaşılıyordu.

"Evet, Smitty, senden kaçabilirim. İzle." Sonra da hemen hemen kaçtı.

Smitty ön kapıdan çıktı ve çevredeki işyerlerinden çıkıp evlerine gitmekte olan insanların yanından geçti. Jessie'nin metroya doğru koştuğunu gördü. Her zamanki gibi. Küçük bir prenses gibi davranıp taksi bekleyemezdi. "Sıradan bir kız" olmalı ve toplu taşıma araçlarını tercih etmeliydi. Onun peşinden gitti, ama metroya giden merdivenlere vardığında kız çoktan içeri girmişti.

En azından merdivenleri yarılana ve Jessie'nin kokusu kaybolana kadar böyle düşündü. Durdu ve havayı kokladı. Geri dönmüştü.

Küçük kurnaz dişi köpek.

Smitty sağa dönerek merdivenlerden yukarı çıktı ve başka bir sokağa girdi. İkinci bloğun ortasında durdu ve bir iç çekti.

"Benden saklanmadığını söyle."

"Ben buna saklanmak demezdim. Daha çok 'yanımdan geçip gideceğini umarak bir sütunun arkasında gelişigüzel durmak' gibi bir şey."

Smitty sırtıttı. Kız çok t a t l ı y d ı . Adam bekledi ve kız isteksizce sütunun arkasından çıktı.

"Jessie Ann, on ilçedeki en iyi burna sahip olduğumu biliyorsun."

"Şehrin sevimli havasının dikkatini dağıtacağını düşünmüştüm."

"Hayır, sadece seni bulmamı kolaylaştırır çünkü çok güzel kokuyorsun."

Onun cazibesine nadiren kanan Jessie tiksintiyle dudak büktü. "Ah, lütfen."

"İyi. Bana inanma." Adam onun elini tuttu. "Gidelim o zaman." Jessie bir adım geri çekilerek ona baktı. "O zaman nereye gidelim?" "Konuşmak istedin. Gidip konuşacağız."

"Hayır, fikrimi değiştirdiğimi söyledim." "Çok kötü."

Smitty kızın bileğini sıkıca tuttu ve onu on blok boyunca dairesine sürüklemeye başladı. Kız karşı koymadı ve binaya girip asansöre yönelene kadar sessiz kaldı.

"Biliyorsun, başka zaman konuşabiliriz."

"Hayır, şimdi konuşacağız." Onu asansöre sürükledi ve kendi katının düğmesine bastı. Kapılar açıldığında onu koridorda sürükleyerek dairesine götürdü. Onu neredeyse içeri fırlattı, kapıyı arkalarından çarpıp kilitledi.

Smitty kapıya yaslandı ve sırtıttı. "Şimdi Jessica Ann... tatlı kalbini eriten o öpücük hakkında konuşabiliriz."

Bölüm 11

Yüzündeki o sırıtışı **ilmeyi** çok isterdi. Kalbini mi eritti? Egoist piç. Yine de onu tokatlamak yerine, aniden kaşınan burnunu ovuşturdu ve "Konuşacak bir şey yok," diye homurdandı.

"İyi o zaman. Konuşmayacağız." Adam ona doğru yürümeye başlayınca Jess geri sıçradı, elini onu savuşturmak için önüne kaldırdı.

"Tamam, tamam! Konuşacağız."

"Beni tekrar öpmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Yalancı."

"Aaargh! Çok sinir bozucusun!" Yine de Jess'in aklını kız kardeşinden uzaklaştırmıştı.

Jess ondan uzaklaştı, büyük ve rahat mobilyalarla döşenmiş çatı katı dairesini takdir edemeyecek kadar öfkeliydi. Açık tuğlaları, tonlarca alanı ve ışığıyla böyle bir yer ucuza gelmiyordu. Anlaşılan işler Llewellyn ve Smith Güvenlik için oldukça iyiydi.

"Seni sadece benden hoşlandığın için

kızdırıyorum." "Hoşlanmıyorum-"

"Yalan söyleme, Jessie Ann."

"Yalan söylemem." *Çok gerekli olmadıkça.*

"İkimiz de beni istediğini biliyoruz."

"İkimiz de...ne?"

"Beni istiyorsun. Sorun değil. İhtiyacını tamamen anlıyorum."

"İhtiyaç yok. Sadece sana olan nefretim var."

"Yine yalan söylüyorsun. Bak," dedi yavaşça, dikkatlice, "eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sanırım ben de aynı fikirdeyim."

Kadın ona bakakaldı. "Sen... Aynı fikirde olduğunu mu *düşünüyorsun*?"

"Beni bilirsin. Bu tür kararlarda acele etmem-hey! Sakin olalım."

Sakin değildi. Artık değildi. Tasmaşını yine koparmıştı. Bunu yapmayı nasıl başarmıştı? Bir adam onu nasıl bu kadar kızdırabilirdi?

"Bunu aklından bile geçirme Jessie Ann," diye uyardı.

Jess yan masadan aldığı yarısı dolu ılık bira şişesini havaya kaldırdı. "Adım *Jess-i-ca!*" Ve işte o zaman bira şişesini Smitty'nin kafasına doğru fırlattı. Adam eğildi, şişe onu kıl payı ıskaladı.

"Jessie Ann," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, "zaten bildiğim bir şeyi kanıtlıyorsun. Beni düşünmeden duramıyorsun, değil mi?"

Öfkesi iyice köpürmüştü, yan masadan bir bardak kaptı ve adamın kafa demeye cüret ettiği dev hedefe doğru fırlattı.

"Jessie Ann! Kes şunu hemen!" Üzerinde donanma amblemi olan bir levhadan zar zor kurtuldu. "Kahretsin, kadın! O plaketi hak etmek için neredeyse ölüyordum."

"Keşke!" Körlemesine yakaladı.

"Oha!" Donanma tarihi üzerine bir sehpa kitabı neredeyse kulağını koparıyordu.

"Konuşmak istediğini söylemiştin, seni pislik! *O yüzden konuşalım!*" diye bağırdı ve solmakta olan çiçeklerden oluşan bir vazoyu kaptı. "Ne yapacaksın... ne yapacaksın..."

"Oh, Tanrım."

İşte o zaman hapşırma başladı.

O kadar hızlı başladı ki, Smitty'nin tek yapabildiği çiçek vazosunu ondan almak ve hızla pencereyi açıp onları yangın merdivenine koymak oldu. Pencereyi kapatıp arkasını döndüğünde Jess dizlerinin üzerine çökmüştü, şiddetli öksürükler dışında hapşırıklar birbiri ardına geliyordu. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemişti. Onu tanıdığından beri kızın kötü alerjileri vardı ve şimdi daha da kötü görünüyordu.

Yanına çömelen Smitty sırt çantasını omuzlarından çekip açtı. Eğer hâlâ eskisi gibi çalışıyorsa, "işlerini" bu inanılmaz derecede fazla doldurulmuş çantanın içinde bir yerlerde gömülü bulacaktı. Elbette, haplarını, burun spreyini ve inhalerini kullanışlı bir kesede buldu. Bunları eline aldıktan sonra Jessie'yi hızla hantal ve lanet olası çirkin çantasından çıkardı ve kollarına alarak banyoya götürdü. Onu tezgâhın üzerine yerleştirerek keseyi açtı ve önce haplarını çıkardı.

"Al bakalım." Avucuna iki hap koydu ve bir fincana su doldurdu. Kadın hapları patlattı ve adam bardağı ona uzattı. Derin bir yudum aldı ve sonra bardağa doğru hapşırды, su yüzüne geri püskürdü.

"Kahretsin!"

"Sorun değil," dedi adam, kendine gülmemesini emrederek. Yüzünü hızlıca silmek için bir el havlusu kullandıktan sonra ona burun spreyini verdi. "Bunu kullan."

Kullandı ve bittiğinde ona birkaç mendil uzattı. "İnhalerine

ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır," dedi öksürükler arasında. "O gerçekten düştüğüm zaman için çiçekleri. Zaman zaman yaptığım gibi." Smitty

sırıttı. "Biliyorum. Hatırlıyorum."

Sert bir kahkaha attı. "Bayan Hazel beni öldürecek sandım." "Bence

öldürmek istedi. Çiçeklerini ne kadar sevdiğini bilirsin."

Jess burnunu sümkürdü ve başını

salladı. "Şimdi iyi misin?"

"Oh, evet." Ama Jess ona bakmıyordu ve yanakları kıpkırmızıydı.

Bir parmak eklemine kullanarak Jessie'nin yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Jessie Ann? Ağlıyor musun?"

Kadın sıırıttı. "Hayır, seni mankafa. Gözlerim sulanıyor. Son beş dakikayı öksürerek geçirseydin senin de gözlerin sulanırdı."

"Yeterince adil."

Tek parmağıyla yanağını okşadı. "Buna yardımcı olması için alerji iğnesi yaptıramaz mısın?"

Kızın dehşete düşmüş ifadesi, adamın şaşkınlıkla homurdanmasına neden oldu. "Hâlâ iğneden korkuyor musun?"

"Sanırım korkmak biraz yüklü bir kelime."

"O yıl bize bir şey aşılacak zorunda kaldıklarını hatırlıyorum."
_"

"Distemper."

"Doğru. Distemper." Köpek olmayı çok seviyordu. "Ve sen az önce ağladın ve ağladı. Bir bebek gibi. İtibarın için çok şey yaptı." "Kapa çeneni."

Bir hevesle saçlarını biraz kaldırdı. "Hâlâ küpe deliklerin yok."

Kız onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sanırım kafamda yeterince delik var, bunlara bir şey eklememe gerek yok, çok teşekkür ederim."

"Yani meme ucu piercingi tamamen sıra dışı mı?"

Yüzünü buruşturdu ve adam göğüslerini korumak için örtmek istediğini hissetti. "O konuya girme bile!"

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi gülerek. "Seni korkutmak istememiştim."

Jessie titrek bir nefes verdi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. İşte o zaman elini gördü. "Parmak eklemlerin."

Jessie eline baktı. "Ah, Tanrım." Ne yaptığını hatırlayınca gözleri biraz daha büyüdü. "Kız kardeşine. Kız kardeşine vurdum."

Gerçi kafasına bir şeyler fırlatmak pişmanlık duymasını gerektirmiyordu, çünkü bunu zaten iki kez yapmıştı. "Onun için endişelenme. Smith gibi sert bir kafası var." Uzanıp ecza dolabını açtı ve bir ilk yardım çantası çıkardı. "Ve bunu hak etmemiş de değil."

"Mesele bu değil. Zayıf ve acınasıydı ve-"

"Jessie Ann, bana bir iyilik yap. Kendini biraz rahat bırak." Elini kaldırdı ve dikkatle temizlemeye başladı. "Senin için zor olduğunu biliyorum ama gerçekten. Kendine biraz zaman tanı."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Seni kızdırmak hiç de zor değil." "Kabul

ediyorum, biraz sinirliyim." "Bir

Munchkin gibi kısa."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Ne var biliyor musun-owwww!"

Smitty parmak eklemlerini alkollü bir bezle silerken başını kaldırıp baktı. "Oh. Acıdı mı?"

"Senden nefret etmeye başlıyorum."

"Hayır, etmiyorsun. Ama denediğini biliyorum." Parmak eklemlerini antiseptik krem ve gevşek bir bandajla kapladı. "İşte. Bu iş görür."

"Güzel." Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam hareket etmedi. "Hareket eder misin?"

"Bir saniye içinde." Ellerini lavaboda yıkadı ve kurulamak için acele etmedi. Ne kadar uzun sürerse, küçük vahşi köpeği o kadar huysuzlaşıyordu.

"İşe dönmem gerektiğini biliyorsun." "Yalancı."

"Yalan söylemiyorum."

"Ne? Seni yenecekler mi?"

"Smitty."

Ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Hoşuna gitti mi?"

Gülümsememeye çalışsa da sonunda gülümsedi. "Bobby Ray!"

"Sorun değil. Sert bir elin tadını çıkarmakta utanılacak bir şey yok. Özellikle de benim elimse."

"Bunu aklından bile geçirme." Kadın saatine baktı ve adam hemen eliyle saatini kapattı. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda zamanın bir önemi yok." "Zaman her

zaman önemlidir."

Saatini çıkardı. "Bugün değil." "Hey.

Geri ver onu."

Smitty onu arka cebine soktu. "Hayır."

"O saatin senin vücut parçalarının karaborsada kazanacağından daha pahalı olduğunu biliyorsun."

Smitty ellerini Jessie'nin bacaklarının iki yanına koyarak onu yerinde tuttu. "Bunu nereden bildiğini sormayacağım."

"En iyisi bu," diye cevap verdi ciddiyetle.

Smitty ona o kadar uzun süre baktı ki Jessie gerildi. "Ne? Neye bakıyorsun öyle?"

"Ağzın beni deli ediyor."

Jess elinin tersiyle ağzını sildi. "Neden? Üzerinde bir şey mi var?" diye sordu içtenlikle.

Elleri hafifçe çenesini kavradı. "Olacak." Sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi. Sahiplenici. Talepkâr. Israrcı dili kızın ağzını kendi ağzı yapıyordu.

Smitty bir adım daha yaklaşarak bacaklarını kadının dizlerine dayadı. Kız ona açılmayınca, elleri kalçalarının arasına girdi ve onları birbirinden ayırdı.

Böylece içeri girebilecekti. Kızın poposunun altındaki tezgâhın varlığı onu rahatlatana kadar yürümeyi bırakmadı.

Rahatladığında, o büyük eller tekrar yukarı kalktı ve yüzünü çerçeveledi, Smitty Jess'in kalan tüm hislerini öperken onu yerinde tuttu.

Jess onu uzaklaştırmaya çalıştı... yani bir nevi. Ellerini adamın omuzlarına sertçe vurdu.

Ne yazık ki onu itip uzaklaştıramadı. Kontrolünü kaybetti ve tüm o bastırılmış azgınlık onu ele geçirdi.

Ceketini çekip çıkardı ve odanın öbür ucuna fırlattı, bacakları adamın beline dolandı ve ayak bilekleri adamın omurgasının dibinde kilitlendi.

Smitty ellerini kadının gövdesinde gezdirerek göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Kazağı ve tişörtünün üzerinden bile ellerini göğüslerinde hissetmek, kızın ona doğru eğilmesine neden olurken, kendi elleri kot pantolonunun çitçitına doğru çabaladı. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama buna bayılmıştı. Bir kez olsun düşünebildiği tek şey bu andı. Yarını, bundan on yıl sonrasını ya da on yıl öncesini değil. İş, üniversite fonları, hayırseverlik planları ya da başka bir şey hakkında endişelenmiyordu. Smitty'nin kot pantolonunu yırtıp kalçalarından ve bacaklarından aşağıya indirmesine yetecek kadar uzun süre serbest bıraktığında bu endişelerin hiçbirine sahip değildi. Pantolonu çekip çıkardığında spor ayakkabıları uçarak duş perdesine çarptı ve küvetin içine düştü.

Smitty eğilip ecza dolabını karıştırırken Jess tekrar Smitty'nin fermuarına yöneldi ve umutsuzca aşağı doğru çekti. Elinde bir kutu prezervatif, onu öpmeye devam etti ve her hareketinde hissettiği aciliyetle onu ayak parmaklarına kadar salladı.

Sanki ona sahip olmak zorundaydı.

Tanrım, tadı çok güzeldi. Onu saatlerce öpebilir ve bundan asla bıkmayabilirdi. Ama vücudu ona bağıırıyordu. Onu alması için bağıırıyordu. Daha önce hiç böyle bir aciliyet hissetmemişti. Herhangi bir kadın için değil. Genellikle, Smitty

Acele etmedi, bir kadını çıldırttı, ta ki gözleri görmez olana kadar. Ta ki kadın ona yalvarana kadar.

Ama Jessie Ann yalvarmadı. Yalvarmak zorunda değildi. Onun yerine prezervatif kutusunu adamın elinden kaptı ve kartonu yırtarak açtı. Bir tane aldığında Jessie Ann'in elini kendi elinin içine aldı.

Nefes nefese, "Bekle, Jessie Ann. Sadece bekle." Alnını onunkine yasladı, nefesini geri almaya çalışıyordu. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Tamam," dedi kadın usulca. "Tamam."

Gözlerini kapatarak, ona biraz nefes alma fırsatı verdiği için minnettar bir ifadeyle, nasıl acele etmeyeceğini, bunu nasıl düzelteceğini düşündü. Ne de olsa o Jessie Ann'di. Küçük Jessie Ann. Bunun doğru ve düzgün olmasını hak ediyordu ve... ve...

Jessie'nin parmakları kafa derisinin dibindeki az bilinen bir noktayı kaşırken Smitty hırıltılı bir ses çıkardı. İki "mutlu noktasından" biri. Jessie'nin bunu *nasıl* bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama hemen ardından sağ bacağı titremeye başladı ve mantıklı düşünme yetisi kayboldu.

"Yapma-"

Ama o yaptı, zeki parmakları o noktayı okşuyor, kazıyor ve daha sert kaşıyordu.

"Kahretsin, Jessie Ann!" kadının külotunu tutup bir hamlede yırtmadan önce söylediği son şeydi.

Prezervatif paketini yırtıp açarken sırtarak, dilinin ucunu üst dudağına dayadı, adamın sikini kotundan kaldırdı ve lateksi taktı.

Smitty onun kalçalarını sıkıca kavradı ve onu tezgâhın kenarına çekti. Aletini kızın üzerine yerleştirdi -kızın bu kadar az çabayla bu kadar ıslak ve ateşli olmasına şaşırdı- ve eve doğru itti.

Her ikisi de inledi, sonra Jessie kollarını adamın omuzlarına dolayarak onu daha yakına çekti. Adam iki eliyle Jessie'nin kışını sıkıca kavradı ve onu sabit tutmak için bacaklarını ayırdı. Jessie ona hayatı buna bağıymış gibi sarıldı. Daha önce hiçbir kadın onu bu kadar sıkı tutmamıştı; bir kolu omzunda, diğeri belindeydi ve ayak bilekleri sırtının arkasında kilitli kalmıştı. Kadını arkaya yatırarak ona mükemmel bir açt verdi.

Kadının kalçalarını sıkıca kavrayan Smitty, dudaklarını kadınınkilerle birleştirdikten sonra yavaşça kadınınkilerden çekildi ve tekrar içeri girdi. Kız onun ağzına doğru çığlık attı ama bu onu çıldırtmaktan başka bir işe yaramadı. Bir dakika boyunca onun içinde hareketsiz kaldı, amı onun etrafında kenetlenirken siki zonkliyordu. Bir kez daha umutsuzca kontrolü ele almaya çalıştı ama Jessie dudaklarını onun kulağına dayadı ve tek bir kelime fısıldadı.

"Smitty."

İçindeki kurt onu ele geçirdi ve sadece geri çarpmak için dışarı çekti. Tekrar ve tekrar, onu bile endişelendiren bir vahşilikle.

Saçmaladıklarını düşündü. Ya da palavra attıklarını. Ya da her ikisini de. Smith kardeşlerden biriyle birlikte olduklarını söyleyen tüm o kıkırdayan kızlar. Jess spor salonunda ya da futbol sahasında tribünlerin altında oturur ya da ağaçların arasına saklanıp o aptal kızların "Smith'le gezintiye çıkmak" hakkında konuşmalarını dinlerdi.

Ama artık biliyordu. Kendisini ne kadar zamandır anlamsızca beceren adamı kavrarken, Jess o kızların saçmalamadığını fark etti. En azından Smitty konusunda değil.

Ve Smitty'nin sağladığı orgazm ona sinsice yaklaştığında, çığlık atamadı ya da konuşamadı bile. Bunun yerine kalbi durmuş ve organları geçici olarak kapanmış gibi hissetti, başı geriye düştü ve nefesi kesildi, tüm vücudu onun etrafında kenetlendi, onu öyle sıkı kavradı ki daha küçük bir adamı kıracağını biliyordu.

"Oh, evet, Jessie Ann," diye soludu Smitty onun terden sırılsıklam olmuş tenine karşı. "Oh, Tanrım, evet."

Sonra bir çığlık attı ve kız onun kendini bıraktığını, boşalırken vücudunun sert bir sarsıntı geçirdiğini hissetti.

Bir an için, ona doğru eğilirken, sert nefes alırken ve onu sıkıca tutarken dizlerinin büküleceğini düşündü. Ama o her zamanki gibi sabit ve güçlü durdu.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldılar, hiçbir şey söylemediler ama her kalp atışını, her kesik nefesi hissettiler.

Jess sonunda Smitty'nin yüzüne baktı. Adam gülümsedi ve bir şeyler söylemeye başladı ama kadın hemen sözünü kesti. "Beni kızdıracak bir şey söyleme."

Smitty uzun bir süre gözlerini kaçırdı, bir nefes verdi, bir şey söylemek için ağzını açtı ama başını iki yana salladı. Sonunda ona dönüp baktığında, tek yapabildiği omuz silkmek oldu.

Bölüm 12

Mitty onu yatağına bıraktı ve uzanarak giysilerinin geri kalanını çıkarmasına yardım etti. Kendi kıyafetlerini de aynı hızla çıkardı ve onun yanındaki yatağı uzandı.

Yan yatan Smitty, bir eliyle başını yukarı kaldırırken diğer elini yavaşça kızın vücudunda gezdirdi. Cildinin ne kadar yumuşak olduğuna hayret etti. Nazikçe omzundan tutup yüzüstü çevirmeden önce, *losyonla yıkıyor olmalı*, diye düşündü. Elini sırtından aşağıya doğru kaydırды ve yavaşça omurgasından aşağıya doğru öperken kıcının üzerinde durdu. Şimdi biraz kontrolü vardı. Şimdi onu elinde tutacaktı.

"Bu gece kalmanı istiyorum," dedi tembel öpücükler arasında.

"Hayır," diye sertçe cevap verdi, başını katlanmış kollarına dayamıştı. "Ama bir süre daha kalacağım."

Smitty onun kıcını avuçladı, elini çevirdi ve iki parmağını yavaşça içine soktu. İnledi ve adamın eline doğru sallandı. Onu sarmak

Kollarını yastığa doladı, yüzünü gömdü ve onun adını inledi.

İşlerini bitirdiklerinde kapıdan çıkıp gitmeye bu kadar hazır görünmesi onu makul olandan daha fazla kızdırdı. Gerçekten minnettar olmalıydı. Jessie Ann'le ilişkiye girmek onun kalbini kırmak için daha hızlı bir yoldu. Eninde sonunda o da kıracaktı. Jessie'nin her yerinde "sonsuz dek yavrularla" yazıyordu. Hoş, tatlı ve kendisine ya da sürüsüne karşı hiçbir tehdit oluşturmeyen birine ihtiyacı vardı. Smith Sürüsü'nün dişileriyle birlikte olmayı kaldırabilecek birine ihtiyacı vardı. Önümüzdeki kırk yılı tribünlerin altında Jessie'yi arayarak geçirmesine imkân yoktu.

Yine de... Jessie onun gitmesine hazır olduğunda gidecekti, bir dakika önce değil.

Smitty onun sırtını öpmeye devam ederken eli kalçalarının arasında meşguldü. Parmaklarını kızın içinde gezdirirken, kızın nefesini kesen ve yastığı ısırmasına neden olan bir nokta buldu.

"Çok güzelsin Jessie Ann," diye içini çekerken aynı noktayı tekrar tekrar ovaladı, ta ki kızıdan küçük bir hıçkırık sesi gelene kadar. "Her zaman öyleydim."

Jess, bedeni yatağın üzerinde kıvranırken onun sözlerine dayanamamış gibi yüzünü başka tarafa çevirdi.

Adam eliyle baskıyı sürdürürken bir yandan da Jess'in omurgasında izler bıraktı. Aniden nefesi kesildi ve sonra gerildi, tüm vücudu geri itildi. Sert bir şekilde boşaldı, başı geriye düştü ve kalçaları adamın eline doğru bastırdı.

Kadın yatağa yığılıp kaldığında, tüm vücudu hâlâ gevşemenin etkisiyle titriyordu, Smitty prezervatifi takmış ve kadının arkasında dizlerinin üzerine çökmüştü. Kalçalarını tutarak yukarı kaldırdı ve sikini içine soktu.

Şaşkın ve hazır olmaktan çok daha fazlası olan Jessie ellerinin üzerinde doğruldu ve onu tamamen çıldırtan gırtlaktan bir kahkaha attı. Kontrolden çıkan Smitty durmaksızın Jessie'nin içine giriyor, Jessie'nin her acımasız hamleyi geri ittiğinin farkına bile varmıyordu. Kendi adını bile zar zor biliyordu. Yani

Jessie çaresiz bir hıçkırık koparıp tüm vücudu onun altında çözülene kadar dişlerini çıkardığını ve neredeyse omzunun etine gömdüğünü -zamanın sonuna kadar onu kendisinin olarak işaretlediğini- fark etmedi.

İşte o zaman içindeki kurdu bir şekilde kontrol altına alarak geri çekildi. Zar zor.

Çaresiz ve açık konuşmak gerekirse biraz da korkmuş olan Smitty Jessie'yi ileri doğru itti, etrafına uzandı ve elleriyle göğüslerini sıkıca kavradı. Sonra Jessie başını gömdüğü yastığa doğru çılgık atana kadar onu sert, uzun ve neredeyse öfkeli bir şekilde becerdi. Çılgık attı, sarsıldı ve deli gibi boşaldı. İşte o zaman sonunda bıraktı, o kadar sert boşalmıştı ki canı yanmıştı.

Smitty onun üstüne düştü ve onu altına hapsetti. Kolları bir şekilde uzanıp çılgınca çırpınana kadar onu boğuyor olabileceğini fark etmedi.

Bir iniltiyle onun üzerinden yuvarlandı ve Jessie'nin başı havaya kalkarken nefesi kesildi.

Artık iyice bitkin düşmüş ve açık konuşmak gerekirse hâlâ dehşete kapılmış olan Smitty onu belinden tutup yanına çekti.

"Tamam," dedi sonunda nefeslerini geri aldıktan sonra. "O öpücük gerçekten hoşuma gitti. Kendine gel artık."

Smitty kıkırdadı ve yüzünü onun boynunun arkasına gömdü. "Çok büyüksün Jessie Ann."

"Elimden geldiğince gittiğim her yere neşe götürmeye çalışıyorum."

Evet ve onu dehşete düşüren de buydu. Hayatında ilk kez bir kadının kollarında gerçekten neşe bulmuştu. Bundan pek hoşlandığı söylenemezdi ve kontrolü bir daha böyle kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Tabii Jessie kollarındayken uykuya dalarken bu durumun eğlenemeyecekleri anlamına gelmediğini de düşündü. Güzel, kontrollü, ateşli bir seks eğlencesi.

Evet, bu işe yarayabilirdi.

Jess gözlerini açtığında akşamın geç olduğunu hemen fark etti. Saatlerdir uyuyor olmalıydı.

Gitme vakti gelmişti.

Ciddiyim. Onu bekleyen bir sürü iş vardı ve bu çok eğlenceli olmasına rağmen ofise dönmesi gerekiyordu. Yine de, bunu tekrar yapmak için her türlü niyeti vardı. Kahretsin, ayaklarını yerden kesecek güzel bir vahşi köpek çıkana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktı. Ama o zamana kadar, Bobby Ray Smith'le seksin onun yoğun evreninde kesinlikle bir yeri vardı.

Tabii ki onu programına uydurabildiği zaman.

Yüzüstü yatmış, yüzü yastığına gömülmüş ve horlayan Smitty tamamen kendinden geçmiş görünüyordu. Jess yatağın kenarına doğru eğildi. Smitty'nin kolu beline dolanmıştı ama altından sıyrılıp dairesinden çıkmak için hiçbir şey gerekmecekti.

Kolunu üzerinden çekmeye çalışırken bunu da düşünmeye devam etti. Jess sonunda kendini yatağa doğru sürükledi, ikisi de yere yuvarlanırken bile Smitty hâlâ ona bağlıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sonunda, eğer mümkünse, Jess'i belinden sıkıca kavrayarak.

"Eve," diye yalan söyledi. Ofise geri dönerse onun üzüleceğini hissediyordu. Gerçi onun üzülmesini neden umursaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kal." Esnedi ve başını onun sırtına yasladı. "Gece kal."

İçini garip bir panik kapladı. Kalmak mı? Bu gece mi? Hayır. Kötü bir fikirdi. Seks yapmadıkları zamanlarda mümkün olduğunca mesafeyi koruması gerekiyordu. Binlerce kilometre iyi olurdu.

"Gelemem. Gitmem gerek." Jess yine kollarını kullanarak kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı, ama o tutundu ve sonunda onu tekrar yanına çekti. Jess

Smitty onu ters çevirmeden saniyeler önce yere düştü.

Kahverengi saçları seksi bir dağınıklıkla gözlerine dökülen ve o yavaş, hınzır gülümsemesiyle o güzel yüze baktı ve tek yapmak istediği kaçmaktı.

Uzun bir süre ona baktı, o tehlikeli kurt gözleri onu hapsetmişti.

"Eminim kalmanı sağlayabilirim," diye mırıldandı

sonunda. Evet, muhtemelen yapabilirdi.

"Smitty, hayır. Kötü köpek!"

şimdi güldü ve kızın bedenini kendine doğru çekerek bacaklarını gövdesiyle sıkıştırdı. Jess ellerini Jess'in omuzlarına vurarak onu itti ama Smitty sadece göğüslerine bakıp iç geçirdi ve eğilerek meme uçlarından birini dudaklarının arasına aldı.

Artık çaresiz kalan Jess, adamın omuzlarını daha sert itti. Burada mücadele gücü tükeniyordu. Hızla. Ama ağzı bir meme ucunu emerken ve parmakları diğerini okşarken vücudu ona doğru eğildi.

Mücadeleyi kaybettiğini hissedebiliyordu. Zayıflığına yenik düşüyordu.

Sonra adam alçaldı ve Jess yine onun pençesinden kurtulmaya çalıştı. Bu onun son ve tek umuduydu. Ama Smitty sadece kalçalarını sıkıca kavrayarak onu yerinde tuttu. Yavaşça öpüşerek amına doğru ilerlemeden önce ona yine o tembel, hınzır gülümsemesini verdi.

Hayır! Bu olmaz! Bunun dışında her şey olabilirdi. Kızların neden bahsettiğini tam olarak anlayamadığı zamanlardan beri adamın bu alandaki becerilerini duyuyordu. Dünyada bir kıza kafa atmaktan başka bir şey sevmeyen bazı erkekler vardı. İzin verirsiniz günlerce bir kukuyla ziyafet çekerlerdi.

Smithtown efsanesine göre, Bobby Ray Smith bu adamlardan biriydi.

Artık mücadeleye devam etmeye bile çalışmıyordu. Dili bir kez bile dudaklarının arasına girmede, zaten yaratmış olduğu ıslaklığı okşamadı. Yaladı, emdi, kemirdi. Onu çılgına çevirdi.

Kendini kaybeden Jess, elleri yatağın ayaklarını ve komodini kavramak için uzanırken onun ağzının içinde gezinmekten başka bir şey yapamıyordu. Adam onu tam kenara götürürken onu sabit tutmanın tek yolu buydu... tam... *orada*.

"Yani kalacak mısın?"

Jess kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Kalmak mı?" diye sordu, görünüşe göre yapmakta olduğu şeye geri dönmek için acelesi yoktu. "Bu gece mi? Bütün gece mi?"

Kalmamalıydı. Gerçekten. Yapacak o kadar çok şey vardı ki, omuzlarına o kadar çok yük binmişti ki. Ama o gözlere bir kez baktığında kendini kaybetmişti. Hangi evrende konu seks olduğunda Smitty'yle başa çıkabileceğini düşünüyordu ki? Kuruntulu. Hayal görmeye başlamıştı.

Ne yazık ki artık çok geçti. Her şey için çok geçti.

"Evet," diye inledi, eli masayı bırakıp Smitty'nin başını kavramak için aşağı uzandı ve onu çok iyi yaptığı işe geri itti. "Evet, kalacağım. Oh Tanrım! Evet!"

Jess yataktan kalkıp telefonunu aldığı anda ve tökezleyerek banyoya gittiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Tökezledi çünkü *o kadar* şeyden sonra bir beden yürümesi beklenemezdi. Aman Tanrım. Egoist olabilirdi ama görünüşe göre bir sebebi vardı.

Tuvaleti hızlıca kullandıktan sonra Jess tezgâhta durdu ve May'e sabah evde olacağını bildiren bir mesaj gönderdi. İhtiyacı olan son şey sürüsünün Smitty'nin kapısına dayanması ve iyi olup olmadığını öğrenmek istemesiydi.

May hemen cevap yazdı -ki bu da Jess'in onu beklediğini bilmesini sağladı-

BİN ONA, KIZIM!

Her iyi köpeğin yapmayı sevdiği gibi gerinerek kendini ne kadar rahatlamış hissettiğinin tadını çıkardı. Yıllardır kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Bundan ne kadar zevk aldığını unutmuştu.

Jess sıırttı ve banyonun kapısını açtı. Smitty diğer tarafta duruyordu.

Jess, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorana kadar birbirlerine baktılar. "Acıktım da."

"Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor."

A d a m ı n kaşlarını çatıldığını söyleyebilirdi ama aslında kapıyı açıldığında çoktan kaşlarını çatmıştı.

"Beni besle."

Onun için yemek yapmasını mı bekliyordu? Birkaç saat seviştikten sonra birdenbire onun açıldığını gidermekten sorumlu mu olmuştu?

Adam o koca kurt bedeniyle tüm kapıyı kapattığı için kadın kıpırdanarak yanından geçti. "Ben yemek yapmıyorum, Smith. Açsan kendi lanet yemeğini kendin pişir."

Jess tekrar yatağına girmeye çalıştı ama Smitty onu kollarının arasına aldı.

"İndir beni, seni ahmak!"

Smitty, mutfak masasındaki sandalyeye oturup Jess'i kucağına oturtana ve yüzünü ona dönene kadar onu çırpınarak mutfaka taşıdı. Jess o zaman adamın elinde büyük bir tabak soğuk yemek olduğunu fark etti.

kızarmış tavuk, bir sürahi buzlu çay, büyük bir kase barbekü patates cipsi ve vişneli tart masaya kondu.

Jess, Smitty'nin içine doğru ilerlediğini hissedene kadar şaşkınlıkla mini ziyafete baktı. Şaşkınlıkla nefesi kesildi, gözlerini yemekten ayırıp Smitty'ye baktı. Onu buraya getirdiğinde prezervatif takmış mıydı yoksa masada mı duruyordu, bilmiyordu. Tek bildiği, Smitty'nin acele etmeden kızın amına girdiği idi, gözleri birleştikleri yere odaklanmıştı. Tamamen içine oturduktan sonra başını kaldırdı ve "Besle beni" diye tekrarladı.

"Şimdi mi?"

Kalçalarını sıkıca kavrayan elleri onu yukarı kaldırdı ve hızla geri indirdi. Kadının ayak parmakları adamın içinde olduğunu hissedince kıvrıldı, nefesi sert küçük pantolonlar halinde çıkıyordu.

"Beslen. Beni."

"Tamam, tamam," dedi nefesleri arasında.

Jess kızarmış tavuk tabağına uzandı ve bir but aldı. Smitty'nin ağzının önünde tuttu ve gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadan bir ısırık aldı. Çiğnedi ve çenesini yavaşça kaldırarak ona işaret etti. Tavuğun ilk lokmasını yiyene kadar tam olarak ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Aslında açlıktan ölüyordu, çünkü kahvaltıya neredeyse hiç dokunmamış ve öğle yemeğini tamamen kaçırmıştı.

Kız ona tavuk yedirirken, o da kıza cips verdi. İkisi de kendi çaylarını içtiler. Ve bütün zaman boyunca onun içinde kaldı. Bazen onu sikinin üstünde sallamak için cips yağıyla kirlenmiş ellerini kullanıyordu. Bunun dışında tek kelime etmedi. Bunu garip bir şekilde erotik buluyordu. Belki de kendisi de dahil olmak üzere etrafındakilerin çoğu hiç susmadığı içindir. Gerçi Smitty yemek yerken konuşmuyordu. Sikişirken de neredeyse hiç konuşmazdı. İkisinin birleşimi onu pratikte dilsiz yapıyordu.

Yine de, otuz iki yıl boyunca daha önce *hiç* bu kadar tahrik olmadığını kendine itiraf etmek zorundaydı.

Elbette, Smitty onu sadece doyurabilir ve işleri bittiğinde sikişmek için yatağa geri götürebilirdi. Çoğu insan böyle yapardı. Ama uyandığında onun gitmiş olduğunu görmek Smitty'yi itiraf edemeyeceği kadar sinirlendirmişti. Sonra onun sadece tuvalete gittiğini fark ettiğinde rahatladığını hissetmek onu kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Uyandığında yattıkları dişi kurtların çoktan gitmiş olduğunu görmeyen çok az kurt vardı. Çoğu dişi, fiziksel olarak yatağa bağlanmadıkça etrafta dolaşmazdı, bu da genellikle her türlü eğlenceye ve soruna yol açardı. Ancak Smitty bunu hiç dert etmezdi çünkü uyandığında hala orada olup olmadıklarını pek umursamazdı.

Dürüst olmak gerekirse, çoğu tam insan dişiden kaçınırdı çünkü genellikle Titanik battıktan sonra alabora olmuş bir tekne gibi ona asılı olarak uyanırdı. Boğulmuş ve sinirlenmiş hissederek uyanırdı.

Jessie'nin gitmiş olduğunu görmek onu bir battaniye gibi sarılmış olmasından daha fazla sinirlendirmişti.

Yine de bunu düşünmezdi. Bu konuda kesinlikle endişelenmezdi. Onu tam istediği yerde bulmuştu. Kucağında, sikinin üzerinde, ona tavuk yediriyordu. Bir erkek, herhangi bir erkek, daha fazlasını isteyemezdi.

Tavuk ve patates kızartmasının çoğunu bitirdiler, geriye sadece turta kalmıştı. Jessie masayı inceledi. "Tabak ve çatalları unutmuşsun."

Jessie onun hiçbir şeyi unutmadığını henüz anlamamıştı. Onun eğitimiyle değil.

Smitty iki parmağıyla ayakkabılı pastanın içine girip Jessie'nin dudaklarına götürdü. Jessie şaşkınlıkla onun eline baktı, dudaklarında sevimli bir gülümseme vardı.

"Aç," diye homurdandı.

Jessie ağzını açmadan önce dudaklarını yavaşça yalarken boğazının arkasından yumuşak, neredeyse kahkahaya yakın bir inilti yükseldi. Adam parmaklarını içeri soktu ve kadın ağzını parmakların etrafına kapattı. Önce dili kiraz parçalarını ve pastanın kabuğunu temizledi; sonra da parmaklarını dolgudan kurtarmak için sertçe emdi.

Onu neyin daha çok etkilediğini bilmiyordu: parmaklarını emmesi, bunu yaparken çıkardığı küçük sesler ya da gözlerinin kapanması ve tüm vücudunun ona karşı sallanması. Muhtemelen sonuncusu, çünkü bu ona bunun onu ne kadar tahrik ettiğini gösteriyordu.

Amcığı sikinin etrafında titreşiyor, Smitty'nin hiç hatırlayamayacağı kadar sertleşiyordu.

Parmaklarını temizlemeyi bitirdi ve biraz geriye yaslandı. Onun bakışlarını tutarak dudaklarını yaladı ve "Nefis" dedi. Sonra da gülümsedi. O kocaman, şapşal Jessie Ann gülümsemesi. Aptalca, gülünç ve masumca tatlıydı.

Ve onu o kadar çok becermek istemesine neden oluyordu ki, doğru düzgün göremiyordu bile.

Bir saniye önce onun kucağında oturmuş, şakayla karışık yeni muhteşem teknikleriyle pornoya girip girmemesi gerektiğini tartışıyordu. Bir saniye sonra ise hırlayan Smitty'nin tepesinde yere yığılmıştı.

Vay canına, diye düşündü kısa bir süre, Smitty ona tekrar tekrar güç verirken, *ben iyiyim*. Sonra Smitty onu öptüğünde düşünmeyi tamamen bıraktı, güçlü hamleleri hiç durmuyor, acımasız ritmi hiç değişmiyordu.

İçinde kendini çok iyi hissediyor, onu tamamen dolduruyordu. Hatta belki biraz fazla bile. Ama kızın umurunda değildi. Bir kolunu adamın boynuna, diğerini sırtına doladı ve adam onu becerirken onu sıkıca kendine doğru çekti. İlk orgazm sırasında onun ağzına doğru inledi. İkincisinde çığlık attı. Ve üçüncüsünde birkaç saniyeliğine bayıldı.

Tekrar o ana döndüğünde, Smitty onun saçlarına doğru inliyor, vücudu titriyor ve kollarına yığılana kadar titriyordu.

Smitty yavaşça ayağa kalkana kadar uzun bir süre bu şekilde kaldılar, Jess ona sıkıca sarılmıştı. Tökezleyerek odayı geçti ve yatağa döndü. Birlikte yatağa uzandılar ve Jess hemen uykuya daldı, yanında yatan vahşi kurdun kokusunun tadını çıkarıyordu.

Bölüm 13

Alarm saat beşte çaldığında Smitty hemen kapattı ve tökezleyerek yataktan çıktı. Hizmette kaç yıl geçirmiş olursa olsun, erken yatıp erken kalkma mantığını hiçbir zaman kavrayamamış gibiydi. Tekrar Jessie Ann'e baktı. Hâlâ baygındı, başı yastığına gömülmüştü, çıplak kızı gece tekmeleyerek çıkarmaya çalıştığı çarşafın altından görünüyordu.

Tek kaşını kaldırarak yatağa dönmeyi ve o kıçtan biraz daha almayı düşündü. Sonra kahvesi olmadan hiçbir şey yapamayacağını fark etti. Mutfığa gitti, çekirdeklerini öğüttü ve makineyi çalıştırdı. Banyosuna uğrayıp bazı gerekli işleri hallettikten sonra kahve makinesinin başına dönüp beklemeye başladı.

Kendisine sıcak bir fincan kahve doldurmuştu, fincanı dudaklarına götürürken ağzı sulanmaya başlamıştı bile.

"Teşekkürler, tatlım." Ve böylece, fincan gitmişti.

Kahvesini almaya cüret eden kadına ters ters baktı. Hayat veren iksir onundu! Sonra kadının tamamen giyinik olduğunu fark etti.

"Gidiyor musun?" Lanet olsun. Ve gerçekten de o sevimli küçük kış için planları vardı.

"Ah, evet." Kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Pil asidi." Birden aklına geldi... Kız neşeliydi. Sabahın beş buçuğunda kim neşeli olurdu ki?

Yüce Tanrım! Sabah *insanları* sabahın beş buçuğunda neşeliydi! "Bütün sabah toplantılarım var. Ofise gitmem gerek."

"Şimdi mi?"

"Evet. Aslında gitmeliyim." Ona yarısı dolu kupayı verdi ve ceketini omuzlarına silkti, sonra o kabus gibi sırt çantasını omuzlarına aldı. "Harika vakit geçirdim. Tüm o sürtük dişi kurtların haklı olduğunu söylemek zorundayım. Sen inanılmazsın." Parmak uçlarında durdu ve onun yanağını öptü. "Ve buna *gerçekten* ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye mırıldandı tüm dürüstlüğüyle.

"Tamam. Peki... hoşça kal!" Arkasını döndü ve onun dairesinden çıktı.

Bir dakika. Bu kadar mıydı? Tutkulu bir öpücük yok muydu? Onu daha sonra arayacağına dair söz vermedi mi? Ya da onu daha sonra arayacağına dair söz verdirmek? Bu da neydi böyle?

Kafası karışan ve zar zor uyanan Smitty, elindeki kahve fincanını tezgâha çarpıp kadının peşinden gitmeden önce en az bir dakika boyunca kapalı kapıya bakakaldı. Kadın sabırla asansörü bekliyordu, gözleri parlak ve tetikteydi, dairenin önceki sahibi tarafından tavana çizilmiş duvar resimlerine bakıyordu. Smitty onun kendi kendine mırıldandığı gerçeğini görmezden gelmek için çok uğraştı.

"Peki seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sorduğunu duydu.

Kadın ona sakince baktı. "Anladım. Şu anda çok yoğun bir programım var."

"Evet, ama-"

"Ama bana her zaman mesaj atabilirsin."

Ve bunu tıpkı "Eğer varsa salatamda peynirin bir sakıncası yok" diyebileceği gibi söyledi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, onun karşısında çırılçıplak durduğunun farkında bile değildi. "Mesaj mı attın?"

"Evet, ama ikimizin de meşgul olduğunu biliyorum." Gülümsedi. "Merak etme. Senden haber alamazsam histerik bir şekilde ağlayarak seni aramayacağım. Çifte düğün yok." Sonra da güldü.

Asansörün kapıları açıldı ve kadın hemen içeri girdi. "Hoşça kal yakışıklı."

On beş dakika sonra hâlâ aynı yerde duruyordu.

Üç toplantı ve bir üst düzey kovulma ve saat ancak on birdi. Ofisine girdiğinde Jess ayakkabılarını tekmeledi ve kendini sandalyesine attı.

İtiraf etmeliydi ki, hiçbirine dikkatini vermek kolay olmamıştı. Kızarmış tavuk ve sert penis hakkında düşünmeden edemiyordu. Gerçi bu düşünceler ateş etmeyi çok daha kolay hale getirmişti.

Tanrım, çok derine inmişti. Bir erkekle seks yapabilmeli ve sonra bunu bir daha düşünmemeliydi. Bunu her zaman yapan kadınlar tanıyordu. Ama her zamanki gibi Jess kalbini amından nasıl ayıracağını bilmiyordu. Ondan da nefret ediyordu. Zayıflık olarak gördüğü şeyden nefret ediyordu. Smitty'nin bir saniyesini bile onu düşünerek geçirmediğinden hiç şüphesi yoktu. Yine de büyük bir kısmı öyle olmasını istiyordu. Onun da kendisi kadar gergin ve azgın olmasını istiyordu.

"Neden tek başıma acı çekeyim ki?" diye mırıldandı kendi kendine.

Kahretsin, önemli değildi. Hâlâ yapacak çok işi vardı. Sandalyesinin etrafında döndü ve saatine bakmak için bileğini kaldırdığında hepsinin orada oturduğunu, kanepeyi ve boş sandalyeleri doldurduğunu ve kendisini izlediğini gördü.

"Ne?"

Dört arkadaşı da bakmaya devam edince homurdandı. "Unutun gitsin. Size hiçbir şey anlatmayacağım."

"Neden?"

Phil'in, Smitty'yle geçirdiği gecenin tüm ayrıntılarını onlara anlatmadığı için bu kadar kızgın görünmesi hoşuna gitmişti.

"Çünkü bu sizi ilgilendirmez."

"Sana ilk seferimizden bahsetmiştik," diye ikna etti Phil.

"Bana hiçbir şey anlatmadınız. Ben oradaydım. Odanın karşısındaki uyku tulumunda umutsuzca kendi işime bakmaya çalışıyordum. Ama siz, efendim, tam bir çığırtkansınız."

Smitty yedinci kez biri aradığında uyandı. Mesaj bırakmadılar, onun yerine sürekli geri aradılar. Dairesine girer girmez yatağına geri dönmüştü. Hazır olmadan kalkmaya hiç niyeti yoktu. Görünüşe göre başka birinin başka planları vardı.

Telefonu ahizeden kaparak, "Evet?" diye bağırdı. "Lanet

telefonu açmanın zamanı gelmişti, evlat." Smitty kaşlarını

çattı. "Baba?"

"Kim olduğunu sandın? Siyam Kraliçesi mi?"

Yatağında doğrulup oturan Smitty başını salladı. Bunun için çok erkendi. Onu hâlâ rahatsız eden tek adamla uğraşmak için çok erkendi. Çok da tatlı rüyalar görüyordu. Şey... tatlı ve lanet olası kirli. Jessie Ann'e bir türlü doyamıyordu. Dün gece onu sisteminden atmalıydı. Ama zavallı kurt olduğu için ona tekrar sahip olmak zorundaydı. O da isterdi. Tek yapması gerekenin ona *mesaj atmak* olduğunu fark edince homurdandı. Tanrım, ne hale düşmüştü.

"Orada mısın, evlat?"

"Ha?" Smitty tekrar başını salladı. Kahretsin, babasını tamamen unutmuştu. Bu bir ilk olmalıydı. Kahve eksikliğinden olmalı. Öğleden önce kahve içmeden dikkatini toplayamazdı. "Ah, evet. Kusura bakma baba." Başını kaşdı, esnedi. "Peki beni neden arıyorsun?"

"Annenin bana anlattığı bu saçmalığı anlamaya çalışıyorum. Tennessee Smith bölgesiyle hiçbir şey yapmak istemiyorsun da ne demek?"

Evet, kahveye ihtiyacı vardı... *şimdi*. "Annem bana bölge sınırlarını değiştirdiğinizi söyledi ve ben de beni dahil etmemesini istedim." Smitty yataktan kalktı ve mutfığa yöneldi. "Smithtown için o salaklarla kavga etmeyeceğim. Bırakalım alsınlar."

"Sen her zaman bir aptaldın, evlat."

Daha hızlı. Daha hızlı kahve yap. Telefonu boynuyla omzu arasına sıkıştıran Smitty, az önceki berbat kahveyi attı, taze çekirdekleri öğüttü ve cezveye su doldurdu. Dairesinde çok fazla şey yoktu ama güvenilir, sağlam bir cezve her zaman ayrılmaz bir parçası olacaktı.

"Bu beni neden aptal yapıyor? Oraya geri dönmeyeceğim baba. Burası artık benim evim. Burası Sissy'nin. Bu işi başaracağız."

Babası güldü. "Buna gerçekten inanıyor musun? Gerçekten o lüks şirketlerle rekabet edebileceğini düşünüyor musun? O *kedinin* sana sadık kalacağını mı sanıyorsun? Sıkılır sıkılmaz çekip gidecek ve o çanta sana kalacak. Akıllı ol evlat, hayatında bir kez olsun.

Ait olduğunuz yere, Smithtown'a geri dönün. Diğer sürüler kokunuzu alıp sizi zorla çıkarmaya çalışmadan önce. O büyük sürülerle savaşacak kadar güçlü değilsiniz ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Smitty elindeki boş bardağı itti ve tezgâha yaslandı. "Hayır," dedi sonunda.

"Kahretsin, evlat! Sen asla-"

"Hoşça kal baba. Anneme selamımı söyle."

Babası hâlâ konuşurken telefonu kapattı ve birkaç dakika boyunca dairesinin sessizliğinde oturdu.

Telefon uçup duvara çarpmadan ve tamir etmekle uğraşamayacağı kadar çok parçaya ayrılmadan önce birkaç uzun dakika.

Jess ofisine doğru yürüdü. Birbiri ardına iki toplantı daha. Saat daha bir olmamıştı ve çoktan yorulmuştu.

Masasına oturan Jess asistanını hızlıca aradı. Bets bu kadın hemen altındaki katta çalışıyordu. Normalde Jess'in ofisinin hemen dışında bir asistanı olurdu, ama Betsy tam bir insandı, bu yüzden özel bir isteği olmadan bu kata gelmezdi. Jess kadının bunu tuhaf bulduğunu biliyordu ama o kadar çok para alıyordu ki bunu görmezden geliyordu.

"Selam Jess."

"Selam Bets. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Yapman gereken müşteri aramalarının bir listesini sana e-posta ile gönderdim." "Herhangi birini halledebilir misin?"

İfadesini uzun bir duraklama izledi. O kadar uzun ki Jess onu kaybettiğini düşündü. "Bahisler?"

"Ben buradayım."

"Sorun nedir?"

"Telefonların çoğunu ben halledebilirim... eğer

istersen." "İstemeseydim sormazdım."

"Sorun değil, ama genelde her şeyle sen ilgilenirsin."

"Bugün yorgunum. Saçmalıklar için çok yorgunum." Bir gece önce pek uyumamış gibi görünüyordu. "Yani halledebileceğin her şey-"

"Sorun değil," diye atıldı Bets. Jess aniden zavallı kadına engel olup olmadığını merak etti. Ve eğer öyleyse, Bets neden kalmıştı?

"Dalkavuğundan değil de gerçekten senden haber alması gereken kişiler için sana güncel bir geri arama listesi göndereceğim."

"Sen benim uşağım değilsin, Bets."

Kıkırdadı. "Bir bakalım. Kenshin Inu'dan da bir telefon almışsın." Jess

hemen canlandı. "Oh, Kenshin! O nasıl?"

"İyi görünüyor. Önümüzdeki birkaç hafta içinde şehirde olacak ve buluşmak isteyeceğini söyledi. Sana yeni cep telefonu numarasını e-posta ile gönderdim."

"Anlıyorum. Teşekkürler."

"Ve Bobby Ray Smith diye biri aradı."

"Öyle mi?" Jess kaşlarını çatı. Ona mesaj atmasını söylemişti. Neden arasın ki?
Ve neden aradığı için bu kadar mutluydu?

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Öğle yemeğinde buluşmak istiyor." "Onu geri ara ve söyle-"

"Ve eğer başlarsanız, ki burada alıntı yapıyorum, 'Yaygara koparın' dedi, babasının aradığını söylemek için."

"Babası mı aradı?" Bu iyi bir şey olamazdı. Dürüst olmak gerekirse, Jess adamın Tennessee bölgesinin dışını aramak şöyle dursun, telefon kullanmak için bile gerekli becerilere sahip olmayacak kadar Neandertal olduğunu düşünüyordu.

"Babasının onu arayıp aramadığını gerçekten bilmiyorum. Sadece söylediklerini tekrarlıyorum. Ama cümle içinde 'yaygara koparmak' deyimini kullanması hoşuma gitti."

Jess saatine bakmaya gitti ve o anda saatini takmadığını fark etti. Tanrım, en son nerede bırakmıştı?

"Jess?"

Sırt çantasını kaptığı gibi paniğe kapıldı.
o.

"Jess?"

"Bana bir saniye ver, Bets."

"Ayrıca saatinin nerede olduğunu merak ediyorsan sana söylememi istedi... o var."

Gözlerini kapattı, kendini ne kadar rahatlamış hissettiğini görünce dehşete kapıldı. Hiç kimse cansız bir nesneye bu kadar bağlanmamalıydı. "Ah."

"Bunun ne anlama geldiğini sormayacağım. Eminim beni ilgilendirmez."

"Haklısın. Bir sonraki toplantım bugün ne zaman?"

"Üçe kadar değil, yani biraz zamanın olacak. Köşedeki lokantada bekliyor."

"Tamam. Toplantı telefonla mı yoksa yüz yüze mi olacak?"

"Günün geri kalanında telefonla. Yani üstünü değiştirebilirsin."

"Tanrı'ya şükür!" Jess lanet olası pompaları tekrar tekmeledi. "Teşekkürler, Bets." "Sorun değil. Müşterilerle konuştuktan sonra sana geri döneceğim."

"Güzel."

Jess duvarın içine yerleştirdiği küçük dolaba gitti ve giymek için çok daha rahat bir şeyler çıkardı. Özellikle de sadece Smitty'yi görecek için. Onu etkilemek istediğinden falan değil.

Bölüm 14

S mitty önündeki gazeteden başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar gülünç hem de sevimli görünebilirdi?

Gözleri kısıldı. Bu o aptal parka olmalıydı. Ona göre çok büyüktü, tepeden dizlerine kadar örtüyordu. Bundan daha iyi bir şey alabilecek durumda olmalıydı. Ama giysiler hiçbir zaman Jessie'nin ilgi alanı olmamıştı. Yine de ne giyerse giysin, Jessie izin verse onu bu masanın üzerine yatırır ve canlı-

"Merhaba," dedi masasının önünde durduğunda.

O anda ayağa kalkamadığı için boğazını temizledi. Umarım annesinin ona öğrettiği nezaket seviyesine ihtiyacı yoktur. "Selam hayatım. Geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Zaten ofise biraz ara vermem gerekiyordu. Ve saatimi geri istiyorum." Saatini takmadığını fark ettiğinde yaşadığı paniğin ne kadar şiddetli olduğunu merak etti. Richter ölçeğine göre altı mı yedi mi?

Parkasının fermuarını açıp çıkardı ve arka duvardaki palto askısına astı. Kabine kaydı ve hemen garson kız geldi.

"Selam, Jess."

"Selam, Trish."

"Her zamankinden mi,
tatlım?" "Evet, bu iyi
olur."

Yaşlı kadın güldü. Trish'in on iki yaşından beri sigara içtiğini gösteren hırıltılı bir ses. "Sen tam bir alışkanlık yaratıyorsın." Smitty'ye döndü. "Peki ya sen yakışıklı?"

"Her ne içiyorsa... iki katını içsin."

Jess homurdandı. "Üç katına, Trish. Teşekkürler." Smitty'ye sırtıttı. "İki katıymış, kıcımin kenarı. Bir saat içinde tekrar yemeye başlarsın."

"Seni utandırmak istemedim."

"Buraya getirdiğim başka müşterilerim de var. Ne zaman Peter Greely denen kaplanla gelsem, siparişi dörde katlamak zorunda kalıyoruz. Neredeyse burayı kapatıyor."

Smitty onun kaplanlarla takıldığı gerçeğini görmezden gelmeyi tercih etti. Sanki o çizgili piçlere güvenilebilirmiş gibi.

"Demek baban aradı?"

Gazetesini kapatıp yanındaki koltuğa koyan Smitty, "Evet, aradı," dedi.

"Neden aradı?"

"Bana hata yaptığımı söylemek için. Kıcımı eve geri getirmem gerektiğini söylemek için. Ne kadar ezik olduğumu söylemek için."

Trish Jessie'nin önüne bir kola koydu ve Smitty'nin kahve fincanını doldurdu. Jess kolasını on yaşındaki bir çocuk gibi kıvrık pipetinden yudumladı ve düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. Kahvesine üfledi ve fincanı dudaklarına götürüp sert demin tadını zar zor alırken Jessie kesin bir ifadeyle, "Babanın inanılmaz bir hıyar olabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

İyi ki bugün koyu renk giymişti, çünkü muhtemelen kahve lekelerini asla çıkaramayacaktı.

Jessie yüzünü buruşturdu, bir peçete kaptı ve masaya eğilerek Smitty'nin çenesindeki ve boynundaki kahve lekelerini sildi.

"Özür dilerim."

"Hayır, hayır. Muhtemelen bu sözleri yüksek sesle söyleyebilecek cesarete sahip birkaç kişiden birisin."

"Yaptığı şey bu gibi görünüyor. Kontrolü elinde tutmak için. Sizi, sizi ve kardeşlerinizi, beceriksiz olduğunuza ve onsuz hayatta kalamayacağınıza ikna etmek. Ayrıca," diye ekledi, "sanırım senin etrafında olmandan gerçekten hoşlanıyor."

Smitty homurdandı. "Oh, hadi ama. Bir palavracıya palavra sıkmayalım."

"Ben ciddiym. Gittiğin gün çok üzgündü. Onu otobüste gördüm."
_"

Sözünü kesti ve restoranın etrafına bakındı.

"Ayrıldığım gün otobüs terminalinde miydin?"

"Şey, uh..."

"Jessie Ann?"

"Yakınlarınday

dım." "Nasıl

yakınındaydın?"

"Otobüsü görebilmek için penceresi olan bir dolaba saklandım."

Hiçbir fikri yoktu, değil mi? O gün geldiğini bilmek onun için ne kadar önemliydi. Kız kardeşi ve onun neşeli orospu çetesi tarafından yakalanma riskini göze aldığını bilmek.

"Kokunu aldığımı sandım ama hayal gördüğümü düşündüm. Gerçekten orada olmanı istedim. Orada olduğunu bilmek güzel."

"Evet, şey." Gazozundan bir yudum daha aldı. "Her neyse, baban gerçekten üzgündü. Gitmeni istemedi. Ama sanırım başka seçeneğin olmadığını biliyordu."

"Bu yaptığın çok büyük bir tahmin."

"Zamanının çoğunu insanları izleyerek geçirdiğinde, bazı şeyleri anlamayı öğreniyorsun." Burnunu ovuşturdu ve kaşlarını çatı. Burnunu ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu.

"Jessie Ann?"

Cevap veremedi hapsirmeye başladı ve durmadı.

Biraz eğildiğinde Jessie'nin arkasındaki kabinde oturan kadının elinde bir buket çiçek olduğunu gördü. Yanında oturan adam bu lanet şeyleri ona vermiş olmalıydı.

"Hemen döneceğim," dedi Jessie'ye ve kabinden çıkıp çiftin yanına doğru yürümeye başladı.

Jess sırt çantasını getirmemişti ama alerji malzemelerini parkasının büyük cebine tıktırmıştı. Tanrım, bu montu çok seviyordu!

Küçük fermuarlı plastik keseyi çıkardığında, Trish ona bir bardak su getirmişti. Hapsirirken elinden geldiğince iki hap yuttu ve ardından burun spreyini çıkardı. Bunu kullanmayı bitirdiğinde hapsirmesi durmuş ve Smitty kabine geri kaymıştı. Solunum cihazını kullanması ve muhtemelen gitmesi gerektiğini düşündü ama

Arkasını döndüğünde, rahatsız edici çiçekleri taşıyan çiftin odanın karşısındaki bir masaya geçtiğini gördü.

"Taşınmaları için ne söyledin?" "Sadece

kibarca sordum."

"Burası New York. Burada kibarlık diye bir şey

yoktur." "Bende işe yarıyor. Cazibemden olmalı."

"Ve Dallas Cowboys'un bek oyuncusu gibi yapılı olduğun gerçeği. Muhtemelen onları korkutmuşsundur."

"O da var." Gülümsedi. "Daha iyi

misin?" "Evet, bunun için üzgünüm."

"Özür dileme hayatım. Hâlâ o alerjilere sahip olduğuna inanamıyorum. Büyüyünce geçeceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama öyle bir şansım yok. Bitkiler, artık pek sorun değil. Ama çiçekler... benim kıyametim."

Smitty güldü ve Trish'in yemeklerini masaya koyabilmesi için kollarını masadan çekti.

Trish masadan kalktıktan sonra, tüm dürüstlüğüyle, "Bugün seni görebildiğime sevindim," dedi.

"Programım buna izin verdiği için şanslısın. Bir sonraki toplantım saat üçe kadar değil."

"Öyleyse daireme dönmek için hâlâ vaktimiz var ve-"

"Hayır, yapmayacağız." Yine de adamın bunu önermesinden memnundu. Egosu için harikalar yaratmıştı.

"İyi o zaman. Sanırım o zaman konuşmamız gerekecek."

Jess her zamanki gibi hamburgerine ve patates kızartmasının üzerine bir litre ketçap koydu. "Sanırım tam da o küçük tuza a d   t m, değil mi?"

"Bir impala gibi."

Jess hamburgerini ısırmadan önce, "Ne hakkında konu aca ız?" diye sormak zorunda kaldı. "Kolaydan ba layalım. Neden gittin?"

Kolay. Evet, tabii. "Bertha'yı Otter's Hill'den attıktan sonra şehirden gitmenin benim için en iyisi olacağını düşündüm."

Smitty çenesini sıvazladı. "Sarho  olup d      n  sanıyordum."

"Hayır, oraya beni aramaya geldiğinde sarho tu çünkü anlaşılan günün erken saatlerinde k ımı yeterince tekmelememi ti. Ama oraya gittiğinde, tamamen bendim."

"Vay, vay, Jessie Ann Ward. S rprizlerle dolu olduğun kesin."

"Tahmin bile edemezsin."

Ona Bertha'dan bahsettikten sonra -ki *bu* sürpriz değildi- kendisi, arkadaşları ve son on altı yılda olanlar hakkında daha fazla şey anlatacak kadar rahatladı. Yine de çok şey saklamı tı. Hâlâ doldurmaya hazır g r nmedi i boşluklar vardı. Yine de o ve dört arkadaşının nasıl bu kadar uzun süre ya ayabildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Phil'in uygunsuz zamanlarda çenesini tutamaması, Sabina'nın sürekli olarak yanlış kişileri kızdırması ve fiziksel olarak tehdit etmesi, May'in karanlık sokaklarda tek başına yürümesi, Danny'nin toplum tarafından o kadar paranoyakla tırılmı tı ki Birleşik Devletler Gizli Servisi'ni tedirgin ediyordu ve Jessie'nin binalara, arabalara, duvarlara, telefon direklerine, küçük çocuklara, evlere... her şeye çarpması... hepsinin defalarca  lm   olması gerekirdi.

Komik, sadece kedilerin dokuz canı
olduğunu sanıyordu. "Her yere gitti in
kesin."

"Amerika'da, evet. Chicago, Flagstaff, Detroit, Seattle, San Diego ve Aberdeen. Bu Teksas'ta."

"Tekrar taşınmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, çocukların büyüyecekleri sabit bir yer olsun istiyorum. Hastalanmadan önce ailemle birlikte ülke değiştirmiştım. Harikaydı ve çok şey öğrendim ama öldüklerinde Tennessee'de kimsem olmadan sıkışıp kaldım. On sekiz yaşına geldiklerinde istediklerini yapabilir ve istedikleri yere gidebilirler. Ama o zamana kadar kışları burada kalacak."

"Görünüşe göre her şeyi kontrol edebiliyorsun."

"Sanırım. Ama bazı günler merak ediyorsun."

"Neyi merak ediyorum?"

"Her şeyi daha ne kadar berbat edebilirsin?"

Smitty boş tabağını itti. "Harika bir iş yapıyorsun Jessie. Hiçbir şeyi berbat etmiyorsun. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Kadın onu küçük bir gülümsemeyele ödüllendirdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine koydu. "Demek bu gece geliyorsun."

"Peki bunu gerçekten sorsan hoş olmaz mıydı?" "Eğer

sorsaydım, hayır diyebilirdin."

Jessie ellerini masanın üzerine koyarak onları inceledi. "Ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorum, Smitty."

"Gerçek anlamda mı demek istiyorsun?"

"Hayır." Jessie ona bön bön baktı. "Gerçek anlamda ne yaptığımızı

biliorum." "Sadece kontrol ediyorum."

"Yani seks için bir araya gelmek başka bir şey. Ama öğle yemeği yemek, ailemiz ve sürülerimiz hakkında konuşmak sıradan seksin dışında görünüyor."

"Biz arkadaşlık Jessie. Bunu geri istiyorum. Seks sadece bir bonus." *Gerçekten ateşli, bacaklarımı titreten bir bonus.* "Neden? Daha fazlasını mı istiyorsun?" Az önce bunu mu sordu? Uzaylılar vücudunu istila mı etmişti? Ne haltlar dönüyordu?

Daha da kötüsü verdiği cevaptı. "Hayır."

"Tabii ki hayır!" ya da "Bu fikre nereden kapıldın?" deyip konuyu tartışmaya çalışsaydı, daha fazlasını isteyeceğini bilirdi. Ama Jessie Ann'in o basit üslubuyla söylediği o tek kelime, tam olarak istediğini söylüyordu.

Güzeldi. Bu her şeyi güzel ve basit yaptı, değil mi? Ve kız sakın ve rahat bir şekilde hayır dediğinde midesinin çukurunda hissettiği o boş duygu muhtemelen yediği son hamburgerden kaynaklanıyordu. Başka bir şey değil.

"Parayı çekmem lazım, tatlım."

Smitty'nin söylediği bir şeye gülmekle meşgul olan Jess başını kaldırıp Trish'e baktı. "Bugün erken çıkıyorsun."

Garson kız gülümseyerek Smitty'ye baktı. "Hayır, gitmiyorum."

Jess anlamamıştı. Trish saat dört buçukta, akşam yemeği telaşından hemen önce çıkıyordu.

Tezgâhın arkasındaki saate bakan Jess'in gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Saate bak!"

Çılgınca ön cebini karıştırdı ve bir tomar banknot çıkardı. Hepsi rulo halinde olduğu için, doğru miktarı koyduğuna emin olmak için onları açmak zorunda kaldı.

"Jessie Ann, seni ben davet ettim. Ben

ödeyeceğim." "Ödeyebilirim."

"Seni o buruşuk banknotlarla izlemek çok acıklı. Ben hallederim."

"Tamam." Hızla kabinden dışarı kaydı. "Kimsenin beni aramadığına inanamıyorum. şimdiden iki toplantı kaçırdım."

Ceketini alamadan Smitty onu kolundan yakaladı. "Nefes al." "Ne?"

"Nefes al. Saati görür görmez durdun." Kendini aptal gibi

hisseden Jess derin bir nefes aldı.

"şimdi bırak gitsin."

Ona hırlamak istemesine rağmen öyle yaptı. Eğer o olmasaydı ve kendisini bu kadar rahat hissettirmeseydi, ofise dönmesi gerektiğini hatırlayacaktı.

"Unutma Jessie. Patron sensin. Eğer bir toplantıya katılmazsanız, yerinizi doldurmak personelinize düşer."

"Evet, ama-"

Parmak uçlarıyla onun dudaklarını kavradı. "Sus. Her zaman haklı olduğumu bildiğin halde neden benimle tartışıyorsun anlamıyorum."

Adamın elini suratından çekti ve gülümsemesini göremeden arkasını döndü. "Sen bir aptalsın, Smith." Ceketini askıdan aldı ve omuz silkti. "Sonra görüşürüz."

"Bu gece. Beni bu gece göreceksin."

Jess'in tartışacak zamanı yoktu. "Peki. Bu gece." Sonra kapıdan dışarı fırladı, ancak köşede durdu, geri döndü ve hemen içeri koştu. Smitty hâlâ masalarında oturuyordu, elinde saati vardı.

Ona ters ters bakarak saati kaptı ve kapıya yöneldi. Ona saatini unutturmuştu. Saatini *asla unutmazdı*.

"Jessie Ann."

Kapıda durdu. "Ne?" "Buraya gel."

"Benim yok-"

"Gel. Buraya gel."

Bir saniye daha orada durdu.

"Beni oraya gelip seni almaya zorlama."

Lanet olsun. Neden yaptı o var için ses Yani seksi ne zaman onu fiziksel olarak tehdit mi ediyordu?

Hafifçe titremesini örtmek için bıkkın bir iç çekerek masaya doğru hışımlla geri döndü. "Ne?"

Parmağını ona doğru eğdi.

Jess etrafına bakınırken birkaç kişinin onlara baktığını gördü. "Ne?" diye hırladı hepsine. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Hey, Bayan New York."

Tekrar Smitty'ye baktı. "Ne?"

"İnsanlara bağırman bitti mi?" "Dik

dik bakıyorlardı."

Sırıttı. "Buraya gel."

"Buradayım."

"Daha yakına."

Biraz eğildi. "Daha

yakına."

Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar tekrar eğildi.

"Şimdi öp beni," diye fısıldadı, nefesi ağzını okşuyordu.

Smitty'nin emirlerine uymaktan kendini alamayan ve zaten durmak da istemeyen Jess, elini onun boynunun arkasına kaydırды ve dudaklarını onunkilere bastırды. Smitty otomatik olarak onu öpmedi. Dilini onun ağzına sokmadı; öpücüğü devralmadı. Sadece bekledi.

Jess başını yana eğerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Sonra usulca dilini onun ağzında gezdirdi. Dudakları onun için aralandı ama başka bir şey yapmadı, hâlâ onu bekliyordu. Gözlerini kapattı ve daha da derinlere inmesine izin verdi. Dili, adamın inlediğini hissedene kadar yavaşça ve sertçe onunkini okşadı. Sonra elleri saçlarına kaydı ve sonunda onu öperken başını sabit tuttu. Dizini kabin koltuğuna dayadı, kollarını onun boynuna doladı.

Trish, "İşe dönmen gerekmiyor mu, tatlım?" diyene kadar orada ne kadar oturduklarını, iki genç gibi öpüştüklerini bilmiyordu.

Smitty'den uzaklaşarak garsona baktı. Trish şimdi paltosunu, atkısını ve şapkasını giymişti. Yani parasını almış, bahşişlerini saydırmış, bölüştürmüş ve kalın giysiler giymek için zamanı olmuştu.

"Kahretsin!" Jess Smitty'ye ters ters baktı, o da omuz

silkti. "Ben ne yaptım ki?"

Koşmaya başladı ama arkasından "Bu gece, sevgilim" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Beş dakikadan daha kısa bir sürede ofisine geri döndü. Ve büyük bir kızgınlıkla, Smitty haklıydı. Ekibi onu korumuştı ve

Toplantıları kaçırdığı için hiç de mutsuz görünmüyordu.

Adamın haklı olmasından nefret ediyordu.

Smitty ofise girdi ve Mindy tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Bize katılman ne kadar hoş."

O da ona sırtıarak karşılık verdi. "Gittiğimde beni nasıl özlediğinizi biliyorum."

Kadın güldü ve Smitty özel ofisine giderken evrak işlerine geri döndü.

Ofisinin kapısını açarak ışığı yaktı ve içeri girdi. "Bakın sonunda kim gelmiş?" Mace ofisinden bağırdı.

"Beni özlediğini biliyorum, dostum. Ama muhtaç olduğun zaman bunu kaldıramayacağımı biliyorsun."

"Kapa çeneni."

Akşamı iple çeken Smitty gülümseyerek oturdu ve e-postalarını kontrol etmek için bilgisayarını açtı. Birkaç dakika sonra zengin maun masaya vurarak, "Neden masamın altındasın?" diye sordu.

Kız kardeşi sakince, "Bir nedeni yok,"

diye cevap verdi. "Yüzün nasıl?"

"Güzel. Jessie Ann Ward'ın böyle öldürücü bir sağ kroşesi olduğunu kim bilebilirdi?"

Smitty, Jessie'ye o sağ kroşeyi kendisinin öğrettiğini söylememenin kendi yararına olacağına karar verdi. "Sadece sürprizlerle dolu."

"Evet."

Sandalyesini geriye iterek küçük kız kardeşine baktı. "Aşağıda mı kalacaksın?"

Sissy cep telefonunu kontrol etti. "Senin için de uygunsa biraz daha kalacağım."

"Elbette," diye iç geçirdi. "Neden olmasın?"

Bölüm 15

"Kristan'ı gördün mü?" Johnny elindeki sandviçi ağzına götürmek üzereyken donakaldı. Jess masada durmuş kola içiyor ve onu izliyordu.

Boğazını temizledi. "Kütüphanede." "Cuma akşamı mı?"

"Ödev teslim tarihi."

"İlginç bir şey var mı?" Cidden ilgileniyor gibiydi.

Onunla tam bir göz teması kurarak, "Soracak kadar umursamadım," diye cevap verdi.

Kadın tiksintiyle homurdandı. "Yemin ederim. Siz ikiniz. Tek bildiğiniz bunun çok etkileyici bir konu olabileceği." Sodasından bir yudum daha aldı. "Peki ya prova?"

Hâlâ bir psikopat gibi gözlerinin içine bakarak, "Yemekten sonra. Sonra onu kütüphaneden alırım."

"Güzel. Şehirde tek başına dolaşması hoşuma gitmiyor."

Jess onun saçlarını geriye taradı ve alnından öptü. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler Johnny."

"Sürü arkadaşları böyle yapar, değil

mi?" "Öğreniyorsun, evlat."

Parkasını aldı ve Johnny kayıtsızca "İşe geri mi dönüyorsun?" diye sordu. Alışılmadık bir şey değildi. Çok fazla saat çalışırdı ve hatta bazen gerekirse ofisinde uyurdu. Ama her zamanki gibi "Ne düşünüyorsun?" yerine Jess onun gözlerinin içine baktı ve yavaşça cevap verdi: "Evet, işe geri dönüyorum."

"Tamam."

"Bunu şimdi yapacağım."

"Tamam."

Bir süre daha ona baktı, sonra mutfaktan çıkmadan önce "Hoşça kal," dedi.

Garipti ama Jess garip biriydi. Cep telefonunu çıkararak Kristan'a bir mesaj gönderdi:

BANA BORÇLUSUN.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde cevap verdi,

9'DA BULUŞALIM. DONDURMA GETİRMIŞ.

Gülümsedi ve cevap yazdı,

DAHA İYİ.

Smitty kapısını açtı. "Geç kaldın." "Bana saat vermedin."

"Peki bu palto ile aranda ne var?" "Bu paltoyu seviyorum."

"Çok büyük."

"Çok büyük değil."

Smitty kapüşonu tuttu ve yüzünü tamamen kapatana kadar aşağı çekti. "Gördün mü? Çok büyük."

"Beni içeri alacak mısın yoksa kapının önünde beni taciz etmeye devam mı edeceksin?"

Onu çok büyük olan kapüşonundan yakalayarak dairesine çekti. "Hey!"

Parkasının fermuarını açtı, onu döndürdü ve sırtından çekti. Kadın öne doğru tökezledi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni kapım yerine dairemin içinde taciz ediyorum." Onu belinden yakaladı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Şimdi de seni kanepemde taciz edeceğim."

Jessie gülerek kanepeden fırladı ve koşmaya başladı.

"Durumu kendin için daha da kötüleştiriyorsun çünkü kovalamacayı sevdiğimi biliyorsun." Smitty yavaşça onun peşinden gitti. "Sanırım dün konuştuğumuz o sert eli çıkarmanın zamanı geldi."

Jess yatak başlığını kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı, tüm vücudu eğildi. Aman Tanrım! Adam, hayatında gördüğü en yetenekli ağza sahipti.

-

"Tanrım, Smitty." Nefes nefese kaldı ve onun altında kıvrandı. İçinden öyle yoğun duygular geçiyordu ki, geri çekilmeye çalıştı. Smitty bacaklarını daha sıkı kavradı, göğsüne doğru büküldü ve ona tamamen açık olacak şekilde dışarı itti.

Kadının yatak başlığına tutunuşu sıkılaştı, boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Ağzı kızın amını parçalamaya devam ederken iki parmağını kızın içine kaydırды. Parmak uçlarıyla içinde bir nokta buldu ve patlayana kadar tekrar tekrar ovuşturdu, vücudu dorukta titriyor, kasları geriliyordu.

Smitty aniden üzerine ve içine girdiğinde boşalmayı bile bitirmemişti. Onu sıkıca kavradı, bir kolu boynuna dolandı, diğeri sırtını çevreledi. Bacaklarını onun beline doladı ve ayak bileklerini onun omurgasının dibinde kilitledi.

Adam onu öptü, vücudu onununkine karşı sallanıyordu. Aleti içini dolduruyor, içinde kendini çok iyi hissediyordu.

"Bana daha sıkı sarıl, Jessie Ann."

Jess bunu yaptı, onun aldırmamasından zevk alıyordu. Kendini kapana kısılmış gibi hissetmiyordu.

Yine onu öptü, dili tıpkı siki gibi onu okşuyordu. Ritimleri zahmetsizdi, sanki bunu sonsuza dek yapacaklarmış gibiydi.

Bir başka doruk noktası onu parçaladı, onu Smitty'nin çarşafı üzerinde inleyen, terleyen, nefes nefese bir karmaşa bıraktı.

Gözlerini açtığında Smitty'yi üstünde yatarken buldu. İkisi de bitkin düşmüştü. Onun terden sıılsıklam olmuş saçlarını okşadı, üstündeki ağırlığının tadını çıkardı. Başı göğüslerinin üzerindeydi.

"Senin için çok mu ağırım?" diye soracak kadar nazikti. "Hayır."

"Güzel. Çünkü gerçekten rahatım." "Oh,

peki. Sen mutlu olduğun sürece." "Şimdi

öğreniyorsun."

Birbirlerine sarılarak ne kadar süre öyle kaldıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Uykuya daldı ve birkaç saat sonra uyandığında yan yatmış, yüzleri birbirine dönük, kolları ve bacakları iç içe geçmişti.

Jess, Smitty'nin gözleri hâlâ kapalıyken ona "Aç mısın?" diye sorana kadar uyanık olduğunu düşünmemişti.

"Açlıktan ölüyorum."

Gözlerini açma zahmetine girmeden onu öptü ve elini başının üstüne koydu. Onu yorganın altına itmeye başladı ve kadın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Açlıktan ölüyorum, seni barbar!"

Smitty gülerek sırt üstü yuvarlandı. "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın."

"Bana neden kıyafet giyemediğimi tekrar açıkla."

Smitty neredeyse bitirmek üzere olduğu bifteğinden başını kaldırdı. "Giysileri dikkat dağıtıcı buluyorum. Çıplak olman beni rahatlatıyor."

Kadın kıs kıs güldü ve yemeğine geri döndü. Yemeklerini bitirdikten sonra Smitty sandalyesinde arkasına yaslandı. Kadın rahat ve konforlu görünüyordu. O da ona günlerdir sormak istediği şeyi sordu.

"Jessie Ann?"

"Hı?"

"Sürüne gerçekten neler oluyor?"

Kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Geçen gün bana yalan söyledin. Kimse içeri girmeye çalışmıyordu. Peki gerçekte ne oldu?"

Jessie tabağını aldı ve lavaboya götürdü, kendine uygun başka bir yalan bulmak için yeterli zamanı tanımaya çalışıyordu. Bu kez bunu yapmasına izin vermeyecekti. Doğrudan bir yanıt istiyordu.

Dudaklarında yalanla arkasını döndüğünde, adam tam arkasında duruyordu. Kadın irkilerek tezgâha doğru geri çekildi.

"Bana doğruyu söyle Jessie. Artık saçmalık yok."

Kadın ağzını açtı ve adam, "Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım," dedi.

Ağzı kapandı ve ona baktı. Ona söylemek istiyordu. Bunu yüzünde görebiliyordu ama yine de ona güvenmiyordu. Bilinmeyen bir nedenden ötürü bu onu rahatsız ediyordu. Onun kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı.

"Bana söyleyeceğin hiçbir şey bu daireden dışarı çıkmayacak. Bu sadece seninle benim aramda."

Sonunda, "Bu seni çok garip bir duruma sokabilir," dedi. "Nasıl yani?"

Jessie ondan uzaklaştı ve dondurucuya gitti. Kız kardeşinin orada tuttuğu çikolatalı dondurmалardan birini aldı. Onu buzluğa yerleştirdi.

mikrodalgada on beş saniye bekletti, birkaç kaşık aldı ve hepsini mutfak masasına geri götürdü. Bacaklarını sandalyeye çekerek oturdu. Başını hafifçe yana eğerek, kendisine yakın bir yere oturmasını işaret etti.

"May'in kızı Kristan'la o gece ofiste tanıştınız." Dondurmanın üstünü çıkardı ve hemen bir kaşık dolusu aldı.

"Evet."

"Danny onun biyolojik babası değil. Benimle ve May'le Kristan yedi aylık hamileyken tanıştı. Kristan'ın gerçek babası May'le ya da çocuğuyla hiçbir şey yapmak istemiyordu."

"Ama şimdi geri

döndü." "Şimdi geri

döndü."

Ona biraz dondurma almasını işaret etti. Dondurmayı pek sevmezdi ama bu tıpkı sigara ya da içki içen birinin yanında olmak gibiydi. Onların konuşmasını, size bilgi vermesini istiyorsanız, bazen siz de katılmak zorundaydınız.

"Eğer kızını gerçekten tanımak istediğini düşünseydik, Sürü'nün bir sorunu olmazdı. Danny muhtemelen mutlu olmazdı ama beni takip ederdi. Ama bu adamın istediğinin bu olduğunu düşünmüyoruz. Para istediğini ve bunu elde etmek için kızını kullanacağını düşünüyoruz."

"Jessie Ann, bunu bana en başta neden söylemediğinden emin değilim."

"Çünkü babası Walt Wilson." "Kim?"

Jessie onu çılgına çeviren o yumuşak gülümsemesini takındı. O kadar yanıltıcı ve masumdu ki. "Walt Wilson mı? Wilson Sürüsü'nden mi? Kuzenin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ bir şey hatırlamıyorum."

"Smithburg, Alabama'dan."

Smitty iyice düşündü ve sonra kafasına dank etti. "Oh. Oh, evet. Hatırladım." Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bir keresinde ona bok yedirmiştim."

Jessie gözlerini ovuşturdu. "Bana yapmadığını söyle."

Çenesini okşadı, çok uzun zaman öncesini odak noktasına getirmeye çalışıyordu. "Evet, yaptım. Eğer doğru hatırlıyorsam, Sissy'ye kötü davranıyordu. Onu ağlattı. İkimizin de sekiz ya da dokuz yaşından büyük olduğunu sanmıyorum. O sadece altı ya da yedi yaşındaydı. Ona pislik yedirecektim... ama eskiden bir köpekleri vardı."

Jessie onu rahatlatmak için güldü. "Bu korkunç bir hikâye."

"Biliyorum. Biliyorum. Bunu anlatmaktan gurur duymuyorum. Ama gerçek bu." Bir kaşık daha dondurma aldı, düşündüğünden daha fazla zevk alıyordu. "Ve bana söylemek istemedin çünkü Smithtown'da Smith inancını bilecek kadar uzun yaşadın."

"Önce aile," diye tekrarladı. "Sürü ikinci. Diğer herkes en son ölür."

Ya da ölü, diye eklerdi babası her zaman. Yaşlı piçin çocuklarının büyürken kafalarına kazıdığı bir amentü. Her kasabadaki her Smith buna göre yaşardı. Böylece herkes bilirdi ki, bir Smith'e bulaştığınızda -gerçekten, gerçekten bulaştığınızda- tüm Smith'lere bulaşmış olurdunuz. Ve kimse bunun kapısına dayanmasını istemezdi.

"Wilson'lar kan bağına sahip," dedi.

"Zar zor."

"Yine de. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süre Smithtown'da yaşadım. Sürümün Wilson Sürüsü'ne karşı koyup kazanabileceğinden hiç şüphem yok. Ama tüm Smith Sürüleri..." Nefesini bıraktı ve kendine biraz daha dondurma ısmarladı.

"Tamam. Haklısın. Şöyle yapsam nasıl olur? Ben sessizce buna bir göz atsam-"

"Bobby Ray, senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Ya da bitirmeme izin verebilirsin," dedi nazıkçe. "Ben bu işe sessizce bir göz atarım. Belki benim yardımımıla geri çekilmesini sağlayabilirim. Eğer tek istediği paraysa. Ama sadece kızını görmek istiyorsa..."

"O zaman bizim için sorun yok. Kristan'a asla yalan söylemedik. Danny'nin kendi kanından olmadığını biliyor ama o onun babası. O küçük kızın kocaman bir kalbi var ve kimsenin onu ezmesine izin vermeyeceğim."

"Anlaşıldı." Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Ama yardım etmeme izin ver."

"Emin misin? Babanın nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Bırak da babam için ben endişeleneyim. O benim yüküm."

"Babanı görmek için çok güzel bir yol."

Smitty sırttı. "Babamı her zaman sevdin, değil mi?"

Jessie kaşğını yaladı. "Biliyor musun, beni hep güldürürdü. Ve beni masaların altında bulduğunda-"

"Masaların altında mı?"

"Üvey ailemin beni götürdüğü partilerde. Kimseye orada olduğumu söylemezdi. Bunun yerine bana bir şişe... yani bir şişe bira verirdi."

Smitty dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Yüce Tanrım."

"Ve 'Merak etme küçük kız, iyi olacaksın' derdi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni hep kıkırdatırdı."

"Bira yüzünden olabilir."

"Bundan emin misin Bobby Ray?" diye sordu birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

Ellerini tekrar masaya bıraktı. "Ciddi olduğunu her zaman anlarım çünkü bana Bobby Ray diyorsun."

"Bu ciddi bir şey. Seninle ailenin arasına girmeyeceğim."

"Girmiyorsun, hayatım. Bu bir arkadaşın diğeri için yaptığı şeydir. Ve biz arkadaşız. Tıpkı ben ve Mace gibi."

Ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Mace'i de mi beceriyorsun?" "Sadece kendini muhtaç hissettiğinde."

Jessie güldü, evin içinde yankılanan harika bir sestir bu. Smitty öne doğru eğilerek dondurma kabının içine baktı. "Acaba bu dondurma artığını ne yapabilirim?"

Tek kaşını kaldırarak Jessie'ye baktı. Kız küçük bir çığlık attı ve koşmaya başladı.

Sandalyeye geri oturan Smitty, koşarak uzaklaşan sevimli kıça sordu, "Her zaman nereye koşuyorsun? Burası tek odalı bir daire."

Jess arkasını döndü ve saate baktı. Uyuyakalmıştı. Saat neredeyse sabahın sekiziydi.

Ayağa kalktı ve Smitty'nin kolu hemen beline dolandı. "Gitme."

"Bu sabah çocuklar için kahvaltı hazırlamam gerekiyordu ve şimdiden bunu kaçırdım."

"Bugün Cumartesi. Hafta sonu kal."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

" "Um..."

"Bir bahane bulmak için çırpınırken," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Bir bahane bulmaya alışmıyorum." Yalan söylemeyi gerçekten bırakması gerekiyordu. Ama ne bekliyordu ki? Sıradan seks bütün hafta sonlarını kapsamazdı. En azından bu işin içine fazla girmemek için dua etmeyi umuyorsa etmiyorlardı. "Yapamam-"

"Biliyorum," dedi ayağına kalkarak. "Sürüye soralım."

Ve kadın onu durduramadan, adam yatağın başucundaki masadan cep telefonunu kaptı.

"Ver şunu bana!"

"Bir cevap alana kadar olmaz." Telefonu çevirerek açtı, dizlerinin üzerine çöktü ve rehberini karıştırdı. Jess telefonu ondan almaya çalıştı ama adam hareket etmeye devam ettiğı için Jess telefonu tutamadı.

Telefonu kulağına götürerek sordu: "Kimsiniz? Merhaba May, hayatım. Burada küçük Jessie Ann var-"

"Ver şu lanet telefonu bana!"

"-duyabildiğiniz gibi, ve ailem şehir dışındayken hafta sonu benim evimde kalması için izin almaya çalışıyorum."

"Seninle oyun oynamıyorum!"

"Evet, kahvaltayı çoktan kaçırdığını söyledi ama hafta içinde telafi edebileceğini düşünüyorum. Uh-huh. Evet, hâlâ çıplak."

Nefesi kesildi. "Bobby Ray!"

"Onu bütün hafta sonu çıplak mı tutacaksın? Evet, bunu yapabilirim. Evet, yapabilirim. Çıplak ve mutlu. Bunu halledebilirim. Teşekkürler, sevgilim."

Omzunun üzerinden ona baktı. "May kalabileceğini söyledi."

Jess telefonu Smitty'nin elinden kaptı ve kulağına götürdüğünde sürüsünün telefonu kapatmadan önce "İyi hafta sonları Jess!" diye bağırdığını duydu.

Telefonu kapatan Jess, Smitty'ye bağırarak için döndü ama Smitty ortadan kaybolmuştu, hem de kıyafetleriyle birlikte!

Tek odalı bir daireydi ama adam kurnazdı. Jess onu aramak için daireler çizirken, adam aniden karşısına çıkıvermişti, hem de giysileri olmadan.

"Giysilerim nerede?"

"Güvende." Ona doğru uzandı. "Senden daha güvende."

Jess onun ellerini tokatladı ve hızla uzaklaştı. "Hafta sonu burada kalmayacağım."

"Kıyafetlerini geri istiyorsan kalıyorsun."

"Şantaj!"

"Haraç. Şimdi o güzel kıcını buraya getir. Sabahları huysuz olduğumu biliyorsun."

"Git-hey!"

Smitty onu kucağına alıp yatağa doğru yürüdü ve üzerine fırlattı. "Neden benimle kavgaya etmekte ısrar ediyorsun anlamıyorum." Gülümsemesi yavaş ve hınzırcaydı. "Çünkü ikimiz de bana istediğimi vereceğini biliyoruz."

"Sen çok egoist bir pisliksin-"

Onu öptü, vücuduyla yatağa sabitledi, kollarıyla başının üstünde tuttu. Kız daha ne olduğunu anlamadan onun altında kıvranıyor ve nefes nefese kalıyordu.

"Bahse girerim," dedi kulağına, sonunda biraz geri çekildiğinde, "seni bütün hafta sonu boyunca bu yatakta tutabilirim."

Ve onu çok kızdıracak ve eğlenderecek şekilde... yaptı.

Bölüm 16

S mitty yatak odalarının kapısını çarparak açtı, Ronnie Lee'nin şaşkınlık çığlıklarından ve Shaw'un öfke kükremesinden büyük keyif aldı. Özellikle de Shaw yorganı çıplak bedenlerinin üzerine çekmek için çabaladığında.

"Hey, Ronnie Lee," dedi rahatça. "Bana önemli bir konuda yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum."

Shaw bir şey söyleyecek oldu ama Ronnie elini onun ağzına kapattı. Smitty yanağının içini ısırırken vücutlarının pozisyonuna baktı -Brendon Ronnie'nin üstündeydi. Ve yine çıplaktı.

Tanrım, Bobby Ray Smith, bazen gerçek bir pislik olabiliyorsun.

"Bobby Ray, oturma odasına gider misin? Bir köpeğin kuyruğunu iki sallamasında dışarıda olacağım."

Gülmemek için kendini zor tutarak döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Söz verdiği gibi, Ronnie aniden ortaya çıktı, üzerinde bir otel bornozu vardı.

sıkıca sarıldı. Parmağını kaldırıp yalvararak yatak odasından çıktı: "Sen orada bekle hayatım. Birkaç dakika içinde döneceğim. Söz veriyorum."

Kapıyı kapattı ve koridorda Smitty'ye doğru ilerledi. Parmağını tekrar kaldırdı, sessizliğini belirtmek için dudaklarına götürdü ve ona beş parmağını birden gösterdi. Sonra başka bir koridorda gözden kayboldu.

Smitty oturma odasına girdi ve beklemek için kanepeye uzandı. Yaklaşık on dakika sonra Ronnie yeniden ortaya çıktı. Yeni duş almış ve giyinmişti, deri ceketini alırken Smitty'ye işaret etti.

Ronnie ön kapıyı açtı ve yine Smitty'ye işaret etti. Bu işin nereye varacağını bilen ve adamlarının tam olarak nesi olduğunu merak eden Smitty ayağa kalktı ve onun peşinden gitti. Onunla asansörde karşılaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Senin yaptığın şeyin aynısını, sadece farklı bir nedenle." Asansörün düğmesine tekrar bastı. Asansör geldi ve kapılar kayarak açıldı. Shaw'un kükremesi dairelerinden yükselirken Ronnie Smitty'yi içeri itti.

"Ronnie Lee Reed! Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Bobby Ray ile öğle yemeğine. Seninle bu gece sonra konuşuruz. İş yerinde iyi günler. Seni seviyorum!"

Smitty, Shaw'un ön kapıyı kapıp açmasını ve çırılçıplak asansöre doğru koşmasını izledi ama kapılar o asansöre ulaşmadan saniyeler önce kapandı. Yine de kapılara çarpan yumruğu, içinde bulundukları küçük kutuyu sarsmıştı.

"Ronnie Lee...?"

"Konuşmamızı böldün... şey, bilirsin işte." "Ve sen de adama

işkence mi ediyorsun?"

"Oh, sanki bunu yapmaya çalışmıyormuşsun gibi. Ayrıca, ihtiyacım olanı zaten almıştım." Kadın sırtı cinsel tatmin içinde. "İki kez. Benim zavallı kediciğim,

Ancak bir süredir direniyordu ve biraz hayal kırıklığına uğramıştı." Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Evet, onu askıda bıraktım... Bunun bedelini bu gece ödeyeceğim." Ve belli ki sabırsızlanıyordu.

Smitty onunla birlikte güldü. "Her zaman ateşle oynamışsındır." "Biliyorum. Biliyorum. Ama elimde değil."

Asansörün kapıları açıldı ve kadın Smitty'nin elinden tutarak onu asansörden çıkardı, kalabalık lobiden geçirdi ve Manhattan'ın işlek caddelerine çıkardı. Arabaların arasından geçerek onu caddenin karşısındaki ve iki blok aşağıdaki bir lokantaya götürdü.

İçeri girdiler ve tezgâhın arkasındaki aşçı onun adını seslendi. "Hey, Matty," dedi gülümseyerek.

"Her zamankinden mi bebeğim?"

"Evet, ve"-Smitty'yi boş bir kabine itti-"ona da aynısından ama üç katını ver." Ronnie Lee oturdu ve bir iç çekti. "Pekâlâ. Dökül bakalım."

Phil ofisine girdiğinde Jess kırk bininci esnemesini yaşıyordu. "Hacker."

Bu o kadar yaygın bir sorundu ki Phil artık bu konuda tam cümleler kurma zahmetine bile girmiyordu.

"İyi misin?"

"Biraz fazla iyi. Tanıdık bir şeyler var."

"İzlerini sür," dedi bir esneme daha geçirerek. "Bir isim istiyorum."

"Zaten üzerinde çalışıyorum." Odaya doğru ilerledi. "Sen iyi misin?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü sabahtan beri esneyip duruyorsun." Sırıttı. "Yoğun bir hafta sonu mu?"

"Onun gibi bir şey."

Onun karşısındaki sandalyeye çöktü. Adam hiçbir zaman gerçekten *oturmaz*, mobilyaların üzerine düşer, yuvarlanır ya da dalar giderdi. "Bu iş ciddileşiyor mu?"

"Hayır... belki..." İç çekti. "Bilmiyorum." "Ona

Wilson'lardan bahsettin mi?"

"Evet, yalan söylediğimi biliyordu. Sanırım sadece itiraf etmemi sağlamak için o güvenlik şeyini bize dayattı."

"Peki tüm bu saçmalıklar için hâlâ ödeme yapmak zorunda mıyız?"

Jess güldü. "Seni ucuz piç. Elbette parasını ödemek zorundayız. Ayrıca, şu anda biraz daha fazla güvenlikten zarar gelmez."

"Evet, Sabina da sığınakta daha fazla güvenlik

istiyor."

"Bu kötü bir fikir değil. Wilson insanken bir hamle yaparsa ne yapacağından endişeleniyorum."

"Ve bu seni iyi bir nedenden dolayı endişelendiriyor," diye mırıldandı Phil nefesinin altında. Diğer vahşi köpeklerin aksine, Sabina insan olarak çok daha tehlikeliydi. Bıçaklara karşı bir zaafı vardı.

"Mace'i ara. Bakalım ev için ne yapabilirler." "Olur.

Peki ya köylü?"

"Bilmiyorum Phil. Kendime sürekli bu adamla derin bir ilişkiye girmemem gerektiğini söylüyorum ama sonra kendimi bu adamla derin bir ilişkiye girerken buluyorum. Kurtlar kötü şöhretlidir, biliyor musun? Erkekler ve dişiler. Sikişirler, sikişirler, sikişirler. Mutlu bir şekilde.

Yataktan yatağa zıplarlar. Ta ki bir gün *doğru kişiyi* bulana kadar. Eşlerini. Ben bu adam için sadece bir ara istasyonum."

"Tatlım, bunu bilmiyorsun. O kişi sen olabilirsin."

"Aptal olabilirim ama hayalperest değilim." Ellerini saçlarında gezdirerek esnedi. "Yine de harika vakit geçiriyorum. Uzun zamandır bu kadar rahatlamamıştım."

"O zaman onu elimizde tutmalıyız," diye alay etti Phil. "En azından kısa bir süre için."

Jess kıkırdadı. "Evet, öyle yapmalıyız. Ayrıca, gerçekten çok sakın davranıyor. Wilson olayında bize gizlice yardım etmeye çalışacak. Kız kardeşine yumruk attığımda bile kızmadı."

Sandalyelerin sürtünme ve ayak sesleri Jess'in kafasını kaldırmasına neden oldu. Üç arkadaşı Phil'e katılmak için içeri daldı.

Sabina kelimenin tam anlamıyla masasının üzerine atladı, kâğıtları ve kalemleri yere düşürdü. "Ona yumruk mu attın?"

"Onu görünce irkildim. İsteyerek yapmadım."

"Onu ağlattın mı? Kanattın mı? Onu daha fazla incitmemen için yalvarırken usulca ağladı mı?"

"Neyin var senin?"

Sabina Jess'in elini tuttu. "Seni çok seviyorum. Seninle gurur duyuyorum dostum." Omzunun üzerinden baktı. "Göster ona. Ne kadar gururlu olduğunu göster ona!"

Diğer üçü koşarak odadan çıktı ve Jess ayağa fırlayarak bağırdı: "*Yüce Tanrım, hayır! Ponponlar olmaz!*"

Ronnie ızgara peynirli sandviçini ısırdı ve bir ağız dolusu yapışkan yiyeceğin etrafında, "Neden Wilson'lar hakkında bilgi edinmek istiyorsun?" dedi.

"Bir soruya hiç cevap veremez misin?"

Ronnie Lee Reed herkes hakkında bir şeyler bilirdi. Bunları öğrenmeye çalışmazdı ama yine de öğrenirdi. Ülke çapındaki Smith Pack'ler söz konusu olduğunda her zaman bir bilgi hazinesiydi ve Smitty onun bilgisini defalarca kullanmıştı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Pekâlâ, pekâlâ. Gevezeliğe gerek yok. Wilson Sürüsü küçük ve huysuzdur. Smith'lerin uzaktan kuzenleridir ama soylarını bilmiyorum."

"Peki ya Walt?"

"Nahoş. Kaba. Gerçek bir cahil. Son duyduğumda babasının kamyonculuk şirketini devralmıştı ama onu da batırdı."

"Sence paraya mı ihtiyacı var?"

"Her zaman paraya ihtiyacı vardır. Gerçekten kötü bir kumar alışkanlığı var. Ve tam insanlardan borç almaz. Ayılardan borç alır. Kutup ayılarından."

"Bu çok aptalca."

"Evet, bir keresinde borcunu ödemeyince iki bacağını da kırmışlar. Eşi sonunda kendi akrabalarından borç almak zorunda kaldı."

"Eşi hakkında ne biliyorsun?"

Ronnie gözlerini devirdi. "Polly June Taylor. Hiç de hoş olmayan bir kadın. Ama ona sadıktır." "Tamam.

Teşekkürler."

"Yardımcı olabileceğim bir şey

var mı?" "Henüz bilmiyorum."

"O zaman bana haber ver."

Ronnie "Demek bu o, ha?" diye sorana kadar birkaç dakika sessizlik içinde yemek yediler.

"Kim?"

"Jessie Ann. Onu müzedeki monitörde gördüm ama sana onu soracak zamanım olmadı."

Müze işi için her şeyi bir araya getirmek için bu kadar kısa bir süre varken, Ronnie Lee yardım etmeyi teklif etti. Çoğunlukla maaş bordrolarıyla ilgileniyordu ama gözetleme kamyonunda da çok iyi iş çıkarmıştı.

"Evet, Jessie Ann'di."

"Sonra ofise geldi ve kız kardeşini dövdü." "Evet, kesinlikle öyle yaptı."

"Görünüşe göre Jessie Ann'i çok görüyorsun." "Belki de."

"Kız kardeşini patlattıktan sonra bile mi?"

"Kesinlikle kız kardeşimi patlattıktan sonra."

Ronnie güldü. "Siz Smith erkekleri onları seviyorsunuz. İkinizin arasında neler oluyor Bobby Ray?"

"Bilmiyorum. Ondan

hoşlanıyorum." "Ondan hep

hoşlandın."

"Evet, ama... Artık farklı."

"Tabii ki öyle. Artık yetişkinsiniz. Ama onunla oynama, Bobby Ray."

"Neden oynayacağımı düşünüyorsun?"

"Öyle bir niyetin olduğunu sanmıyorum ama onu oyalama. Hatırladığım kadarıyla onu okul kütüphanesinde o saçma aşk kitaplarını okurken gördüğümünden beri, o kızın alnında 'sonsuz dek' yazıyordu. Senin eski bir kaşıntını kaşıman yüzünden onun incindiğini görmekten nefret ediyorum."

"Hiçbir şey için söz

veremem." "O zaman aptal

olma."

Smitty gülümsedi ve göz kırptı. "Bunun üzerinde çalışacağım."

"Dur. Lütfen dur. Kutsal olan her şey aşkına, *dur!*" Ama

durmadılar. Devam ettiler.

Jess Phil'in masasına otururken, diğerleri ponponlarını sallayıp tezahürat yaptılar. May aslında bir split yaptı. Çok esnek bir kızdı. Neyse ki Jess evcil hayvanlarını yanında getirmemişti çünkü köpek ulumaları onu çıldırtabilirdi.

Bir gece geç saatte çok fazla siyah yer mantarı yedikten sonra aklına gelen aptalca fikir olmasaydı o aptal ponponlara bile sahip olamayacaklardı. "Ben biliyorum! Cadılar Bayramı partisine Şeytan'ın amigo kızları olarak gidelim!"

"Ben gidiyorum," diye arkadaşlarını uyardı.

"Bir tane daha," diye yalvardı May. "Sadece bir tane daha."

Ondan uzaklaştılar ve kafiyeli olmayan ve çok fazla şiddet içeren başka bir tezahürata başladılar.

Jess ellerini arkasındaki masaya koyarak geriye yaslandı. "Hey, Smitty."

"Hey."

Sonra Jess bir ılık attı ve masadan fırladı. "*Hangi cehennemden geldin sen?*"

"Tanrı'dan."

Ona ters ters baktı. Adam orada duruyordu, o mükemmel poposu Phil'in masasına dayanmış, kollarını o kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ceketini bile çıkarmıştı. Odadaki adamı nasıl fark etmemiş olabilirlerdi?

Parçalanmış sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alan Jess, "Neden buradasın?" diye sordu.

"İki sebepten." Jess arkadaşlarına baktı. "Ne için tezahürat yapıyorsunuz?"

Hepsi otomatik olarak "Hiçbir şey," diye cevap verdi. Sabina hariç hepsi "Aslında-" dedi.

Ancak May'in topuğunu Sabina'nın ayağına vurması, hoş ve sessiz bir ılığa neden oldu.

May en güzel gülümsemesini takındı. "Nasılsın Bobby Ray?"

"İyiyim. Ya sen?"

"Oldukça iyiyim. Sorduğın için teşekkürler."

Güneyli kibarlığına daha fazla tahammül edemeyen Jess, "Hangi iki sebep?" diye hırladı.

Cevap vermekte acele etmeyen Smitty onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra şöyle dedi: "Birincisi, Mace'ten sığınağınızı korumamızı istediğinizi duydum. Yeri kontrol etmeye gitti ama bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

"Yavrular. Hareketli olanlar sorun yaratacak. Özellikle de tepeden tırnağına bir revizyon yapacaksak."

"Tepeden tırnağa mı?" Birkaç kamera ve daha güçlü kapılar düşündü.
"Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Çünkü hepinizin buna ihtiyacı var."

"Peki bu bize ne kadara mal olacak?" "Çok."

Jess'in gözleri kısıldı. "Peki ne istiyorsunuz?"

"Bize birkaç günlüğüne evinize tam erişim izni vermenizin herhangi bir yolu. Dikkatimiz ne kadar az dağılırsa, bu işi o kadar çabuk bitirebiliriz."

"Eminim vardır. Bir şeyler buluruz ve size haber veririz.
Peki buraya gelme sebebiniz olan ikinci şey?"

"Seni bu gece ne zaman bekleyebilirim?"

Küstah ağaç kurdu! "Bu gece geleceğimi kim söyledi?" "Ben söyledim."

Jess kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama bu akşam için planlarım var."

"Planlar?" Kışını masadan hiç kaldırmamasına rağmen adamın tüm vücudunun gerildiğini görebiliyordu. "Ne planları?"

"Sürümle ilgili planlar-"

"Sen de gelmelisin," diye araya girdi Phil.

Hepsi şok olmuş bir halde ona döndü.

"Gelmeli miyim?" Smitty sordu.

"Evet, kesinlikle."

Adam gerçekten de şeytandı. Şeytanın
vücut bulmuş haliydi. Smitty ona baktı.

"Jessie Ann?"

Boğazını temizledikten sonra, "Elbette," dedi. "Sen de gelmelisin."

"Hayır-"

Ancak Sabina elini kadının yüzüne vurarak May'in yalvarışını kısa kesti. Sabina, May ile mücadele ederken bile, "Gelmenizi çok isteriz," diye araya girdi. "Evet, orada olacaksın. Saat dokuzda."

Phil kulüp bilgilerini not aldı ve Smitty'ye uzattı. "Evet, saat dokuzda."

Smitty kâğıt parçasına baktı. "Caleb's Corner" mı? Hiç duymadım
o."

"Güzel bir yer. Seveceksin."

Hepimiz cehenneme gideceğiz.

Jess yüzündeki ifadeden Smitty'nin çok iyi bildiğini anlayabiliyordu. Ona tuzak kuruyorlardı ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Ve Jess bu geceden sonra Smitty'nin onunla her şeyi bitirebileceğini biliyordu. Onunla bir daha asla konuşmayabilirdi. *Asla.*

Smitty kâğıdı cebine attı ve yavaşça ona doğru yürüdü. "Bu gece görüşürüz," dedi.

"Evet, akşama görüşürüz."

Sonra elleri yavaşça çenesini kavradı ve yüzünü çerçeveledi. Hayatta olmaz. Onu sürüsünün önünde öpmezdi, değil mi? Cinsel ilişkilerini gizli tutmakla ilgili hiçbir şey söylememişlerdi ama Smitty yattığı kadınlara karşı hiçbir zaman dıştan sevgi dolu bir erkek olmamıştı. En azından onu tanıdığı zamanlarda. Ama o daha fazla analiz edemeden, adam onu öpüyordu. Tatlı bir öpücüktü ama aynı zamanda iddialıydı. Yapmak

Jess'in tam olarak kime ait olduğu otuz mil yarıçapındaki herkes için açıktı. En azından şu anda kime ait olduğu.

Jess'in kemiklerini tamamen erittikten sonra Smitty geri çekildi ve ona göz kırptı. Dönüp asansöre yöneldi ve asansör kapıları kapanana kadar Phil'e dik dik baktı.

Onun ayrılışını garip ve büyük bir sessizlik izledi. Ta ki Sabina "Sen ve Phil için endişeleniyor mu?" diye sorana kadar.

Jess tamamen büyülenmiş bir halde, "Sanırım öyle," diye cevap verdi. "Kesin bir Smith 'bu benim kemiğim' hareketiydi."

Jess ve Sabina kahkahayı patlatmadan önce birkaç saniye birbirlerine baktılar.

"Ben mi? *Ve Phil mi?*"

Sabina masaya vurabilmek için May'i serbest bıraktı. "Bu çok komik!"

Phil boğazını temizledi. "Buradaki mizahı takdir etmiyorum. Ben kesinlikle erkek nüfusu için bir tehdidim."

Bu, karısının ve en iyi arkadaşının daha fazla gülmesine neden oldu.

Danny, "Belki de bu işin peşini bırakmalısın," diye önerdi. "Sadece kendini utandırıyorsun."

"Bekle!" May emretti. "Sadece bekle. Smitty ne olacak? Bu gece gelmesine izin veremezsin. Bu hiç adil değil!"

Şimdi May *hariç* hepsi gülüyordu ve zavallı Dişi Köpek'i dramatik bir şekilde kendi haline bırakmışlardı.

Bölüm 17

"Neden buradayım?"

Smitty Mitch'e bir bakış bile atmadı. "Çünkü buranın Jessie'nin beni götürdüğü bir gey bar olduğuna eminim. Ve sen benden çok daha gey dostusun. Onların dikkatini benim muhteşem vücudumdan uzaklaştıracaksın."

"Yani... Ben senin sakalın mıyım?"

"Bu terimi doğru kullanıp kullanmadığını bilmiyorum ama umurumda da değil."

Smitty Mitch'in ceketini kaptı ve onu Caleb's Corner adlı bara çekti. Ön tarafta bir fedai vardı ama onlara pek bakmıyordu. İçeri girmek için bekleyen bir sıra da yoktu. *Ne dandik bir gey kulübü.* Yine de Jessie buradaydı. Bu da onun burada olacağı anlamına geliyordu.

Ama içeri girdiklerinde Smitty'nin tek yapmak istediği arkasını dönüp kaçmaktı. Hayatı için kaçmak. Tanrı aşkına, Jessica Ann Ward gezegendeki en acımasız kadındı! Ve bunun için yanmalıydı. *Yanmalıydı!*

"Bekle. Buranın bir gey bar olduğunu söylediğini sanıyordum?" Mitch'in sesi de Smitty'nin hissettiği kadar dehşete düşmüş gibiydi.

"Öyle olduğunu sanıyordum."

"Ama değil ve ben buradan gidiyorum!"

Mitch kaçmaya çalıştı ama Smitty ceketinin yakasından tutup koca kediyi geri çekti. "Beni terk etmiyorsun Shaw."

"Kesinlikle terk etmiyorum. Senin Llewellyn'le askeri bir bağlantın olabilir ama ben Philly'denim. *Kimse* için yapmayacağımız bazı şeyler vardır."

Jessie aniden ve kelimenin tam anlamıyla önlerine atladığında ikisi de pençelerini çıkarıp barın ortasında kapışmaya saniyeler kalmıştı.

"Smitty!" Kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. Ve o anda gitmeyeceğini anladı. Kız çok güzel kokuyordu.

Uzaklaştığında Mitch'e baktı. "Oh... seni." "Ben de seni gördüğüme sevindim, güzelim."

Jessie geri çekildi ve etrafı işaret etti. "Gördüğünüz gibi burayı hemen hemen ele geçirdik ama bu gece birkaç ayımız ve birkaç çakalımız var, bu yüzden siz ikiniz bu köpeklerin arasında kendinizi çok yabancı hissetmemelisiniz." Boş bir kabini işaret etti. "Neden bir masa kapıp arkanıza yaslanıp dinlenmiyorsunuz?"

"Tabii. Önce bara uğrarız."

"Ah." Jessie yüzünü buruşturdu. Bu hareket onu kızdırmıştı çünkü bunu yaparken çok sevimli görünüyordu. "Söylemeyi unuttum. Caleb içki ruhsatını bir hafta önce kaybetti. Yani en azından şimdilik sadece alkolsüz içecekler, bakire margaritalar ve Shirley Temples. Ama Shirley Temple'lar için ölünür."

Smitty dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. "Burada içki yok mu?"

"Hayır." Ve sırtıttı, şeytani bir kadın g i b i . "Özür dilerim, Smitty."

Hayır, üzgün değildi. Hiç de üzgün değildi!

"Merak etme hayatım," diye yalan söyledi. "Hayatta

kalacağız." "Kurtulacak mıyız?"

Smitty Mitch'i boş bir kabine itti. "İy i olacağız," diye ısrar etti, böyle bir rezalet karşısında herhangi bir zayıflık göstermek istemiyordu.

"Tamam." Jessie başını kaldırdı. "Oh, işte benim işaretim. Sizinle birazdan konuşacağım çocuklar."

Smitty Jessie Ann'in dans pistini koşarak geçip sahneye çıkışını izledi. Kalabalık onun adını haykırıyordu; anlaşılan bu mavi ayda bir gerçekleşen bir olay değildi. Kuznetsov Çetesi müdavimdi.

"Coal Miner's Daughter "ın müziği çalmaya başladı ve Jess mikrofona çıktı.

"Oh, Tanrım."

"Bir karaoke bar." Mitch ona ters ters baktı. "Bizi bir karaoke bara mı sürükledin?"

"Bana karaoke olduğunu söylemedi."

"Sizin sürekli ulumanızı dinlemek yeterince kötü zaten. Ama bu... bu çok fazla şey istemek olabilir. Köpekler. Şarkı söylemek." Mitch bara döndü ve Smitty'ye bir bakış daha fırlattı. "Ve lanet olası içki yok. Biliyorsun, şekil değiştiren yasalarına göre seni yasal olarak öldürebilirim."

Neredeyse sızlanan kedinin bunu yapmasını dileyecekti.

Jessie şarkı söylemeye başlamak için ağzını açtı ve Smitty o ilk trajik, acı verici notaları bekleyerek kıvrandı... ama sonunda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Mitch bile şaşırmış görünüyordu. Jessie Ann iyiydi ve sesi tıpkı Country Müziğin Grande Dame'ı Loretta Lynn'e benziyordu.

"Onun country müzikten hoşlandığını hiç bilmiyordum," dedi Smitty hayretle.

"Evet, bu onu bir Smith için başlıca eş malzemesi yapıyor olmalı. Sizin hootenannilerinizden birine tam uyacak."

Smitty kabine ters ters baktı. "Lütfen. Seni öldürmem için bana tek bir neden söyle. Sadece bir tane."

Jess "Coal Miner's Daughter "ın son notasını gümbür gümbür söyledi ve kalabalık ayağa fırlayarak onun adını haykırdı. Tamam, bu hayatta asla Grand Ole Opry'ye gidemeyecekti -sadece en yakın arkadaşlarının bildiği gizli hayali- ama daha fazlası için havlayan köpekleri varken buna kimin ihtiyacı vardı ki?

Hayranlarını selamladı ve sahneden atladı. Danny hemen onun yerine, karısını her zaman kendinden geçiren .38 Specials'ın "Hang on Loosely" parçasını yorumladı.

Smitty ve Mitch'in henüz sahneden inmemiş olması onu şaşırtmıştı. Smitty'nin buranın "kuru" bir karaoke barı olduğunu fark eder etmez çığlık atarak gecenin içine kaçacağından emindi. Kurtlar ulumayı sevebilirdi ama köpeklerin şarkı söylemesinden daha çok nefret ettikleri bir şey yoktu. Ve köpekler şarkı söylemeye *bayılırdı*. Tekila olmadığını da eklersek, bu bir kurdun iyi vakit geçirme fikri değildi. Daha çok kâbuslarından biri gibiydi.

Yine de Mitch Shaw'ı yerinde nasıl kilitli tuttuğunu asla bilemeyecekti. Kediler köpeklerin şarkı söylediğini duymaktan *gerçekten* nefret ederlerdi. Tüylerini kabartırdı.

Jess, Smitty'nin yanına oturdu ve gülümsedi.

"Beni uyarabilirdin, Jessie Ann."

"Uyarabilirdim ama bu benim için nasıl eğlenceli olabilirdi ki?"

Dişler yine gıcırdadı ve hafif bir alay bile ortaya çıktı. Bu konuda kendini oldukça iyi hisseden Jess Mitch'e döndü. "Alkolsüz bira nasıl gidiyor Mitch?"

Gerçekten, tıslanmadan yaşamış sayılmazsın.

"Peki bu şey ne kadar sürecek?" Smitty muhtemelen onun dikkatini Mitch'le oynamaktan uzaklaştırmaya çalışarak sordu.

"İkiye kadar.

Genellikle."

"Sabahları mı?"

Jess gülmemek için kendini zor tuttu. Sesi çok... umutsuz geliyordu. "Öğleden sonra dememi mi tercih ederdin? Ayrıca, kalmak zorunda değilsin. Aslında, gitmekte özgürsün."

"D e v a m et." Mitch ayağa kalkmak ü z e r e y d i ki Smitty uzanıp onu koltuğuna geri itti.

"Bana kötü davranmanın bir nedeni var mı Jessie Ann?"

"Hoşuma gitmesi dışında mı? Pek sayılmaz."

"Biliyor musun Jessie Ann," diye hırladı, "b ö y l e kaba davrandığında beni sertleştirmekten başka bir şey yapmıyorsun."

Beklediği yanıt tam olarak bu değildi.

Mitch başını salladı. "Kurtlar çok tuhaftır, birader."

Mitch'i görmezden gelen Smitty onun elini tuttu ve bu basit hareketle ona yalnız olmayı diletti. Başparmağı kızın parmak eklemleri etrafında tembel daireler çizerken, "Tamam. Demek istediğini anladım. Şimdi benimle eve gel."

Jess yutkundu. Daha önce hiçbir erkek onunla birlikte olmak için bu kadar çaresiz görünmemişti. Bu hoşuna gitmişti.

"Uh..." diye beceriksizce başladı ama May hemen arkasından kabine atladı.

"Hey, Jess." May dizlerinin üzerinde, kabinin arkasına doğru eğildi. "Kenshin geldi."

Kenshin Inu, arkasında sürüsüyle birlikte kulübe girdi. Asyalı bir yaban köpeği olan Ken'in sürekli yer değiştiren bir ailesi vardı. Gerçek göçebeler olan Inu Sürüsü dünyanın her yerine seyahat ederdi. Ana yuvaları Tokyo, Japonya'ydı -evet, hepsi- ama dünya onların gerçek eviydi. Ken ve Jess, yıllar önce bir yaz Chicago'da onu tutuklanmaktan kurtardığından beri yakındılar. Ve Ken ona şirketi kurması için gerekli parayı vermişti. Dot-com balonu uzun zaman önce patlamıştı ve sürülerine para vermek bir riskti. Hâlâ para kazandığı bir risk. Jess, Kenshin'e neredeyse Phil'e olduğu kadar yakındı.

Onu görür görmez yüzü aydınlandı ve Jess elini Smitty'nin elinden çekerek kabinden çıktı ve arkadaşının yanına koştu.

"Kenshin!" Jess kollarını onun boynuna doladı ve Ken de onu kucağına alarak bir daire çizdirdi. Bir yılı aşkın süredir birbirlerini görmemişlerdi ve Ken arkadaşını özlemişti. Yetmişlerin kötü slasher filmlerini izleyip dalga geçmeyi yıllar olmuştu. Alay etmeyi özlemişti.

"En sevdiğim vahşi köpeğim nasıl?" diye sordu şakayla.

"Harika." Yanağından öptü ve adam onu indirdi ama ellerini belinde tutmaya devam etti. "Annen ve baban nasıl?" Jess, Ken'in anne ve babasını her zaman sevmişti. Tatlı ve aşırı derecede şapşaldılar.

"Yorucu." Ken hafifçe arkasına yaslandı ve Jess'in yüzüne baktı. "Çok... mutlu görünüyorsun." Gözleri kocaman açılmıştı. "Biriyle yattın mı?"

"Kenshin!" Elini tuttu ve onu kulübün arka tarafındaki bir kabine götürdü. "Yemin ederim seni hiçbir yere götüremem."

Smitty cılız bir Akita'nın kadınıyla birlikte uzaklaşmasını izledi.

"Uh...dostum?"

Mitch'e baktı. "Ne?" "Sakinleşmen
gerek."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Pençelerin çıkmış. Dişlerin de öyle."

Rahatsız edici ölüm aletlerini geri çekerek, "Peki, bu herif de kim?" diye sordu. Ölmesi gereken biri dışında.

Mitch biraz eğildi ve alkolsüz birasını yoldan çekti. "Vay canına. Onun için gerçekten ateşlisin."

"Ne?"

"Cidden. Bu da neden ona katlandığını açıklıyor" - Mitch tiksintiyle sahneye baktı- "'Strobe Light'ın vahşi köpek versiyonu. Eskiden B-52's'i severdim. Şimdi sonsuza dek mahvoldular."

Mitch omuz silkti. "Her neyse, keşke onu tuvalete götürüp yapsaydın da biz de gitseydik."

Smitty ona cevap verme zahmetine girmedi, Jessie'nin köpeğe çok yakın durmasına bakmaktan kendini alamıyordu. Neredeyse onun kucağındaydı!

"Tabii sen çoktan... Bruh, onu çoktan siktin mi?" Smitty

hırlayarak arkasına döndü. "*Çenenin kapatır* mısın?"

"Bu da evet demek." Mitch kabinde rahatladı, sahte birasından bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve şişeyi masaya geri bıraktı. "Bruh, sadece oraya git ve onu yakala. Yani, o ufak tefek bir adam. Ne yapacak ki? Sonra gidip gerçek bir bira alabiliriz."

"Bunu yapmayacağım." Jessie ona ait bile değildi. Ama öyle olmasını istiyor muydu? Jessie'nin onun olmasını mı istiyordu? Durdurmak için mücadele etmek zorunda kaldığı

Cılız bir vahşi köpeği öldürmekten kendini alamayınca, sorunun tam da bu olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı.

Harika. Sadece harika.

"Neden olmasın?" Mitch, Smitty'nin iç mücadelesinden ve paniğinden habersiz sordu. "Sen bir Smith Sürüsü erkeğisin. Bu senin DNA'nın bir parçası değil mi?"

"Smith ismine sahip olmam medeni olmadığım anlamına gelmez."

"Oh. Bildiğim iyi oldu. Ve umarım bu medeni yaşam, kadının Asyalı bir vahşi köpek tarafından Pazar gününe kadar yirmi şekilde becerilirken geceleri seni sıcak tutar."

Jessie kabinin yanında belirttiğinde Smitty neredeyse ellerini kedinin boğazına dolamıştı. Jessie onun elini yakaladı ve ona ters ters baktı.

"Smitty, seni Kenshin Inu'yla tanıştırmak istiyorum. Kenny, bu Bobby Ray Smith. Ama herkes ona Smitty der."

"Arkadaşlarım öyle diyor zaten."

Küçük pençeler elinin arkasına battığında biraz irkildi. "Smitty," diye tükürdü dişlerinin arasından, sahte gülümsemesini korurken bile, "Kenshin seninle işin hakkında konuşmak istiyor."

Kenshin Mitch'e baktı. "Peki siz Mace Llewellyn misiniz?"

"Aslına bakarsan-"

"O değil." Jessie Smitty'nin elini bıraktı ve Mitch'in kolunu yakaladı. "Neden ikinizi konuşmanız için yalnız bırakmıyoruz? Ayrıca Mitch'in söylemesi gereken şarkılar var."

"Ben... Ne? Dur bir dakika. Ben şarkı söylemiyorum!"

Jessie bir şekilde kendisinin iki katından daha büyük bir adamı kabinden uzaklaştırdı ve Kenshin Smitty'nin karşısına oturdu.

İki erkek birbirlerine dikkatle baktı.

"Jess senin hakkında çok iyi şeyler söyledi."

Kenshin'in İngilizcesinde hafif bir İngiliz aksanı vardı. Jess muhtemelen bunu seksi buluyordu. *Kulağa İngiliz gibi gelen piç kurusu.*

Kendinden iğrenmeye başlayan Smitty homurdanarak onun devam etmesini bekledi.

"Güvenlik işinizi duydum. Kendi türümüzün böyle bir şeyi yürüttüğü düşüncesi ilgimi çekiyor. Tokyo'da böyle bir şeyimiz yok."

"Evet... ve?"

Kenshin gülümseyerek Mitch'in yaptığı gibi masanın üzerine eğildi. "Bak köylü, şu işi hemen masaya yatıralım. Öncelikle, buraya iş konuşmaya geldim. Eğer Jess ve benim için endişeleniyorsan, endişelenme. Onunla olan şansımı uzun zaman önce kaybettim ve şu an kesin ve kalıcı olarak 'en iyi arkadaş, kardeş gibi' bölgesindeyim. Ama burada oturmuş, sadece Jessica'nın tavsiyesine dayanarak size ve kedi dostunuza çok para kazandırabilecek olası bir anlaşmayı tartışmaya hazırım. Yani ya iş konuşuruz ya da burada oturup şu anda sana zar zor tahammül eden bir kadın için kuduz kurt rolü oynamana izin veririz. Hangisi olacak?"

Smitty koltuğuna geri yaslandı, dişleri ve pençeleri geri çekildi. Derin bir nefes verdi ve başını salladı. "Pekâlâ, köpekçik. Benim işim hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Jess eliyle ağzını kapattı. "Oh, Tanrım."

May başını Jess'in omzuna yasladı ve gözlerini yere indirdi ama tüm vücudu titriyordu. Sabina sadece baktı... körü körüne.

Mitch'i sahneye ilk çıkardıklarında çoğunlukla ona işkence etmek içindi. Köpekler sadece kediyi utandırmaya çalışıyor. Üç güç baladı

Jess bir canavar yarattığını biliyordu.

"Bon Jovi'yi bir daha asla aynı şekilde dinleyeceğimi sanmıyorum."

"'Dead or Alive' benim için yepyeni bir anlam kazandı," dedi May histerik kıkırdama nöbetleri arasında.

"Ve Whitesnake'in 'Here I Go Again' şarkısını da unutmayalım."

Sabina homurdandı. "Sanırım o şarkı kulaklarımı kanattı."

May gözlerini sildi ve doğrulup oturdu. "Bir dahaki gelişimizde onu da getirmeliyiz. Bu mutlak bir zorunluluk."

"Bence onu gelecek hafta sürünün geri kalanıyla birlikte gönderelim. Kerri ve kızlar bizi sonsuza dek sevecekler." Birinin her zaman yavruları koruması gerektiğinden, Sürü bu tür gece etkinliklerini nadiren birlikte yapıyordu. Yani bu hafta sadece Orijinal Beşli ve yaklaşık yirmi vahşi köpek vardı. Gelecek hafta sürünün geri kalanı gidecek, Jess ve diğerleri de çocuklarla evde kalacaktı. En iyi sistem değildi ama en güvenlisiydi ve önemli olan da buydu.

"Ve," diye ekledi Jess, "çok ateşli olmasının bir zararı yok."

"Hayır," diye iç geçirdi May ve Sabina birlikte, "hiç acımıyor."

Sonunda, muhtemelen Phil onu ittiği için, Mitch sahneyi terk etti. Üçünün yanından geçerken onlara kocaman sırttı, göz kırptı ve Napolyon Bonapart'inkine rakip bir kendini beğenmişlikle "Hanımlar" dedi.

Masanın altında her biri diğerinin bacağını tuttu ve gülmekten patlamamak için tırnaklarını geçirdi.

"Mitch," dediler birlikte.

"Aman Tanrım," diye boğazını temizledi May, Mitch yanlarından geçip gittikten sonra. "Bu *şimdiye kadarki* en iyi Karaoke gecesi."

Yarım saat sonra Kenshin Inu masadan uzaklaşırken Smitty bir şekilde bir iş anlaşması yaptığını fark etti... belki. Dürüst olmak gerekirse, bu adama güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ emin değildi ve bunun bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu konuda kesinlikle endişelenmeyecekti. Aklında daha önemli şeyler vardı.

Ona doğru yürüyen ateşli küçük vahşi köpek gibi. Ama kız daha yaklaşımadan Kenshin onun elinden tuttu ve sahneye sürükledi. Jessie'yi sıkıca tutarken ona "Love Me Tender" şarkısını söylediğinde ve diğer kadınlar onun Elvis taklidi karşısında ciyakladığında, Smitty adamı öldürmeyi ciddi ciddi düşündü. Hem de çok öldürmeyi.

Ellerinde çakmaklar, kollarını sallayan köpekler Phil'in "No Woman, No Cry" versiyonunun tadını çıkardı. Tam olarak Bob Marley değildi ama yeterince yakındı.

Jess gülerek ve elini yakmamaya çalışarak Smitty'nin sonunda kaçıp kaçmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı -özellikle de sürüsünden biri Poison'ın "Every Rose Has Its Thorns" unu parçaladıktan sonra- ama sonsuz şaşkınlığına rağmen Smitty hâlâ onu bıraktığı yerdeydi. Ancak yalnız değildi.

Jess'in gözleri, Kenshin'in sürüsünden dört dişinin Smitty ve Mitch'le birlikte mutlu bir şekilde Smitty'nin kabinine yerleşmesine kilitlendi.

Tiksinerek arkasını döndü ve kendini umursamamaya zorlamaya çalıştı. İşe yaramadı ama denedi.

"Sorun ne?" May sadece onun duyabileceği şekilde kulağına doğru sordu.

"Hiçbir şey."

"Yalancı. Anlat bana."

Jess başıyla küçük bir hareket yaptı ve May arkalarından baktı. Jess'in gözleri onunkiler gibi kısıldığında May'in de bunu gördüğünü biliyordu.

"Sürtükler."

"Hayır. Hayır. Onlar arkadaş."

"Kaltak arkadaşlar."

Sabina eğildi. "Kim?"

May Jess'e doğru eğildi ve "Smitty'nin masasındakiler" diye fısıldadı.

Sabina şaşırtıcı bir ihtiyatla baktı ve gözleri kısıldı. Biraz alaycı bir tavır takındı. "Şu sürtükler."

Jess şimdi sadece gülebiliyordu. Bu daha da saçma olabilir miydi?

Phil karısına doğru eğilip "Kimmiş kaltak?" diye sorduğunda bunun olabileceğini anlamıştı.

Neyse ki İngilizce konuşuyorlardı. Smitty'nin Japoncası en iyi ihtimalle paslanmıştı. Ve net olarak hatırlayabildiği kelimeler sadece yüzüne tokat yemesine neden olabilirdi. Ayrıca, onunla pek ilgilenmiyor gibiydiler. Mitch'e odaklanmışlardı. Mitch de açgözlü ve asla tatmin olmayan bir kedi gibi her şeyi yalayıp yutuyordu.

Sıkılan ve bunun daha ne kadar süreceğini merak eden Smitty boş bira şişesine baktı. Alkolsüz bira. Tanrım, biriyle yatmak tüm bunlara değer miydi?

"Hey."

Jessie masalarının kenarında duruyordu ve Smitty onun yüz ifadesini tam olarak anlayamıyordu.

"Selam."

"Eee"-sahneyi işaret etti- "benim için ne söyleyeceksin?"

"Şarkı mı?" Panik, soğuk ve çaresiz, tüm vücudunu sardı. "Şarkı söylemeyeceğim."

"Neden söylemeyeceksin?"

"Ben şarkı söylemem, Jessica Ann." Dokuz yaşındayken okulda verdiği resitalden sonra. Hayır. Asla, asla, bir daha *asla*.

"Ah." Jessie omuz silkti. "Tamam o zaman."

Sürü arkadaşlarının bulunduğu masaya doğru yürüdü ve ceketini aldı. Gidiyordu. Şarkı söylemediği için mi?

"Jessie, bekle-" Yanında oturan güzel kadının etrafından dolaşmanın bir yolunu aradı ve sonunda onu kucağına aldı ve onu almaktan çok mutlu görünen Mitch'e teslim etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın sırt çantasının fermuarını çekerken. Dizüstü bilgisayarını neden bir karaoke bara götürme ihtiyacı hissettiğini asla bilemeyecekti.

"Ofise dönüyorum. Yapmam gereken bir sürü iş var."

Vurucu cümleyi bekledi ama hiç gelmedi. "Ciddi misin?" "O ciddi," diye içini çekti Sabina. "Acınası, değil mi?"

"Bana bir şans ver. Yapmadığım bir sürü şey bıraktım."

"Peki ne zaman uyuyacaksın?"

"Ofisimdeki kanepeyi kullanabilirim. Mühendislik-kodlama katında da bir uyku odası var. Orada kalacağım."

"Düşündüm de..."

"Ne düşündün?"

Smitty sürüye şöyle bir baktı ve onların Jessie ile kendisini yalnız bırakmaya niyetleri olmadığını hemen anladı.

"Bu gece benimle eve geleceğini düşünmüştüm."

Sabina onun koluna çarptı. "Seks işten daha iyidir. Kurtla eve git ve onu pis, aşağılık bir fahişe gibi kullan."

Smitty kaşlarını çatı. Kadının ona yardım edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu gece olmaz. Buna değmez."

"Buna değdi mi?"

Kadın ona baktı. "Evet."

"Eğer benimle eve gelersen, buna değmesini sağlarım," diye söz verdi.

"Seks sekstir, Smitty. Buradaki herhangi bir çiftleşmemiş erkekle iyi seks yapabilirim."

"Kesinlikle olabilir!" diye bağırdı kalabalıktan biri, herkesin dikkatini çektiklerini kanıtlarcasına.

"Peki senin için buna değecek ne var?" Sırıttı.

"Benim için şarkı söyle."

"Ben kimse için şarkı söylemem."

"Yani ben herhangi biri miyim?" Homurdandı ve sırt çantasını aldı. Danny'nin onu taşımasına yardım etmek zorunda kalması üzücüydü. Ama o şeyi taktığında, bu gideceği anlamına geliyordu.

"Ciddi misin?"

"Son derece," diye mırıldandı dengesini korumaya çalışırken. Neden daha iyi bir çanta almadığını ya da o ıvır zıvırın bir kısmını çıkarmadığını asla bilemeyecekti.

"Peki."

Smitty onun yanından geçerek sahneye doğru ilerledi.

Jess'in gözleri büyüdü ve çantasına baktı. "Hayır, olmaz." Döndü ama bunu o kadar hızlı yaptı ki sırt çantası onu fırlattı ve Danny onu yakalamasaydı kış üstü düşecekti.

Danny'nin onu tekrar ayağa kaldırmasına izin vererek, Smitty'nin şarkı kitabını hızla karıştırmasını, bir şey seçmesini ve kodu makineye takmasını izledi.

O sahneye çıkacağını hiç düşünmemişti. Milyon yıl geçse de. Annesi bile onu şarkı söylemeye ikna edememişti. Zil zurna sarhoşken bile başka her şeyi yapardı. Annesi bundan söz ettiğinde verdiği tepkiye bakılırsa Jess hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyordu.

Yine de oradaydı, beyzbol şapkasını kafasında biraz daha aşağıya çekmiş, başparmaklarını kot pantolonunun ön cebine sokmuş ve sözleri yuvarlayan monitöre odaklanmıştı. Müziği tanıması hiç zaman almadı. Randy Travis'e karşı *hep* bir şeyler hissetmişti. Bildiği hiçbir country şarkıcısının aşk şarkıları daha iyi değildi. Ama onu her seferinde etkileyen adamın sesiydi. Yine de ilk kez, ustaya rakip olacak bir ses bulmuştu. "Deeper Than the Holler "ı söylemeye başladığında Smitty'nin alçak, pürüzsüz ve çökmekte olan sesi May'in üzerinde yuvarlandı.

"Tanrı merhamet etsin," diye fısıldadı May onun

yanında. "Yüce Tanrım," dedi Sabina şok içinde.

Jess hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek sözü yoktu. Esprili ya da küçümseyici hiçbir şey. Sadece baktı ve hüzünlendi.

Uzun bir şarkı değildi ve o daha ne olduğunu anlamadan Smitty şarkıyı bitirdi. Kalabalık ayağa fırladı -hatta bu tür konularda sümüklü olmalarıyla ünlü ayılar bile- alkışladı ve tezahürat yaptı.

Gözleri yere odaklanmış olan Smitty, sırtının sıvazlanmasına ve sesinin övülmesine aldırmadan sahneden indi ve kalabalığın arasından geçti.

Jess'e doğru yürüdü, elini tuttu ve yoluna devam etti. İyi geceler demek, arkadaşını kontrol etmek ya da insanların yapabileceği başka bir şey için bile durmadı.

Smitty kulüpten çıktı ve Jess'i bir ara sokağa gelene kadar sokakta sürükledi. Onu içeri çekti, duvara yasladı ve öptü. Çaresiz ve özlem dolu öpücüğe Jess de karşılık verdi, elleri adamın sırtında ve omuzlarında parmakları saçlarına girene kadar gezindi.

Sonunda onu erimiş çikolata gibi avuçlarının içine aldıktan sonra geri çekildi ve "Benimle eve geliyorsun" dedi.

Bu kesinlikle bir emirdi ve kızın hiç umurunda değildi. "Evet. Seninle eve geliyorum."

Kız inleyip ona sarılana kadar onu bir kez daha öptü. İşte o zaman geri çekildi ve kızın elini sıkıca tutarak onu kamyonetine doğru sürükledi.

Bölüm 18

Perşembe sabahı cep telefonuyla uyanmış. Şaşırtıcı değildi. Alarmını kuracaktı ama sürekli unutuyordu. Son üç gecedir Jessie Ann yatağındaydı ve endişelendiği son şey zamandı. Pazartesi gecesi Karaoke barından çıktıktan sonra dairesine giden asansörde ellerini birbirlerinden uzak tutamayarak öpüşmeye başlamışlardı. Neredeyse koridorda sevişeceklerdi ama kız koşarak kaçtı ve Tanrı biliyordu ki adam iyi bir kovalamacayı severdi. Gecenin geri kalanını yatakta birbirlerini deli gibi boşaltarak geçirmişlerdi. Çok güzeldi.

Cehennem gibiydi. Kimi kandırıyordu ki? İnanılmazdı.

Ertesi gece, bir müşterisiyle yediği akşam yemeğinden sonra şampanya içmiş ve Phil tarafından kapının önüne bırakılmıştı. Onu daracık elbisesinden çıkardıktan sonra yorganın altına dalmışlar ve saatlerce "şimdi neyi okşuyorum?" oyunu oynamışlardı.

Dün gece geç saate kadar bitmeyecek bir işi vardı ve onu görebileceğini sanmıyordu. İkiye kadar bitmiş olsa da, yine de kendini ona doğru giderken buldu.

ofis. Ofisteki ışığın açık olduğunu görünce pek de şaşırmamıştı. Jessie'nin şirketinin güvenliğini Mace'le birlikte sağladıkları için içeri girmiş, en üst kata çıkmış, onu omzuna atmış ve eve götürmüştü. İkisi de çok yorulmuştu ve birbirlerinin kollarında uykuya dalmadan önce öpüşüp koklaşmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Hayatında hiç bu kadar iyi uyumamıştı.

Ve erken kalkmaya hiç niyeti yoktu, ta ki lanet telefonu çalana kadar.

Esneyen Smitty telefonunu çevirip açtı ama çalanın kendi telefonu olmadığını hemen fark etti.

Arkasını döndüğünde Jessie telefonunu kulağına götürmüş, yatağın ve onun üzerinden atlayarak banyoya doğru gidiyordu.

Kapı kapanmadan önce ondan duyduğu tek şey, "Hayır. Bunu kendim hallederim," oldu.

Sesi mutlu gelmiyordu ama banyodan çıktıktan sonra neler olup bittiğini anlayabileceğini düşündü. O salak Wilson'la bir ilgisi olmamasını umuyordu. Mitch onun peşine düşmüştü. Aslan kafasına koyduğu herkesi bulabilirdi. Ama Wilson'ın izini bulana ve Smitty onunla konuşma fırsatı bulana kadar Jessie'nin Sürüsü'nün güvende olduğunu hissetmeyecekti. En azından yeterince güvende hissetmeyecekti.

Kahveyi hazırlarken düşün başladığını duydu, o sırada kendi telefonu çaldı.

"Evet?"

"Selam dostum. Ben Phil."

"Evet?"

"Tamam. Sabah insanı değil. Bildiğim iyi oldu. Her neyse, sürünün bize bir iyilik yapmana ihtiyacı var."

"Ne?"

"Jess'le kal."

Smitty'nin dudağı geriye kıvrıldı, kesici dişlerinin uzadığını hissetti. Gerçekten de az önce bir köpek ona Jess'le kalması gerektiğini mi söylemişti? *Kalıcı olarak mı?* Bu konuda onu rahatsız eden iki şey vardı. Birincisi, küçük büyülerin ona hiçbir şey yapmasını emretmesini istemiyordu. Ve ikincisi... "kalıcı olarak" kulağa olması gerektiği kadar kötü gelmiyordu.

"Alo? Lanet olsun. Sanırım bağlantıyı

kaybettim." "Hayır. Buradayım."

"Oh. Yani bunu yapıyorsun?"

Derin bir nefes alarak, "Bunun bana ve Jessie Ann'e bağlı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Şey, o sadece hayır

diyecektir." İşte o zaman

sinirlendi.

"Ne demek hayır diyecek?"

"Sana ihtiyacı olmadığını söyleyecek." Küçük büyür de bunu gayet açık bir şekilde söylemişti. Neden ona ihtiyacı olmasın ki? Çok iyi anlaşıyorlardı. Ona göre birbirlerini çok fazla rahatsız etmiyorlardı. Ve harika seks yapıyorlardı.

Lanet olsun. Şimdi ne yapıyordu?

"Orada mısın?"

Smitty köpeğin öfkeli ses tonunu duymazdan geldi. "Madem bana ihtiyacı yok, neden bu konuyu zorluyorsunuz?"

"Çünkü Connecticut'a tek başına gitmesini istemiyoruz. O *bizim* Alfa Dişimiz olduğu için onun isteklerine uymak zorundayız. Ama siz uymuyorsunuz. Anladığım kadarıyla da uymayacaksın."

"Connecticut mı?"

"Evet. Başka ne hakkında konuşuyorduk?"

Sinirlenmiş, hüsrana uğramış ve kahve eksikliğinden dolayı düpedüz kızgın olan Smitty, telefonunu kapattı ve odaya dalarak banyoya doğru yürüdü.

Duş perdesini geri çekti ve Jessie'nin çılgınlığını duydu.

"Ne?" diye sordu, nedenini bilmesine de boş yere kendini bir lifle örtmeye çalışıyordu. Onu tepeden tırnağa yalayarak saatler geçirmişti, tam olarak neyi görmemişti? Ve tadına bakmamış mıydı? Ve zevk almamış mıydı?

"Neden Connecticut'a gidiyorsun?" "Telefon

konuşmamı dinliyor muydun?" "Hayır."

Küçük, sevimli bir hırıltı çıkardı. "Lanet Phil." "Soruma cevap ver."

"Hayır."

Perdeyi çekip kapattı. Ama Smitty onu tekrar açtı. "Neden Connecticut'a gidiyorsun?"

"Dışarıda bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. *Seninle* hiçbir ilgisi olmayan bir şey."

Perdeyi tekrar çekerek kapattı. Smitty onu geri çekti.

Bu noktada biraz gülünç duruma düştüğünü tahmin ediyordu, ama bu onu öfkelenecek başka bir şey bulmaktan alıkoymadı. "Nedir bu

kafanda mı?"

Jessie ters ters baktı. "Bu bir duş bonesi."

"Onlardan bir tane olduğunu bile bilmiyordum."

"Herhalde kız kardeşinin. Şimdi defolup gidecek

misin?" "Ben de seninle geliyorum."

"Hem de nasıl."

"Bu tartışmaya açık değil." Zorla gülümsedi. "Beni sadece dikkatini vermediğin zamanlar için koruman olarak düşün. Anladığım kadarıyla bu her zaman böyle."

"Seni buna pişman edeceğim. Konuşacağım. Hem de çok. Sırf seni kızdırmak için."

Smitty yavaşça başını salladı. "Yani diğer tüm o çok konuştuğun zamanlarda beni kızdırmaya çalışmıyordun?"

"Seni adi herif, şimdi bunu sen istedin. Seni çok kızdıracağım."

Sırıttı ve bu sefer zorlamasına gerek kalmadı. "Duş başlığını açık bırak. İşini görür."

"Oh!" Duş perdesini kapattı. "Senden nefret ediyorum!"

"Şimdi, Jessie Ann-"

"Kapa çeneni!"

"Hadi ama. Sadece şaka yapıyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Perdeyi tekrar geri çekti, kasketi ve el bezi dışında çıırılçıplak duruyordu. "O zaman bu şapkayı takarken beni becer."

"Yapmak zorunda mıyım?" diye sızlandı ve hayatta kalma içgüdüleri gerekli görürse kaçmaya hazırdı.

"Beni şapkayla becer yoksa *yalnız* giderim."

"Peki..." Duşa girdi. "Sanırım mecbur kalırsam."

"Bu bir kazaydı."

Jess bu saçmalığa inanmayı reddederek kamyonetin kapısını çarptı. "Benimle konuşma."

Smitty emniyet kemerini bağladı. "Nasıl oldu bilmiyorum. Şapka uçtu gitti."

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Jess kaşlarını çatı. "Kimin fön makinesi yok ki?"

"Benim. İhtiyacım yok."

Jess kıvrık buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Belli ki senin var." "Pek sayılmaz. Duştan çıkıyorum ve saçlarım böyle kuruyor."

Onu en çok aşağılayan da bu muzaffer gülümsemeydi.

Jess elini uzattı. "Şapka."

Smitty arka koltuğuna uzandı ve önünde Tennessee Titans futbol takımının logosu işlenmiş bir beyzbol şapkası çıkardı. Şapkayı taktı, yüzüne doğru çekti ve saçlarını kulaklarının arkasına topladı.

"Çok tatlı görünüyorsun, değil mi?"

Kontrolsüz saçları, bilmediği bir takımın beyzbol şapkası, çok sevdiği parkasından nefret ettiği için Smitty'nin aşırı büyük bomber ceket ve dün geceki kıyafetlerinin aynısı vardı.

külot giymeyi reddetti, çünkü bunu iğrenç buluyordu. Sonuç olarak, bu iltifatı çok kaba bulmuştu.

"Bunu bir daha tartışmayacağız. Bana ne kadar tatlı göründüğümü söyleme. Ve sen de lanet olası bir fön makinesi al. Şimdi sür."

Boğazını temizleyen Smitty kamyoneti çalıştırdı. "Peki." "Ve

biraz daha kahveye ihtiyacım var."

"Sevgilim, sanırım bu kesin."

Yolculuk çok daha uzun sürmüş olmalıydı, çünkü Jessie Ann yolculuk boyunca hiç susmamıştı. Adam ona kahve getirene kadar oldukça huysuzdu. Sonra neşesi yerine geldi ve konuşmaya başladı... ve konuşmaya... ve konuşmaya.

Neyse ki Smitty onu oldukça eğlenceli buluyordu. Bazen düpedüz komik. Kadın kesinlikle bir hikaye anlatabilirdi. Ve bir sürü hikayesi vardı.

Öğleye doğru, radyo haberlerinde yağmur yağacağı söylenirken, nihayet küçük, düzenli, beyaz bir çiti bile olan beyaz bir eve vardılar.

"Burada ne var?" diye sordu.

Jessie omuz silkti. "Hacker'ı bulduk."

Smitty gerildi. "Hacker'ı bulduk da ne demek? Ne korsanı?"

"Bir hacker sorunumuz vardı. Ve bu sorunu daha önce de yaşadık. Onunla ilgileniyorum."

"Polisi arayalım mı?" "Henüz

değil. Mecbur kalmadıkça

olmaz."

"Bana söylemeliydin. Buna hazırlıklı değilim."

"Hazırlanmana gerek yok."

Smitty onun gözlerinin içine baktı. "Bu adamı tanıyor musun?" "Evet."

"Jessie, bu güvenli değil."

"Güvenli." Sırıttı. O kocaman, masum, lanet olasıca sırıttı. "Hadi gel."

Smit onu durduramadan kız kamyondan inmiş ve yürüyüş yoluna çıkmıştı. Smitty içinden küfrederek onu takip etti.

Arkasından yürürken ön kapı açıldı. Ondan çok da yaşlı olmayan bir kadın onlara gülümsedi ama Jessie'yi tanıyınca gülümsemesi soldu.

Birkaç dakika sonra geri çekildi ve bağırdı: "Carol Marie Haier! *Hemen buraya gel!*"

Jess on üç yaşında somurtan bir kızın karşısındaki sandalyeye oturdu. Annesi, kızının eski alışkanlıklarına geri döndüğünü fark ettiğinde neredeyse kafası patlayacaktı. Daha önce annesine pahalıya mal olmuş alışkanlıklar.

Marie Haier Jess'in önüne bir bardak su koydu. "Kahve ya da başka bir şey istemediğine emin misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Kızınızla sadece birkaç dakika." Marie

Smitty'ye baktı, biraz gergin görünüyordu.

Smitty ona yavaş ve tatlı bir gülümseme verdi. "Aslında hanımefendi, bir fincan kahveye hayır demem."

"Tabii. Elbette." Yapacak bir işi olduğu için rahatlamış görünüyordu ve odadan çıktı.

Jess Carol'a baktı. "Demek yine buraya döndük."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Carol. Bu oyunu oynamayalım. İkimiz de nasıl biteceğini biliyoruz. Bir telefon ve her şey biter."

Omuz silkti. "Ne istersen yap."

"Bu anneni nasıl etkileyecek? Tekrar avukat tutmak zorunda kaldığında, cezalarını öde. Bilgisayarın yanında bile olmaman gerekiyor."

Yere bakarak, "Peki ne istiyorsun?" "Gerçeği.

Ne oldu?"

"Bir şirket var. İspanya'da mı n e . Sistemlerinizi hackleyene beş bin dolardan fazla para teklif ediyorlar."

Bu, son zamanlarda sistemlerine yapılan saldırılardaki artışı açıklıyordu. Jess, ekibi ve yasalara pek de uymayan arkadaşlarıyla, tabiri caizse kurdu kapıdan uzak tutmayı başarmıştı. Ama Carol her zaman çok iyiydi. Neredeyse her şeyi hackleyebiliyordu ve dört yıl önce sistemlerine girmişti bile. Sadece bir kez öğrenmeleri gereken bir ders. Özellikle de bunu yapan dokuz yaşında bir çocuk olduğu için, rakipleri içinde bulundukları durumun her anına bayılmıştı. Ancak aynı şirketler Carol'ın sistemlerine çoktan girip çıktığını ve istediği her şeyi beraberinde götürdüğünü fark ettiklerinde kahkahalar kesildi.

"Bilgisayara nereden ulaştın?" "İnternet

kafeden."

Jess başıyla onayladı. "Yani sen o yağsız latteleri yudumlarken benim sistemime girmeye mi çalışıyorsun?"

"Senden hiçbir şey almayacaktım. Ama paraya ihtiyacımız var."

Jess bir nefes verdi. "Anlıyorum Carol. Ama bunu yapmanın yolu bu değil."

Carol onunla Smitty'nin arasına baktı. "Peki şimdi ne olacak? Beni hapse mi atacaksınız?"

"Daha on üç yaşındasın. En fazla ıslahevinde biraz zaman geçirmeni umabilirim.
Ve belki de halka açık bir dayak."

Kafası karışmış bir şekilde, "Beni ihbar etmeyecek misin?"

diye sordu. "Hayır. Annenin bunu hak ettiğini

düşünmüyorum. Sen hak ediyor musun?"

Smitty zayıf bir kahve içti ve vasatın altında bir çöreği zorla mideye indirdi çünkü o böyle yetiştirilmişti. Marie Haier'in gergin bir şekilde etraflarında dolaştığı yirmi dakikanın ardından Jess ayrılmak için bahanelerini hazırladı. Küçük kıza veda etti ve Marie onları kamyonetine kadar geçirdi.

"Bütün bunlar için çok üzgünüm."

"Üzülme. Dahi bir kızın varsa yapabileceğin çok şey var." Jess kapısını açtı. "İşler nasıl gidiyor?"

Marie omuz silkti, tıpkı kızı gibi görünüyordu. "Fena değil."

"Hâlâ markette mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Sekreterlik işini hiç düşündün mü?"

"Uh...tabi."

"Asistanıma seni aramasını söyleyeceğim. Lathan Industries için bir sistem kurduk. Buradan çok uzakta değiller. Büyüyorlar ve sanırım ilgilenirsen açık pozisyonlar var. Size yerinde eğitim verecekler."

Marie'nin aşırı heyecanlanmamak için çok çalıştığını görebiliyordu. Daha önce de hayal kırıklığına uğramıştı. Hem de çok. "Evet. İlgileniyorum."

"Güzel. Asistanım bugün daha sonra sizi arayıp bilgi verecek." "Teşekkür ederim."

"Elbette."

Jessie kamyonetine bindi ve kapıyı kapattı. "Kahve ve kek için teşekkür ederim, Bayan Haier." Smitty'ye gülümsedi. "Rica ederim."

Smitty kamyonetine bindi, onu çalıştırdı ve yola çıktı. Köşeye varır varmaz Jessie ofisini aradı. Önce Phil'i aradı. Uzun zamandır duyduğu en tuhaf konuşmaydı bu.

"İspanyollar bizi yok etmek için donanmalarını göndermişler. Evet. Filoyu çağırmanın zamanı geldi. Gelecek hafta sonuna kadar onları sudan çıkarmak istiyorum. Güzel. Teşekkür ederim, Amiral."

Işıқта otururken ona baktığında, asistanını aramadan önce ona o büyük köpek sırtışını verdi. Neyse ki bu çok daha mantıklı bir tartışmaydı. Jessie mesajların üzerinden geçti, kimin geri aranacağı ve kimin görmezden gelineceği konusunda talimatlar verdi. Konuşmalarını bitirdiklerinde Jessie asistanına Lathan Industries'in CEO'suyla temasa geçmesini ve ona "'Sana bir borcum var' dediğini hatırlatmasını söyledi. Şimdi borcunu ödeme zamanı."

Telefonu kapattı ve Smitty başka bir ışıқта durdu. "Anlamıyorum"

"Neyi anlamıyorum?"

"Neden Haier'lere yardım ediyorsun?"

"O zavallı kadın da hepimiz gibi ortalama bir insan. Ve yüz doksan beş IQ'lu bir kızı var."

Smitty bir nefes verdi. "Vay canına."

"Onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yok. Ve çocuk, babası onu terk ettiği için çok üzgün. Vesaire, vesaire, vesaire. Sana şunu söyleyeyim, hiçbir şey sıkılmış, acı çeken bir dahiden daha kötü olamaz." Jess telefonunu tekrar giydiği ceketin cebine soktu. "Sanırım anneyi doğru yola getireceğiz. Sonra o çocuğu beynini meşgul edecek bir programa sokabiliriz. Sonra on sekiz yaşına geldiğinde o beyin bana ait olacak."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"O çocuk şirketime bir servet kazandıracak. Sadece onu federal hapishaneden yeterince uzak tutmam gerekiyor." Kadın homurdandı. "Ne? Bütün bunları iyi niyetimden dolayı yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Şey... evet. Yaptım."

"O başıboş bir köpek yavrusu değil, Smitty."

"Yavru köpekler. Çocuklar. İhtiyaç duyduklarında hepsi senin için aynıdır." Sırıttı. "Sessiz ol."

Tek koluyla ona doğru uzandı. "Buraya gel hayatım. Bırak yaşlı Smitty sana ne kadar takdir edildiğini göstereyim."

"Kapa çeneni," dedi tekrar, koluna vurarak.

Smitty gülerek ana yola döndü. Kasabanın dışına çıktıklarında gökyüzü açıldı.

Bölüm 19

Telefonundan gelen bir e-postaya cevap vermekle meşgul olan Jess, Smitty'nin "Hiç kafanın dışında yaşadığın oldu mu?" diyene kadar kenara çektiğini fark etmedi.

"Ne?" Jess başını kaldırıp etrafına bakındı. "Neden durduk ki? Vay canına, gerçekten yağmur yağıyor."

"Evet, gerçekten yağmur yağıyor. Biraz yemek yiyelim ve en kötüsünün geçmesini umalım dedik. İlgilenir misin?"

"Evet, tabii." Tekrar etrafına bakındı, yönünü bulmaya çalışıyordu. "Yine de bu kasabada durmak istediğimizden emin değilim."

"Neden?"

"Burası ayların cirit attığı bir yer."

"Tabelada 'Martin County' yazıyordu."

"Adı o değil. Ayıların yönettiği bir kasaba. Kelimenin tam anlamıyla, ayılar yönetiyor." Smitty omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Burası Smithville gibi değil. Onlar dost canlısı ayılar değil, Smitty. Hem de hiç dost canlısı değiller. Yabancıları sevmezler."

"Sevgilim, öğle yemeği için duruyoruz. Bölgeyi ele geçirmek değil."

"Evet, ama-"

"Kadın, acıktığımda nasıl olduğumu bilirsin." "Tamam.

Tamam.

Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünen Jess kamyonetten indi ve Smitty'yi et lokantasının içinde takip etti.

Rahatlaması biraz zaman aldı. Ama mekanın tam insanlar tarafından işletildiğini fark ettiğinde rahatlamış görünüyordu.

Az pişmiş, insanlık dışı büyüklükte iki biftek ve paylaştıkları birkaç garnitür sipariş ettiler. Yemeklerini bitirdikten sonra arkalarına yaslandılar ve sadece konuştular. Bu çok hoştu.

"Johnny'yi gerçekten evlat edinecek misin?"

"Planım bu."

"Yakında on yedi yaşına gireceğini söylememiş miydin?"

"Önümüzdeki hafta sonu."

"O zaman bu onu biraz yaşlı yapmaz mı?"

Jess kahvesini yudumladı. "Bir yere ait olduğunu bilmeli. Bir ailesi olduğunu. Kimsesi olmadığını düşünerek on sekiz yaşında gitmesini istemiyorum."

"Bu konuda ne diyor?"

Jessie ona o kadar uzun süre baktı ki, sonunda, "Bunu ona sordun, değil mi?" diye sordu.

"Sorduğumu sanıyordum." Gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı. "Ama sanırım browni yüzünden dikkatimiz dağıldı."

Smitty parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Pekâlâ. Şunu deneyelim. O bir kurt."

"Yani?"

"O aslında bir köpek sürüsüne ait değil, tatlım." "Kim demiş?"

"Bakın, sizi üzmeye çalışmıyorum. Eminim istediğiniz zaman çok sert olabiliyorsunuzdur ama gerçekçi olmanız gerekiyor. O bir kurt. On sekiz yaşına geldiğinde bu genler tüm gücüyle devreye girecek."

"Bununla başa çıkamayacağımızı mı düşünüyorsun?" "Bence deneyebilirsiniz."

"Maalesef Smitty, hiçbir kurt sürüsü onu istemedi. Çocuk Hizmetleri onu kurtların yanına yerleştirmeye çalıştı ama kabul etmediler. Bir tek biz kabul ettik."

"Peki ya ailesinin sürüsü?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Annesinin bazı sorunları vardı. Kendini ailesinden kopardı."

"Babası?"

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve onu bulmaya çalıştık. Sonuç olarak, sahip olduğu tek şey biziz."

Smitty boğazını temizledi. "Biliyorsun, yardım

edebilirim." "Yardım mı? Ne konuda?"

"Çocuk konusunda. Bilirsin, tavsiyeye ya da başka bir şeye ihtiyacı olursa.

Yardım edebilirim." Jessie tekrar ona baktı.

"Alo?"

Elindeki kahve fincanını masaya bıraktı. "Bunu aklımda tutacağım." Bunu çok kibarca ve Jessie'nin pek hoşlanmadığı bir ihtiyatla söylemişti.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Pencereden dışarı baktı. "Yağmur durdu."

"Öyle görünüyor."

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, tabii."

Hesap için garsona eliyle işaret etti.

"Geçen sefer öğle yemeğini sen hallettiğine göre bunu da ben alayım."

Jessie siyah bir kredi kartını garsonun getirdiği gümüş kaplamalı hesap tutucunun üzerine bıraktı.

Bunu hiç düşünmeden, gelişigüzel yaptı. Son büyük alışverişiyle ilgili hiçbir endişesi yoktu.

Ödemeyi bitirdiler ve dışarı çıktılar.

"Eve gitmeden önce yolun yukarısındaki Starbucks'a uğrayabilir miyiz?" diye sordu.

Smitty anahtarlarını çıkarmak için ceketinin cebini karıştırdı. "Evet, tabii." Anahtarları cebinden henüz çıkarmıştı ki kızın arkasına doğru yürüdü.

"Jessie?"

Başını kaldırıp baktığında onları gördü, kamyonetine yaslanıp dinleniyorlardı.

Ayılar. Yaklaşık sekiz taneydiler ve hiçbiri iki metreden küçük değildi. Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Gerçekten büyük, gerçekten huysuz ayılar.

Jess bundan korkuyordu. Yerel ayı nüfusu dost canlısı değildi. Aslında birbirleriyle de pek iyi geçinmezlerdi ama yabancılara karşı hemen birlik olurlardı. Tam insanlara kucak açıyorlardı ama kedilerin ve köpeklerin Martin County'de yeri yoktu.

Smitty etrafından dolaşmadan önce elini nazıkçe onun sırtında gezdirdi
On
u.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Doğrudan Smitty'nin kapüşonunun üstünde yatan kişi
En büyük sorunu, yedi beşlik boyu değildi. Bir kutup ayısı olarak ellerini başının arkasına koymuş gökyüzüne bakıyordu.

"Merak ediyorum, bir çift köpeği bölgemize getiren nedir?" "Yağmur
geçene kadar öğle yemeği yemek için durduk." Smitty omuz silkti.
"Yağmurlar geçti."

"Evet, bu doğru. Ama şunu söylemeliyim ki, kasabamızdan geçip
gitmenizden bıkmaya başladım."

Smitty kamyonetinin yanında duruyordu. Sakin, soğukkanlı ve tamamen mantıklı görünüyordu, bu yüzden Jess bir ağacın arkasına geçip ateş hattının dışına çıktı.

Sorun şu ki, bu Kuzeyliler gerçek bir Smith kurdu saldırısını hiç yaşamamışlardı. Diğer Packs gibi oynamadılar. Ayrıca, aptal

Piç herif Smitty'nin kamyonunu sikmişti. Bir erkeğin kamyonuyla asla uğraşamazsın.

"Biliyor musun, köpek," diye devam etti ayı, "sanırım bir sınav yapmamızın zamanı geldi-"

Smitty adamın sözünü bitirmesine bile izin vermedi. Ayıyı ayağından yakaladı ve bir metre beş santim boyundaki ve muhtemelen üç yüz ya da daha fazla kilodaki adamı kamyonetinin kaputundan çekerek yüzüstü betona çarptı. Jess belirgin bir şekilde kemik kırılması duydu. Muhtemelen ayının burnu. Belki birkaç kaburga kemiği.

Smitty sakince, "Bu beni tehdit etmeye çalıştığın içindi," diye açıkladı.

Kutup ayısının arkadaşları kıpırdayamadan, Smitty sağ elinin pençelerini serbest bıraktı ve ayının Aşil tendonuna indirdi - bir hamlede parçaladı.

"Bu da o koca kışınla kamyonetimin kaportasını göçerttiğin için," diye ekledi, ayının tarifsiz acı dolu ulumalarına rağmen hâlâ sakindi.

Dişilerden biri ayağa kalkan Smitty'ye baktı. Ayı Smitty'nin üzerinde yükseliyordu ama yüzündeki korku diğerlerinininkiyle eşleşiyordu. "Sen... Sen bir Smith'sin, değil mi?"

Smitty elini savurdu, kan hemen hemen her yere sıçradı. "Neden sordunuz?"

"Sizinle daha önce tanışmıştım. Smithler." Bunu tiksinti ve yadsınamaz bir korkuyla söylemişti.

"Evet, ben bir Smith'im. Tennessee'den. Ve hepinizin kamyonumdan inmenizi istiyorum." Kamyonundan indiler. Şimşek gibi hareket ettiler.

"Jessie Ann."

Ağacın arkasından çıkıp kamyona doğru yürüdü. Koşmadı. Buna gerek yoktu. Sadece Smith ismi bile içine Tanrı korkusu salmıştı.

Bu insanları Kızıldeniz gibi ayırıyor.

Smitty kapıyı onun için açık tuttu ve kadın kamyonu adımını attı. Kapıyı kapattı ve kendi tarafına doğru yürüdü. Arabaya bindi, çalıştırdı ve geri geri gitti.

Kimse onları durdurmadı. Kimse bir şey yapmadı. Kimsenin bir şey yapmayacağından da hiç şüphesi yoktu.

Smitty eski bir benzin istasyonu görene kadar yaklaşık beş mil sürdü. O kadar eskiydi ki, hâlâ tam hizmet veriyordu. Benzin pompalayan çocuğa deposunu doldurmasını söyledi ve sonra tuvalete girerek gözden kayboldu.

On dakika sonra Jess onu takip etti. Onun yüzündeki ifadeyi biliyordu. Çok net hatırlıyordu. Ne zaman Bubba Smith'in ona öğrettiği acımasız taktikleri uygulamak zorunda kalsa böyle oluyordu. Ayı bunu Smitty'ye zorla yaptırmıştı ve şimdi elinde pek de mutlu olmayan bir kurt vardı.

Adamın kilitleme zahmetine girmediği banyonun kapısını açtığında, onu lavabonun başında durmuş, gözlerini lavaboya dikmiş halde buldu. Suyu açmamıştı ve sağ elini hâlâ kan kaplıyordu.

Jess yavaşça ona doğru yürüdü, onu ürkütmemek ya da ani hareketler yapmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Onun yanında durduğunu bildiğinden emin olunca lavabonun suyunu açtı ve sağ elini iki elinin arasına aldı. Onları suyun altında tutarak parmaklarındaki ayı kanını yavaşça yıkadı. Acele etmedi, kullanmaktan nefret edeceği kalıp sabunlar yerine pompalı sıvı sabunları olduğu için minnettardı. Özellikle de burası ona "antibakteriyel temizlik" diye bağırmadığı için.

Adamın sağ elindeki tüm kanı temizledikten sonra sol elini de yıkadı. Sonra tezgâhın üzerindeki kâğıt havlu yığınının kâğıt havlu aldı ve ellerini kuruladı. Bunu yaptıktan sonra kendi ellerini kuruladı ve kâğıt havluları attı. Ceketinin kolundan tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı.

"Smitty?" Ona cevap vermeyince, "Bobby Ray. Bobby Ray'e bak. Bana."

O da öyle yaptı ve kadın kaçmamak için kendini zor tuttu. Bu Bobby Ray'di. Ona asla zarar vermezdi. Gözleri kurda kaymış olsa bile onu asla incitmezdi. Bunu biliyordu.

Bu yüzden adam elini uzatıp onu ensesinden yakaladığında çığlık bile atmadı.

Adam durmak zorundaydı. Şimdi durmalıydı. Ama Tanrı biliyordu, yapamazdı. Kendini durduramadı. Son on dakika içinde ona gösterdiği tek şey en büyük nezaketti. Sadece bir köpeğin gösterebileceği türden bir nezaket. Ondan dehşete düşmüş olmalıydı. Çığlık atmalı ve onunla savaşmalıydı. Ama yapmıyordu. Sadece o büyük, kahverengi, masum gözlerle ona bakmaya devam etti. Doğru şeyi yapacağına güvenen masum gözlerle.

O yapmadı. Bunun yerine onu sırt üstü duvara çarptı ve ağzını onunkine dayadı. Kolları bir an için çırpındı, ama onunla mücadele etmek yerine boynuna doladı ve onu kendine çekti. Jessie'yi sertçe öptü, dili içeri doğru ilerledi ve karşılık vermesini istedi. Jessie de karşılık verdi. İnledi, nefesi kesildi ve ona daha sıkı sarıldı.

Elleri saçlarına gömüldü ve bir bacağı beline dolandı. Ona karşı kıvranıyor, tamamen onun olduğunu bilmesini sağlıyordu. Ne isterse yapacaktı. Ne isterse. Ona her şeyi verebilecek kadar güveniyordu.

Smitty hırlayarak geri çekildi ve onu duvara bakacak şekilde döndürdü. Elleri saniyeler içinde kot pantolonunun fermuarını açtı ve dizlerinin etrafına gelene kadar aşağı çekti. Ellerini bacaklarının arasından geçirdi, parmakları kadının içine kaydı. Onu zaten ıslak ve ateşli bulduğunda kuduz bir hayvan gibi hırladı. Parmaklarını geri çekti ve klitorisini okşadı. Otuz saniyeden daha kısa bir süre içinde onu boşalttı, onu tekrar ele geçirirken adını haykırdı. Diğer eliyle ceketini omzunun üzerinden çekti. Dudaklarını yaladı, dişleri diş etlerinden fırladı. Onun üzerine eğildi, çenesini açıkta kalan etinin etrafına sardı.

Kadın onun kollarında titriyordu. Titredi, nefes nefese kaldı ve bekledi. Onu bu şekilde almasını bekledi. Smith Sürüsü'nün dişilerinin dediği şeyi yapmak için.

Smith mate-maul olarak. Bunu Jessie Ann'e gerçekten yapacak mıydı? Az önce ellerindeki kanı yıkayan ve başka bir varlığın Aşil tendonunu acımasızca kopardığı gerçeğini kabul eden kadına?

Hayır. O bundan daha iyisini hak ediyordu.

Askeri eğitiminden öğrendiği her şeyi kullanarak onun gitmesine izin verdi.

Ellerini çekti ve iyileşmekte olan bir bağımlının eroinden uzaklaşması gibi ondan uzaklaştı.

Jessie omzunun üzerinden ona baktı. "Smitty?"

"Giyin. Seni eve götüreceğim." Lavaboya doğru yürüdü ve bu kez kendi lanet ellerini yıkadı. Ellerini kurulayıp arkasını döndüğünde, kadın çoktan çıkıp gitmişti.

Ağlamak istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ama Smithtown'daki günlerinden saygıyı kaybetmenin en hızlı yolunun ağlamak olduğunu çok erken öğrenmişti. Bu yüzden gözyaşlarını sürüsü için sakladı çünkü onlar onu anlıyor ve kabul ediyorlardı.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordu. İnsanlarını istiyordu. Bu kamyonu kurtulmak istiyordu. Az önce kalbini kıran o piçten uzaklaşmak istiyordu.

Çünkü kimse yeterince iyi olmadığını öğrenmek istemezdi. Özellikle de bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığında. Vücudu hâlâ orgazmdan titriyordu, pantolonu lanet olası bir kamyoncu fahişesi gibi dizlerinin üzerindeydi.

Kamyonun kapısı açıldı ve Smitty bindi. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Bunun yerine, titremesini kontrol etmek için ellerini dizlerinin arasına koydu, eve dönerken otoyollarda trafik olmaması için dua etti ve tüm inek gücüyle siyah, vahşi köpek kığını buradan çıkarabilmeyi diledi.

Bölüm 20

Sürüsünün en sevdiği yanı, onlara hiçbir şey söylemek zorunda olmamasıydı. Tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmeyebilirlerdi ama onlara ne zaman ihtiyacı olduğunu biliyorlardı.

Kamyonetten iner inmez May onun için ön kapıyı açtı. Jess arkasına bakma zahmetine katlanmadan içeri girdi. Smitty şehre gelirken onunla iki kelime bile konuşmamıştı; şimdi de bir şey söyleyeceğinden şüpheliydi. İçeri girdikten sonra yer değiştirdi ve arka tarafa geçti. Soğukta oturup avluya bakarak her şeyin nasıl bu kadar çabuk kötüye gittiğini anlamaya çalıştı.

İyice hayıflanmaya fırsat bulamadan Phil ona ıslık çaldı ve o da koşar adım eve geri döndü, merdivenlerden en üst kattaki dairesine çıktı ve banyosuna girdi. Köpük banyosu ve en sevdiği çikolatalardan oluşan bir kutu onu bekliyordu. Suyu köpek olarak girmiş ama çıktığında tekrar insan olmuş. Birkaç dakika sessizce banyo yapmasına izin verdiler.

Sabina ne olduğunu sormadan dakikalar önce. Dört arkadaşı banyoda yere otururken, Sabina onlara hemen hemen her şeyi anlattı.

"Ah, tatlım. Özür dilerim." May küvete yaslanmış, Jess'e çikolata uzatıyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bilmek istemiyorum."

"Onunla konuşmalısın," dedi May nazikçe iterek. "Gerçekten neler olup bittiğini ğren."

"Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu ve neden bu çirkin eğilimi şimdi başlatalım ki?"

"Panikledi, Jess." Phil sırtını lavabo dolabına dayamış, karısı da bacaklarının arasında dinleniyordu. "Erkekler bunu her zaman yapar."

"Smitty panik yapmaz."

"Yabancı bir ülkedeki bir çatışmada paniklemeyebilirler ama değer verdikleri bir kadın onları tamamen çözer. Bu erkeklere özgü bir şey. Bunu rasyonalize etmeye çalışmayın."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

Jess Danny'nin sorusu karşısında omuz silkti. "Yapacak ne var ki? Dürüst olacağım ocuklar. Onunla yzleşebileceğimi sanmıyorum. şu anda olmaz."

"Sorun değil," diye hatırlattı May. "Yarın uzun bir hafta sonu için gidiyoruz."

"Johnny'nin doğum günü partisi. Tamamen unuttum. Korkunç bir anneyim."

Phil uzun bir i geçirdi. "Biliyor musun tatlım, eğer istersen, kendin yapmaktan bıktıysan, saçmalıklar yüzünden kıını tekmelemeye başlayabilirim."

"İğneleme duyuyorum." Jess ağzını açtı ve May'in havaya fırlattığı çikolatayı yakaladı. "Kendime karşı sert olmaya alışmıyorum."

"Ama bu çok doğal geliyor?"

"Oldukça." Jess'in cep telefonu çaldı, mesaj beklediğini bildiren bir melodi vardı ve Danny yatak odasına gidip kıyafet yığınının arasından telefonu aldı.

Geri döndüğünde arayanın kimliğine bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Arayanın Smitty olduğunu ummaya bile cesaret edemiyordu. "Kim o?"

Telefonu May'e uzattı, o da çevirerek açtı ve Jess'in ekranı görebilmesi için yukarı kaldırdı.

"Ah...siktir."

May başını salladı. "Onu bu gece görmek zorunda değilsin."

"Hayır, ben daha iyiyim. Ofise uğrayıp evrakları alabilir ve onu."

"Neden bu kızla normalde yaptığımız gibi iş yapamıyoruz? Kadın mı?" Phil şikayet etti.

"Çünkü o bir deli," dedi karısı. "Kuduz bir köpek gibi."

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti May. "Kesinlikle deli ama beni güldürüyor."

"Önemli değil. Bu anlaşma bize çok para kazandırabilir. Bu ve bu adamlarla olan bağlantımız bizi bir süre daha mutlu ve parlak bir yerde tutacak. O yüzden gitmeliyim."

Sabina kocasından uzaklaştı ve ayağa kalktı. "O zaman biz de sizinle geliyoruz."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Sabina dramatik bir şekilde telefonu May'in elinden aldı ve küçük ekrana baktı. "Gerçekten *buraya* yalnız gelmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Ya da bu gece gerçekten bir kulübe gitmek istediğini itiraf edebilirsin."

"Doğru. Bunu itiraf edebilirim. Ama bu beni sadece kötü bir eş ve anne gibi gösterir. Üzerime seksi bir şeyler giymem için bana on dakika ver, sonra gideriz."

"Sanırım sen de gidiyorsun?" Sabina çıktıktan sonra Jess May'e sordu.

"Elbette. Eğlenceli olacak." Kocasını öptü ve Sabina'nın peşinden gitti, Jess'i Phil ve Danny'yle yalnız bırakırken kendisi de köpükleri azalan bir küvette oturuyordu. Umurunda değildi. İkisi de onu daha önce çıplak görmemiş değildi. Ve hiç etkilenmemişlerdi.

"Ya siz çocuklar?"

"Gelmeyi çok istediğimizi biliyorsun Jess," dedi Phil.

"Gerçekten isterdik," diye ekledi Danny.

"Ama siz hanımların güzel bir kız kıza kaynaşmasını engellemek istemeyiz."

"Evde kalıp yine Roma İmparatorluğu belgeselini izlemek istiyorsunuz, değil mi?"

"Neron'u ne kadar sevdiğimizi biliyorsun. Roma yanarken keman çaldığı sahneyi görmeliyiz."

Jess kıkırdadı. Dürüst olmak gerekirse, erkek köpeklerin History Channel takıntısı hiç de normal değildi. "Gidin. Katliamınızın tadını çıkarın."

Başını şefkatle kaşıyan Phil, "İyi olacak mısın evlat?" diye sordu.

"Evet, daha kötülerini atlattım. Yine de itiraf etmeliyim ki, Smitty'nin reddetmeleri çok daha şiddetli olmaya başladı."

Mace arkadaşının başının tepesine baktı. Çok daha uzun olduğundan değil, Smitty'nin kafasını masanın üzerine koymuş olmasından kaynaklanıyordu. "Bugün geleceğini düşünmemiştim."

"Eve gitmek istemedim," diye mırıldandı masaya doğru. "Her yer onun gibi kokuyor."

"O kadar

kötü mü?" "O

kadar iyi."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın yoksa bir porsuk gibi kafanı masanın içine mi gömeceksin?"

"Anlatacak bir şey yok. Her şeyi mahvettim. Her şeyi mahvettim."

"Benimle doğrudan konuşabilir misin? Masayı benden daha ilginç bulduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Öyle," diye mırıldandı Smitty oturduğu yerden kalkarken bile. "Bilmiyorum, Hoss. Belki de babam haklıydı. Belki de ben bir aptalım."

"Baban kesin olarak deli." "Güney'de

biz buna eksantrik deriz."

"New York'ta, onları binamızın önünden uzaklaştırmak için polisleri çağırırız." Mace kapı çerçevesine yaslanarak rahatladı. "Jessica'yla mı ilgili?"

"Bugün neredeyse onu işaretliyordum. Bir benzin istasyonunun tuvaletinde." Dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Kadın zengin, güzel, hiçbir Smith'in davet edilmeyeceği o süslü yardım partilerine gidiyor ve ben neredeyse tuvaletteki prezervatif makinesinin yanında azmış bir orospu gibi üzerine atlıyordum."

"Aldırış ediyor muydu?"

Ellerini masaya bıraktı. "Mesele bu değil. Onun düşünmesini istemiyorum..."

"Ne düşünüyorsun?"

Smitty, birlikte görev yaptıkları zamanlarda Mace'i çılgına çeviren o derin iç çekişlerinden birini yaptı. "On bir yaşındayken annem Şükran Günü hindilerinden birini yaşlı adamın kafasının arkasına indirdiği sırada mutfağa girdim. Adamın kışını da yere düşürdü. İki ton çöp gibi. Üzücü olan şey, her ne yaptıysa bunu hak ettiğini biliyor olmamdı."

"Ve?"

"Sadece önümüzdeki kırk yılın uçan hindilerle dolu olmasını istemiyorum."

Mace güldü. Elinde değildi. "Smitty, bence boş yere endişeleniyorsun. Jessica Ward bir şeyler fırlatacak tipte biri değil."

Smitty sadece ona bakınca Mace, "Bir şeyler mi fırlatıyor?" diye sordu.

"Görünüşe göre sadece bana."

"Bunu hak ettin mi?" Smitty

sırıttı. "Sayılır."

"Ofiste oturup sızlanmak bunu düzeltmeyecek. Hadi yemeğe gidelim. Az pişmiş bir biftek ve soğuk bir bira eşliğinde sızlanabilirsin."

"Evet, tamam."

Smitty sandalyesini geriye iterken Mace, "Bugün bir telefon aldım. Bir Kenshin Inu'dan."

"Kimden?"

"Seninle karaoke barda tanıştığını söyleyen Asyalı vahşi köpek

mi?" "Evet, doğru. Köpek. Ne istiyormuş?"

"Onunla bir iş teklifini görüşmek için. Gelecek hafta. Kedi hislerim karıncalanıyor. Parayı hissediyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Mace, Smitty'ye baktı. "Kenshin Inu'nun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Pek çok şey olabilir. Çılgın bilim adamı, kadın avcısı... milyarder." Smitty ceketini giyerken durdu. "Milyarder mi?" "Evet."

"Umarım ona iyi davranmışsındır çünkü ben tam bir pisliktim." "Hâlâ karaoke barda şarkı söylemeni aklım almıyor." "Başlama yine."

Arkadaşı güldü. "Dostum, amcık için neler yapmazsın."

"Bu doğru mu... *köpek sahibi*?" Smitty, Mace'in dik dik bakışlarıyla karşılaştı. "Yeni köpek yavrusu nasıl bu arada?"

Mace bıkkın bir iç geçirdi. "Bebeğimiz olması yeterince kötü zaten. Bunu kabul ediyordum çünkü o benim." "Bu

gerçekten büyük bir davranış, hoss."

Mace de öyle düşünüyordu.

"Ama sonra bir köpek yavrusu aldı. Şimdi elimizde iki aptal ve lanet olası bir köpek yavrusu var. O da fena değil," diye isteksizce itiraf etti.

Smitty sonunda kıkırdadı. "Yavru köpekleri herkes sever, dostum."

Johnny kemanını ve yayını yere bıraktı ve prova odasının kapısını açtı. Diğer odaları kullanan diğer müzisyen ya da şarkıcılardan birinin uğramasını bekliyordu. Bazen uğrarlardı, ama nadiren birine söyleyecek bir şeyi olurdu. Beklemediği şey ise Kristan Putowski'yi elinde birkaç poşet McDonald's ile kapısının önünde dikilirken bulmaktı.

"Aç mısın?" diye sordu, onu iterek geçerken.

"Her zaman." Onun, eğitmeninin bazen antrenmanlarında kullandığı bebek kuyruklu piyanosuna gidişini ve yiyecek poşetlerini bankın üzerine bırakışını izledi. "Sen neden buradasın? Bu gece seni idare edeceğimi sanıyordum."

"Öyleydin. Evet. Quarter Pounder mı Big Mac mi?"

"İkisi de. Umarım ikisinden de birden fazla getirmişsindir, yoksa şansın kalmaz Twinkles."

Adamın sürekli hayalini kurduğu o lanet gamzeleri parladı. "Tabii ki. Seni daha önce de yemek yerken görmüştüm. Utanmak senin kelime dağarcığında yok."

Odada yiyecek bulundurmaması gerektiği için yönetimden kimsenin uğramamasını umarak kapıyı kapattı ve Kristan'a doğru yürüdü. "Sorun nedir, Kristan?"

"Hiçbir şey." Ama ona bakmadı. Herkesin gözlerinin içine bakardı. Kaçınmaya çalıştığında bile. Bazen gözlerinin içine bakmanızı sağlamak için neredeyse kendini simit haline getiriyordu.

"Saçmalık. Sorun nedir?"

"Babanla hiç tanıştın mı?" diye sormadan önce peçeteleri yere, yemekleri de üstüne koydu.

"Hayır."

"Bunu hiç düşündün mü? Tanıştığında nasıl olacağını düşündün mü?"

"Evet, sanırım. Neden?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve kendi sorusunu sordu. "Onunla tanışmayı düşündüğünde, ondan hoşlanıyor musun?"

Johnny bu konu hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyordu. Babası onun hassas noktalarından biriydi -Johnny'nin pek çok "hassas noktası" olduğunu söylerdi- ama Kristan'ın ona bu soruları sormasının bir nedeni olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bu yüzden dürüstçe cevap verdi: "Duruma göre değişir. Eğer anneme nasıl davrandığımı düşünüyorsam, o zaman hayır, ondan hoşlanmıyorum. Ama eğer sadece genel olarak düşünüyorsam ya da annemle aralarında bir hata, bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorsam, o zaman ondan hoşlanabilirim. Aptalca, değil mi?"

"Hayır." Döndü ve onunla yüzleşti. "Hiç de değil. Babamdan hoşlanacağımı düşünmüştüm. Bunun hayalini kurdum."

"Babanla tanıştın mı? Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Ondan hoşlanmalıyım. O benim babam. Ondan hoşlanmalıyım, değil mi?"

"Şart değil. İnsanların çoğunun pislik olduğunu ve bırakın üremeyi, nefes almayı bile hak etmediklerini fark ettim."

Gülümsedi ve yine o lanet gamzelerini gösterdi. "Bu konuda güçlü fikirlerin olduğundan falan değil."

"Bana bir soru sordun. Ben de sana bir cevap veriyorum." Bir kızartma aldı. "Görmeye gittiğin kişi bu mu?"

"Evet, annemin kızacağını bildiğim için aileme söylemedim. Şimdi keşke ona

söyleseydim diyorum."

"Neden?"

"Çünkü öğrendiğinde *kesinlikle çok* kızacak." Metal katlanır sandalyelerden birini kaptı ve oturdu. "Bu gece onu ve sürüsünü görmem gerekiyordu." Gözlerini devirdi. "Yapılacak en eğlenceli on şeyimden biri değil."

"Kurt sürüleri vahşi köpeklerden farklıdır."

"Bunu biliyorum. Ama onlar tanıştığım diğer kurtlar gibi değillerdi." O büyük, açık kahverengi gözleriyle ona baktı. "Senin gibi değillerdi."

Görmezden gel. Görmezden gel. Görmezden gel. "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, bir Big Mac kaparak.

"İdare edebildiğim kadar uzak

duracağım." "Ailene söylemelisin."

"Biliyorum. Biliyorum. Belki bu hafta sonu onlara söyleyebilirim diye düşündüm.

Avlandıklarında her zaman iyi bir ruh halinde olurlar."

"Evet, hiçbir şey bir geyiği indirip boğazını parçalamak kadar spa'ya eşdeğer bir rahatlama sağlayamaz."

Kristan ciddiyetle başını salladı, görünüşe göre onun alaycılığını fark etmemişti. "Kesinlikle."

Jess eski püskü kanepeye oturdu, bir yanında Sabina, diğer yanında May vardı. Omuz omuza, bacak bacak üstüne oturmuşlar, sarsılan sinirlerini yatıştırmak için sürü arkadaşlarının gücüne ihtiyaç duyuyorlardı. Kendilerine verilen belgeleri okurken, görmeye geldikleri kadının Manhattan'daki sıcak bir kulübün pis arka ofisinde dolaşmasını izledikçe sinirleri daha da geriliyordu. Jess burada olmanın buna değdiğini kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Bu kadının etrafında olmak buna değerdi. Eğer bu iş düşündüğü gibi sonuçlanırsa sürülerine çok para kazandıracaktı.

Tek sorunu, uğraşmak zorunda olduğu Dişi Kurt'tu. Şu anda vahşi köpeklerin üçü de ona bakıyor ve Dişi Kurt onları yakalamadan önce odadan çıkıp çıkamayacaklarını merak ediyordu. Ve eğer onları yakalarsa... ne yapacaktı?

Tüm bunlar başladığında Jess sadece bu sürünün asık suratlı Alfa Erkeği ile tanışmıştı. Dost canlısı değildi ama akli başında görünüyordu. Sonra tüm bunların ince noktalarını Alfa Dişi'sine devretmişti.

Jess keşke kadının kendisine kötü davrandığını söyleyebilseydi. Ama değildi. Aslında Jess, Dişi Kurt'un ondan hoşlandığını hissediyordu. Hem de çok. Jess bunun iyi bir durum mu yoksa kötü bir durum mu olduğundan emin değildi.

Son sayfanın sonunu okuyan kadın, odanın ortasındaki yıpranmış masaya doğru yürüdü ve bir yay gibi masanın üzerine fırladı. Siyah kovboy şapkasını çıkardı, uzun siyah saçlarını salladı ve "Bu ayrılıktan pek memnun değilim" dedi.

Sabina bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Jess diziyle onu dürttü.

Sonra Jess, "Hı-hı" diye cevap verdi.

"Sanırım bu konuda biraz daha pazarlık yapmamız gerekecek. Ve diğer birkaç ayrıntı üzerinde."

"Tamam." *Kuduz köpeği ürkütme*, diye kendine hatırlatıp durdu. *Kuduz köpeği ürkütme*.

"Ama genel olarak... Bence bu işe yarayacak. Ateşli oyun kulüpleri. Harika müzik, ateşli oyunlar... Bu iyi bir fikir."

Jess yavaşça başını salladı. "Harika."

O soğuk kahverengi gözleriyle birkaç dayanılmaz uzunluktaki saniye boyunca onlara baktı. "Hepiniz köpeksiniz, değil mi?"

"Evet, Afrika Vahşi Köpekleri."

Bakışları May'den Jess'e, oradan Sabina'ya ve tekrar Jess'e kaydı. "Afrikalı mı? Ama siyah olan bir tek sen varsın."

May'in sırtı dikleşti ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Jess susturmak için elini May'in dizine vurdu. Sözcüklere gerek kalmadan ona haber veriyordu... *Kuduz köpeği ürkütme!*

Jess yavaşça açıkladı: "Afrika'yı tüm medeniyetlerin beşiği olarak düşünün. Bu yüzden vahşi köpekler çok çeşitli ırkları kapsar."

"Huh. Çiğneme pençelerinin olmadığı doğru mu? Hani vardiya değiştirdiğinde?" "Doğru. Bizim yok."

"Tuhaf. Başparmaklarınız var mı?"

Çıldırma. Ne kadar garipleşirse garipleşsin, çıldırma.

"Evet, başparmaklarımız var."

"Huh." Uzun parmakları yüzünün bir tarafındaki acımasız yara izini kaşıdı. Kız bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama Jess bakmamak için kendini zor tuttu. Doğal merakı ona bu yaranın nasıl oluştuğuna dair bir sürü soru sorma isteği veriyordu ama mantığı Jess'e lanet çenesini kapalı tutmasını söylüyordu. "Biliyorsun, ben... şey... kimseyi sevmem. Seçkin birkaç kişi dışında. Ama sanırım iyi anlaşacağız çünkü ben bir köpek insanıyım."

Görünüşe göre May'in dayanabileceği tek şey buydu. Önce homurdandı, başı hemen düştü. Ama Jess ve Sabina bu homurtuyu duyar duymaz kendilerini kontrol edemediler. Korku, histerik kahkahaların yanında hemen geri planda kaldı.

Jess birkaç yıldır Magnus Sürüsü'nün Alfa Dişisi hakkında söylentiler duyuyordu. Bütün bir aslan sürüsünü tamamen yok ettikten sonra başa geçmişti. Bunu yaptığı için köpeklerin büyük saygısını kazanmıştı ama kısa süre sonra bir kutu sütlü kurabiyeden birkaç köpek bisküvisi eksik olduğu ortaya çıkmıştı.

Kadının patlayacağını, Jess'in sürekli duyduğu o çirkin deliliği göstereceğini düşündü. Sara Morrighan bunun yerine saçlarını omzunun üzerinden geriye atıp birasını içmekle yetindi.

"Özür dileriz," dedi Jess, sonunda kontrolü yeniden ele aldığı anda. "Bu çok kabaydı."

Sara şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Öyle miydi?"

En iyisi zorlamamaktı. "Bu yüzden avukatlarımıza sözleşmeyi ve anlaşmayı sonuçlandırmaları için temasa geçmelerini söyleyeceğim."

"Evet, tabii." Sara birasını bitirdi. "Bir şey daha var." Lanet olsun. Çıktıklarını sanmıştı.

"Wilson Sürüsü. Onları tanıyor musun?"

Üçü de gerildi. Sara Morrighan'ın ne kadarını bilmesine izin veriyorlardı?

"Evet," diye yanıtladı May. "Onların Alfa'sı benim ilk kızımın babası."

"Huh." Masanın üzerinden atladı. "Arkanı kolla. Kurtlar arasında söylentiler dolaşıyor."

"Ne tür söylentiler?"

"Belirsiz şeyler. Ama senin sürünün ve onların sürüsünün adının aynı cümlede geçtiğini duydum ve bu hiç de eğlenceli bir şey değil. Sadece arkanı kolla. Smithler ve akrabaları arasında kalmak istemezsin. Çılgın olduklarını duydum."

Ooh. O camdan evden kayalar fırlatmak, ha? "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Deri bir motorcu ceketi giydi. "Tamam. Gitmeliyim. Gitmem gerek.
Bu gece Alaska'ya gidiyoruz."

"Çok güzel," dedi Jess ayağa kalkarak. "Orası gerçekten çok güzel." "Ben de öyle duydum. Ayı avına gidiyoruz. Ne yazık ki benim çünkü yeni Remington tüfeğimi kullanmam için sezon dışı. Bu gerçekten berbat bir durum."

Jess May ve Sabina'ya bakamıyordu. Yine kendini kaybedebilirdi. Bunun yerine, "Kaybınızı anlıyorum" dedi.

"Belki de -ve bu sadece bir öneri, Sissy Mae- ama belki de kuzenini bir süper modeli dövmesi için kışkırtmamalıyız."

Sissy homurdandı, Ronnie vicdan nöbetlerinden birini geçiriyor diye gösteriyi iptal edemeyecek kadar keyif alıyordu. "Oh, hadi ama. O kadar sarhoş mu? O kadar da zarar vermez."

New York'ta Smitty ve Sissy'ye katılan birkaç yaşlı kurttan biri olan Marty, Alman birasını yudumlarken, "Ve o süper modellerin o güzel yüzlerini korumak için bir sürü sigortaları var," dedi.

"Oh, iyi o zaman. Sanırım bu her şeyi yoluna koyuyor."

Sissy elini göğsüne götürdü. "Ronnie Lee? İğneleme mi bu?"

"Sissy Mae," dedi Ronnie, onu dürttü ve kulübün girişini işaret ederek, "gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa seni ucuz bir fahişe gibi tokatlayan küçük kız bu mu?"

Bu oydu! O düve! "Beni tokatlamadı. Beni hazırlıksız yakaladı, o kadar."

Ronnie'nin gözleri kısıldı, umutsuzca odaklanmaya çalışıyordu.

"Kiminleydi?" "İkinizin de bulaşmak isteyeceği biri değil." Marty bir

yudum daha aldı.

Birasını. "Şu Dişi Kurt hepinizin normal ve mantıklı görünmesini sağlıyor."

"Kim o?"

"Sara Morrighan. Magnus Sürüsü'nün Alfa Dişisi." "Şu çılgın

olan mı?" Ronnie sordu.

"Hayır, hepiniz delisiniz. Bilirsiniz, eğlenceyi seven ve çılgın." Marty elindeki birayla korkutucu Amazon'u işaret etti. "Bu kaltak delinin teki."

"Sissy, "Biri bana Jessie Ann Ward'ın Magnus Sürüsü'nün baş dişi kaltağıyla neden takıldığını açıklayabilir mi?" diye sordu. O bir köpek, değil mi?"

Ronnie sırtıttı. "Seni tokatladığında öyleydi."

"Beni tokatlamadı. Ama sana bu kadar yakınım." Marty Sissy'nin kolunu dürttü. "Ve işte geliyor."

Sissy, Jessie Ann'in arkasında dişi köpeklerinden biriyle ona doğru yürümesini izledi.

"Merhaba, Sissy."

"Jessie Ann."

"Merhaba, Jessie Ann." Ronnie kendini işaret etti. "Beni hatırladın mı? Ronnie Lee Reed."

Jessie'nin yüz ifadesi dehşete kapıldı. "Yüce Tanrım, siz ikiniz hâlâ birlikte mi takılıyorsunuz?"

Bu Dişi köpekyalın üzerinde Jessie'nin omuz. "Belki de onlar lezbiyenler."

Jessie'nin yüz ifadesi dehşetten paniğe dönüştü. "Sabina." "Belki de onlar pis, kirli lezbiyen fahişelerdir."

"Sabina!"

"Sadece söylüyorum."

"May."

"Yakaladım onu."

Dişi köpeklerden biri diğerini sürükleyerek götürdü ve Jessie Ann gülümsemeye zorladı. "Sadece geçen gün için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ben... uh..."

"Onu tokatladın mı?" Ronnie gönüllü oldu.

"Onu bir kız gibi ağlattın mı?" Marty bir bira daha patlatıp pençeleriyle kapağını koparıken sordu.

"Bu gezegendeki varlığını yeniden düşünmesini mi sağladı?" "Tanrı'yı bulmasını mı sağladı?"

Jessie Ann içini çekti. "Şey... her zamanki gibi sizinle konuşmak eğlenceliydi çocuklar. Eğer siz hanımlar bana izin verirseniz." Arkasını döndü ve Amazon'un içine doğru yürüdü.

"Sara? Uh-"

Alfa Dişi doğrudan Sissy'ye baktı. "Sabina bu kaltağın eskiden seni dövdüğünü söylüyor."

"Sara, bu çok uzun zaman önceydi. Seni temin ederim ki artık kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yıllar içinde Sissy birkaç çeşit kurt olduğunu öğrenmişti. Smitty gibi avlanmak, sevişmek ve uyumak için yaşayan kurtlar vardı - tipik bir kurt varoluşu. Reed oğlanları gibi kurttan çok hurdalık köpeği olan, her zaman bir sonraki sikişi ya da kavgayı arayanlar vardı. Bir de Sara Morrighan gibi sessiz ama ölümcül saldırganlar vardı; bunlar önce gırtlığa saldırıyor ve muhtemelen daha sonra soru sorma zahmetine bile girmiyorlardı.

Ve çılgın dişi kurdun yaptığı da tam olarak buydu. Jessie Ann'i yolundan itti ve pençelerini ve dişlerini serbest bırakarak Sissy'ye doğru ilerledi.

Sissy gözlerini ondan hiç ayırmadı ve vuruş için kendini hazırladı. Deli insanlarla dövüşmekten nefret ederdi ama dövülecekti.

Yine de dişi orospu ona yaklaşmadı bile. Sissy'nin Magnus Sürüsü'nün Alfa Erkeği olduğunu düşündüğü kişi oradaydı ve pençeleri Sissy'nin yüzüne saplanmadan önce eşini havada yakaladı. Sissy bu adam hakkında bir şeyler duymuştu ama onunla tanışma zevkine hiç erişmemişti.

Zach Sheridan bir koluyla Sara'yı yukarı kaldırırken diğer eliyle de cep telefonunu tutuyordu. Daha da iyisi, devam eden bir konuşma sürdürdü

Telefonun diğerk ucundaki kişiyle hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı. Arkadaşını yakaladı ve uzaklara taşıdı. Sissy bunu ilk kez yapmak zorunda kalmadığına dair soğukkanlılıkla bahse girebilirdi.

Arkadaşının omzuna asılan Sara Morrighan Jess'e el salladı ve sıırıttı. "Hoşça kal, Jess! Ara beni!" dedi, bir yandan da parmaklarıyla telefon şeklinde "ara beni" anlamına gelen evrensel işareti yapıyordu.

"Arkadaşın mı?" Sheridan dişisini limuzinin arkasına atıp uzaklaştıktan sonra Sissy Jessie'ye sordu.

Dişi köpek boğazını temizledi. "İş ortağım."

Arkadaşlarının yanına döndüğünde Sissy ona sordu: "Kardeşimle konuşma fırsatın oldu mu Jessie Ann? Geçen gün onunla konuşmak istiyordun, değil mi?"

Jessie yürümeyi bıraktı, tüm vücudu sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Evet," dedi arkasını dönmeden. "Konuştum. Teşekkürler."

Sissy dişi köpeğin arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşmasını izledi. "Bilmediğim ne var?" diye sordu dinleyen herkese.

Ronnie Lee, "ok şey," diye cevap verdi, "eski karnelerine dayanarak."

"Geliyor!" diye bağırdı biri ve üç kadın, Sissy'nin kuzeni Gemma'nın yaslandıkları arabaya kafa üstü çarpmasından saniyeler önce birbirlerinden ayrıldılar.

Sissy kuzenine bakarak "tısss" diye bir ses çıkardı. "Bir süper modelin seni eşek sudan gelinceye kadar dövmesine izin mi vereceksin? Hiç gururun yok mu senin?"

Gemma kendini sürükleyerek ayağa kalktı ve tekrar süper modelin peşinden gitti.

"Cehenneme gideceksin," dedi Ronnie milyonuncu kez.

"Merak etme. Ateş glne bakan güzel bir mülk buldum. Hazırız."

21. Bölüm

Bir şişe tekilayı yarılamış olan Smitty, güzel bir "yuvarlanma" yaşıyordu. Mace ile akşam yemeği iyi geçmişti ve bu Kenshin denen adamdan bir servet kazanma ihtimalleri yüksekti. Ama ne olmuş yani? Bunların hiçbiri Jessie Ann'le olan sorununu çözmemişti.

Eve gitmeliydi ama yine de o yatakla tek başına yüzleşemezdi, o yüzden buraya geldi. Kingston Arms'da. Küçük kız kardeşinin onu Pack'in tercih ettiği arka barda bulması da onu şaşırtmamıştı. Onun gibi, kız kardeşinin de burnu iyiydi. Aileden geliyordu.

Sissy Mae, Ronnie ve Marty ile birlikte gülerek onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve ayaklarını masaya uzattı.

"Herkesin eğlendiği bir zamanı kaçırdın." "Pek

bir şey kaçırdığımı sanmıyorum."

"Ben öyle demezdim." Marty başını hafifçe eğerek garsonlardan birine işaret etti ve saniyeler içinde önünde bir shot votka belirdi. "Kız kardeşin neredeyse kuduz bir hayvan tarafından parçalanıyordu."

Olması gerekenden çok daha az ilgili olan Smitty yine de "Ne?" diye sordu.

"Magnus Sürüsü'nün Alfa Dişisi, kız kardeşinden bir parça koparmaya çalıştı. bana
."

Smitty tiksintiyle başını salladı. Sadece küçük kız kardeşi. "Ne yaptın sen?

ne

yapa "Hiçbir şey."

rsın?

" Yorgun bir iç geçiren Smitty, başını yana eğdi ve şöyle bir baktı

"Ben y a p m a d ı m ! Anlat onlara Marty. Çünkü sana asla inanmayacak, Ronnie.

dedi.

Lee."

"Bu doğru. O hiçbir şey yapmadı."

"Bir şey söylemedin mi? Bir şey yapmadın mı? Bir şey başlatmadın

mı?" "Sadece bir kulübün dışında takılıyordum, kendi işime

bakıyordum." "Bu bir ilk. Peki onu ne kızdırdı?"

"Beni yakaladı. Ama o sırada Jessie Ann Ward'la birlikteydi."

Smitty tüm kontrolünü kullanarak yüzünü tamamen nötr tuttu ve basitçe, "Öyle mi?" diye cevap verdi.

Kız kardeşi ona o kadar uzun süre baktı ki neredeyse kıvranmaya başlayacaktı. Annesi, on dört yaşındayken yaptığı heykelciği bulduğundan beri hiç böyle hissetmemişti.

"Aman Tanrım," dedi Sissy sonunda. "*Onu beceriyorsun!*"

Ronnie yüzünü buruşturdu. "Sissy Mae! Shaw'ın otelde böyle bağırmandan nefret ettiğini biliyorsun."

Birden kız kardeşi güldü. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini hep biliyordum," diye suçladı Sissy iyi huylu bir şekilde. "Sırılsıklam 90 kilo, sivilceli ve tuhaf, ama o koca aptal köpek gözlerinin seni yakalayacağını biliyordum."

"Bırak artık, Sissy Mae."

"Şimdi kurt köpeklerinin teyzesi olmak zorunda kalacağım. Hem eğlenceli bir melez değiller mi?"

"Boş ver dedim."

"Ve umarım bu, onun o küçük havlayan sürüsünün etrafında dolaşmaya başlamamız gerektiği anlamına gelmez. Bu çok şey istemek olur-"

Elini masaya vurması kız kardeşini susturdu. Aslında bütün odayı susturdu. Ronnie ellerine baktı ve Marty sadece başını çevirmekle yetindi.

Ancak kız kardeşi ona sadece ters ters baktı.

"Neyin var senin? Sadece şaka yapıyordum."

"Bırak dedim."

Sissy işaret parmağını masaya vurdu, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. Sonunda, "Bize izin verir misiniz?" dedi.

"Evet."

"Görüşürüz."

Sonra da gittiler.

Şişeyi kapatan Sissy ikisine de birer tekila daha doldurdu. "Pekâlâ, ağabey. Konuş benimle."

Johnny, Jess'le yalnız kalabilmenin tek yolunun onu Sürü'nün ininin en üst katındaki dairesine çıkan merdivenlerde beklemek olduğunu biliyordu. Beklerken Jess'in kişisel kitaplığından bir Tolkien kitabı daha alarak okudu.

Jess nihayet merdivenlerden ona doğru yöneldiğinde, başı öne eğik, yavaş yürüyordu; yorgun olduğu her halinden belliydi. Ama onu gördüğünde gözleri parladı, enerjisi yükseldi. Onu gördüğü için çok mutlu görünüyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Annesi yıllar önce öldüğünden beri onu gördüğüne sevinen hiç kimse olmamıştı.

"Hey!"

"Merhaba."

Jess onun yanına oturdu ve Tolkien kitabındaki yerini sayfanın kenarını katlayarak işaretlediğinde gözle görülür bir şekilde irkildi. Jess'in içinden yükselen "Kutsala *saygısızlık!*" çığlığını neredeyse duyabiliyordu.

"N'aber, Boo?"

Yalnız kaldıklarında ona hep böyle seslenirdi. Onun için kişisel takma adıydı. Bunu sinir bozucu bulması gerekirdi ama biri ona annelik etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Sanırım sana söylemem gereken bir şey var."

"O zaman söyle bana."

Adam ona baktı. İşte o zaman işler garipleşebilirdi. Ama o daha bir şey söyleyemeden Jess kolundan tuttu ve "Lütfen bana Kristan'la yatmadığını söyle" dedi.

"Ne?"

"Bana söylemekten korktuğun şey bu değil mi?"

"Hayır!"

Jess onun kolunu bıraktı. "Vay canına! Beni endişelendirdi." "Devam edebilir miyim?"

"Elbette."

"Gerçi bu Kristan'la ilgili." "Ne olmuş ona?"

"Biyolojik babasıyla görüşüyor. Birkaç haftadır."

Jess'in bakışları yavaşça ona kilitlendi. "Ben ya da annesi her sorduğumuzda seninle ya da kütüphanede olduğu halde bu nasıl mümkün olabilir?"

"Onun yerine ben bakıyordum." "Yani bana yalan söyledin."

"Evet." Şu ana kadar yalan söylediği için hiç suçluluk duymamıştı. O şefkatli kahverengi gözler ona bakarken. Şimdi onu kesinlikle kovacaktı. Kristan yavrular arasında en iyi köpekti. Ondan onu korumasını beklerlerdi, yaptığı pisliklerin yanına kâr kalmasına yardım etmesini değil. "Ben... Ben özür dilerim."

"Olmalısın. Sen en büyüklerisin, yavruları koruman gerekirdi."

"Biliyorum." Önemli bir şey değil. Yaşayacak başka bir yer bulabilirdi. Bir sürü acil durum planı vardı. Bu hafta sonu on yedi yaşına girecekti. Tam bir yetişkin değil, ama sahte bir kimlikle bir iş bulabilir ve-

"İki haftalık harçlığına elveda de, ahbap. Ve bu bir daha asla olmasa iyi olur."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Öfke neredeydi? İğrenme? Evinden defolup gitmesini emretmişti.

"Neden bana öyle bakıyorsun, Boo?" "Dürüst olmak gerekirse, beni kovacağını düşünmüştüm."

"Ne için? Demek istediğim, kesinlikle çuvalladın, bu yüzden harçlığını kaybettin, ama hiçbir yere gitmiyorsun. Ayrıca, evlat edinme sürecini çoktan başlattık."

Johnny'nin kalbi kelimenin tam anlamıyla birkaç kez çarptı.

"Evlat edinme mi?" "Evet."

"Beni evlat mı ediniyorsunuz?"

"Evet. Seninle bu konuda konuşmadık mı?"

"Hayır."

"Evet, browniler yüzünden olmalı." Jess bir an için gözlerini kaçırdı ve sonra gülümsedi. "Gerçekten güzel brownilerdi. Bitter çikolatalı."

Adam sadece ona bakınca Jess, "Bekle. Seni evlat edinmemizi istemiyor musun?"

"Cumartesi günü on yedi yaşına giriyorum. On sekiz yaşına geldiğimde gitmiş olacağımı sanıyordum." Sistem evlatlık çocukları on sekiz yaşında evden atıyordu. Sürü ona bir yıl sonra kapıyı gösterirse, bunun için de acil durum planları vardı.

Ama Jess'in iri gözleri dehşet içinde yaşlarla doldu.

"Yapma... ağlama. Beni evlat edinmenizi istemediğimi söylemedim."

Burnunu çekti. "O zaman ne demek istedin?"

"Yani daha önce kimse beni evlat edinmek istememişti. On sekiz yaşına geldiğimde gitmemi beklersiniz diye düşünmüştüm."

"Hayır, gitmeni beklemiyoruz. Üniversiteye gitmeni bekliyoruz. Sanırım müzik diplomanı almak için. Aklıma gelmişken, seninle oturup

ve hangi okullara başvurmak istediğine karar ver." "Sanırım

nereden burs alırsam oraya."

"Burslar güzeldir ve özgeçmişlerde iyi durur. Ama tercih ettiğin bir okula burs alamazsan, üniversite fonunu zaten ayarladık, yani orada güvendesin. Yani mesele nereye gitmek *istediğin*."

"Üniversite fonum mu var?"

"Tabii ki var. Siz küçük veletlerin her biri üniversiteye gidecek. İstemeseniz bile," diye hırlayarak sözlerini bitirdi. "Beni anlıyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi."

"Pekâlâ o zaman. Başka sorunuz var

mı?" "Hayır."

"Benden sakladığınız başka bir şey var mı?"

"Yok."

"Güzel. Yine de şimdi bana geldiğin için teşekkürler. Walt Wilson'la olan anlaşmadan emin değiliz, o yüzden bunu bilmem gerekiyordu."

"Bir şey değil."

Johnny biraz yana eğildi ve omzunu Jess'inkine dayadı. Yıllar içinde duygularını gömmeyi öğrenmişti. Onların tekrar ortaya çıkmasından kesinlikle rahatsızlık duyuyordu. Ama bir şeyler söylemek zorundaydı. Sadece tekrar ağlamaması için dua etti. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Neyse ki ağlamadı. "Ama yine de harçlığını kaybediyorsun, ahbap. Yine de iyi denemeydi." Ona göz kırptı, ama başını kaldırıp havayı koklayınca ifadesi bir anda değişti.

"Sorun ne?" diye sordu, hala yetişkinlerin hafife aldığı becerileri geliştirmeyi öğreniyordu.

Jess ona cevap vermedi, sadece ayağa fırladı ve merdivenlerden dairesine doğru koşmaya başladı. Johnny de onu takip etti ve tam kapının önünde durduğunda neredeyse ona çarpıyordu.

Ellerini kalçalarına koyan Jess, "Burada ne halt ediyorsun?" diye çıkıştı.

Smitty kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni görmeye geldim, benim küçük tatlı tartım."

Tatlı tart mı?

Dairesinde neden sarhoş bir kurt vardı? İçeri nasıl girmişti ki? Dairesinin ikinci girişine ulaşmanın tek yolu sürü evinin çitlerini aşır arka bahçelerinden geçmekti.

Bir ev dolusu köpek var ve kimse oradan geçen bir *kurdun* kokusunu almıyor mu? *Sarhoş* bir Kurt mu?

"Öğleden sonra söylenmesi gereken her şeyi söylediğimizi

sanıyordum." "Hayır." Onun omzunun üzerinden Johnny'yi

gördü. "Oğlum."

"Aptal."

Smitty bir adım öne çıktı ve Jess Johnny'yi kapıdan dışarı itti. "Yarın daha çok konuşuruz."

Johnny'nin yüzündeki endişe Jess'in kalbini ısıttı. "Jess, emin misin?" "Evet,

her şey yoluna girecek."

Pek mutlu görünmüyordu ama yine de gitti.

Jess kapıyı kapattı ve arkasını döndüğünde Smitty'nin kendisinden birkaç santim ötede durduğunu gördü.

"Bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Seni çok özledim." "Sekiz saat oldu."

"Bu çok uzun!"

"Ssssh." Jess Smitty'yi kapıdan uzaklaştırdı. "Sessiz ol." "Bu gece burada seninle kalmak istiyorum."

"Hayır."

"Neden? Beni hiç mi önemsemiyorsun?"

"Smitty, bu hiç adil değil."

"Aşkta ve sikişte her şey mübahtır."

"Tam olarak böyle söylemediğine eminim. Sen buraya nasıl geldin ki?"
Tanrım, umarım arabayı o kullanmıyordu.

"Sissy beni bir taksiye itti. Konuşmamız gerektiğini söyledi. Ben de k o n u ş m a k için geldim."

Lanet olsun o kadına!

"Beni ittin, Smitty. Bu ikinci kez oldu. Üçüncüsü olmayacak."

"Tamam," dedi fazla sakın bir şekilde. Sonra ekledi, "Yani kalmama izin verecek misin?" Jess dişlerini sıktı. "Hayır, sana bir taksi çağıracağım."

"Peki. Kötü ol." Jess'in kolunu tuttu ve onu kendi bedenine çekti. "En azından bana bir öpücük ver, kötü kadın."

"Smitty-"

"Öp beni. Öp beni. Şimdi."

"Seni öpersem sessizce gidecek

misin?" "Evet."

Boyun eğen ve yine de bunu isteyen Jess, elini Smitty'nin boynunun arkasına kaydırды ve onu öpebilmek için aşağı çekti. Tadı tekila gibiydi, kurtların tercih ettiği içki. Ama gerçekten de tekilanın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Elleri kızın boynunu okşuyor, dili kızının etrafında tembel daireler çiziyordu. Öpücük sonsuz gibi görünüyordu ve öyle olmasını diledi. Smitty onu öptüğünde, diğer her şeyi unutabilirdi.

Elleri boynundan kaydı ve göğüslerine uzandı. Kadın onları yakaladı ve geri çekti.

"Bu kadar yeter."

Smitty dudaklarını yaladı. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Beni unutmadığını."

Jess derin bir nefes aldı ve o koca kafaya fırlatacak bir şey ararken Smitty'nin bir sonraki sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

"Kendini kötü hissetme," dedi yatak odasına doğru yürürken, "seni asla unutamayacağım."

Jess onu takip etti, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

"Ne?" "Bir tik gibi içine gömülmüşsün."

Ellerini saçlarında gezdirerek, "Beni bir parazit ile mi kıyaslıyorsun?" diye sordu.

"Bunu görmek için olumsuz bir yol."

Çekmecesinin üzerindeki telsiz telefonu kaptı. "Sana bir taksi çağıracağım."

"Tamam." Smitty yatağa doğru tökezledi. "Taksi gelene kadar uzanacağım."

"Hayır, hayır. Yapma-"

Çok geç kalmıştı. Bildiği gibi, adamın koca kafası yatağa çarpar çarpmaz bir ışık gibi sönmüştü. Telefonu kapattı. Bir taksiciyi aracının arkasına bir Smith dökmeye katlanmaya zorlayamazdı.

Pes eden Jess dairesindeki tüm ışıkları kapattı ve spor ayakkabılarını tekmeledi. Tamamen giyinip Smitty'nin yanındaki yatağa girdi. Yatak eğilir eğilmez kolu uzandı ve onu vücuduna doğru çekti.

"Bırak beni."

Bir şeyler mırıldandı ve horlamaya geri döndü.

"Önemsiz," diye homurdandı. "Kesinlikle önemsiz."

22. Bölüm

Tamamen uyanmadan önce tehlikeyi hissetti. Ona doğru koştuğunu, ona doğru uçtuğunu hissedebiliyordu. Tek yapabildiği kendini çarpışmaya hazırlamaktı... ve sonra *bam!*

"Uyan! Uyan!"

"Çok güzel. Büyüdüğümde ben de onun gibi bir tane

istiyorum." "Şükran Günü yemeğinden sonra Petey Amca

gibi kokuyor." "Kötü görünüyor."

"*Waaaake uuuuuuuuuuuuuupppp!*"

Smitty başını kaldırıp sırtında ve bacaklarında gezinen altı yavruya baktı. Jessie Ann kesinlikle gezegende yürüyen en acımasız kadın olarak tarihe geçecekti.

Küçük bir yumruk alnına çarparak ölçülemez bir acıya neden oldu. "Jessie Teyze sana kışını yataktan kaldırmanı söylememizi istedi." Küçük kız mesajını iletmiş olduğu için sırttı.

Smitty boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Hallediyorum."

"Harika!" diye bağırdı ve kafasının yarılıp içindekilerin dışarı dökülmesine neden oldu. Ya da öyle hissettirdi.

"Waffle'lar bekliyor. Ama gelsen iyi olur. Büyük çocuklar beslenmeye başladığında, unut gitsin."

"Ben kalkarken gitme şansınız var mı?" "Hayır,"

diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

"Elbette."

"Jess teyze senin kalkmanı sağlamamızı istiyor. Ama acele etmelisiniz çünkü birazdan yola çıkacağız."

Esneyen Smitty kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Gidiyor musunuz?"

"Evet, hafta sonu için." Ona yine o güzel gülümsemesini verdi. "Johnny'nin doğum günü. O yüzden gitmen gerek. Yemek yedikten sonra. Çünkü biz gidiyoruz. Ve kimse seni sevmiyor gibi görünüyor."

Smitty küçük sarışın kıza baktı. "Annen Sabina, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin."

Jess waffle'ını bitirdi ve tabağını lavaboya götürdü. Bir gün öncesinden beri öğrendiği her şey de dahil olmak üzere Walt Wilson'la ilgili her şeyi yetişkinlere anlatmıştı. İşlerini bitirdikten sonra toparlanmaya ve çocuklarını hazırlamaya devam ettiler. Başlıca dört kişiden öğrendiği tepkiler şunlardı

yıllar boyunca beklemek. Sabina tüm Wilson Sürüsü'nü takip edip yok etmek istedi. May kendi hatası olmayan bir şey için tüm sorumluluğu üstlendi. Danny kıyameti gördü. Ve Phil hiçbir şey söylemedi, bu da Walt Wilson'ın vahşi ölümünü çoktan planladığı ve planladığı anlamına geliyordu.

Kuznetsov Sürüsü hakkında pek çok kişinin anlamadığı şey buydu. Onlar kendi türlerinin arasında büyümüş tatlı bir köpek sürüsü değildi. Neredeyse her biri bir sokak köpeğiydi. Ne gerekiyorsa yaparak sürülerini bir arada ve hayatta tutan çukur savaşçılarıydı. Onlar hayatta kalanlardı ve kendi türlerini koruyorlardı.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Phil sordu.

"Onun izinin sürülmesini istiyorum. Smitty'nin elinde birileri var ama eski dostlarımızdan bazılarını da çağırın." Lavabodan döndü ve arkadaşlarıyla yüzleşti. "Eğer gerçekten sadece kızını görmek istiyorsa, onu durdurmayacağım. Ama eğer onu kullanıyorsa, bütün bahisler kapandı. Beni anladınız mı?"

Sürüsü, May'in gözyaşlarının eşiğinde olduğunu görmesine rağmen başını salladı. Jess ona doğru yürüdü, saçlarını okşadı ve başının tepesini öptü. "Ağlama May. Bunu biz halledeceğiz."

"Hiçbirinizin hapse girmesini istemiyorum ve hepiniz sizi hapse gönderecek bir şeyler planlıyorsunuz."

Jess sırtıttı, May'in haklı olduğunu biliyordu. "Bütün bunları gelecek hafta düşünüyoruz, tatlım. Bu hafta sonu için planlarımız var. Kristan da bizimle olacak. Güvende. Hadi işe koyulalım. Yola çıkmayı düşünmeden önce bu şımarık veletleri giydirmeli, toparlamalı ve kemerlerini bağlamalıyız. Ve hafta sonundan sonrasına yetecek kadar eşya toplayın. Doğruca eve gelmeyeceğimizi unutma. Mace'in ekibi önümüzdeki hafta sığınak güvenliğini sağlayacak."

Hepsi ayağa kalkarken Smitty mutfağa girdi, yavrular maymunlar gibi ona asılmıştı.

Kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Jessie Ann." Adı daha önce hiç böyle bir suçlamayla anılmamıştı.

"Günaydın, Bobby Ray." "Bana yardım edebilir misin?"

"Ama çok iyi idare ediyor gibi görünüyorsun."

"Jessie Ann," diye sıkılmış dişlerinin arasından hırladı ve yavruların kıkırdamasına neden oldu.

May ve Danny çocukları Smitty'nin bedeninden çıkardılar ve toplanmaya başlamaları için odalarına gönderdiler. Phil ısıtıcıdan waffle çıkarırken Sabina Smitty'yi mutfak masasına oturttu. May iki bardak doldurdu, birine süt, diğerine portakal suyu. Sabina ona kahve getirdi.

Smitty kahve bardağına hayatı buna bağılıymış gibi sarılırken, "Bu işi bir bilime bağladık," dedi.

"O kadar çok çocuk var ki," dedi Jess, "başka seçeneğimiz yok."

Jess kendine bir fincan kahve doldurdu ve cezveyi makineye geri koyarken, "Toplanmak için yukarı çıkıyorum. Aşağı indiğimde gitmiş olacaksın." Onun yanağını okşadı. "Görüşürüz."

Güçük bir Rus parmağı kafasını dürttü. "Nasıl batırdın? Yavaş mısın?"

"Kafamı dürtme."

"Ona sataşma." May kahvesini tazeledi. "Eminim sadece bir yanlış anlaşılma olmuştur."

"Hayır, Jess onun aptal olduğundan oldukça emin. Ve sanırım ben de onunla aynı fikirdeyim." "Neden hepiniz benimle uğraşıyorsunuz?"

"Çünkü," diye tersledi Phil, "eğer bu işi batırırsan, Sherman'la baş başa kalırız. Landry veya bir eşdeğerdir." Philparladıat onu. "Bu o

benim için kabul edilemez."

"Hayatını mahvettiğim için özür dilerim."

"Sadece doğru olanı yap." Danny derin bir nefes verdi. "Burada bir şansın daha var. Long Island'daki evimize gidiyoruz."

"Ve?"

"Marissa Shaw'ın mülkü bizimkiyle çakışıyor. Hesabı sen yap, köylü," diye hırladı Phil sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bu işe yarar," dedi May o sürekli neşesiyle. Bu sinir bozucuydu. "Bir noktada 'kazara' bizimle buluşabilirsin." Ona göz kırptı.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Yapsan iyi edersin," diye ısırıldı Phil. "Çünkü Landry ile düzenli olarak uğraşmak zorunda kalırsam, bunun bedelini çok ağır öderim."

"Günaydın, günüşiğim."

Üzerinde sadece bir havlu olan ve duştan yeni çıkmış olan Brendon, yavaşça mutfak lavabosundan uzaklaştı ve kısa sürede varlığının felaketi haline gelen adamla yüzleşti. Görünüşe göre kız kardeşi haklıydı. Bir sürü arkadaşı edinirsen, hepsini edinirsin demişti. Şimdi, neredeyse her gün, evinin etrafında dolaşan, yemeğini yiyen, televizyonunu izleyen bir kurt buluyordu ve küvet olayından bahsetmiyordu bile.

"Neden buradasın?"

Smitty bir kase sade yoğurt uzattı. "Acıkmıştım."

"Burası bir otel. Oda servisi alabilirsin. Başka bir odada. Daha da iyisi, başka bir eyalette, başka bir otelde."

"Yeterince doğru. Yeterince doğru. Ama sana bir sorum var."

Brendon derin, temizleyici bir nefes aldı. "Tamam."

"Kız kardeşinin Kuznetsov Sürüsü'nün yakınlarında arazisi var, değil mi?" "Long Island'daki mi?"

"Evet."

"Evet. Ee?"

"Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

Brendon kollarını göğsünde kavuşturdu ve sabırla odadan dışarı fırladı. "Çıkar ağzındaki baklayı, köpek."

"Önümüzde uzun bir hafta sonu olduğu için sürüyü oraya götürebiliriz diye düşündüm, belki Mace ve Dez'i de. Aile arasında bir şey olsun."

"Ve onları kız arkadaşının sürüsünün arazisine bitişik olan bir araziye mi götürmek istiyorsun?"

"O benim kız arkadaşım

değil." Henüz değil.

Brendon da oradaydı. Adamın gözlerindeki sahiplenici bakışı biliyordu. Zavallı aptal. Hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Ama Smitty, Brendon'ın mankafa kardeşine onu New York'ta ve beladan uzak tutan bir iş vermişti. Daha da önemlisi, Smitty ona Ronnie Lee'yi getirmişti. İşkence altında bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, sırf bunun için bile adama borçluydu. "Pekâlâ, küçük köpekçik, gidebiliriz. Ayrıca, seni görmezden gelmesini izlemek eğlenceli olacak."

"Gerçekten çok naziksin, Hoss."

"Şey, bilirsin..." Brendon sırtıttı. "Deniyorum."

Bölüm 23

Jess bunu sevdi. Buraya gelmeyi seviyordu. Bu sığınağa. Rahatlamak ve huzur içinde olmak için.

"Yani bu adamla evlenecek misin?"

Jess yüksek sesle ve uzun uzun iç çekti. Elbette yavruları da yanınızda getirdiğinizde tüm bu sığınak meselesini riske atmış oluyorsunuz.

"Neden," diye sordu Jess Long Island Sürüsü'nün evinin ön verandasında oturup karla kaplı ormana bakarken, "bitmek bilmeyen sorularınla hafta sonumu mahvetmek zorunda mısın?"

"Ben bir tane sordum." Johnny onun yanındaki sandalyeye oturdu, elinde bir fincan sıcak çikolata vardı. "Kristan'ın bana anlattıklarından sonra ve şimdi onu senin dairende görünce merak ettim-"

"Kristan'ın çenesini kapalı tutması gerekiyordu."

"Evet, o konuda iyi şanslar."

"Ve sen hiçbir şey görmedin." Jess, Johnny'nin sıcak çikolatasını aldı ve yudumladı. "Peki neyi merak ediyorsun?"

"Eğer bu adamla evlenirsen-"

"Onunla evlenmeyeceğim."

"Bu evlat edinme olayını değiştirecek mi?"

Jess sandalyesinde döndü ve Johnny'ye baktı. Çocuk sandalyesinde rahatsız bir şekilde dönene kadar da bakmaya devam etti. "Ne?"

"Bunu görüyor musun?" Jess yüzünü işaret etti. "Bu benim mutsuz ifadem."

Johnny's Dudaklar döndü yukarı a bit at ve
Köşeler. "Senin mutsuz ifade?"

"Evet, mutsuz olduğumda bu ifadeyi kullanıyorum." "Oh.

Ve mutsuzsun çünkü..."

"Çünkü gerçekten de bir erkeğin, herhangi bir erkeğin kararlarımı değiştirebileceğini düşünüyorsun. Beni bu kadar korkak biri olarak gördüğünü bilmiyordum."

"İstemiyorum. Sadece..." Johnny omuz silkti. "Annem bir adam yüzünden tüm hayatını değiştirdi ve tanıdığım en sert kadınlardan biriydi."

"Ayrıca seni doğurduğunda on yedi yaşındaydı. Ben otuz iki yaşındayım. Arada büyük fark var, evlat."

Johnny gülümsedi. "Sanırım tüm bunları korkak biri olarak elde etmedin, değil mi?" "Hayır."

Jess mutlu bir şekilde temiz havayı içine çekti. "Kabul et sen iyi olur Johnny. Sana daha önce de söylediğim gibi, bizimle takılıp kaldın."

"Doğru. Mafya gibi." Bu hafta sonu on yedi yaşındaydı ama Jess'e göre hâlâ ukala bir çocuktuk. "Peki bu hafta sonu diğerleriyle ava gidecek miyim? Yoksa bana hâlâ dişlerini ç ı k a r m a m ı ş bir yavru gibi mi davranacaksın?"

Jess ayaklarını korkuluklara uzattı ve arkasına yaslandı. "Göreceğiz bakalım. Stark Klanı da bu hafta sonu burada."

"Ne olmuş yani?"

"O sırtlanlar bizim bölgemize sorgusuz sualsiz gelme eğilimindeler." "Bu yüzden markette yumruk yumruğa kavga çıktı."

"Onlar başlattı. Yumruk yumruğa değil, itişip kakışarak oldu." Jess bardağı Johnny'ye geri uzattı. "Marşmelov yok mu?"

"Marşmelov sevmem." "Cahil."

"Faşist."

İkili gözlerini çevredeki ormana dikti. Dün gece boyunca kar yağmıştı ve şimdi tüm arazide tadını çıkarabilecekleri sağlıklı bir miktar kar vardı. Jess'in bu hafta sonu snowboard yapmaya niyeti vardı. Geçen yıl kızıışan erkek geyikle yaşadığı çirkin karşılaşmadan sonra fiziksel ve duygusal olarak tamamen iyileşmişti.

Neyse ki vahşi köpekler hızlı koşarlardı.

Smitty, genç yavru omuzlarına tırmanıp kafasının arkasını ısırana kadar gayet iyiydi. Yavaşça, bir dedikodu dergisine dalmış gibi görünen Ronnie Lee'ye baktı.

"Ah," dedi.

Ronnie Lee ona baktı ama Brendon Shaw'ın oğlunun onu bir yemeğe dönüştürmeye çalıştığını görünce gözleri büyüdü.

"Oh, kahretsin!" Dergiyi fırlattı, kanepede dizlerinin üzerine çöktü ve Smitty'nin kafasındaki yavruyu yakaladı. "Erik! Bunu konuşmuştuk. Kurtlar yemek için değildir."

Kadın onu uzaklaştırdığında Erik çığlık attı ve Smitty'ye geri dönmek için mücadele etti.

"Sanırım senden hoşlanıyor."

Smitty kollarını uzattı. "Onu buraya ver."

Ronnie bir şey yapamadan Erik ona doğru atıldı ve küçük bedenini göğsüne çarptı.

Ronnie gülümseyerek, "Çocuklar seni seviyor." dedi. "Bu benim cazibem olmalı."

Hiç beklenmedik bir anda kucağındaki yavru ulumaya başladı. Yüksek sesle.

Ronnie elini Erik'in ağzının üzerine koydu. "Sus!" diye emretti yüksek bir fısıltıyla. "Baban evdeyken bunu yapmamanı söylemiştim."

"Ronnie Lee, bu kediye ne öğretiyorsun?" Kadın başını salladı. "Hiçbir şey."

"Ronnie Lee..."

Ronnie dergisini aldı ve onun azarlayıcı ses tonunu duymazdan gelerek koltuğa geri yerleşti. "Buradaki büyük planın nedir Bobby Ray?"

"Büyük planım mı?"

"Bu hafta sonu size vahşi bir köpeği tuzağa düşürmek için. Bu yüzden buradayız, değil mi?
Bu mu?"

"Tanrım, Ronnie Lee. Bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Yüzünü ona dönmek için kanepede döndü ve ayak parmakları Erik'in kalçasını sıyrarak şekilde ayaklarını yukarı çekti. Erik onları yakaladığında ikisi de çok şaşırmadı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk için şimdiden epey fetişi varmış gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bir an 'O benim' diye düşünüyorum. O hep benimdi ve onu alıyorum' diye düşünüyorum. Sonra da 'O yeterince güçlü değil' diye düşünüyorum. Smiths'in bir parçası olmak için değil'."

"Bunu bilmiyorsun, Smitty."

"O ayının peşinden gittiğimde bir ağacın arkasına saklandı."

Ronnie homurdandı. "Bir ağacın arkasına saklanırdım. beni.
"

"Hayır, yapmazsın."

"Smitty, Smithtown'daki her kadın bilir ki, asla bir kadınla Smith erkek ve düzenli bir kavga. Hem de hiç. Bana zeki biri gibi geldi. Zayıf değil. Smith'lerin bir parçası olmanın kolay olduğunu söyleyemem. Ama eğer o sizin için doğru kızsaa, ikinizin de başka seçeneği olmayabilir."

"Bunu biliyorum."

"Söylemem gerek, çok güzel büyümüş Bobby Ray." "Öyle."

"Güzel ve hâlâ melekleri utandıracak kadar masum." Smitty

sırıttı. "O kadar da masum değil."

"Bobby Ray Smith, yüzümü kızartacak sını! Erik!
O benim parmağım, evlat. Dişlerine dikkat et."

Kurt gibi, Sissy Mae de arkasındaki kadınlarla birlikte odaya girdi. Ronnie Lee'ye hırladı ve başıyla kapıyı işaret etti.

"Şimdi hepiniz gidin." Smitty, Erik'i Ronnie Lee'nin ayaklarından çekti. "Ben Erik'e göz kulak olurum."

"Emin misin?" Kaşlarını kaldırdı, hâlâ konuşabildiğini belli ediyordu ama söylemiyordu çünkü o zaman Sissy Mae ne konuştuklarını öğrenmek isteyecekti. Ve daha da kötüsü, "yardım etmeye" çalışacaktı. Sissy Mae'nin yardım etmeye çalışmasından daha kötü bir şey olamazdı. Dün gece onu Jessie'nin dairesine gönderdiğinde yardım ettiğini sanmıştı.

"Sen git. Ben yarın avlanırım."

"Sağ ol, sevgilim." Jessie onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarak diğer Dişi Kurtları dışarı çıkardı. Sonra yer değiştirdi, kıyafetlerini silkeledi ve onları dışarıda takip etti.

"Bir köpek için kedilerle aran çok iyi."

Dez, Smitty'nin karşısındaki kanepeye oturdu, oğlu kollarında uyuyordu.

"Senin kadar iyi değil, benim tatlı Dez'im."

"Şey, *sevgilim*, bunun için gerekli donanıma sahip değilsin."

Güldü ve kucağındaki çocuk da onunla birlikte güldü.

Smitty kucağındaki çocuğa baktı ve ona sırıttı. "Bir Shaw için gerçekten çok tatlısın, değil mi?"

Çocuk cevap olarak başını geriye attı ve tekrar uludu. Görünüşe göre bunu yapmaktan çok hoşlanıyordu.

Ne yazık ki, arkasındaki öfke hırıltısı Smitty'ye Brendon Shaw'ın aynı fikirde olmadığını gösteriyordu.

Smitty kanepenin arkasında duran erkek aslana gülümseyerek baktı. "Hey, Shaw. Evin güzelmiş."

Kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan aslan, ancak bir kedinin yapabileceği gibi Smitty'ye burun kıvrarak baktı. "Oğluma başka ne öğrettin? Kuyruğunu nasıl kovalayacağını mı? Kıçını yalamayı mı?"

"Hayır, kedi temellerine bağlı kaldım. Tembel kıçını ağacın altına park et, yirmi saat uyu, dişiler tüm avı yaptıktan sonra tüm yemeği ye, birkaç dakika kükre, sonra bir yirmi saat daha uyu."

Kedi dişlerini gösterdiğinde, Dez kahkahalarla gülerken bile Smitty çenesini kapatacak kadar akıllıydı.

Verandada oturup kara bakan Jess, Johnny'ye her zamanki sorularını sıraladı. Okul nasıldı? Okulu seviyor muydu? Diğer yavrularla daha iyi anlaşıyor muydu? Yeni botlara ihtiyacı var mıydı? Yeni bir kemana? Stradivarius olanlar tam olarak ne kadardı? Ve artı on iki el becerisi sihirli zırhı olmadan on beşinci seviyedeki katil orku tam olarak nasıl geçti?

Jess gerçekten de hiç susmadı. Tabii ki hiçbiri konuşmuyordu. Erkekler bile sürekli konuşurdu. Johnny sessiz zamanları severdi. Oturup düşünmeyi severdi. Sadece olmayı. Vahşi köpeklerin içinde öylece durmak olduğunu sanmıyordu. Ya uyurlar ya da konuşurlardı. Vahşi köpekler için ikisi arasında bir şey yoktu.

Ama onlar onun ailesiydi, değil mi? Artık onun ailesi. Sürüsü. Doğru, yer değiştirdiğinde zaten en büyük vahşi köpekten yaklaşık iki kat daha büyüktü ama bu bildiği şeyi değiştirmiyordu.

O artık eviydi.

Johnny sessizce çok değer verdiği kadına döndü, Jess aniden sandalyesinde dik oturduğunda bunu gerçekten söyleyip söylememesi gerektiğini sessizce tartışıyordu. Gözleri ormanı taradı; kulakları seğirdi.

Hoşuna gitmeyen bir şey duymuştu. Vahşi köpeklerin kulakları öldürücüdür. Olmalıydılar da. Yer değiştirdiklerinde, küçük boyutlarına göre hayal edilebilecek en büyük kulaklara sahip olurlardı.

Jess hırladı, bakışları önlerindeki ormana kilitlenmişti. "Seni içeride istiyorum Johnny."

Tanrım. Yarın on yedi yaşına girecekti. Belki de ona bir yetişkin gibi davranmaya başlamanın zamanı gelmişti. "Evet, ama-"

"*Şimdi!*"

Jess'in bağırışıyla irkilen Johnny eve doğru yöneldi. O içeri girdiğinde sürüdeki yetişkinlerin çoğu çoktan yer değiştirmiş olarak dışarı fırladı. Geride kalan yetişkinler yer değiştirip verandada ya da evin hemen önünde durdular. Birkaçı da arka tarafta pozisyon aldı.

Johnny diğer yavrularla birlikte kanepeye diz çöktü ve büyük pencereden yetişkinlerin ormana doğru ilerleyişini izledi.

"Birileri," diye mırıldandı Kristan yanında, "her zamanki gibi nefis kokuyordu," "kızlarına tekmeyi yiyecekler."

Sissy Mae dişlerini geyiğin boynuna geçirdi ve hayvanı da beraberinde götürerek ters döndü. Ronnie Lee çenesini geyiğin boğazına doladı ve nefes borusunu ezdi. Hayvan sonunda hareket etmeyi bıraktı ve Dişi Kurtlar erken bir öğle yemeğinin tadını çıkarmak için yerleşti.

Oyalanmayı planlamıyorlardı. Vahşi köpeklerin bölgesine girmişlerdi ve Sissy pek endişelenmese de kardeşinin buraya Jessie Ann'e bir şans daha vermek için geldiğini içten içe biliyordu. Köpekleri kendi mülklerinde utandırarak bunu mahvetmek istemiyordu.

Ronnie Lee başını kaldırıp havayı kokladığında Sissy bunun köpeklerin araştırmaya gelmesi olduğunu düşündü. Ama sonra o da kokuyu aldı ve sesi duydu. O kahkaha sesini. Başını kaldırdı ve onların ağaçların arasından çıktığını gördü. Tam bir Klan değillerdi, sadece on kişilerdi ama sorun çıkarmaya yetecek kadardılar. Hırladı ve Dişi Kurtlar yemeklerini bırakıp etrafını sardılar. Sırtlanlar yemek için gelmişlerdi. Ama bunun için savaşmak zorundaydılar. Sissy Mae Smith avlarını kimseye teslim etmezdi.

Öne doğru bir adım atıp hırladı ve sırtlanlar sinirlerini geren o sinir bozucu sesi çıkararak bir içeri bir dışarı kaçtılar. Kurtları geçip geyiklere ulaşmak için bir yol arıyorlardı. Sissy genç dişi kurtlardan birine baktı ve onu erkekleri toplaması için gönderdi.

Tekrar sırtlanlara odaklanan Sissy dudaklarını geri çekerek dişlerini gösterdi. Sırtlanlardan biri dans ederek yaklaştı ve Sissy öne doğru sıçradı, dişleri sırtlanın çenesini sıyırdı. Sırtlan geri sıçradı, saldırganlığı karşısında şaşırmıştı ama henüz geri çekilmeye hazır değildi.

Ancak sırtlan bir hamle daha yapamadan diğer taraftan vahşi köpekler ağaçların arasından fırladı.

Sissy, Jessie Ann'in sürüsünün yaban köpeklerinin iki katından daha büyük bir türün peşine düşmesini hayranlıkla izledi. Ve sırtlanların kemikleri kolayca parçalayabilen çeneleri vardı.

Daha da şaşırtıcı olanı, sırtlanların kaçmasıydı. Belki de köpeklerin bölgesinde oldukları için. Belki de sadece on kişi oldukları ya da zayıf bir Klan oldukları için. Her neyse.

Sırtlanlar ormana geri dönüp gözden kaybolduktan sonra, vahşi köpek sürüsü Sissy ve dişi kurtlarına döndü. Hhmm. Bu garip olabilirdi. Ama yine de kardeşine saygı duyacak ve bunu kendi haline bırakacaktı. Sissy arkasına baktı ve köpeklerin arazisi ile Shaw'uniki arasındaki bölge çizgisinin yaklaşık üç mil olduğunu tahmin etti. Büyütülecek bir şey değildi, bunu hiç-

Havlama sesi düşüncesini yarıda kesti ve arkasını döndüğünde köpeklerin yaklaştığını, sürekli havladıklarını ve etraflarında bir daire çizdiklerini gördü.

Eğer insan olsaydı, gülerdi. Sırtlanlar kaçmış olabilirdi ama kurtlar değil. Smith kurtları kaçmazdı. Gidebilirlerdi ama kaçmazlardı. Başını sallayarak köpeklerle sürünün kendi isteğiyle gideceğini söze gerek duymadan bildirdi. Bunu çirkinleştirmeye gerek yoktu.

Jessie Ann bir adım öne çıktı; gözleri Sissy'ninkilere kilitlenmişti. Dişlerini göstererek hırladı. O anda Sissy, Jessie Ann'in

Kurtların bölge sınırlarını aşmaya cüret etmesine inanılmaz derecede sinirlenmişti.

Jessie Ann'in kendisine meydan okuyacak kadar aptal olduğuna inanmayı reddeden Sissy, uyarı niteliğinde bir hırıltı çıkardı. Jessie Ann'i bunu denememesi için uyarıyordu. Aklından bile geçirmemesi için. Sissy'yi bir kez yumruklamıştı ama bu bir daha olmayacaktı.

Sissy Ronnie Lee'ye işaret etti, Ronnie Lee birkaç adım geri çekildikten sonra arkasını döndü ve diğer dişi kurtlar hemen arkasından tırıs la uzaklaştı. Sissy son bir kez daha hırlayıp havladıktan sonra dönüp yavaşça dişi kurtlarının peşinden gitti. Bir kez daha, Smith kurtları kaçmadı. Ayrıca, sadece köpeklerin ve Shaw'un mülkleri arasındaki bölge sınırına ulaşması gerekiyordu.

Bölge çizgisine yaklaştığında aklından geçen tam olarak buydu. Sonra Jessie Ann Ward acı veren keskin dişlerini Sissy'nin sol kalçasına geçirdi ve onu kuyruğunun üzerinden köpek bölgesine geri fırlattı.

Shaw, Ricky Lee'den ve ayışığı dolu Mason kavanozundan uzaklaşırken Smitty güldü.

"O pisliği benden uzak tut!"

"Şimdi koca bir korkağa dönüşme. İç bakalım, evlat!" Ricky Lee, Smitty'ye göz kırptı. "Güven bana, Bobby Ray. Bu Yanki'yi kısa sürede iyi bir Güneyli çocuğa dönüştüreceğiz."

"Cehenneme kadar yolun var!" Shaw güldü.

Reed'lerin Ronnie Lee'nin arkadaşına yaptıkları işkenceyi izleyen Smitty, buzdolabından yiyecek bir şeyler mi alsaydı yoksa biraz kestirse mi diye düşündü. Bir sorunu çözmesi gerektiğinde iyi bir uyku genellikle harikalar yaratırdı. Ama her ikisini de yapmadan, önce kokusu çarptı burnuna.

Panik kokusu.

Ön sundurmanın merdivenlerinden aşağı indiğinde, bir dişi kurt kayarak önünde durdu. Havladı ve dönüp kaçmaya başladı. Diğerleri de yer değiştirip onu takip etti. Smitty bir saniye durup verandanın merdivenlerinde duran Mace'e baktı. "Burada kal. Erik'i koru."

"Anladım. Git."

Koştı ve aynı anda yer değiştirdi. Bir tepeye yaklaştıklarında diğerlerine yetişti.

Smitty başka bir türün bölgesine yaklaştıklarının kokusunu alabiliyordu. Vahşi köpek. Jessie Ann'in bölgesi.

Tanrım, Sissy Mae ne düşünüyordu acaba?

Smitty ve diğerleri küçük bir tepeyi aştıklarında onları gördüler. Her kurda yaklaşık üç köpek düşüyordu ve Sissy'nin üzerinde en az dört köpek vardı.

Shaw öfkeyle kükredi ve Ronnie Lee'nin peşine takılan köpeklere doğru saldırdı. Smitty kız kardeşi ve Jessie Ann'e doğru yöneldi, onun kokusunu ve işaretlerini hemen tanıdı.

Ayrıca, sadece kin besleyen bir köpek Sissy Mae'nin peşinden o şekilde gidebilirdi. Sissy kendini korudu ama hızla zayıflıyordu. Yine de Jessie Ann ona saldırmaya devam etti. Sissy dönüp ondan bir parça koparmaya çalışıyordu ve Jessie dans ederek ondan uzaklaşıyordu. Sonra başka bir köpek onun böğrüne saldırıyor ve Sissy onlarla savaşmak için döndüğünde Jessie Ann geri geliyordu.

Smitty, kız kardeşini ve Dişi Kurtları, sadece birkaç metre uzağında oldukları bölge sınırlarının ötesine götürmesi gerektiğini biliyordu. Bunu hızlı yapmak zorundaydı.

Ama vahşi köpekler önünü kesiyor, zikzaklar çizerek geçip onu engelliyorlardı.

Jessie Ann'e ulaşmasını engelliyorlardı.

Sinirlenerek köpekleri yolundan çekti, elinden geldiğince aralarından geçti ve hiç tereddüt etmeden doğruca Jessie Ann'e yöneldi. Dişler kürkü geçip savunmasız ete ve kaslara battı. Jessie Ann acı dolu bir çığlık attı ve

ondan uzaklaştı ve bu sırada Sissy Mae'yi serbest bıraktı. Jessie Ann birkaç metre geriye sıçradı ve ona baktı. Sonra Sissy'ye geri dönmek için onun etrafından dolanmaya çalıştı. Smitty uyarmak için dişlerini göstererek onun önünü kesti. O da hırlayarak karşılık verdi ve yine onun etrafından dolaşmaya çalıştı.

Sürü arkadaşları umutsuzca diğer köpekleri Sissy Mae'den uzaklaştırmaya çalışıyordu, böylece Shaw bölgesine topallayarak geri dönebilecekti ama köpekler gitmesine izin vermiyordu. İki tanesi indirilince, iki tanesi daha saldırdı.

Jessie Ann tekrar etrafından dolaşmaya çalıştığı anda, onu geri püskürttü. Kız ona baktı ve adam kaçıp kaçmayacağını merak etti. Tanrım, ya onu ağılattıysa?

Sonra, ölene kadar hatırlayacağı bir anda, tatlı, masum Jessie Ann Ward ona kafa üstü saldırdı.

Arka ayakları üzerinde yükseldiler ve en hassas yerlerinden ısırırken birbirlerini pençelediler. Kadın adamın ağzını ısırды ve adam da kadının boğazını pençeledi.

Alfa'larının kavgasını duyan sürüsü koşarak geldi. Smitty onlara izin verdi. Ona saldırmalarına, onu parçalamalarına izin verdi. Onlara izin verdi ama Jessie Ann'in peşini bırakmadı. Kız kardeşinin güvende olduğunu bilene kadar.

Ve Jessie Ann ondan asla vazgeçmedi. Bir kez bile. Başka bir yırtıcıya yaptığı gibi onun peşinden gitti. Soğukkanlılıkla.

Brendon Shaw tekrar kükrediğinde Smitty sürüsünün Sissy'yi sınırın ötesine geçirdiğini anladı. Kıçındaki ve omuzlarındaki köpekleri tersledi ve Shaw bölgesine geri dönene kadar geri çekildi. Köpekler uzun bir sıra halinde çizgiye kadar geldiler. Bu şekilde saldırıyorlardı; bir sıra halinde, avlarının etrafını sarmak için kayana, onu ezene ve parçalayana kadar.

Smitty bunun kısmen mesaj, kısmen de intikam olduğunu biliyordu. Mesaj Smith Sürüsü'ne, davet edilmeden vahşi köpeklerin arazisine girmenin onları öldüreceğini bildiriyordu. Ama intikam... Görünüşe göre on sekiz yıllık kızgınlık, suratına yediği yumruktan sonra patlamıştı.

Brendon bir adım öne çıktı ve Jessie'ye baktı. Jessie'nin gözleri Smitty'den Brendon'a ve tekrar Brendon'a kaydı. Sonunda kısa bir havlama sesi çıkardı, döndü ve tırıs la kendi bölgesine geri döndü. Gür beyaz, kahverengi, siyah ve sarışın kuyruğunu kaldırmış gururla sallıyordu. Jessie'nin sürüsü de bir başka yip sesiyle onu takip etti.

Smitty başını son bir kez sallayarak döndü ve sürüsünün ve yaralı kız kardeşinin peşinden gitti.

Bölüm 24

Vücudunun büyük bir bölümünü kaplayan dikişlerle Sissy dikilmiş gibi görünüyordu. Köpekler çok fazla hasar vermişti ama hiçbiri ölümcül değildi. Sadece acı veriyordu. Muhtemelen ateşi bile çıkmayacaktı, vücutlarının enfeksiyonla savaşıırken attığı o önemli adım, ama kesinlikle yara izleri olacaktı. Hem de bir sürü.

Evet, Jessie Ann *tam olarak* ne yaptığını biliyordu.

"Seni uyarmıştım," dedi Brendon tekrar Ronnie Lee'ye. "Köpeklerin bölgesine girmemen konusunda seni uyarmıştım."

"Evet," dedi Ronnie omuz silkerek ve kendi acısından, kendi dikişlerinden dolayı yüzünü buruşturarak, "ama alay ettiğini sanmıştım. Yani... onlar *köpek*."

"Doğru. Ve senin kışını tekmelediler."

"Onlardan iki bin tane vardı," diye karşılık verdi Sissy.

"Sana bu hafta sonu yavruladıklarını söylemiştim. Bir milyon ya da bir milyon olmaları fark etmez, vahşi köpekler yavrularını korumak için ne gerekiyorsa yaparlar. Hikayenin sonu."

"Evet, ama-"

Shaw elini metal mutfak masasına vurarak neredeyse masayı kıracaktı. "Aması yok! Bu konuda şikâyet edecek yerim bile yok. Ya da intikam talep etmeye. Saldırıları tamamen haklıydı. Size bölgeden çıkmanız için izin almadığımı söylemiştim. Marissa ve ben de inlerinin sadece bir mil yakınına gidebiliyoruz. Mitch bile oraya gitmiyor ve o aptalın teki!"

"Bunu duydum!" Mitch oturma odasından bağırdı.

"Kapa çeneni!"

Sissy içini çekti. "Bakın, hepinizden özür dilerim. Tamam mı? Bunun büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim. Artık biliyorum." Ona baktı. "Özür dilerim, Bobby Ray."

"Özür dileme, Sissy Mae. Öğle yemeği için koştururken hepimizin yapabileceği bir şey bu."

"Ben olsam yapmazdım," diye mırıldandı Shaw, ama Ronnie Lee ona ters ters bakınca sustu.

"Bu her şeyi değiştirir, değil mi Bobby Ray?" Sissy usulca sordu.

Smitty konuşmadan önce birasını yudumladı. Biranın dikişlerinin etrafındaki acıyı dindireceğini umuyordu. Sissy Mae'den çok daha az dikişi vardı ama rahatsızlık verecek kadar çoktu. Yine de biyolojik yapıları nedeniyle birkaç saat içinde dikişleri almaları ya da derinin üzerlerinde iyileşmesi riskini almaları gerekecekti.

"Evet," diye cevap verdi sonunda. "Sanırım öyle."

"Sen bir Smith erkeğisin Bobby Ray. Farklı bir şey yapamazsın."

"Biliyorum."

Sissy kendine biraz daha portakal suyu doldurdu. "O zaman oraya gitsen iyi olur."

"Evet."

Shaw aralarına baktı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" "Çabuk ol, Bobby Ray. Babamın yapacağı gibi."

Bobby Ray yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

"Bekle. Siz ikiniz ne planlıyorsunuz?" Shaw sordu.

Ronnie içini çekti. "Sen kendi işine bak, Brendon Shaw. Bu Smith'in işi."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Herkes ona bakınca ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Ama size söylemeliyim ki, kedi olarak doğduğum güne şükrediyorum."

Jess rakibinin göğsünden hâlâ atmakta olan kalbi söktü ve onu kalbe bakmaya zorladı.

On iki yaşındaki yeğeni ona ters ters baktı. "Çok *kabasin*," diye suçladı.

"Kapa çenenin, izci çocuk."

Kumandasını yere fırlattı ve hışımla uzaklaştı.

"Sıradaki!"

Sabina ve Phil'in on dört yaşındaki oğulları kanepede boşalan koltuğa
a t l a d ı .

"Bu arada yüzündeki yaralar güzelmiş." Çocukta babasının alaycılığı ve annesinin acımasız mizah anlayışı vardı. Ukala.

"Bu kesikleri seviyorsun, değil mi?" diye sordu. "Güzel. İşim bittiğinde böyle görüneceksin."

Bir sonraki raunt için zil çaldı, ama kafasına yediği hava tekmesinin etkisinden kurtulamadan Danny ön verandadan onu çağırđı.

Oyunu durdurdu. "Sakın hile yapmaya kalkma, velet."

"Yapmak zorunda değilim. Seni onsuz da yok ederim."

"Hayalperest."

Jess sırtıttı ve oturma odasına doğru yürüdü, sürüsü farklı biçimlerde rahatlatıcı aktivitelere katılmıştı. Satranç ve dama oyunlarından kalem, kâğıt, zar ve hayal güçlerini kullanarak rol yapma oyunlarına, video ve bilgisayar oyunlarından yogaya kadar... ki bu çok tuhaf görünüyordu.

Ama verandaya çıktığında onu bekleyen insan ve açıkça vahşileşmiş bir Smitty ile karşılaşınca sırtışı soldu. Tamam, belki de kendine verdiğinden daha fazla zarar vermişti.

Kamyonetine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Eğitimsiz bir göz için rahat görünüyordu. Sakin. Ama o bu bakışı biliyordu. Yıllar önce, Smitty'nin kendisinden büyük ve iri kardeşini, Smitty'nin o zamanki fahişе kız arkadaşıyla yattığı için dövmesinden birkaç saniye önce görmüştü.

"Ne istiyorsun Smith?"

"Konuşmamız gerek."

Eğer kızın bu verandadan ineceğini sanıyorsa, kafası iyiydi.

"Öyleyse konuşalım."

Kadının kendisine gelmeyeceğini anlayınca kamyonetinden inip merdivenlerden yukarı çıktı. Adam ona baktı ve kadın onun yüzünü okşama, çektiğini bildiği acıyı dindirmek için elinden geleni yapma isteğiyle savaştı.

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın Smitty'nin uzun süren sessizliği karşısında sabırsızlanmaya başladı. "Eee? Bekliyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Smitty hüzünlü bir iç çekti. "Başından beri seni hafife almışım, değil mi?"

Jess omuz silkti. "Muhtemelen." Diğer herkes öyleydi, o neden farklı olsun ki?

"Bu sabah olanlar..." Gözlerini ormana dikti, sonra başını salladı. "Söylemeliyim ki, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Kız kardeşin benim bölgemdeydi. Burada yavrularım var. O ya da sen ne bekliyordunuz?"

"Bölge sınırlarını aşmasına izin vermeni bekliyordum. Çekip gitmesine izin vermeni bekledim. Senin Jessie Ann olduğunu düşünseydim bunu yapardın. Yapmadığın için, bu seni ne yapar biliyor musun?"

Jess bunu duymak istemediğini biliyordu. Smitty ile aralarında daha fazla incitici söz ya da daha da kötüsü incitici sessizlik olmasını istemiyordu ama artık bundan kaçış yoktu. "Ne, Smitty? Bu beni ne yapar?"

Kehribar rengi kurt gözleri ona kilitlendi ve konuşmak için ağzını açtığında dişlerini gördü. Kendi pençeleri yavaşça yerine kaydı, gerektiğinde yırtmaya ve parçalamaya hazırlandı.

"Benim, Jessie Ann," dedi sonunda. "Bu seni benim yapar."

Jessie sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktı. Pençeleri bile gerilemişti. Onların kayarak çıktığını görmüştü ve bu sadece zaten bildiği şeyi doğrulamıştı. Eğer ona karşı bir hamle yapsaydı, Jessie Ann onu paramparça ederdi. Jessie Ann'in bir mil uzunluğunda ve on mil derinliğinde bir hırçınlığı vardı ve hiçbir şey onu bu kadar tahrik edemezdi.

"Özür dilerim..." dedi usulca. "Ne için?"

"Ne olacağını sanıyordun Jessie Ann?" Smitty sakince sordu. "Bölgeden ayrılmaya çalışan Dişi Kurtlarıma saldırdın."

Daha geçen gün gözüne yumruk attığın için özür dilediğin kız kardeşimi paraladın. Ve onu korumaya çalıştığımda dişlerinle yüzümü paraladın. Ve bunu acımadan, pişmanlık duymadan ya da vicdan azabı çekmeden yaptın. zgnm hayatım, ama bu seni Smith'in en iyi arkadaşı yapıyor."

Smitty o güzel yüzden ve şok olmuş kocaman gözlerden uzaklaşarak çevredeki araziye inceledi. Hemen kullanılmayan büyük bir ahır gördü. Mkemmeldi.

"Haydi Jessie." Onun bileğini tuttu ve avucunu nazikçe öptü. "Bu işi doğru dürüst yapalım, sevgilim."

Evet. Bu işi doğru dürüst yapacaktı. Yavaş ve kolay. Tam Jessie Ann'in hak ettiği gibi. Onun için Smith'le eşleşmek yoktu. Yapmak istediği bu olsa bile, ona ihtiyaı olanı verecekti.

Smitty, Jessie arkasında olduğu halde verandanın merdivenlerinin başına doğru yürürken Jessie aniden durdu ve Smitty'nin kısa kalmasına neden oldu. Döndü ve Jessie'nin bir ayağını verandanın korkuluklarına dayayarak onu yerinde kilitlediğini gördü. Sonra onu geriye doğru itti ve kk yumruğunu zaten hırpalanmış olan yüzüne indirdi.

Adam onun kolunu bıraktı ve kanayan burnunu kapattı.

"Bu da neydi böyle?"

"Oh, bilmiyor musun? O zaman sen anlayana kadar tekrar yapmama izin ver!"

Onu kollarının altından yakalayan Smitty, göz göze gelene kadar kaldırdı. "Senin derdin ne be?"

"Ahır mı? Beni bakkala gider gibi ahıra mı gtrecektin?"

Gülümsedi ve bir nefes verdi. "Jessie Ann, süslü bir şey istiyorsan söylemen yeterliydi."

"Süslü m?"

"Evet." Onu dikkatle verandaya geri yerleştirdi. "şehre dönene kadar bekleyebilir ve sonra gerçekten güzel bir yere gidebiliriz. Tam senin istediğin gibi. Artık daha iyisine alıştığını biliyorum ve bunu daha önce düşünmeliydim. Özür dilerim."

Kadın yumruğunu adamın karnına indirdiğinde, adamın tek yapabildiği ona bakmak oldu.

"*Bu ne içindi?*"

"Her şeyin parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Böyle mi

düşünüyorsun?" "Kadın-"

"Bana 'kadınlık' taslama. Benim bu kadar sığ ve yavan olduğumu ve her şeyin parayla ilgili olduğunu düşünmen *çok kaba!*"

"*O zaman ne istiyorsun?*"

Ellerini havaya kaldırdı. "*Her şeyi!*" Ondan bir adım uzaklaştı. "Ve sen bana bunu verene kadar, birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

Başka bir şey söylemeden ya da yumruk atmadan onun etrafından dolaştı ve eve geri döndü.

Adam da onu takip etti. "Jessie Ann-" Ama kadın kapıyı yüzüne çarparak onu soğukta dışarıda bıraktı.

Jess kapıya yaslandı ve gelmesine asla izin vermeyeceği gözyaşlarıyla savaştı. O bir damla gözyaşına bile değmezdi. Bir tanesine bile.

Odaya göz gezdirdi ve her köpek ona bakıyordu. Yavru ve yetişkin. Tek gördüğü sempati ve sıcaklıktı. Hepsi onu sadece köpeklerin sevebileceği kadar seviyordu. Onun ne istediğini biliyorlardı. Bobby Ray Smith'ten ne istediğini. Çünkü onu tamamen anlıyorlardı. O anlamasa bile.

Sabina ona doğru yürüdü ve bir paket bitter çikolata uzattı.

"Al, dostum."

"Teşekkürler."

"Sarılmak ister misin?"

Jess başını salladı, kendini çok acınası hissediyordu ama umursamıyordu. Sabina ona sıkıca sarıldı, ardından sürüsü de çoğu insanı korkutacak büyüklükte bir grup sarılmasıyla Jess'in yanında yer aldı.

Ön kapı çarparak açıldığında Ronnie sıçradı ve Bobby Ray Smith'in "*Beni deli ediyor!*" diye bağırıldığını duyunca şaşkınlıkla gözlerini *kırıştırdı*.

Ceketini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattı ve hışımla mutfağa girdi. Shaw'un üzerinden ve kanepenin arkasından atlayarak mutfağa ulaşmıştı ki Smitty dolaplardan birinden bir şişe tekila kaptı.

"Oh, hayır, yapamazsın." Üstünü tuttu ve çekti. O da geri çekti. "Bobby Ray, o şişeyi hemen bana ver."

Bobby Ray ona hırladı -daha önce hiç hırlamamıştı- ve bir eliyle şişeyi çekerken diğer eliyle de onu geri itti. Ronnie tökezleyerek geri çekildi ve onun kapağı açmasını izledi. Kız kardeşi arkasından yaklaşıp ayağını ayağına vurduğunda ve acı içinde soluduğunda şişeyi elinden kaptığında neredeyse dudaklarına götürmek üzereydi.

"Ne oldu?" diye sordu mutfağın diğer tarafına doğru yürürken. "Seni hiç ilgilendirmez." Ona doğru hışımla yürüdü. "Şimdi bana ver _."

Sissy Mae şişeyi havaya kaldırdı ve tam kardeşinin kafasına nişan aldı. "Sadece dene."

Smitty kız kardeşine baktı, muhtemelen o n u n l a gerçekten vurup vurmayacağını tartışıyordu. Vuracağını biliyor olmalıydı.

"Ben buradan gidiyorum."

Onun arka kapıdan hışımla çıkışını, soyunuşunu, üstünü değiştirişini ve Shaw'un evinin arkasındaki ormana doğru gidişini izlediler.

Ronnie nefesini bıraktı ve arkadaşına baktı.

"Ne oldu?" Sissy sordu. "Bütün bu güzel tekilayı o şişko kafaya harcayacağımı mı sanıyorsun?"

"Beni endişelendirdin."

Günün geri kalanı yavaş ve olaysız geçti. Jess, ertesi gün Johnny'nin doğum günü için pasta yapmasına yardım etme bahanesiyle çoğunlukla May'le birlikte mutfakta kaldı; ama çikolatalı kurabiyeden başka bir şey pişiremediği için, kimse onu rahatsız etmesin diye gerçekten orada kaldı. May çok az konuştu ve Jess bir köşeye oturup Tolkien'in *İki Kule*'sini belki de doksan milyonuncu kez yeniden okudu.

Ama J.R.R. bile onu Smitty'yi düşünmekten alıkoyamıyordu. Daha önce uzaklaşmak kolay olmamıştı. Ama yapması gerektiğini biliyordu. Uzaklaşmak ve arkasına bakmamak zorunda olduğunu biliyordu. Eğer onu tamamen istiyorsa. O öğleden sonra ona gelen adam, ona gösterdiği tüm tutku için tam bir insan da olabilirdi. Eşinden beklentileri son derece düşük olan bir Beta.

Elini tutar tutmaz, hayatlarının gözünün önünde canlandığını görebiliyordu. Bir vibratörden alabileceğiniz kadar tutku ve sevgiyle dolu güzel, sessiz, basit hayatlar. Bu şekilde yaşamaktansa yalnız kalmayı tercih ederdi. Anne ve babasını sadece on dört yıldır tanıyordu ama her zaman emin olduğu şey birbirlerine duydukları sevgiydi. Tutkulu, vahşi ve güzeldi ve o da bunun ürünüydü.

Eğer sağlam ama tutkusuz bir ilişki isteseydi, Sherman Landry'nin telefonlarına cevap vermeye başlardı. Ama Sherman Landry'yi ya da onun sunabileceği sıkıcı ilişkiyi istemiyordu. Jess daha fazlasını istiyordu. Ve otoyol kenarındaki o iğrenç tuvalette, Smitty ile bunu gerçekten bulduğunu sanmıştı.

Sonra adam onu itmişti. Hissettiklerinden rahatsız olmuştu. İçindeki Smith'ten.

Elbette, ona sorununun ne olduğunu söyleyebilirdi. Ona gerçek bir Smith çiftleşmesi istediğini söyleyebilirdi çünkü bu şekilde onun için her şeyi ifade ettiğini anlayacaktı. Ama Smitty'yi onu mutlu etmek için numara yapacağını bilecek kadar tanıyordu. Onu yatağa atacak, aptalca becerecek, belki biraz sertleşecek ve onu işaretleyecekti. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bu onu olduğu ve DNA'sından dolayı her zaman olacağı kişiyle barışık yapmayacaktı.

Jess şimdi, kendini en üst kattaki odasına sürüklerken, kim ve ne olduğunu kabul edene kadar ona asla sahip olamayacağını -hatta onu asla istemeyeceğini- fark etti. Bunun ötesine geçmeden önce bunu kabul etmeniz gerekirdi. Bunun yerine, Smitty muhtemelen hayatının bir sonraki aşamasına geçmek yerine arzularıyla savaşıarak daha fazla zaman geçirdi.

Bu onun kalbini kırmıştı ama açık konuşmak gerekirse, bu onun sorunu değildi. Annesinin dediği gibi, "Bazı şeyleri insan kendi başına çözmeli."

Jess odasına girdi ve kapıyı kapattı. Yarın sabaha kadar bundan kurtulabileceğini umuyordu. Johnny için planladıkları dolu dolu bir gün vardı ve on yedinci yaş gününün onun için bir patlama olmasını istiyordu. Kesinlikle istemediği şey ise üzgün bir çuval gibi davranarak her şeyi mahvetmekti.

Yatağına oturdu, botlarının bağlarını çözdü ve ayaklarını çıkardı. Kısa bir süre gece kıyafetlerini giymeyi düşündü ama ne enerjisi ne de isteği vardı. Bu yüzden ışığı kapattı ve yatağına uzandı.

Birkaç dakika sonra onun kokusunu aldı. Kokunun özünü aklından çıkaramadığı için daha önce fark etmemişti.

İçini çekti. "Ne istiyorsun, Smitty?"

Gölgelerin arasından çıktı. En azından onun kadar sefil görünüyordu. hissettim.

"Şu anda beni görmek istemediğini biliyorum."

"Haklısın."

"Ama bu gece yine yalnız uyumak istemiyorum. Seni özlüyorum, Jessie Ann."

"Dün köpeklerimi kulübeye bıraktıktan sonra onları özlediğim gibi mi?"

İki saniye içinde mutsuzluktan kızgınlığa geçti. "Bu da ne demek şimdi?"

Tartışamayacak kadar yorgun bir halde yan döndü. "Unut gitsin. Hiçbir anlamı yok."

Adamın derin bir nefes aldığını, kendisinden saklamakta ısrar ettiği öfkesini yatıştırmaya çalıştığını duydu. "Kalmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Her neyse."

Paltosunun yere düştüğünü ve ardından botlarının geldiğini duydu. Sonra tamamen giyinmiş bir halde onunla birlikte yatağa girdi. Onu arkadan kaşıkladı, bir kolu beline sıkıca sarıldı, diğeri başının üzerinde yastığa doğru kıvrıldı. Kadın uzanıp yorganı üzerlerine çekti ve tekrar yatağa yerleşti.

Adam daha da sokularak yüzünü onun boynunun arkasına gömdü. Elini belindeki elinin üzerine koydu, parmakları onunkilerin arasında kayıyordu. Adam elini kapatıp parmaklarını onunkilerin etrafında kilitledi.

Bu şekilde uykuya daldılar ve Jess hayatında daha önce hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğini fark etti.

Sabah, yavruların kapısına vurmasıyla uyandığında, o gitmişti.

Bölüm 25

Brendon Shaw'ı Bobby Ray'den ayırmak için ikisinin arasına girmesi gerekmişti.

Her sabahki av gibi başlamıştı. Smith Sürüsü kurtları bir geyiğin peşine düşmüş ve onu yakalamıştı. Ve aslanlar artık hayatlarının değişmez bir parçası haline geldiğinden beri her avda olduğu gibi kediler de yemeklerini çalmak için yanlarına uğramıştı. Eğer Mace ya da Brendon'dan sadece biri varsa, genellikle mücadele ederlerdi. Ama Mace, Brendon ve Mitch varken, Sissy lanet şeyi onlara bırakıp bir başkasının peşine düşeceklerini düşünmüştü. Ama Bobby Ray büyük bir intikamla karşılık vermişti. Mace hemen geri çekildi, Bobby Ray'i hepsinden daha iyi anlıyordu. Bir savaş bölgesinde onunla birlikte görev yaptığınızda bir adam hakkında çok şey öğrendiğinizden hiç şüphesi yoktu. Mitch işini seviyordu ve Sissy onun Philly'deki polislik işine geri dönmemeyi ciddi ciddi düşündüğünü bile hissetmişti, bu yüzden o da oldukça çabuk geri adım atmıştı.

Ama Brendon Smitty'ye aradığı kavgayı vermekten çok mutlu görünüyordu, ikisi de ayaklarının dibindeki geyik McDonald's'a gitmekle değiştirilemeyecekmiş gibi birbirlerinin peşinden gidiyorlardı.

Tabii ki bunun lanet geyikle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da aslanların her zaman yemeklerini çaldığı gerçeğiyle. Her şey o lanet olası dişi köpekle ilgiliydi.

Küçük düvenin kardeşini reddetme *cüretini* göstermesi Sissy'nin aklını hâlâ kurcalıyordu. Ona göre grubun en iyisiydi. Belki diğer dördünden biri olsaydı, Sissy Jessie Ann'in onu geri çevirmesini anlayabilirdi. Ama Bobby Ray diğer kardeşleri gibi değildi. Ve diğer kardeşleri muhtemelen Jessie Ann'e bu seçeneği sunmazlardı. O geyiği yakaladıkları gibi onu da yakalarlardı.

Ama Smitty Sissy'ye, "Beni istemiyor," demekten başka bir şey söylemedi. Bilmen gereken tek şey bu."

Sissy bundan kuşkuluydu. Aslında bunun yanlış olduğunu *biliyordu*. O küçük inek, kardeşini ilk gördüğü andan beri onu istiyordu. Ve bu hiç değişmemişti. Gerçekten de Sissy'ye göre bu hiç değişmeyecekti. Jessie Ann Ward Bobby Ray Smith'i her zaman sevecekti. Ve şimdi onu o kadar perişan gördüğüne göre, Sissy Bobby Ray'in de Jessie Ann'i her zaman seveceğini biliyordu.

Yine de bilinmeyen bir nedenden ötürü ikisi de buna karşı çıkmakta ısrar ediyordu. Bu yüzden onun için asıl soru bunu nasıl düzelteceğiydi. O alfa kadındı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Bobby Ray ile üçüncü kavgasında -bu sefer patates yüzünden-onnie Lee onu kasabanın barına sürükledi. Bir sürü sevimli yerel yetenek vardı ama aklında Bobby Ray'in dramı olduğu için flört etmekten bile zevk alamıyordu. Böylece Ronnie'yle barda oturup biralarını yudumladılar ve ara sıra birbirlerine bir şeyler mırıldandılar.

Saat dörde doğru kalın Güneyli aksanıyla yumuşak bir sesin, "İki kadeh şampanya lütfen, Charlie," dediğini duydu.

Sissy başını kaldırdı ve barın sonunda uzanan iki kadına baktı. İkisini de kulüpte Magnus Sürüsü Alfaları'yla karşılaştığı geceden tanıyordu. İçlerinden biri parlak bir alışveriş poşetinden bir kutu kaliteli çikolata çıkardı ve barın üzerine koydu. İçkileri geldi ve taburelere oturup kutuyu açtılar.

Ronnie Lee, Sissy daha bir şey yapmadan, "Boş ver," diye mırıldandı.

"Ama şunlara bak. Hiçbir sorun yokmuş gibi orada oturuyorlar."

"Sissy, bırak artık."

Bırakmalıydı. Ama yapamadı. Yumruğunu bara vurdu ve iki dişi köpek de ona baktı.

"Alfa Dişi'nizin sorununun ne olduğunu bana açıklayabilir misiniz?"

İkisi de ona baktı ama ikisi de tek kelime etmedi.

"Gerçekten de kardeşim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyor? Çünkü kesinlikle yanılıyor."

Yine boş bakışlar ve sessizlik.

"Ne oldu? Ağzında bir sorun mu var? Konuşamıyor musun?"

Asyalı olan biraz öne eğildi, elleri barın üzerinde düz duruyordu, başı yana eğikti. Uzun bir süre sonra, "Hav." dedi.

Sissy biraz geriye yaslandı ve bakışları Ronnie'ninkilere kaydı. Birbirlerine bakar bakmaz kendilerini kaybettiler. Şaşkın bir kahkaha patlattılar.

İki dişi köpek, içkilerini ve çikolatalarını da yanlarında getirerek barın kendi taraflarına doğru yürüdüler.

"İki kadeh şampanya daha, Charlie." Asyalı olan elini uzattı ve Sissy onu sıktı. "Ben Maylin. Bana May diyebilirsiniz. Bu da

Sabina."

"Memnun oldum."

"Peki," dedi Sabina, bar taburesine oturarak, "bu iki salak hakkında ne yapacağız?"

Evet. Sissy bunu şimdiden sevmiştir.

Tanrım, daha acınası olabilir miydi? Karda, ormanda oturmuş Jessie'nin evini izliyordu. Elinde değildi. Zamanının çoğunu arka verandada yavruların karda oynayıp izleyerek geçiriyordu. Bazen iyi yerleştirilmiş bir kartopuyla atlıyordu.

Elbette Smitty'nin gidecek başka bir yeri yoktu. Shaw'ların evindeki neredeyse herkesi kendinden uzaklaştırmıştı, Dez hariç, o da huysuz bir erkeği sadece bir bakışıyla nasıl geri çekeceğini biliyordu.

Arkadaşlarını ve sürüsünü sonsuza dek kaybetmemek için Smitty şekil değiştirmiş ve ormana doğru yola çıkmıştı. Bazen sorunlara kurt olarak çok daha iyi odaklanırdı. Birkaç tavşan ve birkaç karga kovalamıştı. Her ne kadar bu kötü bir fikir olsa da, onu bombaladıktan ve kafasına sıçmaya çalıştıktan sonra. Sonra kendini burada bulmuş, Jessie Ann'in ondan ne istediğini anlamaya çalışmıştı.

Tamam, ahır kötü bir fikirdi ama o sadece durumu hızlandırmaya çalışıyordu. Ne istediğini öğrendikten sonra artık savaşmaya gerek yoktu. Ama ona yumuşak bir yatak ve şehirde romantik bir işaretleme teklif ettiğinde, onu kasaba meydanındaki bir idama götürmeyi teklif etmiş gibi davranmıştı.

Neden ona ne istediğini söylememişti ki? Jessie hiçbir zaman her şeyi tahmin etmenizi isteyen "diğer kızlar" gibi görünmemişti. Nasıl olduklarını sorduğunuzda "iyiyim" derlerdi. Jessie kızgınsa, bunu size kesinlikle belli ederdi. Ama her zaman nedenini söylerdi. Şimdi söylemiyordu ve o da bunu düzeltmek için ne yapacağını bilmiyordu. Ve bunu düzeltmek zorundaydı.

Onu seviyordu. Belki de onu sonsuza dek sevmişti. Ama dün gece ona sarıldığında bundan emin olmuştu. Onun kollarında kendini çok iyi, çok mükemmel hissetmişti. Sanki sadece onun için sipariş edilmiişti.

Tanrım, onu şimdi kaybedemezdi. Ama bir kez olsun bununla ve onunla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Neredeyse her türlü durumla başa çıkmak için yıllarca eğitim almıştı ama Birleşik Devletler Donanması Jessie Ann Ward'ın geldiğini hiç görmemişti.

Smitty başını patilerinin üzerine koydu ve Jessie'nin Johnny'ye kartopu fırlatmasını izledi. Ta takması için ısrar ettiğine göre doğum günü olmalıydı ve Smitty cam kapı ve pencerelerden diğer vahşi köpeklerin evi süslediğini ve büyük bir yemek hazırladığını görebiliyordu.

Jessie ciyakladı ve Danny'nin onu omzunun üzerinden fırlatmasını, Phil onu alıp ayak bileklerinden baş aşağı asana kadar etrafında dönmesini izledi. Smitty'nin dudakları dişlerinin üzerine doğru çekildi ve küçük pileri birkaç parçaya ayırmayı düşündü.

Yanında kar ıtırdadı ve omzunun üzerinden bakınca Mace'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Büyük kedi onun yanına uzandı. Bir aslan olarak Mace'in ağırlığı ve cüssesi ondan iki kat fazlaydı. Ama onlar yırtıcı olmaktan çok dosttu. Aralarına hiçbir şey girmemişti ve girmeyecekti de.

Mace hiçbir şey yapmadı. Yer değiştirip onunla konuşmaya çalışmadı ya da sarhoş olup başka bir kız bulması için onu dışarı srklemedi. Hiçbir şey yapmadı çünkü yapmak zorunda değildi.

Öğleden sonra Johnny'nin partisinden hemen önce evden neden ayrıldıklarını açıklamak için Jess'e yalan söylemek zorunda kalmışlardı. Ama onun mutsuz değilmiş gibi davranmasını izlemek hepsi için zordu. Smith'lerin çevresinde büyümüş olan May, Smith Sürüsü Alfa Dişisi'ni nerede bulabileceğine dair oldukça iyi bir fikre sahipti. Fikri kulağa pek olası gelmese de - öğleden sonra içki içen bir çift dişi kurt neden onlara ya da Jess'e yardım etsin ki - Sabina her şeyi deneyecek kadar aresizdi.

Şimdi, bu dişilerle bir saatten fazla konuştuktan sonra, bu noktada tek bir seçenek varmış gibi görünüyordu. Ronnie Lee Reed'in arkadaşını vazgeçirmeye çalıştığı bir seçenek.

İnsanların üzerinde durduğu çoğu şeyi Sabina anlamazdı. Ama bunu, bunu anlıyordu. Bu onun asla yapmayacağı bir şeydi. Dünyadaki tüm bitter çikolatalara rağmen.

"Telefon, Ronnie Lee."

Dişi Kurt küçük sırt çantasından telefonu çıkardı, sonra durdu ve tekrar sordu, "Bunu yapmak istediğinden *emin* misin? Gerçekten emin misin, Sissy Mae?"

"Başka seçeneğim var mı? Herhangi birimizin var mı?"

Sabina'yı şaşırtan şey, aslında ne Sissy'den ne de onun dudak büken arkadaşından nefret ediyor olmasıydı. İkisi de Smitty'yi, kendisinin ve May'in Jess'i önemseydiği gibi önemsiyordu. Onlar bir aileydi ve bu iki pislği mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazırdılar, bu onları öldürse bile!

"Telefonu bana ver."

Ronnie elindeki küçük cep telefonunu tokatladı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Sissy kıkırdadı ve aradı. "Ne zaman bildim ki?"

Geleneklerine bağlı oldukları için önce "Happy Birthday to You" şarkısını söylediler. Sonra Johnny'yi kahkahalarla güldüren "Lütfen, Lütfen, Lütfen İstediyimi Almama İzin Ver" şarkısını söylediler.

Hediyeler onu çok şaşırtmışa benziyordu ve tamam, belki de öğretmenin tavsiyesi üzerine aldığı arazi bisikleti ve yeni keman -ki başka bir tane isterse iade edebilirdi- onu biraz şımartıyordu ama kız şımartılmanın ve sonra da şımartılmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Johnny iyi bir çocuktı. Arada sırada biraz şımartılmayı hak ediyordu. Aynı fikirde olmasa da

arazi bisikletiyle. Elleri müzik yeteneğiyle kutsanmış birine neden lanet olası bir arazi bisikleti verirsin ki? Ama o bu konuyu tartışırken Phil ağzına bir paręa ęikolatalı kek tıkıştırdı.

Jess, ęocuklar için süt doldururken Johnny aniden ona sarıldığında onu mutlu ettiğini anlamıştı.

şimdi, sürüsü oturma odasında eski yetmişler ve seksenler müziğiyle dans ederken, Jess arka verandaya ęıktı ve basamaklara oturdu. Yanında May'in bitter ęikolatalı kekinden bir paręa ve bir bardak süt getirmişti. Aslında aç değildi, özellikle de o kadar yemekten sonra, ama bunu iğmek herkesi "somurtma" konusunda yakasından düşürecekti.

Geręekten de kırk vahşi köpeğin size sürekli "iyi" olup olmadığınızı sorması gibisi yoktu.

Jess, Smitty'nin karanlık ormandan ęıkıp kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde şaşırmadı. Günün erken saatlerinde ormanda olduğunu biliyordu ama sadece kurt olarak. Eğer onun kokusunu almasa ya da nefes alışını duymasa bile -ki duymuştu- bunu kolayca anlayabilirdi. Onun varlığını omuzlarında sıcak bir battaniye gibi hissediyordu. Onu koruyor, yatıştırıyordu.

şimdi, tamamen giyinmiş bir insan olarak, alt basamakta bacaklarının arasına oturdu. Kadın ona bir dilim kek ve ardından süt uzattı.

Uzun bir süre bu şekilde oturdular, hiçbir şey söylemediler, sadece kendilerini bir paręası hissettikleri toprakların tadını ęıkardılar.

Jess onun mutfakta yemek koyup ortalığı temizlediğini duyunca boş tabağı ve bardağı alıp ayağa kalktı. Arka kapıya doğru yürüdüğünde Smitty gitmişti. Ama geri geleceğini biliyordu. Yatağa gittiğinde onu odasında kendisini beklerken bulacaktı.

Ve yine onun kendisine sokulmasına, kulağının dibinde hafıfęe horlamasına izin verecekti.
Neden mi? ęnk onu seviyordu ve ondan uzakta uyumak istemiyordu.

Ne yazık ki bunların hiçbiri bir şeyi değiştirmedi.

Smitty'yi tanıyordu; hâlâ bocalıyordu. Hâlâ onun ne istediğini anlamaya çalışıyordu. Uyanması için aşırı bir şey yapması gerekecekti. Geldiğini asla göremeyeceği bir şey.

Umudunu tamamen yitirmeden önce olması için dua etti. Elinde sadece bu kadar vardı.

Bölüm 26

S mitty Jessie'nin odasına girip çıkmak için kullandığı ağaca tırmandı. Onu nasıl sonsuza dek kendisine ait kılacağını anladığında bu lanet olası ağacı kesecekti. Pisliklerin onun odasına girip çıkması çok kolaydı. Ama bu hafta sonu kesinlikle amacına hizmet ediyordu.

Yere düştüğünde bir kurdun kokusunu aldı ve hızla döndüğünde Johnny'nin başka bir ağacın gövdesine yaslanmış onu izlediğini gördü.

"Çocuk."

"Ezik."

Smitty'nin gözleri kısıldı. Hayır, hayır. Çocuğun canına okumak henüz iyi bir fikir değildi. Ne kadar hak etmiş olursa olsun.

Birbirlerine baktılar ve Smitty çocuğun gözlerini kaçırmamasından etkilendi. Ama önce o konuştu.

"Ona zarar verme."

"Vermemeye

Çalışıyorum."

"Boktan bir iş yapıyorsun."

"Belki de bu işin dışında kalmalısın evlat. Gerçekten dişlerin çıkana kadar."

Johnny Jessie'nin penceresine baktı. "O kadın benim için dünyalara bedel. Onun hayatını kendi tehlikene at, köylü."

Yürüdü gitti ve Smitty küçük bir glmsemi verdi. Bu ocuk büyüdüğünde çok tehlikeli olacaktı.

Jess verandada oturmuş, ayaklarını parmaklıklara uzatmış, May'in sıcak ve lezzetli kahvesinden bir fincanı ellerinin arasında tutuyordu. Bugün eve dönüyorlardı. İşe dönüyorlardı. Hayatına geri dönecekti. Hâlâ bilmediğ şey, hayatının Smitty'yi içerip iermediğiydi. Bir gece önce yine birlikte uyumuşlardı. Gerçekten. Tamamen giyinik. Sadece birbirlerine tutunarak. Dürüst olmak gerekirse Jess, Smitty'nin kollarında kendini güvende ve sevilmiş hissederek bir bebek gibi uyumuştu.

Belli ki bu aptala yardım etmesi gerekiyordu. Eğr onu beklerse, bir ipucu bulana kadar yaşlanıp saçları ağaracaktı.

Jess tüm bu olanlardan o kadar rahatsız olmuştu ki arayanın kimliğne bile bakmadan telefonunu açtı.

"Ben Jess."

"Evet, benim."

Jess'in ayakları yere bastı ve kaşlarını çattı, telefonda gelen güneyli aksanı tüylerini diken diken etmişti.

Jess konuşmayınca erkek sesi devam etti: "Doğrudan Maylin'i aramayı düşündüm ama o ıslak bir kâğıt torbadan nasıl çıkacağına karar veremez. Ve benim kararlara ihtiyacım var."

Jess yavaşça ayağa kalktı ve verandanın merdivenlerinden aşağı indi. "Ne hakkında kararlar?"

"Kızımın hayatının önümüzdeki iki yılını nasıl geçireceği hakkında. Sizinle mi? Yoksa ben ve benimkilerle mi?"

Jess evden uzaklaşmaya devam ederken damarlarında güçlü bir öfke dolaşıyordu. "Onu istemiyorsun."

"Hayır, ama onu alacağım. Mahkemeler bu tür konularda çok naziktir. Özellikle de bir baba çocuğundan uzak tutulduğunda."

Onunla bu konuyu tartışmaya zahmet etmedi. İkisi de bunun yalan olduğunu biliyordu, tartışmak nefesini boşa harcamak olurdu.

"Peki ne istiyorsun?" "Çok

şey. Çok şey istiyorum."

"Bu çok belirsiz."

"Çok daha açık olabilirim... yüz yüze."

Yürümeyi bıraktı. "Eminim yapabilirsin."

"Bunu güzel ve basit tutabiliriz, sen ve ben. Sadece ikimizin arasında."

Jess kısa bir homurtu çıkardı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Dönerek sürü evine doğru baktı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yetişkinlerin büyük çoğunluğu orada durmuş dinliyordu. Vahşi köpek kulakları onlara ipucu veriyor, birbirlerine olan sadakatleri onları yönlendiriyordu.

"Gerçekten ne yaptığının farkında değilsin, değil mi?"

Güldü. "Hiçbir küçük büyücü köpek beni korkutamaz."

"Biliyorum," diye içini çekti Jess. "Ama bunun nedeni senin aptal olman."

Adam başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı, bakışları sürüsüne odaklanmıştı. Kıyamet kopmadan önce bunu düzeltmek için tek bir şansı vardı. O zaman Wilson'ın sürüsünün kime bağlı olduğu, akrabalarının kim olduğu önemli olmayacaktı.

İş işten geçtikten sonra bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

"Kaldır şu kıçını, Sissy Mae."

"Lanet olası atlarını tut, Bobby Ray."

Sissy Mae omzuna asılı seyahat çantasıyla merdivenlerden aşağı koştu. "Bu acele niye anlamıyorum."

"Acele dediysem aceledir. Şimdi yürü!"

Oldukça saldırgan bir şeyler mırıldandı ve hışımla evden çıktı. Smitty onu takip etmeye başlamıştı ki telefonu çaldı.

"Evet?"

"Merhaba. Ben Jess."

Jess'in sesini duyunca ruhu hemen yatışan Smitty gülümsedi. "Selam, sevgilim. Ne oldu?"

"Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum ve

hayır diyebilirsin-" "Ne istiyorsun Jessie Ann?"

"Wilson benimle temasa geçti."

Smitty bir nefes verdi. "Ve?"

"Ya ona ödeme yapacağız ya da Kristan'ı almaya çalışacak. Böyle bir şey olamaz."

Hayır, olamazdı. Wilson'larla ve Kristan'la tanışmıştı. O küçük tatlı kızın Wilson bölgesinde on saniye geçirmesine asla izin vermezdi.

"Aradığında arka plandaki gürültü bana New York'ta olduğunu düşündürdü." "Ama Mitch onu bulmakta çok zorlandı."

"Biliyorum. Phil de öyle. Ama en iyi iz sürücülerimiz onu bulamazsa..." Onun volta attığını duyabiliyor, endişesini telefonda hissedebiliyordu. "Ve onu bulamamamız beni endişelendiriyor. Demek ki saklanıyor. Neden saklanıyor?"

"Nedenini ikimiz de biliyoruz, Jessie Ann."

"Evet," dedi derin bir teslimiyetle. "İkimiz de nedenini biliyoruz."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Jessie."

"Bak, seni bu konuda rahatsız etmek

istemezdim-" "Beni rahatsız etmiyorsun,

Jessie."

"-ama sürümün gerçekten iyi olmayan bir şey yapmasına üç dakika kaldı. Smith'lerin bizi asla affedemeyeceğini düşündüğüm bir şey. Ya bunu şimdi durdururum ya da onları serbest bırakırım."

"Bunu yapmayın. Yardım edebilirim." Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu. Ama onun sürüsünü tanıdığı için, Smithler ve Kuznetsovlar arasında bir sürü savaşıma neden olacak ciddi bir hasar verebileceklerinden ve verebileceklerinden hiç şüphesi yoktu. Bunun olmasına izin veremezdi. Hızlıca bir şeyler bulmalıydı yoksa...

Ronnie Lee aceleyle oturma odasına geri döndü. "Bana havlamayı keser misin!" diye ön kapıya doğru bağırdı. "Hemen geliyorum!" Koltuk minderlerini karıştırmadan önce Smitty'ye gülümsedi. Birkaç saniye içinde MP3 çalarını buldu ve geldiği yoldan geri döndü.

"Hey, Ronnie Lee?"

Durdu ve beklentiyle ona baktı.

"Teyzen hâlâ burada mı yaşıyor?"

"Evet, ama Nassau County'de."

"Uğramama kızar mı sence?"

"Tabii ki e t m e z ! Smiths'i her zaman sevmiştir Bobby Ray." Ronnie sırtarak bir kalem ve kâğıt parçası aldı.

"Jessie Ann?"

"Evet?"

"Gezintiye çıkmak ister misin, sevgilim?"

"Bobby Ray Smith!"

Kırk yaşlarındaki kadın kendini Smitty'nin iri kollarına atarken Jess yoldan çekildi.

"Günaydın, Annie Jo."

Meşhur Annie Jo Lucas. Jess onu sevgiyle hatırlıyordu. Neden mi? Çünkü diğer kadınlar dişi kurttan nefret ederlerdi. Üç eyalette en az dört ilçedeki tüm Smith erkeklerini ezip geçmişti. İstedigini alır ve arkasına bakmadan çekip giderdi. Birkaç erkek onu elde etmeye çalıştı ama hiçbirisi onunla baş edemedi. Eşleri Annie Jo'yla birlikte olduklarını öğrendiklerinde kıskançlık yüzünden birkaç gece soğuk yataklarda yatıyorlardı.

Yolda Smitty, Annie Jo ile büyük üvey kız kardeşi ve Ronnie Lee'nin annesi Tala Lee Evans arasındaki kötü bir tartışmanın Annie Jo'nun sürüden ayrılmasına ve Long Island'a taşınmasına nasıl yol açtığını anlatmıştı. Ancak Annie Jo ailesini ya da geride bıraktığı sürüyü asla unutmadı. Kız kardeşi hariç, tüm Smith Sürüsü üyeleri içeri girip "Merhaba" demek için açık davete sahipti. Ama kalamazdınız. Bir geceden fazla kalamazdınız. Annie Jo her zamanki gibi klasik yalnız kurt olarak kaldı.

"Onunla konuşmayı en başta düşünmeliydim," demişti Smitty Güney Eyalet Otoyolu'nda hızla ilerlerken, "ama aklımda şu ateşli küçük vahşi köpek vardı. O yüzden dikkatim dağılmıştı."

Uzun bir an için Smitty'nin hangi "ateşli küçük vahşi köpek"ten bahsettiğini ve o sürtüğün izini bulup uzun bağırsağını parçalamadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak etti. Sonra ona gülümsedi ve kendisinden bahsettiğini anladı.

Hadi ya.

Şimdi Annie Jo'nun evinin kapısının eşiğinde duruyorlardı ve Dişi Kurt Smitty'yi bırakmak için pek acele ediyor gibi görünmüyordu. Eğer kadın hâlâ aşırı derecede ateşli olmasaydı Jess normalde bu sarılmalara aldırılmazdı.

"Şu haline bak," dedi Annie Jo sonunda, Smitty'ye iyice bakabilmek için arkasına yaslandı ama onu bırakmadı. "İyi görünmüyor musun? Bana Eustice amcanı hatırlatıyorsun. Yakışıklı, yakışıklı, yakışıklı. Yakışıklı Eustice nasıl?"

"Batı Tennessee Eyalet Hapishanesi'nde yirmi beş yıldan ömür boyu hapse mahkûm."

Annie Jo gözlerini kırptırdı. "Ah. Şey. Nedense bu beni şaşırtmadı." *Sonunda* onu bıraktı ve geri çekildi. "Şimdi hepiniz hemen içeri gelin. Haydi."

Rahat, yıpranmış mobilyaların, şöminelerin ve kitap raflarının üzerinde bir sürü resmin bulunduğu küçük ama düzenli bir eve girdiler. Küçük bir piyano oturma odasının bir köşesini dolduruyordu ve Jess Annie Jo'nun eskiden nasıl ders verdiğini hatırladı. O kasabadan ayrıldıktan sonra piyano dersi alan erkeklerin sayısı dramatik bir şekilde azaldı.

"Annie Jo, bu-"

"Jessica Ann Ward. Bu kadar güzel bir yüzü nasıl unutabilirim?" Annie Jo ona sarıldı ve Jess isteksizce ona izin verdi. "Görüyorum ki daha da güzelleşmişsin."

"Teşekkür ederim."

"Kahve ya da sıcak çikolata ister misiniz?"

"İsterim."

Annie Jo onları mutfığa götürdü ve kahvaltı masasına oturttu. Taze tarçınlı ekmekleri masaya koydu, bir yandan da kahve demledi ve Jess'e sıfırdan sıcak çikolata yaptı.

Jess ilk yudumu aldığı anda tek düşünebildiği, "*Evlen benimle*" oldu.

"Senin için ne yapabilirim, sevgilim Bobby Ray?"

Smitty kahvesini bıraktı. Kadının demliği hazırlaması için geçen sürede üç tatlı ekmek yemişti bile. Şimdi dördüncüye uzanıyordu.

Tanrım, bu adam dipsiz bir kuyu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi.

"Ne konuda yardım?"

"Birinin izini bulmaya çalışıyorum."

Jess'in hatırladığından çok daha sarı ve köpeksi görünen kehribar rengi gözler Smitty'yi dikkatle izliyordu. "Walt Wilson'ı mı kastediyorsun?"

Smitty parmaklarındaki buzları yalamayı bıraktı, bu da Jess'i çıldırtmaktan başka bir işe yaramıyordu. O bunu yapmaktan ısrar ederken nasıl odaklanabilirdi ki? "Ondan haber aldın mı?"

Annie Jo iç çekerek ayağa kalktı ve buzdolabına giderek dolaptan krema ve şeker çıkardı. Smitty'ye biraz ikram etti, o da kabul etti ve tekrar konuşmadan önce kendisinininkine de bir miktar koydu. "Yaklaşık dört hafta önce o ve arkadaşı daha iyi günler görmüş gibi görünerek buraya geldiler. Kalmasına izin vereceğimi umduğunu biliyorum ama bir kuralım var. Sadece ve sadece bir gece kalabilirsin. Yoksa hiçbirinden kurtulamazdım. Smith'ler burası yatak ve kahvaltı yeriymiş gibi davranırken

New York'u ziyaret ediyorlardı." Sandalyesine geri dönüp Jess'e odaklanmadan önce kremayı buzdolabına geri koydu. "Babasını tanıyorum, anlıyor musun? On sekiz ya da on dokuz yaşındayken onunla birlikte oldum." Omuz silkti. "Yaşadığım en iyi yolculuk değildi ama en kötüsü de değildi. En azından Walt Junior babasından daha zeki. Ama o kadar da değil. Her neyse, ertesi sabah üç dişi kurt ve bir erkek ortaya çıktı ve gittiler."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Kahvesini yudumlarken o kurnaz gözleri Smitty'yi izliyordu. "Neden soruyorsun?"

"Benim yüzümden," diye araya girdi Jess. "Çünkü onu bulmam gerekiyor."

"Biliyorsun, arkasında bir şey bıraktı." Ayağa kalktı ve odadan kayboldu, ama kapı aralığından geri bağırdı, "Bir gün sonra aradı ve onu çoktan attığımı çünkü buraya dönmesini istemediğimi söyledim."

Annie Jo tekrar içeri girdi. "Böyle bir şey için aramasının garip olduğunu düşündüm ve araştırdım. Ve bunu buldum."

Wired dergisini masanın üzerine koydu. "Bu sen değil misin Jessie Ann? Arka plandaki? Kılıçlı olan?"

Jess ürperdi. Şu lanet makale! Yaklaşık altı ay önce *Wired* şirket hakkında bir makale yayınlayana kadar isimlerini ve bilgilerini gazetelerden uzak tutmakta oldukça başarılı olmuşlardı. Samimi çekimlerden birinin arka planında, çok yakından bakarsanız, Phil ve Jess'in yeni sipariş ettikleri Roma kısa kılıçlarıyla kılıç dövüşü yaptıklarını görebilirdiniz. Danny, May ve Sabina da onları izliyor ve gülüyordu. Fotoğrafi gördüklerinde kimsenin onları bu şekilde arkada fark etmeyeceğini düşündüler.

Sonra İnsan Kaynakları'ndaki kadın bu makale yüzünden bir sürü özgeçmiş aldıklarını söyledi. Neden mi? Çünkü herkes arka planda kılıç dövüşü yapan "sahipleri" görmüş. Başka bir deyişle, "Çalışmak için ne kadar havalı bir yer!"

Çalışan havuzu için harika ama Walt Wilson gibi eziklerin hayatlarına girmesi kötü oldu.

"Evet, hanımefendi. O benim."

"Ama onu daire içine aldı." May'in etrafındaki siyah kalemle çizilmiş daireyi işaret etti. "Neden?"

Eğer onun yardımına ihtiyaçları varsa, ona karşı dürüst olmak zorundaydılar. Annie Jo'nun ailesini neden ispiyonlaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu.

"Bu Maylin. Benim sürümün bir parçası. On altı yıl önce Wilson'dan hamile kaldı. Ama Wilson'ın umurunda değil. Para istiyor ve kızını koz olarak kullanıyor."

Annie Jo tekrar yerine oturdu. "Evet, bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Wilson erkekleri kötü şöhretlidir. Bir kızı hamile bırakıp anında çekip giderler. Sonra da onunla hiçbir şey yapmazlar. Çok dikkatliydim çünkü on beş yaşındayken bir kez korkmuştum ve bir daha asla yapmamaya yemin etmiştim. Tek ihtiyacım olan o şirret kız kardeşimin hamile olduğumu öğrenmesi ve kıyametin kopmasıydı. Ayrıca, hiç çocuk istemedim. Bu yüzden her zaman doğum kontrol hapi kullandığımdan ve seks yaptığım her erkeğin prezervatif taktığından emin oldum. Kurt erkeklerle ilgili unutmamanız gereken bir şey var, Smith olsun olmasın, kumu hamile bırakabilirler. Bir dişi olarak, kendini korumalısın. Öyle değil mi Bobby Ray?"

"Haklı. Bu da bana hatırlattı." Jess'in kolunu okşadı. "Johnny ile bir prezervatif konuşması yapmam gerekiyor."

Jess'in sırtı dikleşti. "Özür dilerim. Ne dedin?" "Johnny

kim?"

"Üvey oğlu. Bir kurt. Onu evlat edinecek. Ama daha yeni on yedi yaşına girdi."

"Oh, Tanrım!" Annie Jo gülerek haykırdı. "Evet, hayatım. Onunla bu konuşmayı yapmak zorunda. Ve yakında. Smith mantrası-

prezervatif, prezervatif, prezervatif."

"Teşekkür ederim ama bu konuşmayı oğlumla da *yapabilirim*."

Annie Jo gözlerini devirdi. "Hayatım, o çocukla sevişmek hakkında konuşamazsın. Konuşamazsın. Bu onu korkutur. Bırak Bobby Ray yapsın. Siz birliktesiniz, değil mi?"

"Evet."

"Hayır."

Şimdi Annie Jo'nun anlamlı gözleri öfkeyle çarpılmıştı. "Her neyse." "Bunu neden şimdi tartışmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Gerek yok. Ama onunla yakında konuşmam gerekiyor." Smitty, Annie Jo'ya sıırttı. "Maylin'in kızı on altı yaşında ve çok tatlı."

"Oh, Tanrım!" Annie Jo tekrar haykırdı. "Sevgilim, o çocukla konuşmasına izin versen iyi olur, yoksa dokuz kilo sekiz onsluk bir sorunuz olacak."

"Phil ve Danny bunu yapabilir."

"Onlar da vahşi köpekler, değil mi? O çocuğa bilmesi gerekenleri söyleyemezler. Bunu yapması için Bobby Ray'e ihtiyacın var."

"Neden?"

"Kurtlar farklıdır. Diyelim ki on beş-on yedi yaşından itibaren saldırganlıkları devreye girer."

"Johnny saldırgan değil."

"Asansörde bana hırladı," dedi Smitty durup dururken. "Ne yaptı?"

"Eğer küçük Kristan orada olmasaydı, boğazıma saldıracaktı." "Neden bana söylemedin?"

"Söyleyecek ne vardı ki?"

Jess bağırarak için ağzını açtığında Annie Jo sakinleştirici elini koluna koydu.

"Onun kafasını koparmadan önce, kurtların ve vahşi köpeklerin farklı olduğunu anlamanız gerekiyor. Farklı büyürler. Elbette sen sayılmazsın çünkü kurtlarla dolu bir kasabadaki tek köpek sendin. Ama şöyle bir şey var, on beş ila on yedi yaş arasındaki erkek yavrular yetişkin erkek kurtlara karşı saldırgandır. Onlarla gözlerini kırpmadan kapışırlar ve her seferinde kışlarına tekme yerler. Aslında bu tür bir disipline ihtiyaçları vardır ve bunu pek umursamazlar. Tabii ki, Bubba...ah, boşver. Ama on sekiz yaşına geldiklerinde, saldırganlıkları daha önce hiç görmediğiniz bir azgınlığa dönüşür. Neredeyse her şeyi becerirler."

Jess homurdandı. "Bu tam olarak doğru değil."

Smitty homurdandı. "Çekip gitmemin *bir nedeni* vardı." "Bana havlama."

"Muhtemelen iki nedenden dolayı çekip gitti." Annie Jo araya girdi. "Birincisi, prezervatifi olmadığı için. Bubba Smith oğullarının hepsine prezervatif, prezervatif, prezervatif kuralını öğretti. Kamyonlarında, okul çantalarında, kitaplarının arasında prezervatif olduğundan emin olurdu. Aklına gelebilecek her yerde. Tanrı sizi sevsin ama kullansanız iyi olur. Bubba, oğullarının çiftleştikten sonra bir sürü çocuk doğuracağını bildiği için etrafta bir sürü torun istemiyordu. Ne yazık ki Wilson'lar aynı felsefeye sahip değillerdi. "

"Peki ikinci neden nedir, söyler misiniz?"

Annie Jo gülümsedi. "İkinci neden, senin özel biri olman, Jessie Ann. Kasabadaki herkes bunu biliyordu. Sence dişi yavrular neden sürekli

Senden sonra mı? Ama bunların hiçbirisi burada ya da orada değil. Bunu kendiniz çözebilirsiniz çünkü öğrencilerimden biri beş dakika içinde burada olacak."

Smitty başını salladı. "Nerede o, Annie Jo?"

"Bronx'ta." Ayağa kalktı ve mutfak çekmecelerinden birini açarak bir bloknot çıkardı. Üst sayfayı yırttı. "Al. Al bunu. O çocuğun buraya dönmesini istemiyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim, Jessie Ann. Walt Junior'un muhtemelen yaptığı en iyi şey o küçük Maylin'i bir kenara atmak oldu. Wilson'ın arkadaşı, yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında olmalı. Ama kırklı yaşların ortasına yakın görünmüyorsa lanet olsun. Dişilerini çok zorluyorlar ve çok az bir getiri ile ıslak bırakıyorlar."

"O artık evli," dedi Jess gerçek bir gururla. "Kocasını da onu ve kızlarını seviyor."

"İşte böyle. Önemli olan tek şey bu."

Kapı çaldı ve Annie Jo ayağa kalktı. "Pekâlâ, millet. Gitme zamanı."

Onları kapıya kadar yeterince hızlı götüremedi. Ama Jess, Annie Jo'nun "öğrencisini" gördüğünde nedenini anlayabildi.

Jess bir banliyöde piyano dersi almaya giden yirmi beş yaşında çok fazla erkeksi görünümüne erkek tanııyordu.

"Curtis, neden oturma odasına gidip beni orada beklemiyorsun? Hemen geliyorum."

Gözleriyle kadını süzen adam başını salladı. "Peki, hanımefendi."

Annie Jo onları Smitty'nin kamyonetine kadar götürdü. "Şimdi, benden başka bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber verin. Ve tabii ki, istediğiniz zaman uğrayabilirsiniz."

Smitty'yi öptü ve sarıldı, sonra Jess'i öptü ve sarıldı. Ama onlar kamyonu binip uzaklaşmadan önce ekledi, "Ve sen de dikkatli ol Bobby Ray. Bu çocuk babasına çok benziyor ve ne istersen söyleyebilirsin."

Bubba Smith hakkında, o adil dövüşür. Wilsonlar için bunu söyleyemem. Ama onların aileden olduğunu unutma." Jess'i işaret etti. "Ve o değil."

"Teşekkürler, Annie Jo."

"Bir şey değil. Şimdi hepiniz gidin. İyi şanslar."

Bölüm 27

Wilson ve sürüsünün kaldığı yıkık dökük otelin birkaç blok ötesine park ettikten sonra Smitty, "İşim bitene kadar burada kalmanı söylememe gerek var mı?" diye sordu.

Jessie omuz silkti, sırt çantasını karıştırdı ve bir kitap çıkarıp koltuğuna yerleşti. "Elbette. Beklerim."

Sırıttı. "Sürümdeki çoğu dişi benimle oraya gelmek için can atar."

"Çünkü onlar kavga arıyorlar. Ben aramıyorum. Sen işini bitirene kadar vahşi köpek kırımını burada tutmaktan çok mutluyum. Tabii bir kılıç dövüşünden bahsetmiyorsak. Ya da Roma Kolezyumu'nda ölümüne bir dövüş."

"Ve sen beni kaybettin."

"Sanki bu yeni bir şeymiş gibi."

Smitty onun çenesini kavradı ve onu öpebilmek için yüzünü kaldırdı. "Smitty-"

Bitirmesine izin vermedi, onu sertçe öptü, dilini çıkarıp oynamasını istedi. Sonunda geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı ve Jessie'nin gözleri kapalıydı.

"Bu işi bitirdiğimizde sen ve ben konuşacağız."

Adam kamyonetten inerken Jessie'nin "Harika. Daha çok konuşacağız."

"Ne?"

Kitabını açtı. "İyi şanslar dedim."

Walt Davis Wilson, Jr., saçmalıklardan bıkmıştı. Beklemekten yorulmuştu. O neşeli küçük sümüklü veledede şefkatli babayı oynamak sinirlerini yıpratmaktan başka bir işe yaramıyordu. Zaten yedi çocuğu vardı - saf kurtlar, tuhaf küçük melezler değil - ve sekizinciye ihtiyacı yoktu.

Ama sabrı ve zamanı tükenmişti. Evini gözetleyen ayılar vardı, lanet olası paralarını istiyorlardı ve onlara bir an önce ulaştırması gerekiyordu. Bu yüzden o vahşi köpeği zorladı. Başka şansı yoktu. Özellikle de çocuk telefonlarına cevap vermeyi bıraktığında. Genellikle mesajlarına hemen cevap verir, çoğunlukla akşam yemekleri için şehrin her yerinde onunla buluşurdu. Ama son akşam yemeği randevularını kaçırmıştı ve o zamandan beri ondan haber alamamıştı. Kötüye işaretledi. Bu yüzden Alfa Dişi'yi arayarak biraz korku yaşamasına izin verdi. Ona borcunu ödeyeceğini umuyordu. Ama ödemezse, çocuğu Alabama'ya geri götürecekti. Onu asla Smithburg'a kadar takip etmezlerdi. O kadar aptal olamazlardı. Smith'ler kendi adamlarını korurdu, bu bir gerçektir ve Wilson'lar onlara kan bağıyla bağlıydı. Sonunda, küçük veledi geri alabilmeleri için ona istediği parayı ödemeleri daha iyi olacaktı.

Bu para onun için her şeyi değiştirecekti.

Borcunu ödedikten ve kalan parayı kullandıktan sonra - aylara ödeme yapmak için gerçekten ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla para istemeye niyeti vardı - bir iş kurmak için Alabama'nın her yerinden sürüsüne katılmak için can atan kurtlar olacaktı. Wilson Sürüsü'nü züppe Van Holtz'lar ya da boş konuşan Magnus piçleri kadar büyük yapmayı planlıyordu. Ve kesinlikle sürüsünü tüm Smith'lerden daha önemli yapacaktı. Hepsine gösterecekti. Ne kadar güçlü olduğunu gösterecekti.

Ama önce o küçük kaltağı bulmalıydı. Önce kıbar olmayı deneyecekti. Eğer bu işe yaramazsa... en iyisi bunu şimdi düşünmemekti.

Banyodan çıktı, kokuyu engellemek için kapıyı arkasından kapattı ve Bobby Ray Smith'in yıpranmış şifonyere yaslandığını görünce durdu.

"Bobby Ray."

"Walt."

"Burada ne işin var? Donanmada olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim. Bir süredir yoktum. Şehirde olduğunu duydum." Koca piç omuz silkti. "Ve bu benim için işe yaramıyor."

Walt, Bobby Ray'in sözlerinin mi yoksa piçin hâlâ saçları varmış gibi görünmesinin mi onu kızdırdığını bilmiyordu. Wilson erkekleri erkenden kelleşirdi, ama o lanet olası Smith'ler mezarlarına kırışmış, kaba ve gür saçlarıyla giderlerdi.

"İşinize yaramıyor mu?"

"Uptown, Fifth Avenue ve Park Avenue Van Holtz'lara ait. Bronx ve Harlem Vega Pride ve Armstrong ayıları arasında bölünmüş durumda. Ama şehir merkezi artık Smith'lere ait."

"Ve?"

"Ve seni burada istemiyorum. Seni benim bölgemde istemiyorum. Bölgame yaklaşmanı istemiyorum. Ve sizi temin ederim ki Van Holtz'lar, Vegas,

Armstrong'lar da seni kendi topraklarında istemeyecektir."

"Bilmiyorlar-"

"Artık var."

Walt şok içinde bir adım geri çekildi. "Seni orospu çocuğu."

"Şimdi, şimdi. Çirkinleşmeyelim."

"Biz bir aileyiz."

Bobby Ray, Walt'tan beş santim kadar uzun boyuyla ayağa kalktı ve rahatça ona doğru yürüdü.

"Kardeşlerimin de buraya gelmesine izin vermezdim. Sadece onları incitirdim. Yani şanslısın."

"Biraz zamana ihtiyacım olacak-"

"Hayır. Biletler alındı. Sissy her şeyi halletti. Bunu benim sürümün sana hediyesi olarak düşün. Tek yapman gereken JFK'ye gitmek ve mağazalar kapanmadan Birmingham'a dönmüş olacaksın."

O piçin kendisini itip kakmasına izin vermeyecekti. Asla izin vermezdi. Artık dokuz yaşında değildi.

"Bak, Bobby Ray, önce başka bir işi halledeceğiz ve
-"

O büyük el boynuna dolandı ve onu tekrar itti. Duvar. Dişleri takırdıyor ve omurgası ağrıyordu. Walt pençelerin boğazının derisini kazdığını hissetti ve kan Walt'un köprücük kemiğine damlayana kadar kazmaya devam ettiler.

"Hiçbir zaman zeki bir çocuk olarak tanınmadığın için, bunu bir kez daha söyleyeceğim. Önümüzdeki bir saat içinde kışını ve sürünün kışını JFK havaalanına götür yoksa seni tekrar avlarım ve o zaman o kadar da nazik olmam. Beni anlıyor musun evlat?"

Walt ona baktı ve bundan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı. O paraya ihtiyacı vardı. Herkesin fark ettiğinden daha çok ihtiyacı vardı.

Bobby Ray başka bir şey söylemedi. Onun yerine pençelerinin konuşmasına izin verdi. Walt pençelerinden birinin ana atardamara tehlikeli bir şekilde yaklaştığını hissettiğinde, boynunu hareket ettiremediği için gözlerini başka tarafa çevirdi ve geriye doğru gevşedi. İtaatkâr.

"Güzel." Bobby Ray kanla kaplı ellerini Walt'un sarı kazağına sildi. "Şimdi annene selamımı söyle."

Bobby Ray Smith arkasını döndü ve kapıdan çıktı. Walt'a sırtını dönmeyecek kadar bile tehdit altında hissetmiyordu. En büyük hakaret.

İki dakika sonra, boynundaki ve göğsündeki kanı silmeye çalışırken, Polly June hışımla içeri girdi.

"Bobby Ray Smith'i neden buradan çıkarken gördüm?"

"O piç beni kovmak için buraya geldi."

"Ne için?"

"Sürümüzü kendi bölgesinde istemediğini söyledi." "Gerçekten mi?"

Arkadaşının ses tonuydu bu. Korku değil, başka bir şey. "Ne?"

"Sadece o köpeği neden kamyonetinin içinde sanki o lanet şeyin sahibiymiş gibi otururken gördüğümü merak ediyorum."

"Hangi köpek?"

"Jessica Ann Ward. Onu buraya gelip bize para getirmeye ikna ettiğini düşündüm."

"Telefonu yüzüme kapattı. Her şeyi anladıktan sonra tekrar arayacaktım. O olduğuna emin misin?"

"Evet, oydu. Neden üç blok öteye park ettiğini merak ettim. Köşedeki küçük dükkâna gitmemiş olsaydım onu göremeyecektim."

Walt elindeki kan lekeli bezi yere çarptı. "Sürünün geri kalanı nerede?"

"Hâlâ dükkânda abur cubur ve tekila alıyorlar." "Çocuğu buldun mu?"

"Evet, hepsini buldum. Şehirdeki lüks bir oteldeler." "Güzel. Şimdi annemi ara."

"Anlamıyorum. Neden onlara para ödememiz gerekmiyor?"

"Çünkü Kristan on sekiz yaşına gelene kadar onlara ödeme yapacaksınız. Bu daha iyi bir yoldu."

"Eski 'bölge'nden çık' hareketi mi?"

"Evet. Unutuyorsun. Smith'ler arasında bir hiyerarşi var. Benim Smith ismim var. Walt'ta yok. Ve eğer benimle uğraşırsa, sadece tüm Smith'lerle uğraşmakla kalmaz, bize bağlı tüm Sürülerle de uğraşmış olur. Reeds. Smithville'deki Lewis Sürüsü. Evanslar." Omuz silkti. "Marty."

Jess güldü. "Tanrım, bunu istemeyiz."

"Güven bana. İstemezsiniz. Seni ve sürünü bu işin dışında bırakmak en iyisiydi."

"Tamam." Bu mantıkla bir sorunu yoktu. Sürüsü ne kadar az işin içinde olursa, uzun vadede Kristan için o kadar iyi olacaktı.

"Bunun için teşekkürler, Smitty. Ciddiyim."

"Her zaman, sevgilim." Elini tuttu ve nazikçe kendi elinin içinde tuttu. "Şimdi bizim hakkımızda konuşalım."

"Tamam."

"Bunun üzerinde uzun uzun düşündüm." Tanrım, yine mi düşünme! "Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Ve bu ne?" diye sordu, kalbi göğsünde çarpıyordu, onun bunu anlaması için dua ediyordu. Doğru anlaması için dua ediyordu.

"Sana uygun bir mahkeme."

Ve kalbi yere çakıldı, kamyonetin zeminine ve cehenneme düştü.

"Bana kur yapmak mı?"

"Evet, Smith'e yakışır bir kur. Tam da hak ettiğin şey. Uygun randevular, tüm Smith'lere hakkımızda resmi bir duyuru. *İkimiz* de doğru zamanın geldiğini anlayana kadar ağırdan alacağız."

"Seni... seni... *piç!*" Jess onun elini çekti. "Ne oldu?"

Sorun ne?"

"Hak ettiğim bu mu? *Bunu* mu? Ne var biliyor musun? Hayatımda yaptığım en büyük hata senin o kışına aşık olmaktı."

"Jessie Ann-"

"Hayır, işimiz bitti. Benim işim bitti. Bitti, bitti, bitti. Seni kalbimden çıkarıyorum. Çünkü beni hak etmiyorsun."

"Şimdi beni kızdırıyorsun." "Gerçekten

mi? Bu büyüleyici."

"Eğer benimle konuşursan-"

"Konuşmam bitti."

"*Jessie...*" diye uyardı dişlerini sıkarak.

Gözlerini dikmiş, elindeki kitabı sıkıca kavramıştı. "Tam burada vites değiştirmemi ve gösterge paneli de dahil olmak üzere bu güzel iç mekanın her yerine işemeye başlamamı istemiyorsan... konuşmayı... keseceksin."

İki eliyle direksiyonu sıkıca kavrayan Smitty tekrar yola odaklandı. Kadın onu kızdırmıştı ama her zamanki gibi yeterince kızdıramamıştı. Ve eğer bunu başaramazsa, zaten birlikte olmalarına gerek yoktu.

Bölüm 28

S mitty, resepsiyondaki zavallı kadının elinden anahtar kartlarını kapmamak için kendini zor tuttu. Neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama üç dakika sonra kadının elleri titremeye başladı ve check-in işlemini yeterince hızlı yapamadı. Masadan hışımla kalkıp asansörlere doğru ilerlerken kız kardeşi ve Ronnie Lee'nin yanından geçip gitti.

"Bobby Ray, bekle."

"Beni rahat bırak, Sissy."

Yumruğunu asansör düğmesine vurdu ve kapılar yavaşça açıldı. İçeri girdi ve kız kardeşinin eli çerçeveye çarptı. "Yapmam gereken bir şey var-"

Havladı ve neredeyse parmaklarını koparacak şekilde parmaklarını şaklattı ve kız kardeşi yaklaşık on metre geriye sıçradı. Kapılar kapandı ve o da kendi katının düğmesine bastı.

Buna inanamıyordu. Ona inanamıyordu. Ondan ne istiyordu ki zaten? Ona Smith'e yakışır bir kur teklif etmişti. Bunun için her aile toplantısında hakarete uğrama riskini göze almıştı ama bunu yapmaya hazırdı. *Onun için!* Peki o ne yaptı? Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bunu yüzüne vurdu.

Ayrıca ona kızmaya da cüret etti. Ona sorunun ne olduğunu söylemiyor. Neden bu kadar kızgın olduğunu söylemiyor. Ve onu işaretlemesini istemiyor. Ama onunla kavga ederken, aynı lanet olası konuşmada, onu sevdiğini itiraf ediyor.

"İşte bu," diye hırladı kendi kendine. "İşte bu kadar." Saçmalıklarını odasına atacaktı; sonra o küçük kıızı bulacak ve tam olarak ne haltlar döndüğünü öğrenecekti. Tasmasının ucuna gelmişti ve kız da bunu çok iyi biliyordu.

Smitty, ekibi vahşi köpeğin inini emniyete alırken sevdiği çılgın kadının yanında olabilmek için tuttuğu otel odasının kapısını açtı ve çantalarıyla ceketini içeri attı.

Kapıyı kapatıp Jessie'yi aramaya gidebilmek için ceketinin kolunu kapıdan uzaklaştırmakla meşgul olan Smitty hayatı boyunca ilk kez bunun geldiğini görmemişti. Kokusunu almadı. Duymamıştı.

Sadece onun *geldiğini* hiç görmemişti.

"Oğlum."

Bu sert sözler karşısında Smitty dondu kaldı.

"Kız kardeşin aradı ve yine hayatını mahvettiğini söyledi. Peki bu beni neden şaşırtmadı? Sen her zaman diğerlerinden biraz daha aptaldın."

Smitty gözlerini kapadı ve Bubba Ray Smith'e dönmeden önce küçük kız kardeşinin içini nasıl boşaltabileceğini düşündü. Babasıyla.

Jess otelin uzak tarafındaki köşede durdu ve öfkeden kudurdu. O kadar kızgındı ki ceketine bile ihtiyacı yoktu. Ona kur mu yapıyordu? Ve ne? Akşam yemekleri? Dans mı? Randevular mı? Ona kur yapmak istediğini düşündüren neydi?

Biraz çikolataya ihtiyacı vardı. O kadar çok ihtiyacı vardı ki, bu noktada bir Godiva mağazasını kapatabilirdi.

Sokağa baktı. *Bu sokakta bir yerlerde lanet olası bir çikolata dükkânı olmalıydı. Ya da belki içeride.* Ama Bobby Ray içerideydi. Hayır, gidip caddenin aşağısında bulması ya da denerken donarak ölmesi gerekiyordu.

Ama Jess bir adım bile atamadan, kaçmayı umut edemeden arkasından gelen bir ses onu olduğu yerde dondurdu.

"Vay, vay, vay. Jessie Ann Ward. Yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Jess gözlerini kapattı. *Hayır, hayır, hayır.* Bunun dışında herhangi biri. Smitty. Sissy Mae. Hatta Koca Kemikli Bertha. Ama *o olmaz.*

"Isırmayacağım, suga. Arkanı dönebilirsin."

Döndü ve Smitty'nin annesiyle yüzleşti. Janie Mae Lewis, aslen Smithville, Kuzey Carolina'daki Lewis Sürüsü'nden. Dallas Cowboys'un birinci sıra defans oyuncusu gibi yapılı ve oldukça güzel olan kadın sarma sigara içiyor ve dumanların arasından Jess'e bakıyordu. Smitty annesinin gözlerini almıştı. Sadece onunkiler daha sertti. Daha soğuktu. Sissy'nin gözleri bile o kadar soğuk değildi.

"Bayan Janie... Ben... uh..."

"Tanrım, kekelemeyi kes kızım." Gülümsedi... bir bakıma. "Seni hep tedirgin ettim. İçindeki köpek kaçmak istiyor, değil mi?"

Haklıydı. Jess sayıca kendisinden fazla oldukları ve dayak yemekten bıktığı için diğer dişi yavrulardan kaçarken, Bayan Janie'den düpedüz uzak duruyordu. Dişi hiçbir zaman kibar ve nazik olmaktan başka bir şey yapmamış olsa da, her zaman bir şeyler vardı.

hakkında o-o Yalnız Dişi Aslan ayrılmış gelen ve
Gurur Çünkü diğerlerinin yavrularını tehdit etti.

"Vay, vay. Jessie Ann Ward. Şu haline bak." Azalan sigarasından uzun bir nefes çekti. "Her zaman çok sevimliydin ama şimdi..." Gülümsedi... sayılır. "En küçük oğlumun sana kilitlendiğini duyduğumda şaşırmadım. Küçük Jessie'ye karşı her zaman büyük bir açlık duymuştu. Seni korumak için elinden geleni yaptı, tabii bu hep geri tepti. Bazı kızları sana karşı kışkırttı, çünkü onları değil seni istediğini biliyordu. En azından onları uzun süre istemedi. Sadece kullandığı o eski kamyonetin arkasında hızlı bir sikiş. Ama sen özeldin. Sana bundan çok daha fazlasını vermek istiyordu."

Oh, Tanrım. Lütfen onu durdur. Ama Bayan Janie'nin çok iyi ve hazır olana kadar durmayacağını biliyordu.

"Baba."

"Oğlum."

Onu böyle çağırmaya devam etmek zorunda mıydı? Büyük dördünün en azından uygun lakapları vardı: "Aptal", "Salak", "Sikkafalı" ve Smitty'nin kişisel favorisi olan "Beyin için Bok". Ama Smitty her zaman "Çocuk" olarak kaldı.

"Peki bu doğru mu?" diye

homurdandı babası. "Ne doğru mu?"

"Kadınını elde edemeyecek kadar korkak olduğun mu? Senin olanı almak için?"

Yaşlı adam, Smitty'nin Rory Reed'in Büyük Tekerlek'ini almasına nezaketen -en azından o nezaketen olduğunu düşünüyordu- izin verdiği günden beri bunu ona söylüyordu. Onu geri alacağını biliyordu ama lanet şeyle beş dakikadan fazla vakit geçirdiği için çocuğu sürükleyip öldüresiye dövmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Ama babası çılgına döndü. Ona zayıf diyor ve şöyle diyordu,

"Ne? Kabul edemeyecek kadar korkuyor musun, seni koca amcık?" Evet. Yedi yaşındaki *her çocuğa* "amcık" denmeli.

Smitty kabul etmedi çünkü Reed'ler aile gibiydi. Özellikle de Sissy Mae ve Ronnie Lee hırsız gibi kalın kafalı oldukları için. Ama akıl ve mantık Bubba Smith için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiç olmadı, olmayacak da.

"Kadınına sahip çıkacak cesaretin bile yokken bu sürüyü nasıl büyüteceğini sanıyorsun? O Reed oğlanlarının, her an elinden alabileceklerini bildikleri halde liderlik etmene izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Smitty'nin önünde iki seçenek vardı: Babasının gırtlığını parçalayıp amcası Eustice gibi devlet hapishanesinde yirmi beş yıl hapis yatmak ya da günün geri kalanını adamla sebepsiz yere tartışarak geçirmek.

Smitty Sing Sing hapishanesinin gerçekten ne kadar zor olabileceğini düşünürken, birden aklına üçüncü bir seçeneği olduğu geldi. Daha önce hiç denemediği bir seçenek.

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

Babası ona kayıtsızca baktı. "Ne?"

"Beni duydun. Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Sana cevap vermiyorum. Ya da kimseye. Bu *benim* sürüm. *Benim* kadını. Bunu istediğim şekilde halledebilirim. O yüzden o koca kışını yolumdan çekmen gerekiyor."

Smitty babasının bunu yapmasını beklemedi; onun yerine sakince etrafından dolaşarak asansörlere doğru ilerledi. Öfke duysa da, bir köşeyi döndüğünü de hissediyordu. Sanki artık hayatındaki her şey farklıydı.

Jessie Ann'i bulması gerekiyordu. Onu hemen bulmalıydı.

"Biliyor musun evlat," dedi babası arkasından ve Smitty ihtiyarı dinlemek için durmadı, "bunu anlamanın zamanı gelmişti. Sanırım Donanma seni biraz akıllandırmış, ha?"

Smitty asansöre binene kadar arkasını dönmedi. Babası hâlâ orada durmuş onu izliyordu. Sonra yaşlı kurt ona sırtıttı ve göz kırptı

uzaklaşmadan önce.

Kapılar kapandı ve Smitty, "*Piç!*" diye hırladı. Yanında duran zengin çifti tamamen dehşete düşürdü.

Yaşlı kadın sigarasını yere bıraktı ve bir tane daha sarmak için kâğıt ve tütün çıkardı.

Başka ne söyleyeceğini bilemeyen Jess kibarca konuştu. "Siz nasılsınız Bayan Janie?"

"Şikâyet edemem. Şikâyet etsem de kimse dinlemez."

"Ve siz sadece ziyarete mi geldiniz? Bobby Ray ve Sissy'yi görmeye mi geldiniz?"

"Sevgilim," dedi kızgın bir iç çekişle, "bu soğukta durup birbirimize saçmalamak zorunda mıyız? Hiç havamda değilim." Şaşırtıcı derecede zarif bir dil dışarı fırladı ve mühürlemeden önce kâğıdın üzerinde gezindi. "İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz."

"Uh...biliyor muyuz?"

O soğuk kurt gözleri Jess'i bir kalp atışında ölçüp biçti. "Şimdiye kadar oğlumun seni işaretlemesini sağlamışsındır diye düşünmüştüm. Tam olarak ne bekliyorsun?"

Öfkesinin -ve Bayan Janie'nin koca kafasına bir şeyler fırlatma arzusunun- içinden kayıp gittiğini hisseden Jess yumuşak bir sesle, "Bunun seni ilgilendirmediğine o kadar eminim ki," dedi.

"Bütün oğullarım beni ilgilendirir, küçük kız. Bunu sakın unutma." Jess

sonunda, "Smitty acele etmiyor," diye cevap verdi. Soğuk kurt gözleri ona meydan okuyordu. "Görünüşe göre acele etmeyi pek sevmiyor."

Bayan Janie o hafif gülümsemelerinden birini takındı. "Hayır, öyle değil. Düşünmeyi sever. Plan yapmayı sever, oğlum. Yine de..."

Jess kafasını kaldırdığında bir duman bulutu yüzüne çarptı. *Kaltak.*

"Hâlâ mı?" Jess birkaç öksürük arasında sordu.

"Herkes Smith erkeklerinin hepsinin aynı olduğunu düşünüyor, ama değiller." Bayan Janie sırtını otelin tuğla duvarına yasladı. "Oğullarımın her biri farklıdır. Bubba ve kardeşleri de öyle."

İşte yine o gülümseme. "Ama en yavaş hareket eden kurt bile orada öylece oturup kendisine bakan bir avı avlamak istemez. Onu fark etmesini bekler. Elbette, onu yiyecektir. Ama bu, kilometrelerce uzanan el değmemiş bir arazide, onu avlayana kadar peşinden koşmak zorunda kalacağı kurdun yarısı kadar bile tatmin edici olmayacaktır."

Jess gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ o zaman."

"Oğlumun ne planladığını sana söyleyebilirim çünkü onu çok iyi tanıyorum." Dikkatli bir dinleyici kitlesi olduğunu bildiğinden sigarasından uzun bir nefes daha çekti. "Görüyorsun ya, doğru olanı yapmak isteyecektir. Ne de olsa Jessie Ann'den bahsediyoruz. Büyük aptal köpek gözleriyle tatlı küçük masum, sadece birinin karnını kaşması için yalvarıyor."

"Hey."

"En büyük endişesi seni korkutmak olacak. O büyük kahverengi gözlerde asla pişmanlık görmek istemez. Muhtemelen bu yüzden bu kadar uzun sürüyor. İçgüdülerıyla savaşıyor. Kendi ihtiyaçlarıyla savaşıyor. Belki sana kur yapmayı bile düşünmüştür. Sanki bu ailesinin hoşuna gidecekmiş gibi. Ama fark etmez çünkü o sensin. Ama bu işi ilerletmek için, siz özrünü kabul edene kadar yeterince yalakalık yapacak ve sonra bugün, yarın... gelecek yıl... doğru zaman olduğunu düşündüğünde, sizi gerçekten güzel bir otele götürecek. Parasının yetmeyeceği bir yere ama kartına yazacak. Temiz çarşaf ve şampanya olduğundan emin olacak. Çiçekler, eğer istersen. Ya da çikolatalar, eğer bu sizin tarzınızsa. O temiz çarşaf ve şampanya sizi güzel ve tatlı bir şekilde götürecek. Ve önümüzdeki kırk ya da elli yıl boyunca hayatınız bu olacak. Güzel, tatlı ve tertemiz."

Kendimi ateşe versem konuşmayı keser miydi?

Ayrıca Jess bunu zaten biliyordu. En başından beri biliyordu.

"Seni o kadar iyi tanımıyorum ama köpekleri tanıyorum. Ve köpekler de tıpkı kurtlar gibi sert ve yuvarlanıp gitmeyi severler, tabii sen şu titiz küçük yastık köpeklerinden biri değilsen. Eğer öyleyse, belki saçına fiyonk takar ve sana pembe çivili bir tasma verir." Kendi şakasına güldü ve Jess'in gülmemesine aldırmış etmemiş gibi görünüyordu.

"Şuna bir bak." Bayan Janie sonunda ceketini omzundan çekip çıkardı ve kalın pembe tel örgülü kazağını kenara çekerek asırlık bir yarayı ortaya çıkardı. Yara izlerinin üzerindeki iyileşmiş yara izlerine bakılırsa, birden fazla kez yırtılmış ve koparılmış bir et. "İlk seferinde, beni kendine bağladığında, piç kurusu neredeyse omzumu parçalıyordu. Yine de hayatımın en güzel gecesi idi. Ve o geceyi sık sık tekrarladık."

Sigarasından arta kalanları -artık bir izmaritten fazlası değil- ayaklarının dibine bıraktı. "Sana küçük bir tavsiye vermemin sakıncası var mı, tatlım?"

"Boğazını kesebileceğimden ve yine de konuşmayı bırakmayacağından oldukça eminim."

Yaşlı kadın başını geriye attı ve güldü. Zengin, derin, biraz da korkutucu bir ses. "Muhtemelen bu konuda çok haklısın. Bubba her zaman açık sözlülüğümden daha çok sevdiği ya da nefret ettiği bir şey olmadığını söylerdi. Ama söz veriyorum. Son bir parça ve sonra işim bitecek."

Jess omuz silkerek kadının bitirmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Bubba Smith ve oğulları arasında Smith'in ebedi egemenlik mücadelesinde ne olursa olsun, Jess Bayan Janie'nin yakın zamanda iktidarını başka bir kadına devredeceğini düşünmüyordu.

"Seni kovalamasını sağla, tatlım. Senin için avlansın." Bayan Janie aralarında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar ona doğru adım attı ve fısıldadı, "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki... sen yakalanmak için can atıyorsun."

Jess yavaşça Smitty'nin sevecenlikle "Anne" dediği kadına baktı. Birbirlerine başka bir şey söylemediler. B u n a gerek yoktu.

Otomatik otel kapıları açıldı ve dört yaşlı dişi kurt içeri girdi.
Dışarı.

"Janie Mae," diye seslendi içlerinden biri, "gideceğimizi sanıyordum.
alışveriş."

"Oh, alışveriş yapacağız. Bubba'nın kredi kartı ve gece çökmeden önce
keşfetmem gereken kilometrelerce kuyumcu var."

"Kadınlardan biri gülümseyerek, "Para harcadığınızı öğrenince çok
kızacak," diye hatırlattı.

"Sanırım o zaman beni cezalandırmak zorunda kalacak, değil mi?"

Kaçabilirim. Şehir trafiğinde onları kaybedebilirim.

Bayan Janie Jess'i işaret etti. "Hepiniz küçük Jessie Ann Ward'ı
hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Kadınlar şimdi onun etrafında toplanmıştı ve Jess beş-dokuzluk boyuyla
kendini devler tarafından kuşatılmış hissediyordu.

"Elbette!"

"Nasılsın hayatım?"

"Ne kadar güzel bir kız, değil mi?"

Jess gülümseyip başını salladı ve hepsinin gitmesini dilemeye çalıştı. Bayan
Janie bunu Jess'in gözlerinden anlamış olmalı ki aniden köşeye doğru yürüdü.
"Haydi, hepiniz."

"Kar fırtınası geliyor diyorlar, Janie Mae," diye bilgi verdi içlerinden biri
Onu.

"O zaman harekete **g e ç s e k** iyi olur. Sanırım bir elmas var
üzerinde adım yazan bir kolye."

Bayan Janie köşede durdu ve Jess'e baktı. Gülümsedi. Kocaman ve gerçek bir gülümsemeydi. Neredeyse sıcak. "Konuştuklarımızı unutma, tatlım. Bir Smith'le birlikte olmanın kolay olduğunu söyleyemem -" yaşlı Dişi Kurtlar homurdandı ve onun bu *sözüne* güldüler- "ama sahip olabileceğin en iyi yolculuk olacak."

Bölüm 29

S mitty Kingston Arms'ın önünde duruyordu. Küçük vahşi köpeğinin izini bir türlü bulamıyordu ve o da cep telefonuna cevap vermiyordu. Onu bulmak zorundaydı. Neyi yanlış yaptığından hâlâ emin olmasa da özrünü kabul etmesini sağlayacaktı. Ve tüm bunları hallettikten sonra, onu bu gece Ritz Carlton'a götürecekti. Kredi kartının karşılayabileceği en iyi odayı tutacak ve onu kendisinin yapacaktı. Bunu doğru yapacaktı. Onun olduğu için asla pişman olmayacaktı.

"Gitmiş."

Smitty arkasını dönerek Johnny DeSerio'ya baktı. "Ne demek gitti?"

"Gitti."

"İnine geri mi döndü? Yoksa Long Island'daki eve mi?"

"İkisi de değil. Sürünün Jersey'de küçük bir evi var. Yetişkinlerin yavrulardan biraz uzak kalmaya ihtiyaç duyduklarında kullandıkları küçük aşk kulübesi."

"Nerede orası?"

Çocuk omuz silkti.

"Bilmiyor musun?"

"Oh, biliyorum. Sadece sana söylemiyorum."

Smitty elini çocuğun boğazına doladı ve "Ah" demesinden daha kısa bir süre içinde onu duvara yapıştırdı.

"Beni iyi dinle evlat, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bu köpekler seni koruyabilir ama ben bir kurdum. Tıpkı senin gibi. Ve ikimiz de biliyoruz ki eğer bana bilmek istediklerimi söylemezsen etini kemiklerinden ayırırım."

Smitty çocuğun boğazını biraz daha sıkarken boğazından gelen hassas bir ses üzerine omzunun üzerinden baktı.

Kristan ona gülümsedi. "Elini boğazından çek," dedi yumuşak bir sesle.

Eğer bu yetişkinlerden biri olsaydı, onu görmezden gelirdi, ama tatlı küçük Kristan... Şey, o kadar yürekli değildi. Bu yüzden, isteksizce çocuğun gitmesine izin verdi.

"İşte." Kristan çocuğun elini tuttu ve avucuna, üstünde kabarık bir kedicik olan pembe keçeli kalemle bir şeyler yazdı. "Jersey'deki yer burasıysa Jess'in gittiği yer de burası. Ama bunu benden almadın çünkü yavruların bunu bilmemesi gerekiyor."

Smitty adrese baktı. "Burada olacağını nereden biliyorsun?" "Annem

ve Sabina'yla konuşurken duydum."

"Neden gittiğini söyleyebilir misin?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ki bu kötü bir şey değil. Düşünmek iyidir."

Onun durumunda değil. O anda Smitty bunun Jessie Ann'i elde etmek için son şansı olduğunu anladı. Eğer onu şimdi kendine almazsa, onu dünyanın Sherman Landry'lerine kaptıracaktı. "Teşekkürler, Kristan."

Kamyonetini almak için valelere doğru yürürken Kristan ona seslendi. Ona baktı ve Kristan iki başparmağını kaldırdı. "İyi şanslar!"

Smitty gülümsedi. Johnny DeSerio'nun bu sefer hiç şansı yoktu. "Teşekkürler, sevgilim."

Ellerini kalçalarına koyan Kristan arkasını döndü ve bir ayağını yere vurarak Johnny'ye baktı. Aptalın boğazındaki morlukları görebiliyordu ve onları uzun süre gururla taşıyacağını biliyordu. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

Johnny utanarak sırtıttı ve "Kendimi kurt gibi hissettirdi. Havalıydı."

Kristan gözlerini devirdi ve uzaklaşırken, "Sen bir aptalsın" diye iç geçirdi.

Jess oyununa ara verdi ve kulaklıklarını çıkardı. Biri kapıyı çalıyordu.

Esnedi ve kulaklığı masanın üzerine bıraktı, ellerini koltuğa dayayıp iterek koltuğunu geriye itti. Sandalye geriye yuvarlandı ve sonra döndü. Ayağa kalktı ve ön kapıya doğru yöneldi.

Sipariş ettiği yiyeceklerin geldiğini düşünen Jess kapıyı açtı ve baktı.

"İyi günler, Jessie Ann."

Vay canına. Anlaşılan annesi haklıydı. Özellikle de yüzündeki zorlukla kontrol edilebilen öfkeyle. Çenesinde bile bir tik tak olayı vardı. Smitty'yi sinirlenmiş, öfkelenmiş, hayal kırıklığına uğramış görmüştü ama hiç kızmamıştı. Bu şekilde değil.

Smitty onun yanıt vermesini bile beklemeden içeri girdi. "Burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim." Koridorda etrafına bakındı ve ısıklık çaldı. "Hepinizin çok güzel evleri var."

Jess kapıyı kapattı. "Davet edilmemiştin."

"Kurtlar nadiren davet edilir, sevgilim."

Döndü ve onunla yüzleşti. "Gerçekten rahat görünüyorsun."

Neredeyse yirmi yıllık *Raiders of the Lost Ark* tişörtünde olduğu gibi eşofmanında da delikler vardı. Ayaklarını sıcak tutmak için kalın çoraplar giymiş ve bilinmeyen bir nedenle saçlarını iki atkuyruğu yapmıştı.

"Misafir beklemiyordum." *Bu kadar çabuk.*

"O zaman kim olduğunu sormadan kapıyı açmamalıydın."

Jess ağzındaki baklayı çıkardı ve Smitty'nin koridordan geçip mutfağa gidişini izledi. Onu takip etti ve buzdolabına bakarken buldu.

"Fazla bir şeyin olmadığı kesin," diye azarladı. "Ve bir fırtına yaklaşıyor."

"Biliyorum. Bir market teslimatını bekliyorum. Ve fırtınanın yaklaştığını biliyorum. Bu yüzden yolda mahsur kalmadan önce şehre geri dönmelisin. Çünkü burada kalmayacaksın."

Smitty yüksek sesle içini çekti ve buzdolabının kapısını çarparak kapattı. "Söylemeliyim ki Jessie Ann, sabrım tükeniyor."

Jess güldü. "Gerçekten mi? Öyle mi?"

"Gitmiyorum Jessie Ann. B u n u konuşmadan olmaz. Güzelce ve d  z g  n c e ."

"Kibar ve düzgün m? Uh-huh." Arkasını döndü ve koridora doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arkasından.

"Eğer gitmezsen, ben giderim."

Kanepenin yanında atılmış spor ayakkabılarını buldu ve onları almak için uzandı, ama iri parmaklar pazusuna dolandı ve onu yukarı çekti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Değil miyim?" Jess ona doğru itti. "Peki beni nasıl durduracaksın?"

Adam aniden onu bırakınca Jess biraz sendeledi.

"Hayır, bunu yapmayacağız. Sakinleştiğinde konuşuruz."

Kadın onu n kapıya kadar takip etti. Adam kapıyı kapıp açtı ve dışarı ıktı.

"Evet, evet," dedi kadın hissetmediği bir kibarlıkla. Hele de sevdiği tek adam hayatından çıkıp giderken. Belki de sonsuza dek. "Git ve koş."

Onun merdivenlerden inip kamyonetine doğru yürümesini izledi. "Sanırım baban yıllar önce haklıydı, senin olanı almaktan korkuyorsun."

Kamyonetinin yanında dondu kaldı, vücudu kasları dalgalanan sert bir çizgiydi. Ve o anda, kurdunu uçurumun kenarına itebilecek tek şeyi söylediğini biliyordu.

Smitty yavaşça, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi, kamyonetin yolcu tarafını açtı. Beyzbol şapkasını çıkarıp içeri attı. Sonra aynı şeyi ağır kışlık paltosuna da yaptı ve onu büyük omuzlarından silkti. Kapıyı dikkatle kapattı ve yüzünü Jess'e döndü. Jess'in gördüğü tek şey soğuk kurt gözleri ve dişleriydi.

İşte o zaman kaçmaya başladı.

Jess onun şekil değiştireceğini hiç beklemiyordu ama bu onu durdurmadı. Sadece kurda dönuştü ve onun peşinden gitti. Vahşi köpekler ve kurtlar eşit derecede hızlıydı ama vahşi köpekler güçleri tükenmeden önce saatlerce koşabilirdi. Kurtlar ise kilometrelerce koşabilir ve saatlerce topallayabilirdi. Ama hava onun lehine çalışıyordu. Kurtlar karda kolayca manevra yapabiliirdi; yaban köpekleri o kadar değil. Onlar otlaklarda avlanmak için yaratılmışlardı, Kuzey Amerika'nın engebeli arazisinde değil. Bu zayıflıktan yararlanacaktı. Çünkü artık onu hiçbir şey durduramazdı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Smitty dönüp dolaştı ve önden ona doğru geldi. Onu fark etti ve hızlı bir değişim yaptı, küçük patileri karlı zeminde hafifçe kaydı ve momentumunu kaybetti.

Hızla geri döndü ve tekrar dönerek yeni açıdan önünü kesti. Kız başka bir yöne doğru fırladı ve adam hemen arkasında kalarak onu ormana doğru itti.

Bir an için onu yakaladığını sandı. Ön pençeleri onun kalçalarına çarpıyordu. Ama Jessie kolayca döndü ve pençesiyle ona bir tokat atarak ağzının bir tarafını yırttı.

Jessie durmadı bile, sadece başka bir yöne doğru kaçtı. Smitty döndü ve onu takip etti. Onu yine istediği yere doğru itti. Bu kez karla kaplı kayalara doğru.

Jessie sıçradı ama ayağını tutamadı ve önce karşıya, sonra da büyük taşların üzerine kaydı. Hızla ayağa kalkmaya çalıştı ama çok değerli zamanını kaybetmişti. Smitty onu arkadan yakaladı ve sertçe yere itti. Yine de onunla savaşımaya devam etti. Altından kurtulmaya çalışırken pençelerini ona doğru savuruyor, çenesini onunkine doğru kırıyordu. Sahte bir kavga değil. Bir gösteri değil

Mücadele. Onunla hayatı buna bağılıymış gibi mücadele etti - çünkü bağılıydı. Gelecekteki hayatı. Birlikte yaşayacakları hayat. Bu yüzden pes etmedi. Jessie Ann söz konusu olduğunda asla pes etmeyecekti.

Biraz uğraşması, göğsüne ve yan tarafına bir sürü kesik atması gerekti ama sonunda onu sırt üstü yatırdı. Ağzını hemen onun boğazına doladı, boğazını koruyan ek tüyler burnunu gıdıklıyordu. Sertçe ısırıldı ve onu sarstı.

Jess kıpırdanarak onun elinden kurtulmaya çalıştı ama adam hırladı ve daha sert ısıarak onu bir kez daha sarstı. Niyetini, *taleplerini* açıkça ortaya koyuyordu.

Jessie Ann hareket etmeyi, dövüşmeyi bıraktı. Nefes nefese kaldı. Bekledi.

Adam biraz daha dayandı. Bir daha kaçmayacağından emin olacak kadar. Yalnızca şu anda değil, hiçbir zaman.

Bir iç çekti ve vücudu onunkinin altında gevşedi. İşte o zaman anladı.

Smitty çenesini açıp kızın boynuna sokuldu ve dişlerini gömdüğü yerdeki kanı yaladı.

Aynı anda tekrar insana dönüştüler. Kadının boğazında belli belirsiz ısırık izleri ve yanağında adamın yüzünden damlayan kan vardı. Pençeleri adamın etinden oldukça sağlıklı bir parça koparmıştı. Elini yanağında gezdirerek kanı sildi. Göğsündeki yırtıkları görmezden geldi; o kadar da derin değillerdi.

Ona yaptığı şey canını yakmıştı. Fiziksel olarak çok acıtmıştı. Ama duygusal olarak, zaten bildiği bir şeyi kanıtlıyordu. Sadece Jessie Ann onu bu şekilde zorlayabilirdi. Sadece Jessie Ann içindeki kurdu ortaya çıkarabilir ve onunla yüzleşebilirdi. Yıllardır bununla savaşıyordu. Kurdu serbest bırakırsa Smith'i de serbest bırakmış olacağından korkuyordu. Ama o babası değildi. Kardeşleri de değildi. O Bobby Ray'di ve istediği, onu her şeyden çok seven kadını alıp yırtıcı hayvanların yapabildiği tek yolla onun yapmazsa lanetlenecekti.

Bu kadar kızgın olmasına şaşmamalıydı. Smith'lerin eşlerini nasıl aldıklarını çok iyi bildiği halde, Smith'lerle kur yapmak ona hakaret gibi gelmiş olmalıydı. Buna şakayla karışık Smith eş-maul demezlerdi.

Ama o bunu hak etmişti. Çünkü başka hiç kimse onunla Jessie Ann kadar mükemmel bir şekilde eşleşemezdi. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, yine de birbirlerine aittiler. Ona tekrar meydan okuyacaktı ve bir dahaki sefere... cehennem, bir dahaki sefere muhtemelen kazanacaktı.

Jess onun yüzünü ne kadar berbat ettiğini görünce irkilmemek için kendini zor tuttu. Tanrı'ya şükür Smith kurtları güzel oldukları kadar ateşli de değillerdi. Bırakacağı yara izi bazı erkeklerin daha az çekici görünmesine neden olabilirdi. Smitty'yi değil. Onu daha da seksi gösterecekti.

Dişlerini ona doğru gösterdiğinde Jess korku hissetmedi. Pişmanlık da. İçindeki her şeyden daha derine inen, eşi tarafından becerilme ve işaretlenme ihtiyacından başka bir şey hissetmedi.

Onu kabaca ters çevirdi ve dört ayak üzerine düşmeye zorladı. Olmadı. Bu çiftleşme için yatağa geri dönmek yoktu. Romantizm, yumuşak ışıklar, caz müziği ve yüksek iplik sayılı çarşaflar olmayacaktı. Prezervatif de olmayacaktı.

Kızgınlık döneminde değildi ve doğum kontrol hapı kullanıyordu. Hamile kalma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama bunun bir önemi yoktu. Smith erkekleri için değil. Bir dişiyi sahiplendiklerinde, bir dişiyi *sahiplenirlerdi*. Ve köpekler gibi, bunu burada yaparlardı. Doğada. İkisinin de temelde parçası olduğu bir şey.

Smitty onun üzerine eğildi, dudakları sırtında gezindi, dili omurgasını yaladı. Bir eli onun altından kayarak karnına dayandı ve onu yerinde tuttu; diğer eli Smitty'yi onun üzerinde tutuyordu. Smitty söz konusu olduğunda çoğu şeyde olduğu gibi bunu da aceleye getirmede. Kurdu acele etmedi. Başını kadının omuzlarına, burnunu ensesine dayadı. Güçlü, kuvvetli kalçaları kızın sırtına baskı yapıyordu ve kız onun sert aletin kışına dayandığını hissedebiliyordu.

Boynunu öptü, omzuna ulaşana kadar aşağı doğru ilerledi. Orada bir noktayı yaladı. Bir, iki kez. Sonra ağzını açtı ve kasın etrafını sardı. Kadın gözlerini kapadı, acıya hazırlanıyordu.

Ve acıdı. Tanrım, acıyordu! Bu yumuşak, nazik ve tatlı bir şey değildi. Dişler eti ve kası acımasızca yırtıyor, kemiğe saplanıyordu. Acı çılgılığı onu durdurmadı. Durdurmasını da beklemiyordu.

Jess nefes nefese kaldı ve inledi, içgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalıştı ama o çırpındıkça Smitty daha da sıkı tutundu. Kolları Jess'in etrafını sarmış, onu kendisine karşı sıkı tutuyor, hareketsiz kalmasını sağlamaya çalışıyordu. Sonra siki onu itti, amının içine girmeyi talep etti. Talep ediyor ve alıyordu.

Ne kadar ıslak olduğunun farkına varana kadar eve itilmedi. Onun için ne kadar hazır olduğunu. O kadar hazırdı ki, içine girer girmez, ilk orgazm onun pek bir şey yapmasına gerek kalmadan onu yıkadı. Vücudu sarsılıp haykırırken ona tutundu, ses yapraksız ağaçlarda yankılandı.

Smitty, kız ilk orgazmda titreyip inleyene, nefes nefese kalışı yavaşlayana kadar bekledi. Kız bunun bitmediğini anlayana kadar bekledi. Sonra vücudunu kullanarak kızın üst yarısını yere yaklaştıırken, kıcını daha yukarı itti. Omzundaki tutuşunu yeniden ayarladı, dişlerini tekrar etinin içine yerleştirdiğinde ondan bir acı çılgılığı daha sürükledi; sonra acımadan, merhamet etmeden vücuduna girdi. Bir Smith kurdu eşini kesinlikle belirsiz bir şekilde talep ediyordu.

Ve her vahşi, neredeyse zalim itişte, onun kendisini ne kadar çok sevdiğini hissetti. Garip bir şeydi. Tam bir insanın asla anlayamayacağı bir şeydi. Yine de Jess biliyordu. Ona her zaman Jessie Ann diyeceği gibi -ne kadar nefret ederse etsin- onu her zaman seveceğini de biliyordu. Onun için ölebilirdi. Yavrularını korurdu. Kendi sürüsünü korurken onun sürüsünü de korurdu. Onu mutlu etmek için elinden geleni yapardı.

Onu sıkıca kavrayan kollardan biri gevşedi ve parmaklar karnından aşağı, bacaklarının arasına kaydı. Klitorisini kavrayıp sıkana kadar birkaç kez okşadı. Jess tekrar kırıldı, bu sefer nefes alışları

Hıçkırıklar. Serbest bırakılma hıçkırıkları. Zafer hıçkırıkları. Sonunda onu elde etmişti. Kurdunu elde etmişti.

Yine de birbirleri için mükemmel olduklarını bilse bile, onu her zaman delirteceğini de biliyordu. Her zaman onun kafasını karıştıracaktı. Onu şaşırtacaktı. "Şimdi ne haltlar karıştırıyor?" diye merak etmesine neden oluyordu. Ona bir an bile huzur vermeyecekti. O da her zaman onu kızdırır, mümkün olduğunca yavaş konuşurdu, tabii bir şey söylesen. Her zaman onun tuhaf olduğunu düşünürdü. Ve çoğu zaman ona gülerdi. Yavruları büyüüp çılgın birer kurt köpeği olacaktı. Ülkenin dört bir yanındaki Pride'lar ve kurt sürüleri, onları yalnızca şekil değiştirenlerin yaşadığı kasabalardan ve tatil yerlerinden uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyordu.

Ama onlar onların olacaktı. Ward-Smith, Sabina'nın kendi çocuklarına sık sık dediği gibi "küçük ucube piçler". Onların olacaktı ve başka hiçbir yavru onlar kadar sevilmeyecek ya da kafaları onlar kadar karışmayacaktı.

Jess kollarını dondurucu soğuğa dayayarak vücudunu dengeledi, böylece Smitty onun içine daha sert ve daha hızlı girebilecekti. Böylece onu tekrar boşaltabilecekti.

Ve yaptı da.

Çılgılık attı, vücudu Smitty'nin her hamlesine karşılık verirken salıverilme sesleri karla kaplı ağaçlarda yankılandı. Onunla buluşmak, vuruş için vuruş. Her iki kafasının da patlayacağını düşünene kadar sikini sıkıyordu.

Sonra o kelimeleri söyledi. Öfkelenmeden söylemesini beklediği kelimeleri. Ve en önemlisi, pişmanlık duymadan. Bu sözleri duyana kadar onu soğukta sikmeye devam edecekti.

"Seni seviyorum, Smitty. Tanrım, seni çok seviyorum!"

Duyması gereken buydu. Tanrı ikisini de eve çağırana kadar duymaya devam etmeyi umduğu şey.

Smitty bir kez daha, onu sonsuza dek kendisinin olarak işaretlediği çenesini çözdü. Onun kalçalarını sıkıca kavradı ve içine girerken onu geri çekti. Kendisine ait olanı alıyor, ona sahip olduğu her şeyi veriyordu. Çünkü kadın ona ait olduğu kadar, adam da ona aitti. Her zaman ait olacaktı. Ruhu, hayatları, hepsi harika bir şekilde dağınık bir düğümle birbirine sarılmıştı. Hayatlarındaki hiçbir şey normal ya da sakın olmayacaktı ve bu onu hiç düşünmediği kadar mutlu ediyordu.

Daha derine daldı, kalçalarını daha sıkı kavradı ve başını arkaya atıp tanıdığı tüm aslanlara rakip olacak şekilde salıverildiğini kükreyene kadar ona daha sert vurdu.

Kızın amcığı adamın sikinin etrafında kasıldı ve bir orgazm daha inlerken, vücudu da onunki kadar kötü bir şekilde titreyerek adamı kuruttu.

Smitty onun içine derinlemesine boşaldı, sırtına doğru yığılmadan önce hepsini aldığından emin oldu ve ikisi de sert zemine indi.

Nefes almak için mücadele eden Smitty bulutlu gökyüzüne baktı. Fırtına çıkmıştı ve birden tamamen karla kaplı oldukları aklına geldi. Sonra Jessie'ye baktı... ve işte o zaman gördü. Jessie Ann'in titreyen halini ne kadar net görebiliyorsa, bunu da o kadar net görebiliyordu. Jessie ve onun için Smith diye bir oğul olmayacaktı. Bütün hayatını arkasını kollayarak geçirmek zorunda kalacağı erkekler olmayacaktı. Aile avları sırasında onu parçalamaya çalışacak erkekler olmayacaktı.

Hayır, Smitty ve Jessie Ann için Smith erkekleri olmayacaktı, kızları olacaktı.

Hem de çok sayıda. Neredeyse kendi sürüleri. Hepsi de farklı derecelerde annelerine benzeyecekti... Biri hariç. Biri tıpkı onun gibi olacaktı. Hepsi onun için dünyalara bedeldi ama bir tanesi kalbinde özel bir yere sahip olacaktı.

Ama Smith'in dişileriyle birlikte yepyeni sorunlar da ortaya çıktı. Bu sorunların çoğu diğer erkeklerle ilgiliydi.

Gölümseyerek, kızlarının büyüme ve onlara sadece Smith kadınlarının yapabileceğı gibi işkence etmeye başlayacağı günü şimdiden özlemle ve korkuyla bekleyerek, kendini oturmaya zorladı. Kollarını Jessie'nin altına soktu ve göğsüne yaslanana kadar onu kaldırdı.

Titrek bacakları üzerinde durdu, daha küçük vahşi köpek cüssesi için şükretti ve onu eve geri taşıdı.

Bölüm 30

S mitty onu oturma odasındaki halının üzerine yatırdı, sırtını kanepeye dayadı. Kontrolsüz bir şekilde titriyordu, çoğunlukla donarak öldüğü için ama aynı zamanda o kadar güçlü orgazmlardan kurtuluyordu ki, bunların ortasında bayılabileceğini düşündü. Oturdu ve Smitty'nin dönmesini bekledi. İki battaniyeyi dikkatlice etrafına yerleştirdi, arkasına sıkıştırdı, parmakları tenine değdi. Bu onun daha fazla titremesine neden oldu.

Çok geçmeden şömine alevlendi ve önünde çömelmiş, alevleri yükseltmeye çalışan erkeğe baktı. Adamın vücudu onu hayrete düşürmüştü. Smithler etraftaki en iri kurtlar değildi. Batı Yakası'nda devasa büyüklükte Viking kutup kurtları vardı. Ama Smith'ler yine de annesinin deyiimiyle "sağlıklı boyutlardaydı". Geniş omuzlarına ve kaslı sırtına baktı, dar bir bele ve kaya gibi sert kalçalara doğru inceliyordu. Adamın bacakları çok *iyiydi*. Her zaman öyleydi. Şimdi daha da iyiydiler.

Ön kapının çalınmasıyla ikisi de irkildi ve Smitty kapıya ters ters baktı.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Herhalde bakkaliyedir," dedi.

Adamın ifadesi düzeldi. "Oh. Güzel. Açlıktan ölüyorum." Başka bir battaniye ve kot pantolonundan cüzdanını alan Smitty ön kapıya doğru yürüdü. Onun kapıyı açtığını, ödemeyle ilgili bir şeyler konuştuğunu ve sonra kapının kapandığını duydu. Kurdunun koridorda yürüdüğünü ve mutfağa girdiğini duydu.

"Et yok," diye seslendi sonunda.

"Dondurucu. Orada en az üç inek kadar var." "Oh. Güzel."

Kadın sıırttı. Artık yemek siparişlerini ikiye katlamaya başlamaları gerekecekti.

Birkaç dakika geçtikten sonra Smitty odaya geri döndü. "Bozulabilecek şeyleri buzdolabına koydum."

"Teşekkürler."

Tekrar şöminenin önüne çömeldi, battaniyeyi kalçalarına sardı ve ateşi tekrar karıştırdı. Omzunun üzerinden ona baktı. "Isınıyor musun?"

"Evet, biraz."

Başını salladı, maşayı yere bıraktı ve ona doğru yürüdü. Uzanıp onu kaldırdı, artık gücünü geri kazandığı için onu kolayca kaldırabiliyordu.

Smitty onu ateşin yanına oturttu. "Burada bekle." Peki tam olarak nereye gidiyordu?

Beş dakika içinde mutfağın yanındaki birinci kat banyosundan aldığı ilk yardım çantasıyla döndü. Onun karşısına oturdu ve battaniyeyi kalçalarına kadar çekti.

"Omzun nasıl, hayatım?" "Sanki

büyük bir kurt parçalamış gibi."

Adam ilk yardım çantasını açıp yaralarını temizlemeye başladığında yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

"Jessie Ann?"

"Evet?" Jess dişlerini sıkarak sordu, acı omzunu parçalıyordu.

"Ne yaptığını sanıyordun?"

Adamın ne sorduğunu biliyordu. Neden onu itmişti? Neden tabiri caizse cinin şişeden çıkmasına izin vermişti? "Benim olanı alıyordum," diye dürüstçe cevap verdi, acının içinden akıp gitmesine izin vererek.

Yavaşça, metodik bir şekilde, Smitty'nin çoğu şeyi yaptığı gibi, vücudundaki yaraları ve morlukları temizlemeye devam etti. Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın onun şimdi geri çekilmesini istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Jess uzandı, battaniyeyi kalçalarından çekti ve sikini sıkıca kavradı. O bir saniye içinde gözleri insandan kurda kayd.

"Benim," diye hırladı dişlerini göstererek.

Sonra onu sırt üstü yatırdı, ilk yardım çantası yere saçılmıştı. Ellerini saçlarına daldırdı ve kendi elleriyle bacaklarını ayırdı.

"Hepsi senin," diye hırladı, sert siki kadının içine giriyordu. "Ve bunu asla unutmayacağımdan emin olacağım."

Jessie üçüncü çalışta telefonu açtı. "Evet?" diye cevap verdi. "Gerçekten mi?" Battaniyenin altından sıyrıldı ve ön kapıya doğru yürüdü. Smitty kapının açıldığını duydu ve ardından "Şuna bak." dedi. Sonra kapı kapandı ve kızın ayaklarının yere vuruşunu duyabildi.

odaya geri döndü. "Evet, evet. Her şey yolunda. Evet. Sonra konuşuruz."

Tekrar battaniyenin altına girdi ve Smitty hemen ona uzanarak onu yanına çekti.

"Bu da neydi şimdi?" "Karda

mahsur kaldık." "Kar mı

yağdı?"

"Evet."

"Ne kadar kötü?"

"Eğer yakında çözülmezse, burada öleceğiz."

Smitty onun yüzüne bakabilecek kadar yükseldi ve o da sırıttı. Büyük, sevimsiz, şapşal köpek sırıtışı. Elinde değildi, o da sırıttı.

"Biraz deliden daha fazlasısın, değil mi?"

"Evet."

Smitty onun yanağını okşadı. "Seni seviyorum Jessie

Ann." "Biraz deli olduğum için mi?"

"Hayır, bu sadece seni sevdiğimi kanıtlıyor çünkü buna katlanıyorum."

Beklediği gibi o küçük yumruk kanatlanarak göğsüne doğru geldi ve onu yakalayarak Jess'i kucağına çekti. Onu belinden tuttu ve o güzel yüze gülümsedi.

"Ben ciddiyim, Jessie Ann. Seni seviyorum. Sevgilim, sanırım seni hep sevdim."

"Güzel." Ve rahatsız gülümsemesi onu tedirgin etti. "O zaman evlenmemize aldrmazsn."

"Evlenmek

mi?" "Uh-

huh."

"Kurtlar evlenmez."

"Vahşi köpekler

evlenir."

"Kaçarak evlenmek gibi bir ŗey mi?" diye sordu umutla.

"Beni yanlış anlama, bunu çok isterim. Gerçekten çok isterim. Ama sürü bunu yapmama asla izin vermez. Bir düğün olmak zorunda. Daha önce hiç güzel bir düğün için paramız olmamıştı. Bu bizim ilk dĞnmz olacak ve ben Alfa Dışı'yım. Güven bana, daha aznı kabul etmezler."

"Uh-huh. Ne gibi? On kişi mi, yirmi kişi mi?" "On,

yirmi... Üç yüz. Her neyse." Smitty inledi. "Unut

ġitsin, Jessie Ann."

"Smitty-"

"Seni sevdiğimi ve sonsuza dek birlikte olacağımızı söyleyen bir kâğıt parçasına ihtiyaım yok." Elini uzatıp Jessie'nin omzundaki iyilemekte olan yarayı okadı. Gözleri kapanan Jessie acı dolu bir homurtu çıkardı. O da parmaklarını tekrar yarann üzerinde gezdirdi. Bu kez Jessie hırladı ve onun elini tutmaya çalıştı. Adam onun yerine bileklerini yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Sahip olduğumuz ŗeyi gerçeğe dönüştürmek için bir vaize

ihtiyaım yok." "Ama-"

Ellerini bıraktı ama Jessie'nin yüzünün iki yanını kavradı ve onu öpmek için aşağı çekti. Dili kızın ağzına girdi ve Jessie kızın dilini geri çekerek onun diline uzanmasını sağladı. İşte o zaman ısrdı.

Smitty sarsıldı ve Jessie meydan okuyan tek bir kaşını kaldırdı. Smitty onu sırtüstü çevirerek kollarını başının üzerinde birleştirdi. Jessie ne korkuyla ne de pişmanlıkla ona baktı. Sadece şehvetle. Serbest bıraktığı ve her an ortaya çıkabilecek kuduz Smith yanından korkmuyordu. Aslında, onun bu yönünü kışkırtmaya devam etti. Onu sert, hızlı ve sert bir yolculuğa çıkarması için cesaretlendiriyordu.

Hanımefendinin isteğini görmezden gelirse ne tür bir Güneyli beyefendi olurdu?

Gelecekte, bir Smith kurdunun blöfünü görmezden gelmenin sonuçlarını düşünmek isteyebilirdi. Çünkü bir saniye önce bileklerini yere sabitlemişti, bir saniye sonra ise sırt çantasının kayışlarından yararlanarak kanepenin ayağına bağlamıştı. Adama hakkını vermeliydi, SEAL eğitimi ona kesinlikle elindekileri en iyi şekilde nasıl kullanacağını öğretmişti.

Kadının bileklerini bağladıktan sonra vücudunun geri kalanında serbestçe dolaşabiliyordu. Ve o da bundan sonuna kadar yararlandı. Sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettirerek onu diken üstünde tuttu. Onunla alay ediyor, ona işkence ediyordu. Bacaklarını titretiyor ve sonra geri çekilip onu asılı bırakıyordu. Annesinin ona söylediği son sözler tekrar aklına geldi: "...sahip olabileceğin en iyi yolculuk." Ve öyleydi de. En iyi, en sert, en zorlu.

Jess her saniyesine bayılmıştı. Ve sonunda boşalmasına izin verdiğinde çılgık bile atamadı. Bunun yerine, tüm vücudu eğildi ve sadece titreyip nefes alabildi, orgazm aklını kaybedeceğini düşünene kadar yuvarlandı ve yuvarlandı.

Vücudunun titremesi durduğunda ve gözleri açıldığında, adamın onu çoktan çözmüş olduğunu ve yanında uyuduğunu fark etti. Horluyordu. Kolu beline dolanmış, sanki gizlice kaçmaya çalışabileceğini düşünmüş gibi onu tutuyordu.

Ve eğer gerçekten yürüyebilseydi, kaçabilirdi de.

Gece geç saatlere kadar süren boğuşmalar yüzünden Smitty onu yıprattığını düşünmüştü. Daha iyi bilmeliydi.

Çıplak bedeni tam karnının üzerine düştü ve ellerini bongo davulu çalar gibi göğsüne vurdu.

"Ne?" diye inledi, dönüp tekrar uyumaya çalışıyordu. "Sabah oldu!" diye neşelendi.

"Ve?"

"Hadi ava gidelim! Sen ve ben bir geyik ya da Kanada geyiğı avlayalım. Romantik olmaz mıydı?"

"Hayır, sen uyumaya devam et Jessie Ann."

O eller yine göğsüne vurdu ve hırladı. Ne yazık ki Jessie bundan pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Haydi, Smitty! Çok güzel bir sabah. Her yer karla kaplı ve güneş pırıl pırıl parlıyor. Ama daha sonra yine kar yağabilir, o yüzden bunu şimdi yapalım."

"Saat kaç?"

"Sabah oldu," diye ısrar etti.

"Jessie Ann."

"Altı buçuk."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve göğsündeki güzel çıplak kadına dik dik baktı. "Beni sabahın altı buçuğunda mı uyandırdın? Kadın, sen aklını mı kaçırdın?"

"Hadi ama Smitty," diye sızlandı kadın. "Vahşi köpek sabah selamlamama ihtiyacım var."

"Hangisi?"

"Ummm...bir bakalım. Kucaklaşmalar, iffetli öpücükler ve sürü arkadaşları arasında burun sürtmeler."

Smitty başını salladı. "Hayır, bunların hepsini yapamam." Suratını astı, olduğundan daha sevimli görünüyordu. Smitty boyun eğerek, "Seni bayıltana kadar becerebilirim," diye teklif etti.

Jessie omuz silkti ve içini çekti. "Eh... yapabileceğinin *en iyisi* buysa."

Smitty ağzını başka yöne çevirerek katılmayı reddetti. Jess ona tekrar dokunarak konuyu zorladı. Sürüsü burada değildi, bu yüzden şimdilik onunla yetinmek zorundaydı. Smitty hâlâ onu görmezden gelmeye çalışıyordu, bu yüzden Jess geyiğin uyluk kemiğini kafasına vurdu ve can sıkıcı olacak ama Smitty'nin kaçmasına neden olmayacak kadar mızızlandı.

Hırlayan Smitty, onları izleyen birini bulmayı umuyormuş gibi etrafına bakındı. Etrafın temiz olduğuna karar verdiğinde, kemiğin diğer ucunu devasa çenesinin arasına aldı ve çekti. Jess geri çekildi ve Smitty ayaklarını içeri sokarak Jess'i çalışmaya zorladı.

Bu doğrudu. Bir şekilde Bobby Ray Smith'i sabah yemeğinden arta kalanlarla karda halat çekme oyunu oynamaya ikna etmişti.

Züppe kurt herifin de kuyruğunu kıstırması için kendine bir ay daha vermişti.

Dirseği kaburgalarına çarpana kadar uyanmadı. "En iyi kısmı

kaçırıyorsun."

"En iyi kısmı mı var?"

Jessie içini çekti. "Gördün mü? Ortak hiçbir yanımız olmadığını bir kez daha kanıtladım."

"Özür dilerim. Sadece kulakları geçemiyorum."

DVD'yi kapattı. "Onlar elf. Sivri kulakları olması gerekir."

Smitty esnedi ve dik oturdu. "İkimizin de izlemeyi kabul edebileceği bir şeyler olmalı."

"Ne gibi?"

"Uh... kovboy filmleri?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Jessie parmaklarıyla saçlarını kulağının arkasına taradı. "İyi bir İngiliz gizemine ne dersin?"

"İngiliz mi? Elfler gibi değil mi?"

"İngilizleri unut."

"Korku filmlerine ne dersiniz?"

"Psikolojik doğası olan, sizi korkunun nihai eşiğine götüren korkunç filmlerden mi bahsediyorsunuz?"

"Hayır, zombi filmlerini kastetmiştim."

"Zombiler mi?" Jessie omuz silkti. "Zombi olayını hiç anlamadım. Yani, onlar zaten ölüler. Neden kana ihtiyaç duysunlar ki?"

"Zombileri unut." Smitty Sürü'nün DVD koleksiyonlarından birinin bulunduğu kitaplığa baktı. Yerden tavana kadar ve üç kasa derinliğinde, şimdiye kadar yapılmış her inek filmi var gibi görünüyordu. İnanılmazdı. Onca film ve üzerinde anlaşılabildikleri hiçbir şey yok. İç *çekerek*, umudu tükenmiş bir halde, "Baba?" diye mırıldandı.

"Bir mi, iki mi, üç mü?"

"Üçüncüsü benim için yok."

Jessie yüzünü ona döndü, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Üçüncüsü de benim için yok."

Umudunu yitirmekten korkan Smitty, "*Goodfellas* mı?" diye sordu.

"Benim ilk beşimde. Ama Scorsese ya da Coppolla'nın her filmi mutlaka izlenmeli. Eğer iki bin kez izlenmesi gerekmiyorsa." Onun elini tuttu ve göğsüne yasladı. "Peki ya eski siyah beyaz filmler? Otuzlu ve kırklı yıllardan?"

"Jimmy Cagney'nin oynadığı *her şey*."

"Jimmy Cagney'i severim." Elini tutuşu daha da sıkılaştı. "Aslında ortak bir noktamız var, Bobby Ray. O kadar mutluyum ki ağlayacağım."

"Ve eğer bir ortak noktamız varsa, eminim başka ortak noktalarımız da vardır." Jessie onun elini okşadı. "Zorlamayalım, bebeğim."

"İyi bir noktaya değindin."

Jess pencere kenarındaki kanepeye oturmuş, evin hemen dışındaki karla kaplı ağaçlara bakıyordu. Şöminede yanan ateş dışında ev karanlık ve sessizdi. Daha önce arayıp sürüsünün iyi olduğundan emin olmuştu. Görünüşe göre iyiydiler ve fırtına sırasında harika vakit geçiriyorlardı. Gerçi Shaw'ın "Bu yavrular için hayvanat bahçesini arayacağım" diye mırıldandığı duyulmuştu.

Güçlü parmaklar boynunun sütununu okşadı. "İyi misin hayatım?"

"İyiyim."

Smitty kanepenin diğer ucuna oturdu ve birbirlerine baktılar. Smitty kollarını açana kadar Jess'in ne kadar süre baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Buraya gel hayatım." Jess ona doğru emekledi ve bacaklarının arasına, sırtı göğsüne gelecek şekilde yerleşti. Ona sıkıca sarıldı, çenesi artık iyileşmiş olan omzuna yaslandı, ancak bunun omzunu son yırtışı olmayacağından hiç şüphesi yoktu. Bir gün annesininki gibi görünmesini bekliyordu.

Bu şekilde birbirlerine tutunarak uykuya daldılar. Sabah şaşırtıcı bir şekilde erkenden Jess, Smitty'nin vücudunu öpmesiyle uyandı. Saatlerce birbirlerinin tadını çıkardılar, yemek yemek için ara verdiler ve sonra tekrar devam ettiler.

Fırtına sona ermişti ve kasabada geç bir öğle/erken akşam yemeği yemeye karar verdiler. Ama Jess banyodan bir çift külot ve başka hiçbir şey giymeden çıktığında Smitty'yi giyinirken buldu.

"Ne oldu?"

"Giyin, Jessie Ann." "Neyin

var?"

"Kar yüzünden Wilson'ın JFK'den kalkan uçağının fırtına geçene kadar yerde kalacağını, ama onun içeride kalmak zorunda kalacağını düşündüm. Reed'leri ona göz kulak olmaları için gönderdim. Senin ve benim sürüyü alarma geçirdim. Ama o gitti. Sürüsü de öyle."

Çömeldi ve spor çantasını karıştırdı. "Ve?" Bir "ve" olduğunu biliyordu.

"Seninle olduğumu biliyor. Annesi babamın kuzenine haber vermiş bile."

"Eggie mi?"

"Evet."

Eggie Smith, zamanının çoğunu Smithtown'ın dışındaki tepelerde kurt olarak geçiren sıkı bir Smith'ti. Yirmi yıllık eşi ve bir Smith olmak dışında herkesten ve her şeyden nefret ederdi. Eggie, bir Smith'le ters düştüğünüzde çağırdığınız kişiydi. Sınırları yoktu ve ailesine tehdit olarak gördüğü herkesi alaşağı etmekten çekinmezdi.

Paniğin omurgasından aşağı kaydığını hissetti. "İki dakika içinde giyinmiş

olacağım." "Her şey yoluna girecek, Jessie Ann. Babam ve annem hala

buradalar. Biz onlarla konuş."

Bazı nedenlerden dolayı, bunun gerçekten yardımcı olacağını düşünmüyordu.

Bölüm 31

"Kişisel bir şey değil," dedi Kristan kararlılıkla. "Sadece senden gerçekten hoşlanmıyorum." Başını salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Johnny omuz silkti. "Kaba görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Elma şekerini ısırdı. Bay Shaw onlara personel mutfağını nerede bulacaklarını söylemişti. Ve bu oteldeki personelin bağlantısı vardı. Annesine ya da Jess'e söyleyemezdi. Çikolatalarla dolu dolabı otuz dakikadan kısa bir sürede bitirirlerdi.

"Belki ona okulla ilgili bazı işlerin olduğunu ve bu yaz ziyaret etme fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Bilirsin, onu başından savarsın. Biyoloji dersinde sana yardım eden çocuğa yaptığın gibi."

Elmasının üzerinden ona ters ters baktı. "Onu başından savmadım."

"Evet, evet. Tabii. Onu spordan önce soyunma odasında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum çünkü regl olmuş."

Güldü. "Yapmadın." "Elma

şekeri nasıl?" "İyi. Karamel

nasıl?"

Adam ona uzattı ve kız tezgâhın üzerine eğilip ısırdı, bir yandan da aynısını yapabilmesi için kendi elmasını ona uzattı. Johnny DeSerio gerçekten de sevimliydi. Sınıfında derin düşünen sanatçı tipini seksi bulan pek çok kız tanıyordu.

O değil tabii ki. Futbolcuları severdi ve basketbolculara bayılırdı. Tüm o boy. DNA'sının kurt tarafından çok az şey miras almıştı. Hatta diğerlerinden daha tüylü olmasına rağmen yine de çoğunlukla vahşi köpek gibiydi. Buna aldırmıyordu. Kurtlar onun için biraz fazla huysuzdu. O mutlu olmayı seviyordu. Hayatından zevk almayı seviyordu. Biyolojik babasını tanıdıktan sonra, onun kendisiyle ya da annesiyle hiçbir şey yapmak istemediği gerçeğinden kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Sadece gerçek babasının ne kadar harika olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Danny kan bağı olmayabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Onu seviyor, onunla ilgileniyor ve ona kendi çocuğu gibi davranıyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Johnny ona bakarken yavaşça elma lokmasını çiğnedi. Onu öpmek istiyordu. İşaretleri biliyordu. Yine de yapmayacaktı. Henüz öpmeyecekti. Zaman kesinlikle mükemmel olana kadar olmazdı.

"İyi mi?"

Bakışlarını dudaklarından ayırıp gözlerinin içine dikti. "Evet. Evet, gerçekten çok iyi."

"Seninki de öyle."

Alt dudağındaki karameli yaladı ve Johnny'nin ilginç bir kırmızı tonuna dönüşmesini hayranlıkla izledi.

"Kristan?"

Kristan arkasını döndü. Walt Wilson personel mutfağının kapısında duruyordu. Onunla iletişim kurmaya çalışmayı bıraktığında, vazgeçip Alabama'ya geri dönmesi için dua etmişti. Görünüşe göre onun için böyle bir şans yoktu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

"Burada ne işin var?"

"Mesajlarıma cevap vermedin."

Dönmemişti. Onunla konuşmak istememişti. Ve onun izini nasıl bulduğunu düşünmek bile istemiyordu. Sonunda bu adamın onu çok ürküttüğünü kabul etmek zorunda kalmıştı. Danny onun babasıydı. Her zaman da babası olacaktı. Ve onu *hiç ürkütmemişti*.

"Özür dilerim. Kar fırtınası falan derken cep telefonuma pek dokunmadım."

"Peki." Ve gerçekten de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Danny, kız okuldan eve on dakika geç döndüğünde endişelenmişti. "Ama düşünüyorum da küçük kız, benimle gelmen gerekiyor."

Adamın soğukkanlılıkla söylediği sözler karşısında Johnny'nin arkasında gerildiğini hissetti. "Seninle gelmek mi?" diye sordu, zaman kazanmaya çalışarak.

Bundan kurtulmalı ve Johnny'nin zarar görmesine izin vermemeliydi. Johnny kahramanca bir şey yapacak kadar aptaldı ve karşılarında duran adamın Johnny'yi hiç düşünmeden öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Smitty için bu sadece bir güç gösterisiydi ve Johnny'yi sürüdeki yerine oturtuyordu. Ama Walt Wilson onu öldürecekti ve bu tamamen onun hatası olacaktı çünkü o adamın hayatlarına girmesine izin vermişti.

Hâlâ savaşa hazırlanmaktan rahatsızdı, gözleri mutfak bıçağı bloğuna kaydı.

Adam güldü. "Bunu aklından bile geçirme, küçük kız."

Panik iliklerine kadar işlemeye başlamıştı ki mutfağın diğer kapısı açıldı ve herkesin "Bayan Janie" dediği Smitty'nin annesi odaya girdi.

"İşte buradasınız. Akşam yemeği bir saat içinde hazır olacakken o kötü yemekleri yiyorsunuz." Elmaları çubuklarından tutup çöpe attı. "Şimdi ikinizin yukarı çıkmanızı ve üzerinize güzel bir şeyler giymenizi istiyorum."

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Johnny sordu, yaşlı Dişi Kurt odada olduğu için rahatladığı belliydi.

"Çünkü küçük adam, bu annen ve oğlum için. Şimdi ben sana bir şalter indirmeden önce o sıska kıcını yukarı kaldır."

"Burası New York. Bizde anahtar falan yok."

Bayan Janie tek kaşını kaldırdı ve Johnny ellerini havaya kaldırdı. "Gidiyoruz. Gidiyoruz."

Johnny onun elinden tuttu ve kapıya doğru sürükledi. Kristan bir kez dönüp Walt Wilson'a baktı. İçinden bir ses onu bir daha görmeyeceğini söylüyordu.

Üzücü olan şey... rahatlamış hissetmesiydi.

Janie Mae Lewis çok uzaktaki akrabasıyla yüzleşti. "Vay, vay, vay. Walt Wilson."

"Bayan Janie."

"Annen bana kasabada olduğunu söyledi. Çok üzgündü. Oğlum o küçük vahşi köpeği akrabalarına tercih ettiği için üzgün."

"Sadece kızımı görmek istiyorum."

"Bu doğru mu?" Janie ona doğru yürüdü ve Walt'un vücudunun onun yaklaşmasıyla gerildiğini izledi. "Bu çok komik. Çünkü annen de para sorunun olduğunu ve Bobby Ray'in yardım etmesi gerektiğini söyledi."

Walt onun yaklaşımı karşısında birkaç adım geri çekildi ama göz temasını kesmedi. "Bunu hiç istemedim, ama bunun benimle ne ilgisi olduğundan emin değilim."

bir şey var mı?"

"Eğer Kristan'ın annesi haklıysa ve sen o küçük kızı sırf sürüsünün sana para verip gitmesini umduğun için kullanıyorsan her şeyi."

"Öyle bir şey yapmıyorum-" Sallanan kapı arkasından açılıp Bubba odaya girdiğinde çocuk neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Onun kokusunu, iş botlarının yerde sürüklenişini, kışına her bakışında hırlayışını tanımak için arkasını dönmesine bile gerek yoktu. Tanrım, bu adamı gerçekten seviyordu.

"Neden buradasın?" Janie gülümsemesini gizleyerek sordu.

"Elma şekeri olduğunu duydum."

"Bubba Smith! Bir saat sonra yemek yiyeceğiz."

"Yani? Güven bana, kadın. Yine yiyeceğim."

Başını tiksintiyle sallayarak Walt'a baktı. "Ona inanıyor musun? Adamın tatlıya düşkünlüğü çok kötü. Şimdi, nerede kalmıştım... ah, evet! Kız."

"Kızım sizi ilgilendirmez, Bayan Janie."

"Altı ay önce vahşi bir köpeğin sana söylediği bir yalanken, şimdi senin kızın olması gerçekten komik."

"Bir erkek kendi kanını tanımak konusunda fikrini değiştiremez mi?"

"Elbette yapabilir. Ama kuzenim Micah Lewis, senin kanının nasıl Kristan'la tanışma arzusu.... bu derginin çıkmasıyla aynı zamana denk g e l i y o r d u . Adı neydi, Bubba?" diye omzunun üzerinden sordu.

"Kablolar ya da öyle bir şey."

"Kablolar değil. *Kablolu*. İşte buydu! *Kablolu* Dergi. Anladığım kadarıyla içeride gömülüydüler, ama onları yeterince hızlı gördün, değil mi? Sonra birden akrabalarını tanımak istedin."

Walt'un burun delikleri biraz daha alevlendi ve babasının her zaman sahip olduğu o kötü huy intikam hırsıyla ortaya çıktı. "Belki de siz kendi işinize bakmalısınız, Bayan Janie."

"Onu benim masama sen getirdin. *Sen yaptın.*"

"Sizi uyarmak istedim, aptal oğlunuz-"

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, geldiğini hiç göremedi. Yaşı yüzünden onu hafife almıştı. Aptal çocuk.

Janie elini Walt'un ağzına vurdu, parmakları Walt'un dişlerinden uzak dururken alt dudağını ve çenesini kavramak için içeri kayd. Sonra da onu duvara yapıştırıncaya kadar geri itti. İkisi de tek yapması gerekenin çevirmek olduğunu biliyordu ve bu öğleden sonra hangisi için havasında olursa olsun ya alt dudağını koparabilir ya da çenesini kırabilirdi.

"Gerçekten de Bubba Smith'in beni sadece sikmekten hoşlandığı için mi yanında tuttuğunu düşünüyorsun?"

Bubba karamelli elmayı mideye indirirken, "Öyle olsa da," dedi.

"Ben tanışabileceğin en acımasız kadını evlat, o yüzden iyi dinle. Gideceksin. Bu gece. Bu kasabayı terk et ve o küçük kızı yalnız bırak. Zaten tahmin ettiğim kadarıyla senden pek hoşlanmıyor. Gideceksin ve asla arkana bakmayacaksın."

Walt, Janie'nin parmaklarını ağzından çıkarana kadar başını çevirdi. "Beni kendi kızımından uzak tutamazsınız," diye hırladı. "Ne sen ne de bu küçük zayıf köpekler. Haklarımı almak için Maylin'i mahkemeye vereceğim. _."

Duydukları hiç hoşuna gitmeyen Janie elini Walt'un boynuna doladı, onu öne doğru çekti ve hızla arkasına vurdu. Adamın da nefesini kesti.

"Dinlemiyorsun evlat. Sana burada tek bir şans veriyorum. Ve sadece bir tane. Bu sürüden uzak duracaksın; o küçük sevgiliden uzak duracaksın.

yoksa bunun bedelini

cehennemde ödeyeceksin."

"Ben ailedenim!" diye karşı

çıktı.

Janie başını yana eğdi ve pençelerini yavaşça serbest bırakarak Walt'un boynuna sapladı. Yeni doğmuş gibi görünen yara izlerini yırtarak ana arterlerden kaçındı - Bobby Ray annesinden iyi öğrenmiş gibi görünüyordu.

"Sen *uzak* bir ailesin. Sen ve senin cılız sürün. Ama Jessie Ann Ward Smith'in bebeklerinin annesi olacak. Bu da onun siz aptallardan öncelikli olduğu anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki o ve sürüsü artık kan bağımız var." Janie bir adım daha yaklaştı, burnu Walt'un boynunun hemen yanındaydı.

"Ona ya da oğluma karşı gelersen," dedi alçak bir fısıltıyla, kelimeleri tükürürken dişleri çenesine sürtünüyordu, "ve bu evrende Smith'lerden güvende olacağın bir yer olmayacak. Seni bulamayacağımız hiçbir yer olmayacak." Kavrayışını sıkılaştırdı. "Seni avlayacağız. Seni parçalara ayıracağız. Sürünüzü yeryüzünden sileceğiz. Ve bu konuda bir an bile uykumu kaçırmayacağım. Beni anlıyor musun?"

Beş saniye ya da daha kısa bir süre içinde cevap vermeyince pençelerini geçirdi ve Walt panikle bir çığlık attı.

"Anlıyor musun? Sen. *Anlıyor* musun?"

"Evet," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Güzel. Yarın sabaha kadar Alabama'ya dönmenizi istiyorum yoksa Eggie'yi gönderirim. İyi bir dövüş arıyor ve aile konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz. Küçük Jessie Ann'i hep sevmiştir. Ağaca tırmanabilen bir köpek tanımadığını söylerdi. Reed'ler seni ve sürünü havaalanına götürecek kadar nazik olacaklar. Şu anda dışarıda sizi bekliyorlar." Janie onun boynunu bıraktı ve Walt geri çekilirken bir nefes verdi. "Şimdi bu köpekleri rahat bırakacaksın. Artık soru sormak yok. Daha fazla meraklı olmak yok. Evet, onlar hakkında sorular sorduğunu duydum. Geçmişleri hakkında. Geçmişleri onları ilgilendirir. Seni değil.

Gerçi bahse girerim hiçbir para kazanmak için kendi bebeklerini kullanmaz. Değil mi?"

"Tabii ki kullanmazlar," diye mırıldandı Bubba. Smith'ler ve Kuznetsov'lar kar fırtınası sırasında yaklaşık üç gündür bu lüks otelde mahsur kalmışlardı ve çok iyi anlaşıyorlardı. Ondan başka kimseden pek hoşlanmayan Bubba bile küçük Maylin ve küçük kızı için sıcak bir yer bulmuştu. Gerçi Phil, Bubba'nın sinirlerini çok çabuk yıpratmıştı. Janie de Sabina'dan hoşlanmaya başlamıştı. Kendi kalbinin peşindeki kötü bir kız.

Üç saniye ya da daha kısa bir süre içinde cevap vermeyince, Janie parmaklarını tam kulağının dibinde şıklattı ve Walt sıçradı.

"Sana bir soru sordum, evlat."

"Evet! Haklısın. Para kazanmak için kendi bebeklerini kullanmazlar."

"Güzel. Şimdi bundan ders çıkarmalısın." Janie dikkatle Walt'un atkısını tuttu, çocuğun kendisinden kaçışının tadını çıkardı ve kan ve pençe izlerini gizlemek için yavaşça boğazına sardı. "İşte oldu." Çocuğun göğsünü okşadı. "Şimdi dışarı çık. Reed'in çocukları seni dışarıda bekliyor. Onları çok uzun süre bekletirsen nasıl olduklarını bilirsin."

Walt başını salladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Annene selamımı söyle," diye arkasından seslendi, sesini duyunca tüm vücudunun zıplaması hoşuna gitmişti.

"Evet."

Kapı kapandı ve Janie arkadaşına doğru döndü. "Bubba Ray Smith! Onlardan bir tane daha yemeyeceksin."

Bubba parlak kırmızı bir elma şekerine uzandı. "Bana havlama, kadın."

"Ama birazdan akşam yemeği yiyeceğiz!"

"Ben yerim." Bir ısırık aldı ve çiğnedi. "Hem bu yemeği neden yiyoruz ki?"

Bubba'nın yanında durmak için tezgâhın etrafında yürüdü. "Oğlunun eşini bulmasını kutlamak için. Mutlu bir zaman."

"Bana sorarsan aptal bir

kızsın." "Kimse yapmadı."

Bubba elma şekerini kıza uzattı ve kız ona baktı. "Devam et. İstediğini biliyorsun."

Öne doğru eğildi ve bir ısırık aldı.

"Bu elmaları nereden buluyorlar acaba?" diye homurdandı ağzının içine bakarak. "Kocamanlar. Kafam kadar büyükler."

"Hayır," dedi yutkunduktan sonra. "Hiçbiri o kadar büyük

değil." "Böyle devam edersen o yemeği yapamayacağız."

Janie dudaklarını yaladı. "Bu doğru mu?"

"Hı-hı." Bir ısırık daha aldı, çiğnedi ve "Biliyorsun kurt köpekleri olacak." dedi.

"Yani? Onlar bizim torunlarımız olacak."

"Çılgın kurt köpeği torunlarımız."

"Her zaman çılgın değiller. Küçük Kristan'a baksana," diye karşı çıktı Janie.

"Evet ama o küçük kızın patlaması an meselesi, biliyorsun. Bir roket gibi patlayacak ve yirmi beş mil yarıçapındaki herkesi kendisiyle birlikte götürecekt."

"Bubba Smith! Bu tür konuşmaları hemen kes."

"Ondan hoşlanmadığımı söylemedim. Sadece halkı uyarıyorum." Dev elmayı saniyeler içinde bitirdi ve çubuğu ile çekirdeğini tezgâhın üzerine bıraktı. "Şimdi... buraya gel."

Ona doğru uzandı ve Janie bileklerini yakaladı. "Ellerin yapış yapış."

"Birazdan daha yapışkan olacaklar."

Janie onu zapt etmeye çalışırken güldü. "Aile işleriyle uğraşmak zorunda kaldığımda hep böyle oluyorsun."

"Seni böyle huysuz görmek hoşuma gidiyor."

"Buraya gelmenin tek nedeni bu mu? O küçük çocuğu korkutmamı izlemek için mi?"

Sonunda kollarını ona doladı ve onu vücuduna doğru çekti. "Aynen öyle. Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kıkırdayarak, adam boynunu okşarken.

"Şimdi sevgilim," diye mırıldandı kulağına, "şekerine biraz şeker ver."

Bölüm 32

S mitty kamyonetinin anahtarlarını Shaw'un otelinde güvendiği iki valeden birine verdi ve Jessie'nin elini tuttu. Birlikte Kingston Arms'ın otomatik ön kapısına doğru yöneldiler. Hasar kontrolü yapması gerekiyordu ve bunu hızlıca yapmalıydı. Jessie'ye bunu düzelteceğine söz vermişti. Verdiği sözden dönmezdi ve Walt Wilson'ın da ona sözünü tutturmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Kapılar sürgüyle açıldı ama Jessie durdu ve Smitty'nin kısa kesmesine neden oldu. "Ne?" diye sordu, onu köşeye bakarken bulduğunda. "Ne var Yanlış mı?"

Elini kaldırdı ve işaret etti. Bakışları onu takip etti ve Ronnie Lee'nin babasının Walt Wilson'ı bekleyen bir cipe sürükleyişini izlediler. Ronnie'nin iki amcası da arkalarındaydı.

"Tanrım, orijinal Reed çocuklarını getirmişler."

"*Orijinal* Reed çocukları mı?"

"Evet, Reed oğlanlarından önceki Reed oğlanları. Hurdalık köpeğini onlar icat etti." Smitty başını salladı. "Bu hiç iyi değil."

O bunları söylerken Clifton Reed Wilson'ı cipin kapı çerçevesine kafa üstü çarptı.

Jessie şaşkınlıkla sarsıldı. "Aman Tanrım."

"Evet."

"Smitty, neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Hadi gel." Jessie'yi arkasından çekerek kapıya doğru ilerledi. Lobiye girdiklerinde Kristan onlara doğru koştu, kollarını önce Jessie'ye sonra da Smitty'ye doladı.

"Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar!"

Johnny onun arkasından yürürken gözleri fal taşı gibiydi.

Çifti inceleyen Jessie, "Neden böyle giyindiniz?" diye sordu.

Oğlanın üzerinde takım elbise vardı, ama düpedüz sefil görünüyordu. Kristan'ın üzerinde de küçük bir kokteyl elbisesi vardı.

"Söyleyemeyiz," dedi Kristan, çocuğun elini tutup onu sürüklemekten önce fazla hevesli bir şekilde.

"Bu iyi bir şey olamaz," dedi

Jessie. "Biliyorum, sevgilim."

"Bir şeyler oluyor."

"Biliyorum."

"Ben kaçalım derim."

Başıyla onayladı. "Evet."

Doğruca ön kapıya yöneldiler ama beş oğul ve kontrolden çıkmış bir kız yetiştirmeye alışkın sağlam eller enselerinden tutup sıkıca kavradı.

"Peki nereye kaçıyorsunuz?" Janie Mae Lewis onu ve Jessie'yi geri çekerken sordu. "Kendi annenize bir merhaba demeden mi gideceksiniz?"

Kaderine boyun eğen Smitty gülümsedi. "Hayır, hayır, tabii ki

hayır." "O zaman annene bir sarıl."

Sarıldı, onun sıcaklığının tadını çıkardı. Dünyanın geri kalanına karşı ne kadar sert olursa olsun, çocuklarına her zaman iyi bakmıştı.

Ancak Sissy Mae tamamen başka bir meseleydi.

"Şu haline bak," dedi sonunda geri çekildiğinde. "Çok yakışıklısın." "Anne, hadi ama."

Jessie Ann'e bir kaşını kaldırmadan önce ona sarıldı. "Ne kadar bakımlı görünüyorsun, benim küçük vahşi köpeğim."

Jessie'nin yanakları biraz kızardı ve omuz silkti.

"Şimdi hepiniz gelin." Onun ve Jessie'nin elini tuttu ve onları asansöre götürdü.

"Neler oluyor anne?" "Bana

güvenmiyor musun?"

Smitty başını salladı. "Hileli soru. Buna cevap vermeyeceğim." "Akıllı çocuk."

Hızlı bir asansör yolculuğuyla otelin en üst katına ve içindeki beş yıldızlı restorana çıktılar. İçeri girdiklerinde salon alkış ve çılgınlarla inledi. Hepsi oradaydı -onun sürüsü, seyahatlerinde onlarla birlikte gelen babasınıninkilerin çoğu ve Jessie Ann'inkiler. Hepsi alkışladı ve tebriklerini haykırdı.

Babasının kuzenlerinden biri odanın arkasından "Yeterince uzun sürdü!" diye bağırdı.

Jessie onunla tekrar karşılaştığından beri ilk kez, altına saklanabileceği bir tribün için her şeyini verecekmiş gibi görünüyordu.

"Anne," dedi Smitty, Jessie'nin elini kendi eliyle tutarak, "bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Elbette zorundaydım. Babanın ailesi bunu bizim için yaptı. Düpedüz aşağılayıcıydı. Şimdi sıra sizde." Smitty'nin elini tokatladı ve o da Jessie'yi serbest bıraktı. "Şimdi Jessie Ann, sen masanın şu ucuna git ve benimle Bubba'nın yanına otur."

Smitty Jessie'nin gözlerindeki paniği görünce ona doğru uzandı ama babası kolundan tutup onu çekti.

"Sen de burada Jessie'nin adamlarıyla oturacaksın." *Jessie'nin adamları mı?* Annesi onu Phil ve Sabina'nın yanı sıra Sissy Mae ve garip bir şekilde Mitch Shaw'ın yanına oturttu.

Onlar yürürken Smitty içinden, "Wilson ne olacak?" diye sordu.

"Ah," dedi annesi elini umursamazca sallayarak, "artık onun için endişelenmeyin."

Smitty anlamamıştı. "O aileden biri."

Masanın ucunda durdu ve oğluna baktı. Elini onun yanağında gezdirdi, gülümsemesi sıcacıktı. "Evet ve senin Jessie Ann'in de torunlarımın annesi. Sence bu sidik yarışını gerçekten kim kazanır, hayatım?"

Annesinin elini öptü, onun kendileri için ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Peki ya çocuk sahibi olmamaya karar verirsek?"

"Oyun bile oynama, Robert Ray Smith. Tanrı biliyor ya, bunu beklemek zorunda kalırsam" - diziyle Sissy Mae'nin sandalyesini itti ve küçük kız kardeşinin göğsünü masaya çarptı - "torunlarımı göremeden mezara girmiş olacağım."

"Sadece umut edebiliriz," diye mırıldandı Sissy, kafasının arkasına güzel bir tokat yiyerek.

Dişlerini gösteren annesi, "Ağzından çıkanı kulağın duysun, küçük kız," diye hırladı. Smitty'ye döndüğünde sıcak gülümsemesi geri gelmişti. "Şimdi otur ve yemeğinin tadını çıkar. Ben de gidip bebeğimin eşini tanıyayım."

Smitty oturdu ve Sissy, Sabina ile Dez'in arasından ona ters ters baktı. "'Ve ben de bebeğimin eşini tanıyacağım,' diye taklit etti alaycı bir tavırla.

"Şimdi, şimdi, Sissy Mae. Kısır ve yalnızsın diye kıskançlık yapma."

Mitch bir sepet dolusu sıcak ekmek kafasına inene kadar güldü.

"Sanırım benim sorum şu: Senin gibi küçük, güzel bir şey neden benim koca kafalı oğlumla bir şeyler yapmak istesin ki?"

Bayan Janie masanın öbür ucundan arkadaşına ters ters bakarken Jess homurdandı. "Bakın kim camdan eve taş atıyor."

"Benim kafam *o kadar* büyük değil."

Yaşlı kadın ellerini en az iki ayak aralıkla havaya kaldırdı. "Kocaman," diye mırıldandı ve Jess'in daha çok gülmesine neden oldu.

Smitty muhtemelen onu asla affetmeyecekti ama ailesini son derece eğlenceli buluyordu. İlk başta, itiraf etmeliydi ki, kendisine tuzak kurulduğunu düşünmüştü.

Mafya tarzı. Biri kafasının arkasına beyzbol sopası indirene kadar harika bir akşam yemeği ve şampanyayla onu sahte bir güven duygusuna sürüklemişlerdi. Ama onlarla konuştuğça Walt Wilson'ın bu işin dışında kaldığını daha iyi anladı - kalıcı olarak. Kendi adamlarıyla ve Smitty'nin adamlarıyla dolu odaya baktı. Hepsi konuşup gülerken yemeklerinin tadını çıkarıyordu. Kediler bile davet edilmiş ve görünüşe göre kabul edilmişlerdi. Sadece bir tam insan katılmıştı ama hepsi de Dez'i seviyor gibiydi.

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattı Bubba ona. "Ah..."

"Sanırım onu sevdiğim için."

"Neden?"

Bayan Janie çatalını yere vurarak, "Bubba Ray Smith!" diye hırladı. "Bu basit bir soru. Bana bağırma, kadın."

Jess ilginç bir kavgaya dönüşebilecek bu durumu önlemek için hemen cevap verdi: "Çünkü Bobby Ray beni gülümsetti - gülümseyecek hiçbir şeyim yokken."

Bayan Janie elini fazlasıyla iri olan göğsüne götürdü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey." Gülümsedi. O korkutucu gülümsemelerinden biri de değildi, gerçek bir gülümsemeydi. Hoş, sıcak ve sevecen. "Peki... ne zaman torun sahibi olabilirim?"

Elbette bu, kadının korkutucu bir şey *söylemeyeceği* anlamına gelmiyordu.

"Peki ya Eggie Amca?" Smitty, bir türlü susmayan Phil'in ağzını tıkayıp tıkamamayı tartışırken kız kardeşine sordu.

"Biliyorsun, babama danışmadan bir bok yapmaz. Sonra da babam anneme danışmadan bir şey yapmaz. O da Bayan Tala Lee'ye -Ronnie'nin annesi-danışır," diye açıkladı Dez'e hızla, sonra ona döndü, "O da istemeye istemeye Annie Jo'ya danışır."

"Ve bir dosie-do," diye mırıldandı Mitch.

Sissy başka bir ekmek sepetine uzandı ama Dez önce onu kaptı. "Ona yemek atmayı keser misin? Bunları ben yiyorum, biliyorsun."

"Bu kel kurdu öldüremeyeceğim anlamına mı geliyor?" Sabina suratını astı. "Ben de onu öldürmeyi planlıyordum."

"Sorun değil bebeğim," diye yatıştırdı Phil. "Eminim bir gün biri seni bıçaklarını çıkarman için bir neden oluşturacak kadar kızdıracaktır."

"Her zaman söz verirsin ve sonra kullanılmadan öylece dururlar."

Smitty öne doğru eğildi ve kız kardeşine, "Bunu sana söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama Jessie'yle bana bir şey olursa çocukları *sen* alırsın," dedi.

"Yerde hayvanlar gibi birbirlerine giriyorlardı."

Garsonlar tatlıları dağıtırken ve herkes kaynaşmak için ayağa kalkarken Jess başını öne eğmiş ve eliyle ağzını kapatarak histerik kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu. Sabina bu hikâyeyi anlatmayı bırakmadığında kahkahalarını gizlemek elbette zordu.

"Hırıltılar, hırıltılar ve havlamalar vardı."

May köpükle kaplı kaşığı Sabina'ya doğrulttu. "Onları tam olarak ne kadar süre izledin?"

"Yaşlı kurtların hâlâ seviştiğini bilecek kadar uzun süre."

"Kes şunu. Lütfen." Jess o kadar gülüyordu ki yemek bile yiyemiyordu.

"Sadece seni uyarmaya çalışıyorum. Smith kurt erkekleri hakkında söylenenler doğru. Yaşlandıklarında bile sevişirler. Önünde uzun yıllar sürecek bir azgınlık var dostum."

Jess koltuğunda daha da alçaldı ama Danny ve Phil'e bakma hatasını yaptı; o anda hepsi birden kendilerini kaybettiler.

"Sence Jessie biliyor mudur?"

Sissy fısıldayarak cevap verdi, "Neyi biliyor?" "Her birimizin deli olduğunu."

"Oh, hayatım, evet... biliyor."

Masadan aşağı bakıp Jessie'yi ve vahşi köpek arkadaşlarını izlediler.

"Sence neye gülüyorlar?" Mitch sordu.

"İçimden bir ses bilmek istemediğimi söylüyor." Smitty çatalını aldı ve vişneli turtasına yumuldu. "Ve benim için sorun yok."

Smitty'nin ağzında bir lokma turta vardı ki, sırtına yediği bir tokat neredeyse boğulmasına neden oluyordu.

Kız kardeşi sırtına vurarak takılan şeyi çıkarmaya çalıştı. "Tükür onu," diye emretti. "Tükür onu!"

Sonunda tükürdü, kirazlar tabağına uçtu ve babasına ters ters baktı. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Sırtının zayıf olması benim suçum değil."

Smitty çatalını sıkıca kavradı ama Sissy'nin kolundaki eli, o lanet şeyi babasının gözünü çıkarmak için kullanmasını engelledi.

Bubba Mitch'e baktı. "Sandalyemdeki kedi."

Mitch kıkırdadı, sonra Bubba'nın ciddi olduğunu anladı. "Oh." Bir koltuğa doğru ilerledi.

Bubba otururken, "Bu akşam erkekleri bir şeyler içmeye götüreceğim. Sen de geleceksin."

"Hiç sanmıyorum, baba."

"Zayıf olma, oğlum. Geleceksin. Bir içki seni öldürmez. İstersen kedi arkadaşlarını bile getirebilirsin. Eğer kendini daha güvende hissedeceksen," diye alay etti.

Smitty sadece babasının yanında aldığı türden derin bir nefes aldı. "Peki."

"Buna pişman olacaksın," diye şarkı söyledi Sissy
nefesinin altında. "Bir içki, Sissy. Hepsi bu kadar."

Tam adının bağırıldığını duydu, aynı anda o koca el kışına çarparak onu derin uykusundan uyandırdı.

"Ne oldu? Ne oldu?" Jess doğruldu ve Smitty'nin yatağın ucunda durduğunu, sallanır gibi olduğunu gördü. "Smitty? Tanrım, saat kaç?"

"Fark etmez."

"Saat sabahın üçü mü? Neden beni sabahın üçünde uyandırırıyorsun?"

"İkiyüzlülük" gibi bir şey mırıldandı. Ama Jess bunu duymazdan gelmeyi tercih etti.

"Bobby Ray Smith... sarhoş musun?"

"Belki."

"Belki mi? Belki sarhoşsun?" "Dikkatimi
dağıtmaya çalışma, kadın."

"Sadece bir içki içiyorum. Bir saate dönerim'e ne oldu? Beş saat önce de bana böyle dememiş miydin?"

"Sarhoşum çünkü babam hâlâ şehirde. Bart Amca'nın odasında başladık. Anneme gittik. Sonra binadan ayrıldık. Bir noktada babamı Battery Park'ta bir yerde sızmış halde bıraktığımı sanıyorum ama tam emin değilim."

"Annen ona bakmayacak mı?"

"Tam olarak 'O koca sarhoş kışını orada bırak' dedi."

"Oh." Ona bakarken başını yana eğdi. "Birinin alnına 'Omega' yazdığını biliyor muydun?"

Hırladı. "Lanet olsun, Mace." Alnını ovuşturdu, bu sadece kurtları rahatsız eden kelimeleri silmeyi değil, bulaştırmayı başarmıştı.

"Anladım mı?"

"Elbette," diye yalan söyledi.

"Yani," dedi, hâlâ sallanarak, "babam senin için yeterince iyi olmadığını söylüyor."

Jess şok içinde gözlerini kırptırdı, tüyleri diken diken olmuştu. "Ne dedi?"

"Senin çok klas ve hoş bir kız olduğunu söylüyor. Senin gibi kültürlü birinin daha iyisini hak ettiğini söylüyor. Dedi ki-"

Jess bıkkınlıkla araya girdi, "Baban anneni otel personelinin mutfak katında becerdi."

Smitty çok uzun bir süre ona baktı. O da ona baktı. "Özür

dilerim?" dedi sonunda.

Jess biraz öne eğildi ve yavaşça tekrarladı, "Baban anneni otel personelinin mutfak katında becerdi."

Bir uzun sessizlik daha, sonra, "Ve bunu biliyorsun çünkü..."

"Sabina onları gördü. Benim Sabina'm pek çok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değildir. Ayrıca, bunu uydurabileceğini sanmıyorum. Ya siz?"

"Hayır."

"Yani babanın benim için yeterince iyi olduğunu düşünüp düşünmediği konusunda gerçekten endişelenmezdim. Sen sadece benim senin benim için yeterince iyi olduğunu düşünüp düşünmediğim konusunda endişelenmelisin. Ve düşünmüyorum. Ama standartlarımı düşürmeye hazırım." Ona kocaman, sevimsiz bir sırıtma yaptı. Yıllar içinde bunu mükemmelleştirmişti.

"Çok büyüksün Jessie Ann."

"Öyle, değil mi? Çünkü ben bu kadar kültürlü ve klasım. Ben tamamen klasım. Ve bunu sakın unutma."

Adam ona ters ters baktı ya da tekila görüşünü engelliyordu. Tam olarak anlayamadı.

"Neden çıplak değilsin?"

"Olabilirdim."

"Soyun."

Jess yatarken giydiği tek şey olan tişörtünü çıkardı. "Bu işine yaradı mı?"

"Evet."

Smitty kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Dirseklerini kazağına sıkıştırıp kendi etrafında dönmeye başladığında Jess içini çekti ve yatağın kenarına doğru süründü. Smitty'nin kazağını tutarak üzerinden çıkarmaya çalıştı. Ancak adam her ne yapıyorsa hiç yardımcı olmuyordu. Sonunda o lanet şeyi çekip çıkardığında, ikisi de yatağa geri düştüler, Smitty onun üstündeydi.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen öyle, değil mi?" diye mırıldandı adam, kadının saçlarını nazikçe yüzünden iterek.

"Teşekkür ederim. Sen de hiç fena değilsin."

Onu öptü, dudakları yavaşça onunkilerin üzerinde gezindi. Bu adamı öpmekten asla bıkmayacağını biliyordu. Adam geri çekildiğinde, "Jessie Ann?" diye sordu.

"Evet?"

Kurt başını onun boynunun kıvrımına bırakıp horlamaya başladığı için adamın ne dediğini duymamıştı bile.

Smitty göğsünde bir köpek ile uyandı. Vahşi bir köpek değil, tanımadığı bir köpek. Bilinmeyen bir nedenden ötürü lanet şey Smitty'nin üzerinde yatarken çok rahat görünüyordu, sanki evrenin anahtarları ondaymış gibi ona bakıyordu.

Bu akşamdan kalmalıktan kurtulmanın anahtarı bile onda değildi.

"Üzerimden iner misin, hoss?"

Köpek ona "miyavladı" ama hareket etmedi.

Smitty Jessie'nin çıplak kalçasını okşadı. Kız çıplaktı. Güzeldi. Bu hoşuna gitmişti. "Bu hayvanı geri çekebilir misin?"

Jessie'nin gözleri yavaşça açıldı. "Hangisini?"

"Onu odanın öbür ucuna ben mi fırlatayım, sen mi?"

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Sakin ol." Jessie uzanıp köpeği kucağına aldı. Belli ki o da Jessie'yi seviyordu. Gerçi küçük piçi kucaklamaktan hoşlanıyor gibi görüldüğü için onu suçlayamazdı.

"Nereden geldi?"

"Dün gece otelin arkasında çöpte yiyecek ararken buldum. Onu bırakamazdım."

"Sen ve sokak hayvanları."

"Evet. Şu haline bak."

Smitty bir diőini gösterdi ve bacaklarını yana sarkıtarak doğrulup oturdu. Hemen odadaki her Şey döndü ve dikkatle ayağa kalkarak banyoya doğru ilerledi. Tuvaleti kullanmayı, dişlerini fırçalamayı ve kusmamayı başardı ama hepsi bu kadardı.

Yatağa döndüğünde kenarına oturdu ve başını ellerinin arasına alarak yenilgiyle inledi.

"Ah, benim zavallı bebeğim."

Jess'in köpekle konuştuğunu düşündü. Diş kurtlar sarhoőlara hiç sempati duymazlardı. Ama sonra Jessie'nin kolları onun omuzlarına dolandı ve boynunu öptü. "Kendini mutsuz hissettiğin için çok  zg n m."

Smitty gerildi, bir Şey bekliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama "onu." Diş kurtlar size Őekerle gelir, ama sonra bir ağız dolusu tuz yemenizi sağlarlardı. Ama Jessie sadece başını onunkine yasladı ve yumuşak elleriyle göğsünü okşadı. Sonra aşağı baktı ve itin başını Smitty'nin kalçasına koyduğunu, kocaman gözlerle ona baktığını, hiçbir Şey beklemediğini ama kendini tamamen verdiğini gördü. Tıpkı Jessie gibi.

Smitty bir elini onun koluna, diğer elini de köpeğin başına koyarak, "Evlen benimle Jessie Ann," dedi.

Okőayan eller durdu ve Jessie onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Pardon?"

"Evlen benimle."

Kafası tamamen karıőtıęında yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. "Buna kesinlikle karşı olduğunu sanıyordum. 'Nefes aldığım sürece olmaz' gibi bir Şeyler mırıldandın."

"Ben  yle bir Şey söylemedim." Smitty Jessie'nin elini ağzına götürdü ve avucunu öptü.

"O zaman neden?"

"İki nedenle. Bir, çünkü istediğın her şeyi hak ediyorsun." Omuz silkti. "Benim tek istediğım sendin."

Adam alnını onunkine yasladı. "Ve sen bana sahipsın, sevgilim. Bana her zaman sahip oldun."

Smitty onu öptü. Kadın inledi ve çarşafıa kaplı nefis vücudunu adama bastırdı.

"Peki ya ikinci neden?" diye sordu nefesi kesilmiş bir halde.

"Çünkü benim için deli oluyorsun ve seninle evlenmezsem küçük, narin kalbinin kırılmasından korkuyorum."

"Sen çok kibirli bir pıslıksın-"

Onu tekrar öptü, ikisi de gülüyordu.

"Evlen benimle," diye tekrarladı, onun dudaklarına karşı. "Evlen benimle, Jessie Ann." "Tamam. Seninle evleneceğım."

"Güzel."

Smitty ellerini kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekerken kapıya çarpan bedenlerin sesi bir sonraki hamlesini engelledi.

"Jess teyze! Daha kalkmadın mı? Annem kahvaltıya gelmemi söyledi." "O-"

Smitty eliyle onun ağzını kapattı. "Annene sonra geleceğimizi söyle."

Jess elini çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Sabah Smith selamımı alıyorum." Vücudunu örten çarşafı çekiştirdi ve Jess onun ellerini tokatladı.

"Kes şunu! Hemen dışarıdalar!" diye ciyakladı.

"Hepiniz o kapıdan uzaklaşın!" diye bağırdı. "Kavga ediyor olmalılar," diye yakındı bir yavru.

"Acele edin," diye havladı bir başkası.

"Bir dakika içinde aşağıda olacağız," diye söz verdi, elleri ve dizlerinin üzerine çöküp onun üzerine çıkarken ona sağlıklı bir bakış attı. "Boğuşmamız biter bitmez."

Jess onun ellerini tekrar tokatladı. "Tussling mi? Onlara bunu mu öğretiyorsun?"

"Oh, daha açık olmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sonunda çarşafı Jess'in bedeninden çekip aldı ve ona bakarken mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Tanrım, sabahları çok güzel görünüyorsun."

"Akşamdan kalma olduğunu sanıyordum."

"Geçti," dedi ve onu sırt üstü yatırdı. Parmaklarını izine değdirdi, dokunmadan duramıyordu. Kız onun dokunuşuna doğru eğildi, kolları ona doğru uzandı.

"Bunu şimdi yapamayız, Smitty," diye itiraz etti, ona doğru açılırken bile. Onu bedenine alırken bile. "Kahvaltı için bizi bekliyorlar."

"Bekleyebilirler," diye inledi boynuna karşı.

Zavallı şey, onu çoğu sabah böyle uyandıracağını bilmiyordu.
Bu.

Jess kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline doladı.
Adam ona doğru yavaşça sallandı, acele etmedi, dudakları ona yaslandı

Tapınak.

"Günaydın Jessie Ann," diye mırıldandı onun yumuşak tenine karşı.

Onun gülümsediğini, nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.
"Günaydın, Bobby Ray."

Sonsöz

Smokin giymesi yeterince kötüydü. Saçını kestirmeleri yeterince kötüydü. Ama hıçkırıkların durması gerekiyordu ve şimdi durmalıydı.

Smitty odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı ama Mace önüne geçip onu durdurdu. "Hayır, sabah pişman olacaksın."

"Ama bu beni şimdi mutlu edecek."

"Düğün biter bitmez, eminim duracaktır." İkisi de Smitty'nin babasına baktı. Bubba neredeyse iki gündür aralıksız ağlıyordu. Bunun nedeninin "oğlanın" biriyle *evlenerek* Smith Sürüsü'ne utanç getirmesi olduğunu söyledi. Ama aynı zamanda Jessie Ann'i çok sevdiği de belliydi. Ona sürekli sarılıyor, ne kadar güzel görüldüğünü söylüyordu. Sonra Jessie, Bubba Smith'in ömür boyu sevgisini ve korumasını garantiledi, çünkü kendi babası bunu yapmak için orada olmadığı için ondan koridorda yürümesini istedi. Bundan sonra Jessie Ann için her şey mükemmel olmalıydı ve onu kızdırmayı düşünebilecek gibi görünen herkes

Bubba Smith'le karşılaşacak. Zaten üç kez yemek şirketi değiştirmişlerdi. En azından biri saldırı suçlamasıyla dava açmıştı.

Tanrım, adam tören sırasında tam bir karmaşa yaratacaktı.

"Neden onu annen halletmiyor ve sen de yürüyüşe çıkmıyorsun? Törenin başlamasına daha otuz dakika var."

"Evet, tamam." Smitty alt kattaki yatak odasının sürgülü cam kapılarından çıkmadan önce babasına bir kez daha ters ters baktı. Sissy Mae'nin adını verdiği köpeği de hemen yanı başındaydı. Smitty nereye giderse köpek de oraya gittiği için sonunda lanet köpeği işe getirmeye başlamak zorunda kalmıştı. Kendisini köpekten çok kurt olarak görüyor ve sürü evindeki diğer köpeklerle fazla takılmayı reddediyordu. Shit- starter'a göre o bir Smith sürü arkadaşıydı ve öyle muamele görmeyi bekliyordu.

Smitty'nin umurunda değildi. Her ne kadar bunu asla yüksek sesle söylemese de küçük piçten hoşlanıyordu.

Bu düğünün nasıl bu kadar kontrolden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Jessie'nin ilk konuşmalarında 300 konuktan söz ederken abarttığını düşünmüştü. Ama abartmamıştı. Kuznetsov Sürüsü'nün iş bağlantıları, Güneydoğu'nun dört bir yanından gelen Smith'ler, Kenshin'in tüm Sürüsü'nün neredeyse yarısı ve sağlıksız sayıda inekle birlikte 400'e yaklaşmışlardı. Long Island'da bir kale kiralamak zorunda kaldılar. Gerçek bir kale. Smitty bunları bulmak için İngiltere'ye gitmek gerektiğini düşünüyordu.

Yine de sonunda Jessie ve Smitty'nin tüm etkinlik hakkında söyleyecek pek bir şeyleri kalmamıştı. Annem, Sabina ve May işi devralmışlardı, üçü sanki birbirlerini son yüzyıldan beri tanıyorlarmış gibi anlaşıyorlardı. *Sağdıçları* ya da nedimleri olmaması dışında çoğunlukla gelenekseli tercih etmişlerdi. Sissy ve Ronnie Lee'nin onunla birlikte ayakta durmaya niyetleri vardı. Phil ve Danny Jess'le. Sonunda politik olarak daha doğru olan "sağdıçlar" ve "gelinler" ile yetindiler. Smitty hâlâ bunun kulağa saçma geldiğini düşünüyordu ama bu aptal maymun kıyafetiyle orada durup işkencenin bitmesini beklerken kız kardeşinin yanında olmasından memnundu.

Mace'in sağdııcı olması şaşırtıcı değıldi ama Jess May ve Sabina arasında karar verememişti ve veremeyecekti de. Bu yüzden her ikisi de onun baş nedimesi olacaktı, her ne kadar "baş nedime" olayından nefret etseler de. Kendilerini yaşı hissettiklerini söylediler.

Tanrım, sadece bu işin bitmesini istiyordu.

Araziyi süsleyen dev çalılarından birinin etrafından dolandı ve Smitty, Jessie Ann'in beyaz taş banklardan birinde oturduğunu görünce gülümsedi. Arkasına yaslanmıştı, elleri onu destekliyordu. Yüzü parlak öğleden sonra yaz güneşini yakalamak için kalkmış, gözleri kapalıydı.

Gelinliğini giymişti ve içinde çok güzel görünüyordu. İki tane vardı. Bu, tören için olacaktı ve bir filmde gördüğü ortaçağ elbisesine benziyordu. Sadece onun Jessie Ann'i. İçinde hareket etmesi ve dans etmesi daha kolay olacak olan diğeri ise ona almasını söylediğı seksi, küçük, askısız bir numaraydı.

Smitty düğünden önce gelini görme konusunda endişelenmiyordu. Doğru, gerektiğinde batıl inançları olan bir adam olabilirdi ama aynı zamanda evliliğe gerçekten inanmıyordu. Hiçbir kâğıt parçası onu Jessie Ann'e daha fazla bağlayamazdı. Kadın onun için her şey demekti. Kesinlikle her şeyi.

Ve geçen Perşembe, uyandıklarında ve bir gece önce hamile kaldığını fark ettiklerinde, her şey mükemmelleşti... ve sadece bir başlangıç.

Onun yanına oturdu ve yanağından öptü. "Hey, sevgilim." "Selam."

Gözlerini açtı ve ona gülümsedi.

"Dayanamadın, ha?"

"Bütün o telaşlar... ve ağlamalar." "Kim?"

Anne mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? O kadın bir denizci. Herkese emir veriyor. Herkesi hizada tutuyor. Görülmeye değer bir manzaraydı. Ve Sissy

Mae, ekibinizin silahlarından biriyle onun peşine düşmekten birkaç saat uzakta gibi görünüyor."

"Annemin yapmayı bildiği bir şey varsa o da Sissy'nin damarına basmaktır."

"Zorlamıyordu, Smitty. Daha çok Sissy'nin damarına basıyordu." Jess gülümsedi. "Bundan gerçekten zevk alıyorum."

"Eğer annem ağlamıyorsa, kim ağlıyor?"

"Ronnie Lee."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu gülerek.

"Keşke olsaydım, ama o kadın bir bebek gibi taşak geçiyor. Dayanamadım; onu yumruklamadan önce gitmeliydim."

"Sen gittikten sonra Sissy'nin onu yumrukladığına eminim."

"Buna inanıyorum. Ronnie Lee ve annen arasında oldukça bıkkın görünüyordu."

Taş bankta arkasına yaslandı, tıpkı Jessie Ann gibi elleri onu ayakta tutmak için desteklendi.

"Bana bunun bitmek üzere olduğunu bir daha söyle," diye adeta yalvardı.

"Neredeyse bitti, sevgilim. Bu gece balayımıza çıkıyoruz ve seni aptal gibi becermeye niyetliyim. Uçakta başlıyoruz."

"Tatlı dilli."

"Başka nasıl hissediyorsun?" "Biraz

huysuz."

"Sanırım o gelene kadar böyle olacak."

"Annemin bana hamileyken parladığını ve inanılmaz derecede mutlu olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Jessie gözlerini kısarak ona baktı, güneş gözlerini doldurmuştu. "Ama babam onun bir yalancı olduğunu söyledi."

Gülüşüler ve Jessie ekledi, "O yüzden kemerini bağla kovboy. Çılgın bir yolculuk olacak gibi görünüyor."

"Ve sabırsızlanıyorum."

"Sen her zaman istismar için oburdun."

Smitty başını Jessie'ninkine yasladı. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, o yanındayken kendini hep iyi hissetmişti. Merkezde. Hiç çaba harcamadan hayatını çok daha iyi hale getirmişti ve zaten o kadar da kötü değildi.

"Bana önümüzdeki altı saati nasıl geçirmem gerektiğini açıkla."

Smitty ilk başta onu gerçekten duymadı, boynuna sokulmak ve yanağını öpmekle meşguldü. Her zaman çok güzel kokardı.

"Eee?"

"Eee ne?"

"Önümüzdeki birkaç saati nasıl atlatacağımı bulmaya çalışıyorum."

Aynı anda birbirlerine baktılar ve üç dakika boyunca karşılıklı bakıştıktan sonra başlarını sallayıp bankın iki ucuna doğru ilerlediler.

"Yapamayız," dedi.

"Haklısın," dedi Smitty, siki tartışmak için ona yalvarırken bile

On
u.

"Ne kadar süre içinde orada olman gerekiyor? On dakika daha mı?" "Onun gibi bir şey."

"Ve sonra her şey yarım saat sonra benim aptal kıcımın koridorda yürümesiyle başlayacak."

"Doğru."

"Yani beklemek zorundayız. Önemli bir şey değil. Bir saat kadar."

"Doğru."

Bir süre ağaçlara baktı ve sonunda şöyle dedi: "Ama biliyorsun, kadeh kaldırma, yemek, dans ve fotoğraflar var ve uzun bir süre yalnız kalamayacağız."

"Bu doğru."

Onun elini tuttu. "Benden çok şey istiyorsun." Sahip olduğunu bilmediği bir güçle onu banktan çekti ve çalıların arkasına sürükledi. Onu bir ağaca çarptı; sonra elleri adamın pantolonunu kısa sürede indirdi.

"Jessie Ann-"

"Beni durdurmayacaksın, değil mi?" diye hırladı, kahverengi gözleri onunkileri yakıyordu. "Ben hamile bir dişi yırtıcıyım. Gezegendeki en tehlikeli hayvan. Bana istediğimi ver yoksa sana ne kadar tehlikeli olduğumu gösteririm."

Daha önce hiçbir kadın onu ne kadar istediğini bu kadar ustaca söylememişti.

"Hayır, hayır. Seni durdurmayacağım, sadece elbisene dikkat etmemiz gerektiğini düşünüyorum yoksa kabus üçlüsünden bunun sonunu asla duyamayacağım." Momma, Sabina ve May için kullandıkları lakap.

"İyi noktaya değindin." Önünden çekmek için elbisesini yukarı çekti. "Kot pantolonumun içinde olmak için her şeyimi verirdim," diye mırıldandı.

"Güzel ayakkabılar, sevgilim."

Daha iyi görebilmesi için ayağını kaldırdı. Bir çift muhteşem "fahişe ayakkabısı" daha. Ayak bileğinden baldırına kadar uzanan kalın beyaz bağcıklı, beş santimlik topuklu ayakkabılar.

"Beğendin mi? Phil benim için seçti."

"Bu çocuğun ilginç huyları var." Jessie'nin Phil ve Danny'yle olan ilişkisine tahammül etmeyi öğrenmişti. Smitty'nin onları geçerli bir tehdit olarak görmesi için fazla tuhaflardı.

"Phil ve Sabina'nın erkek-kadın dinamiğini sorgulamıyorum. Onlar mutlu ve o da bana en güzel kıyafetleri giydiriyor, önemli olan da bu." Pantolonunun fermuarını açtı ve ayak bileklerine kadar indirirken köpeğe baktı ve "Git nöbet tut" dedi.

Ve Shit-starter tam da bunu yaptı. Evet. Köpek dişleriyle arası iyiydi.

Kızın eli adamın sikinin etrafını sardı ve Smitty bir iç çekerek başını ağaca yasladı. "Lanet olsun, kızım."

Kadın eğildi ve adamın boynunu ısırды. "Bobby Ray, beni bekletme."

Buna hiç niyeti yoktu. Bu daha sonra olacaktı. Pasifik'te bir yerlerde, o küçük adada oldukları zaman. Sadece ikisi, köpek ve bir sürü av. Sonra onu yatağa bağlayacak ve saatlerce bekletecekti. Oh, evet. Balayı için ciddi planları vardı.

Ama şu anda ikisinin de aklında olan tek şey, bu köpek ve aslan gösterisini yapmak zorunda kalmadan önce ihtiyaçlarını karşılamaktı. Bu yüzden Smitty onun külotunu yırttı ve ellerini bacaklarının altından yukarı kaydırarak onu doğru açıda tutana kadar kaldırdı. Sikini içine soktu ve Jessie kollarını boynuna dolayıp onu sıkıca kavrarken onu tamamen çılgına çeviren o iniltiyi çıkardı. Ayakkabılarını ağaca dayadı ve gözleri kayana kadar kaslarını sıktı. Adam onun kışını sertçe kavradı ve onu kendine doğru çekti. Öpüştüler, dilleri birbirine karıştı, nefesleri birbirine karıştı ve adam ellerini kullanarak onu sikinin üzerinde ileri geri salladı. Acele etmedi. Acele etmek istemedi. Bu onları bir süre idare etmeliydi.

Jessie'nin nefesi kesildi, vücudu sertleşti. Sert bir şekilde boşalırken bacakları titriyordu. Ağzının içine doğru hıçkırarak ağladı, kasılmış kasları bir mengene gibi sikinin etrafına kilitlendiğinde onu da kendisiyle birlikte sürükledi.

Adam kadının içine sertçe boşaldı, vücudundaki her şey kadınınkine aktı. Sonra, zayıf ve doymuş bir halde, Shit-starter'ın havlamasını ve ardından "İkinizin bu işin peşinde olduğunuzu biliyordum" sözlerini duyana kadar uzun, çok uzun dakikalar boyunca birbirlerine tutundular.

Smitty Jessie'nin kıcını örtmek için elbisesini düşürdü ama annesi birden ortaya çıktığında Jessie'nin artık zıplamamasına bayıldı.

Nefes nefese ona baktılar ve o da gülümsedi.

"Herkes seni arıyor. Şimdiden on dakika geciktiniz."

"Öyle mi?" Jessie şok olmuş bir halde sordu. Bileğine baktı ve sadece Smitty'nin ona doğum gününde verdiği bileziği gördü. "Kahretsin. Yine saatimi unutmuşum." Düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Sanırım onu birinin kafasına fırlattım."

"Şey," diye araya girdi annesi, "şimdi onu arayacak vaktimiz yok. Şu vaiz bağlanmaya uygun görünüyor."

"Bir dakika içinde geliyoruz, anne."

"Pekala. Oyalamaya çalışacağım. Çok zor olmasa gerek. O vaiz son iki saattir kıcımı kontrol ediyor."

Jessie yüzünü onun boynuna gömdü ve ona olan saygısından dolayı sessizce kıkırdadı.

-Ve büyük ihtimalle annesinden korkuyordu.

Tekrar yalnız kaldıklarını anladığında, onun çenesini kaldırdı ve gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Hadi ama kadın. Seni yasal olarak bir Smith yapalım."

Jessie gülümseyerek, "Biliyor musun Smitty, bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğundan hiç emin değilim," dedi.

Omuz silkti. "Sanırım ikisinden de biraz."

Ve Smitty, kız gülüp yanağından öptüğünde ve yine de düğünü gerçekleştirdiğinde bir teşekkür duası bıraktı.

BENİ AYARTMA'da
gerilim tırmanıyor,
Sylvia Day'in son kitabı,
şimdi Brava'dan temin
edilebilir...

'' Ne oyunu oynuyorsun?" diye sordu huysuzca.

"Bakıyordum," diye itiraf etti, yüzünü ona dönerek. Arkasındaki ışığın, yüz hatlarını gölgede bırakırken adaminkini bütünüyle ortaya çıkarmasından memnundu. "Ama buradaki her kadın aynı şeyi yapıyordu."

"Ama sen herhangi bir kadın değilsin, değil mi?" diye homurdanarak ona doğru geldi.

Yani... onun kim olduğunu biliyordu. Bu onu şaşırtmıştı. Annesi kimliklerini saklamaları konusunda ısrar etmişti. Kendi evleri yerine bir arkadaşlarının yanında kalıyorlardı ve takma bir soyadı kullanıyorlardı. Annesi bunun, babasının belirttikleri hedeften -İspanya- saptıkları için onlara kızmasını önleyeceğini söylemişti. Paris'e gelebilmek için her şeyi kabul edebilirdi. Hayatı boyunca ailesi burayı hiç ziyaret etmemişti.

Ama sonra... Eğer Quinn onun gerçek kimliğini biliyorsa, neden onu böyle herkesin içinde bir şekilde şenliklerden uzaklaştırmıştı?

"*Bana* yaklaştın," diye işaret etti. "Mesafeni koruyabilirdin."

"Senin yüzünden buradayım." Adam kadının dirseklerini yakaladı ve onu kabaca kendine doğru çekti. "Eğer birkaç gün daha yaramazlık yapmasaydın, şimdi Fransa'dan çok uzakta olurum."

Kaşlarını çattı. Adam neden bahsediyordu? Adam ellerini onun üzerine koymasaydı soracaktı. Şimdiye kadar hiçbir erkek ona yaklaşacak kadar

Vicomte de Grenier'in kızı. Quinn'in bunu yaptığına inanmakta güçlük çekiyordu ama adamın yakınlığının uyandırdığı hisler onu sersemlettiği için kendini geri çekemiyordu. Adam çok sertti, taş gibiydi. Bunu beklemiyordu.

Nefes alış verişi hızlandıkça, kendini onun içinde sallanırken, göğsünün onun göğsüne bastırdığını hissetti. Bu çılgınlıktı. O bir yabancıydı ve kızgın görünüyordu.

Ama ne olursa olsun onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Uzun ve gergin bir an boyunca Quinn hareket etmedi. Sonra onu pencereye doğru çekti, ay ışığı yüzüne değsin diye tül perdeyi sabırsızca kenara itti. Parmaklarını çekiştirerek maskesinin kurdelelerini çözdü ve maske düşerek onu çıplak bıraktı. Birden kendini çıplak hissetti ama yeterince çıplak değildi. Adam onu izlerken giysilerinin her parçasını çıkarmak için pervasız, kışkırtıcı bir ihtiyaç duydu. Bu kadar yakışıklı bir adamın böylesine ateşli ve hevesli ilgisinin odağı olmak baş döndürücüydü.

Adam kaşlarını çatmış, ağzını sert bir çizgiye oturtmuş, ona doğru bakıyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye tersledi.

Kız sertçe yutkundu. "Ne gibi?"

Quinn sinirli bir ses çıkardı, perdeyi indirdi ve onu belinden yakaladı. "Sanki beni yatağında istiyormuşsun gibi."

Tanrım, insan buna ne diyebilirdi ki?

"Siz... çok çekicisiniz Bay Quinn."

"Bay Quinn,' öyle mi?" diye mırıldandı, iri elleri kadının omurgasını kavradı, ona kendini küçük ve narin hissettirdi. Fethedilmiş. "Deli olduğumu hep biliyordum."

Kızın dili kuru dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve adam dondu kaldı, bakışları alev alev yanıyordu.

"Ne oyunu oynuyorsun?" diye tekrar sordu. Bu kez ses tonunda başka bir şey duydu. Daha karanlık bir şey. İnkâr edilemez derecede tahrik edici.

"Sanırım ikimizin de kafası karışık," dedi.

Adam kıpırdandı, boynunun arkasını ve kalçasının yan tarafını kavrayarak vücudunu kendi vücuduyla birleştirdi. "Kafam çok karışık, lanet olsun sana." Çekiştirdi, omurgasını eğilmeye zorladı, üzerine eğildi, böylece hareket etmek için hiçbir kaldıracı yoktu.

Her nefes alış, onun nefes veriydi. Her hareket bir baştan çıkarmaydı, bedenleri ahlaksız bir dansla birbirlerine doğru kayıyordu. Kanında bir ateş hissetti, balo salonundaki o ilk yanan bakışla başlayan bir yangın.

"Becerilmek istiyor musun?" diye mırıldandı, başını dudakları çenesine değecek şekilde eğdi. Bu okşayış aynı anda hem ilahi hem de hınzırcaydı ve kadının zevk dolu bir endişeyle titremesine neden oldu. "Çünkü bunun için yalvarıyorsun cadı ve ben de şu anda seni şımartacak kadar deliyim."

"BEN..."

Quinn başını çevirdi ve onu sertçe öptü, dudakları onunkilere çarptı. Hiçbir incelik, hiçbir şefkat yoktu. Kızın ağzı adamın uçuculuğu ve ateşi yüzünden yara bere içindeydi. Korkmuş olmalıydı. Adam zorlukla dizginlenmiş gibiydi, duyguları kızgınlıktan tüketen arzuya doğru sallanıyordu.

Kadın inledi, elleri onu kendine yakın tutmak için ceketine dolandı. Adamın tadıyla büyülenen kadın dudaklarını yaladı ve adam inledi, kalçaları huzursuzca ona sürtündü. Kadın zayıf bir şekilde teslim oldu ve adam, kadının teslimiyetiyle yatışmış gibi görünen yaklaşımını yumuşattı.

"Bana neye bulaştığını söyle," diye mırıldandı, dişleri şişmiş alt dudağını ısırıyordu.

"Sen," diye nefes aldı, teması derinleştirmek için başını eğdi.

Dianne Castell'in HOT AND
BOTHERED kitabını kaçırmayın,
Brava'dan bu ay çıktı.

Biri kravatından tutup onu faytonun içine doğru çekerken boynu kırıldı; içerisi karanlık olduğundan kimin çektiğini görmek imkânsızdı.

Ahşap kapı tıkırdayarak kapanırken "Bu da ne...!" diye soluk soluğa kaldı. Tökezledi, vücudu bir kadınınkini duvara yasladı ve boğulmasına degecek yumuşak bir iniş yaptı. Göğüsler göğsünde kabarıırken hafif bir kahve ve çörek kokusu aldı, vücudu sanki aylardır seks yapmamış gibi tepki veriyordu. Belki de yapmamıştı. "Charlotte?" diye mırıldandı daralan soluk borusundan.

"Konuşmamız gerek."

"Keşke konuşabilseydim." Kravatını gevşetti ve gözleri loş ışığa alışmaya çalışırken dar koridorda etrafına hızlıca bir göz attı. "Telefon kullanmayı düşünür müsün?"

"Biri duyabilir ve bunu istemediğini biliyorum, üstümü değiştirmek için evime gidiyordum ve senin geldiğini gördüm ve..." Derin bir nefes aldı, yüzünü sorgularcasına buruşturarak adama baktı. "Peki ofise gerçekten neden geldin?"

"Vasiyet mi? Kayıp kız? Bazı şeyleri gizli tutmak için mi? Bunu daha önce duyduysan beni durdur. O sandalyeden düştüğünde kafanı çarpmadığına emin misin?"

Nefesi hızlı geliyordu ve gittikçe hızlanıyordu. Gözleri ateşle yanıyordu, loş ışıktaki bile bunu anlayabiliyordu. "Neden ben?" diye fısıldadı.

Bu imanin davayla hiçbir ilgisi yoktu ama ikisi bunca yıl dans ettikten sonra şimdi bu koridorda bir araya gelmişlerdi.

Beyni çalışmayı reddediyordu, muhtemelen anatomisinin kemerinin altındaki kısmı aşırı işlev gördüğü için. "Sarı sayfalarda bir ilan yayınlarsın." Belki de. Şu anda Charlotte ve onu öpmek istemesi ve öpmemesi gerektiğini bilmesi dışında hiçbir şey hakkında fikri yoktu. Aralarındaki şeyler karmaşıktı, hep öyleydi ve her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu. Onun lezzetli ağzını inceledi, öpmek istiyor ve bekliyordu. Bunu her geçen saniye daha da karmaşık hale getiriyordu ve eğer planı işe yararsa, *karmaşıklık* çok hafif kalacak ve hayatları tamamen mahvolacaktı.

Charlotte'un yanağına dokundu, teni yumuşak ve pürüzsüzdü, vücudu Charlotte'unkine yaslanmıştı ve onu ateşliyordu.

"İlanımız yok." Charlotte alt dudağını ısırıldı. "Haklısın, telefon etmeliydim," dedi ürpererek. "Ama artık buradayız." Kravatını tekrar çekerek yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve onu tam dudağından öptü, dudakları dolgun, nemli, lezzetli ve açıktı. Açılmak zorunda mıydılar? Kapalı dudakları reddetmek çok daha kolaydı ama bu reddedilecek türden bir öpücük değildi, özellikle de bunu o kadar uzun yıllardır istediği için, sayısını unutmuştu.

Kadın adamın bağını çözdü, kolları adamın boynuna dolandı ve adamın dili kadıninkine değince adam aklını kaybetti. Salak herif!

Dilleri birleşti ve elleri kızın tatlı yuvarlak poposuna gitti, yumuşaklığını sertleşen sikine bastırdı. Aralarında her zaman bir çekim vardı ama bu saf bir zıpla-kemiklerine-ve-hemen-şimdi şehvetiydi... ve bundan hayal ettiğinden çok daha fazla hoşlanmıştı.

Alt dudağını ağzına aldı, bacakları ayrılırken yaptığı hareket çok müstehcendi, ereksiyonunu sıcaklığına sımsıkı bastırıyordu. Tanrım, harika bir ateşi vardı! Ellerini eteğinin bel bandına doğru kaydırды, sert kalçası avuçlarının içine çok iyi oturuyordu. Zihni karıştı, bir çınlama sesi duydu... Daha önce hiçbir öpücük ya da kıcını okşama kafasını çınlatmamıştı, özellikle de en sevdiği Johnny Mercer şarkısı olan "Moon River "ın melodisiyle. Lanet olsun! Onun hücresi!

Cynthia Eden'ın HOTTER AFTER MIDNIGHT
kitabında daha fazla seksi  ekil değiştirenle tanışın,
gelecek ay Brava'dan geliyor...

"Ben bir empatım, Colin. Benim yeteneğim bir şeyleri hissetmek. *Ötekini* hissediyorum. Onların duygularını, düşüncelerini hissedebiliyorum."

Oh, evet, kesinlikle ona karşı gerilmişti. "Bana düşüncelerimi okuyabildiğini mi söylüyorsun?"

Sıcaklık yaklaşık on derece düşmüş gibiydi. "Sana *bazen* doğaüstü varlıkların düşüncelerini anlayabildiğimi söylüyorum." Bu haberin onu heyecanlandırmayacağını biliyordu, bu yüzden geçen gece ona tüm gerçeği söylememişti. Ama şimdi birlikte çalıştıklarına göre, şimdi yeteneği devreye girdiğine göre, bunu bilmeye hakkı olduğunu düşündü.

Colin onun kollarından tutup göğsüne doğru çekti. "Yani bunca zamandır benimle oynuyordun."

Köpek dişlerinin keskin kenarı dudaklarının arkasında parıldıyordu. "Hayır Colin, öyle değil-"

"Kafamın içine bakıp seni ne kadar çok istediğimi mi görüyordun?"

"Colin, hayır, ben-" *Seni ne kadar çok istediğimi görmek.* Gerçekten az önce
Bu
mu?

Yanakları kızardı. "Ben aptal bir beyefendiyi oynamaya çalışırken." Ne
zamandan beri?

"Boş ver onu." Dudakları tam onunkilerin üzerindeydi, parmakları kollarını sıkıca kavıyordu.

"Eğer aklıma girdiysen, sana ne yapmak istediğimi biliyorsun demektir."

Hayır, bilmiyordu. Bütün gün ona karşı kalkanları sıkı sıkıya yerindeydi. Kalbi şimdi o kadar hızlı çarpıyordu ki, donuk davul sesi kulaklarını dolduruyordu. Dudaklarını yaladı, ona bir kez daha gerçeği söylemeye çalıştı, "Öyle değil
-"

Çok geç kalmıştı. Ağzı onunkini kaptı, kelimelerini yuttu ve savaşmak için çok uğraştığı aç arzuyu ateşledi.

BRAVA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 850

Third Avenue

New York, NY 10022

Telif Hakkı© 2008 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Brava ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 0-7582-3080-X

İndice

Bölüm 1 On altı yıl sonra "Ne kadar kötü?" Smitty, Mace Llewellyn'e sıcak bir fincan uzatarak sordu

Bölüm 1

Bölüm 2 S mitty arkasına yaslandı ve yoğun mutfak faaliyetlerini izledi. O her zaman sever

Bölüm 2

Bölüm 3 "Ona Spot mu dedin? "Kız kardeşi saskınlıkla ona baktı. Muhtemelen o hic Bölüm 3

Bölüm 4 "Havır. "Smitty aslana baktı. "Havır ne? Ben bir şey söylemedim. Değil mi Mindy? "Mace baktı

Bölüm 4

5. Bölüm Her sevin nasıl olduğundan tam olarak emin değildir. Bir an asansörde bir köpeğe doğru gidiyordu.

Bölüm 5

Bölüm 6 J ess telefon görüşmesini bitirip elini kaldırdı; bir taksi tam önünde durdu. O sadece

Bölüm 6

Bölüm 7 Mace ofisine girdiğinde Mitty maas çeklerini imzalamaya yeni başlamıştı.

Bölüm 7

8. Bölüm Jess'in Buick'i hatırlaması gecenin geri kalanını ve günün büyük kısmını aldı. Buick t

Bölüm 8

Bölüm 9 Tamam, evet, ona yalan söylemişti. Ve ikisi de bunu biliyordu. İkisi de onun bir hikaye uydurduğunu biliyordu.

Bölüm 9

Bölüm 10 J ess masasında oturmuş, büyük ofis penceresinden dışarı bakıyor, ayaklarını kaldırmış ve

Bölüm 10

11. Bölüm Yüzündeki o sırtısı tokatlamak isterdi. Kalbini mi eritti? Egoist pic. Instea Bölüm 11

_____

Bölüm 12 S mitty o n u yatağına bıraktı ve aşağı uzanarak givilerinin geri kalanını çıkarmasına yardım etti

Bölüm 12

Bölüm 13 Saat beste alarm çaldığında, Smitty hemen alarmı kapattı ve tökezleyerek dışarı çıktı.

Bölüm 13

Bölüm 14 S mitty önündeki gazeteden başını kaldırdı ve gözlerini kırptırdı. Bir insan nasıl olur da

Bölüm 14

Bölüm 15 "Kristan'ı gördün mü?" Johnny elindeki sandvic ağzının yarısına kadar gelmiş halde donakaldı

Bölüm 15

Bölüm 16 S mitty yatak odalarının kapısını çarparak açtı. Ronnie Lee'nin şaşkınlık çığlıklarının tadını çıkarıyordu

Bölüm 16

Bölüm 17 "Neden buradayım? "Smitty Mitch'e bir bakış bile atmadı. "Çünkü eminim ki

Bölüm 17

Bölüm 18 Perşembe sabahı cep telefonu onu uyandırdı. Hiç şaşırmadım. Alarmini kurmayı planlamıştı

Bölüm 18

Bölüm 19 Telefonundan gelen bir e-postayı yanıtlamakla meşgul olan Jess, Smitty'nin e-postayı çektiğini fark etmedi.

Bölüm 19

Bölüm 20 Sürüsünün en sevdiği yanı, onlara hiçbir sev söylemek zorunda olmamasıydı. Bu

Bölüm 20

Bölüm 21 Bir sise tekilayı varılmış olan Smitty güzel bir "yuvarlanma" yaşıyordu. Akşam yemeğinde

Bölüm 21

Bölüm 22 Daha tam olarak uyanmadan tehlikevi hissetmişti. Ona doğru koştuğunu, ona doğru uçtuğunu hissedebiliyordu.

Bölüm 22

Bölüm 23 Jess bunu sevdi. Buraya gelmeyi seviyordu. Bu sığınağa. Rahatlamak ve huzur bulmak

için Bölüm 23

Bölüm 24 Vücudunun büyük bir bölümünü kaplayan dikislerle Sissy dikilmiş gibi görünüyordu.

Bölüm 24

Bölüm 25 Brendon Shaw'ı Bo'dan ayırmak için ikinci komutanının aralarına girmesi gerekmişti.

Bölüm 25

Bölüm 26 S mitty Jessie'nin odasına girip çıkmak için kullandığı ağaçtan aşağı indi. Açık

Bölüm 26

Bölüm 27 Wilson ve sürüsünün kaldığı yıkık dökük otelin birkaç blok ötesine park ettikten sonra,

Bölüm 27

Bölüm 28 S mitty, kapıdaki zavallı kadının elinden anahtar kartlarını kapmak için kendini zor tuttu

Bölüm 28

Bölüm 29 S mitty Kingston Arms'ın önünde durdu. O küçük vahşi hareketinin izini süremiyor gibiydi.

Bölüm 29

Bölüm 30 S mitty onu oturma odasındaki halının üzerine yatırdı, sırtını kanepeye dayadı. O shivere

Bölüm 30

Bölüm 31 "Kişisel bir şey değil," dedi Kristan kararlılıkla. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum." Başını salladı

Bölüm 31

Bölüm 32 Mitty kamyonetinin anahtarlarını Shaw'un otelinde güvendiği iki valeden birine verdi.

Bölüm 32

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

